

Jeffery Deaver

**CARTE
BLANCHE**

A JAMES BOND NOVEL

Jeffrey Deaver

CARTE BLANCHE

NAPOMENA AUTORA

Ovaj roman je plod mašte. Međutim, uz nekoliko izuzetaka, organizacije koje se u njemu pominju su stvarne. Svet špijunaže, obaveštajnih i kontraobaveštajnih službi jeste svet akronima i skraćenica. Budući da abecedni haos agencija može biti pomalo zastrašujući, palo mi je na pamet da bi rečnik bio vrlo koristan. Nalazi se na kraju knjige.

Dž. D.

Potrebna nam je nova organizacija koja će koordinirati, nadahnuti, kontrolisati i potpomagati stanovnike potlačenih zemalja... Potrebna nam je apsolutna tajanstvenost, određenifanatični entuzijazam, spremnost da se saraduje s ljudima različitih nacionalnosti ipotpuna politička pouzdanost. Ta organizacija bi, po mom mišljenju, trebalo da bude potpuno nezavisna od mašinerije Ratne kancelarije.

HJU DALTON, MINISTAR RATNE PRIVREDE, OPISUJUĆI FORMIRANJE BRITANSKE UPRAVE ZA SPECIJALNE OPERACIJE ŠPIJUNAŽE I SABOTAŽE UOČI IZBIJANJA DRUGOG SVETSKOG RATA.

nedelja

CRVENI DUNAV

S rukom na poluzi za gas, mašinovođa dizel-lokomotive Železnica Srbije osetio je uzbuđenje, kao i uvek kad prolazi prugom od Beograda do Novog Sada.

Tu je nekada bila trasa čuvenog Arlberg Orijent ekspresa, koji je u periodu između tridesetih i šezdesetih godina XX veka saobraćao iz Grčke, preko Beograda, a zatim dalje ka severu. Naravno, mašinovođa nije upravljao blistavom parnom lokomotivom klase pacifik 2-3-1, koja je nekada vukla elegantna spavaća kola i vagon-restorane od mahagonija i mesinga, u kojima su putnici lebdeli na isparenjima luksuza i prvoklasne usluge. Umesto toga, vozio je trošnu staru američku lokomotivu koja je za sobom teglila kompoziciju teretnih vagona natrpanih različnim teretom.

Međutim, i dalje je osećao uzbuđenje istorije u svakom prizoru koji je putovanje nudilo, a naročito dok su se približavali red, njegovoj reci.

Ipak, kroz dobro raspoloženje probijala se i nelagoda.

Među vagonima koje je vozio za Budimpeštu - sa ugljem, starim gvoždem, robom široke potrošnje i drvenom građom - bio je i jedan koji ga je prilično zabrinjavao. U njemu su se nalazila burad metil-izocijanata namenjenog za proizvodnju gume u Mađarskoj.

Mašinovođa, dežmekast i proćelav muškarac u iznošenoj kapi i škrokvom radnom kombinezonu, odslušao je dugačko i detaljno predavanje o opasnostima te smrtonosne hemikalije, koje su mu održali njegov šef i neki idiot iz Uprave za transport opasnog tereta. Pre nekoliko godina, ista supstanca izlila se u gradu Bopal u Indiji, iz fabrike za proizvodnju pesticida u vlasništvu američkog hemijskog koncerna Junion karbajd, i za svega nekoliko dana pobila osam hiljada ljudi.

Svestan opasnosti koju njegov tovar predstavlja, kao pravi veteran železnice i član sindikata, otvoreno ih je pitao: „Sve je to lepo, ali šta ja konkretno da preduzmem na putovanju do Budimpešte?”

Šef i činovnik su se međusobno birokratski pogledali i, nakon kratke pauze, odgovorili: „Ništa, sarno budi pažljiv.”

Svetla Novog Sada, po veličini drugog grada u Srbiji, počela su da se naziru u daljini, a Dunav je bio bleđa traka u sveprožimajućem sumraku. U muzici i umetnosti, zovu ga lepim, plavim Dunavom, ali u stvarnosti je braonkaste boje, nimalo privlačan i uvek zakrčen baržama i tankerima - nigde svećama obasjanih brodova s ljubavnicima i bečkih orkestara, u svakom slučaju, barem ne ovde. Ipak, to jeste bio Dunav, ponos i dika Balkana, a mašinovođa bi uvek osetio nostalgiju kad bi prelazio preko mosta.

Njegova reka...

Zurio je kroz musavo vetrobransko staklo i proveravao šine osvetljene prednjim farovima dizel-lokomotive Dženeral elektrika. Sve je izgledalo u redu.

Na poluzi za gas postojalo je osam stepeni prenosa. Trenutno se nalazio na petom pa je spustio ručicu na treći stepen kako bi usporio voz dok je ulazio u seriju krivina. Buka zveri od četiri hiljade konjskih snaga stišala se kada je smanjio napon električne struje u vučnim motorima.

Dok je kompozicija izlazila na pravac ispred mosta, mašinovođa je ponovo pomerio ručicu za gas na peti stepen prenosa, a zatim i na šesti. Motor je zabrundao jače i brže, a otpozadi se začulo glasno metalno čangrljanje. Bio je to poznati zveket metalnih spojnica između vagona, koje protestuju zbog promene brzine, tek omanja kakofonija koju je u toku svog radnog staža čuo hiljadu puta. Međutim, mašta mu nije davala mira, dočaravajući mu kako buku proizvode metalna burad puna

smrtonosne hemikalije u trećem teretnom vagonu: sudaraju se i taru, spremajući se da svakog časa izbljuju svoj smrtonosni otrov.

Koješta, reče sebi usredsređujući se na održavanje ravnomerne brzine. Potom je, bez ikakvog posebnog razloga - osim da bi se osećao bolje - povukao konopac sirene.

Nekoliko kilometara dalje, zavijanje sirene čuo je čovek koji je na vrhu brda ležao u bokorima visoke trave. Imao je ozbiljan izraz lica i izgled lovca. Kratak pogled saopštio mu je da zvuk dolazi od voza koji mu se približava s juga. Pristići će za deset do petnaest minuta. Zapitao se da li će to uticati na pogibeljnu operaciju koju se spremao da otpočne.

Blago promenivši položaj, proučio je dizel-lokomotivu i dugačku kompoziciju teretnih vagona kroz opremu za noćno posmatranje.

Procenivši da voz ni na koji način neće uticati na njegove planove, Džejs Bond ponovo uperi opremu za noćno osmatranje na spa centar i hotel, da kroz prozor opet osmotri metu. Trošna građevina bila je velika, sa žutom fasadom i braonkastim krovnim vencem. Sudeći po velikom broju zastava ifijata na parkiralištu Očigledno je bila omiljeno stecište lokalnog stanovništva.

Bilo je 20 i 40, a nedeljno predveče vedro. Ovde, nedaleko od Novog Sada, Panonska nizija izdizala se u viši predeo koji su Srbi zvali planinskim. Bond je pretpostavio da su pridev izabrali kako bi privukli turiste, jer njemu, strastvenom skijašu, okolne uzvišice nisu predstavljale ništa drugo do omanja brdašca.

Bond ponovo promeni položaj. U srednjim tridesetim, bio je visok stotinu osamdeset tri centimetra i težak sedamdeset sedam kilograma. Crna kosa mu se naglo prekidalala s jedne strane glave, odakle je nekoliko pramenova padalo preko oka. Ožiljak dugačak sedam centimetara spuštao mu se niz desni obraz.

Te večeri se pažljivo pobrinuo za odeću. Nosio je tamnozelenu jaknu i vodonepropustive pantalone američke kompanije „5.11“, koja proizvodi najbolju taktičku odeću na svetu. Na nogama je imao razgažene kožne čizme napravljene za trk i siguran oslonac u borbi.

Dok se noć polako spuštala, svetla na severu zasjala su još blistavije: stari grad Novi Sad. Ma koliko danas mesto bilo živahno i ljupko, Bond je znao da je imalo mračnu prošlost. Nakon što su Mađari u januaru 1942. godine poklali na hiljade meštana i pobacali njihove leševe u ledeni Dunav, Novi Sad je postao ključna tačka partizanskog pokreta otpora protiv okupatora. Bond je večeras bio ovde da osujeti još jedan užasan događaj, različite prirode, ali jednakih razmera, pa možda i užasnijih.

Juče, u subotu, talas uzbune sevnuo je kroz sve britanske obaveštajne službe. Glavni komunikacioni štab Vlade Velike Britanije u Čeltnamu dešifrovao je elektronski šapat o napadu koji će uslediti u toku nedelje.

sastanak u nojevoj kancelariji, incident potvrđen za petak uveče, dvadesetog, procena početnih žrtava u hiljadama, protivno britanskim interesima, sredstva prebačena kao što je dogovoreno

Nedugo zatim, vladini prislušivači presreli su i deo druge tekstualne poruke sa istovetnim algoritmom za šifrovanje, poslate sa istog telefona, ali na drugi broj.

sačekaj me u nedelju u restoranu roštilj nadomak novog sada, 20.00, visok sam sto osamdeset, irski naglasak

Potom je Irac - koji ih je ljubazno, mada nehotice, snabdeo svojim nadimkom - uništio telefon ili izvadio bateriju iz aparata, baš kao i osoba kojoj je poruka bila upućena.

U Londonu, Združeni obaveštajni komitet i članovi Kobre, tela za krizne situacije, susreli su se u toku noći kako bi procenili potencijalne rizike Incidenta dvadeset, nazvavši ga tako zbog datuma napada naznačenog u poruci.

Nisu postojale nikakve pouzdane informacije o poreklu ili prirodi pretnje, ali su u MI6 mislili da poruke potiču iz plemenskih regiona Avganistana, odakle su Al Kaida i njeni saradnici unajmljivali zapadne

obaveštajce u evropskim državama. Šest agenata u Kabulu davali su sve od sebe da saznaju nešto više. Morali su da istraže i vezu sa Srbijom. Zato su se dugački pipci ovih događaja sinoć u deset sati pružili i šcepali Bonda koji je sedeo u ekskluzivnom restoranu na Čering Krosu, u društvu prelepe žene, čije je dugačko i detaljno jadanje zato što je potcenjuju kao slikarku već odavno postalo zamorno i dosadno. Poruka na Bondovom mobilnom telefonu glasila je.

NOAKC, pozovi NŠ

Znak za uzbunu NOAKC - noćna akcija, značio je da se njegov odgovor zahteva istog trena, bez obzira na doba dana ili noći kad bude primio poruku. Poziv NŠ-u - načelniku štaba, blagosloveno je okončao mučni sastanak i Bond se uskoro obreo na putu za Srbiju, s naređenjem Nivoa 2

koje mu je davalo ovlašćenje da identifikuje Irca, postavi uređaje za praćenje i druge naprave za prismotru i da ga prati. Ukoliko se to pokaže nemogućim, naređenje mu je davalo ovlašćenje da zarobi Irca i sprovede ga u Englesku ili na neko drugo mesto na kontinentu radi ispitivanja.

Zbog toga je Bond trenutno ležao usred bokora belih narcisa, vodeći računa o tome da izbegne dodir s listovima tog predivnog ali otrovnog prolećnog cveća. Usredsređeno je zurio kroz prednji prozor restorana Roštilj, na čijem drugom kraju je sedeo Irac pored maltene nedirnutog tanjira s hranom i razgovarao s nepoznatom osobom slovenskog izgleda. Izgleda da je Irčev sagovornik bio nervozan jer je parkirao negde drugde i dopešao do Roštilja, na pružajući Bondu priliku da mu skenira broj registarskih tablica.

Irac nije bio toliko strašljiv. Njegov mercedes pristigao je četrdeset minuta ranije. Registarske tablice otkrile su da je vozilo iznajmljeno tog dana, i to pod lažnim imenom i s krivotvorenim britanskim pasošem i vozačkom dozvolom. Bio je otprilike Bondovih godina, možda malčice stariji, visok stotinu osamdeset osam centimetara i mršav. Nezgrapno je ušetao u restoran, gegajući se poput patke. Neobična linija plavih šiški štrčala je s visokog čela, a jagodične kosti su se spuštale ka četvrtastoj vilici.

Bond je bio uveren da je to njegova meta. Pre dva sata je ušao u restoran da popije šoljicu kafe i ubacio uređaj za prisluškivanje kraj ulaznih vrata. Čovek je stigao u zakazano vreme i obratio se glavnom konobaru na engleskom jeziku - polako i glasno, kao što stranci uvek govore kada razgovaraju sa lokalnim življem. Bondu, koji je sa razdaljine od trideset metara slušao razgovor preko aplikacije na mobilnom telefonu, čovekov naglasak je nedvosmisleno ukazao na to da potiče iz središnjeg dela Alstera - najverovatnije Belfasta ili okoline. Nažalost, sastanak Irca i njegovog lokalnog kontakta odvijao se van domašaja bubice.

Kroz uređaj za noćno osmatranje, Bond je proučavao protivnika, opazajući svaki detalj. „Uočene sitnice će vas spasti. Mali propusti će vas ubiti“, imali su običaj da naglašavaju instruktori u Fort Monktonu. Opazio je da je Irčevo ponašanje precizno i da ne pravi nikakve suvišne pokrete. Kada je njegov sagovornik nacrtao dijagram, Irac ga je privukao bliže gumicom grafitne olovke kako ne bi ostavio otiske prstiju na papiru. Sedeo je leđima okrenut prozoru, licem ka sagovorniku, zaklanjajući i njega, tako da programi za nadziranje u Bondovom mobilnom telefonu nisu mogli da im čitaju sa usana. Irac se jedanput žustro okrenuo i bacio pogled napolje, kao da je nešto osetio. Blede oči nisu odavale

nikakav izraz. Ubrzo se ponovo okrenuo nazad tanjiru s hranom koja ga, sasvim očigledno, ni najmanje nije zanimala.

Izgledalo je kao da večera pred njim lagano vene. Bond je sišao s brežuljka i počeo da se probija kroz raštrkane omorike, borove i anemično šiblje prošarano bokorima sveprisutnog belog cveća. Ponovo je prošao pored izbledele table na srpskom, francuskom i engleskom jeziku, koja ga je slatko nasmejala kad je stigao:

BANJSKO LEČILIŠTE I RESTORAN „ROŠTILJ“

Nalazi se na priznatom terapijskom području i preporučuje se za oporavak posle operacija, a naročito za lečenje akutnih i hroničnih respiratornih bolesti i malokrvnosti.

Kompletno snabdeven bar

Vratio se do parkirališta nedaleko od prilaznog puta, iza oronule baštenske šupe koja je zaudarala na motorno ulje, benzin i mokraću. Njegova dva komrada, kako je Bond o njima mislio, čekala su ga tamo.

Džejms Bond je voleo da radi sam, ali je plan koji je osmislio zahtevao podršku dva domaća agenta. Oni su radili za Bezbednosno-informativnu agenciju Republike Srbije, što je predstavljalo izuzetno dobroćudno ime za obaveštajnu službu. Međutim, muškarci su bili odeveni u uniforme lokalne policije iz Novog Sada, sa zlatnim značkama Ministarstva unutrašnjih poslova.

Dežmekastih lica, okruglih glava i kratko podšišane kose ispod tamnoplavih policijskih šapki, neprestano su bili narogušeni. Njihove vunenene uniforme imale su istovetnu nijansu. Jedan je otprilike bio u četrdesetim, a drugi oko dvadeset pete. Uprkos tome što su se maskirali u obične pozornike, došli su naoružani do zuba i spremni za okršaj. Nosili su teške berete i gomilu rezervne municije. Na zadnjem sedištu njihovog pozajmljenog policijskog automobila, Folksvagenove džete, ležala su dva kalašnjikova, jedan uzi i platnena vreća puna kašikara - i to onih ozbiljnih, švajcarskih HG-85.

Bond je prišao starijem agentu, ali pre nego što je stigao da išta kaže, za leđima je začuo jako lupanje. Dok mu se desna šaka refleksno spuštala na pištolj valter PPS, okrenuo se na peti i - video kako mlađi Srbin udara paklicom cigareta po otvorenom dlanu leve sake, ritual koji je Bond, i sam bivši pušač, odvajkada smatrao besmisleno samosvesnim i nepotrebnim.

O čemu li ovaj razmišlja?

„Tišina“, prošapta hladno. „Skloni cigarete. Bez pušenja.“

Izraz zbunjenosti uvukao se u mladićeve tamne oči. „Moj brat, on vazda puši kada je na terenu. U Srbiji to izgleda kudikamo normalnije nego ne pušiti." Mladić je za vreme vožnje do restorana bez kraja i konca brbljao o svom starijem bratu, nekadašnjem pripadniku ozloglašene JSO, tehnički jedinice bivše Državne bezbednosti, premda je Bond znao da se radilo o poluparavojnoj grupi zaduženoj za nezakonite operacije. Mladom agentu se omaklo, mada verovatno namerno budući da je to rekao s ponosom, da se njegov stariji brat borio i sa Arkanovim Tigrovima, nemilosrdnom bandom koja je počinila neka od najužasnijih zverstava u borbama u Hrvatskoj, Bosni i na Kosovu.

„Cigaretu možda niko neće primetiti na ulicama Beograda", promrmlja Bond, „ali ovo je taktička operacija. Skloni ih."

Agent ga polako poslušao. Na trenutak se činilo da će reći nešto svo_m partneru, ali se predomislio, verovatno zato što se prisetio da Bond p_oseduje sasvim solidno znanje srpsko-hrvatskog jezika.

Bond je ponovo pogledao prema restoranu i primetio da Irac spušta nekoliko stotina dinara na metalni poslužavnik - naravno, izbegava plaćanje karticom kojoj se može ući u trag. Njegov sabesednik je oblačio jaknu.

„U redu. Vreme je." Bond im je još jedanput ponovi čitav plan. Policijskim automobilom pratiće Irčev mercedes prilaznim putem i niz glavni drum, sve dok se ne udalje kilometar-dva od restorana. Zatim će srpski agenti zaustaviti Irca i kazati mu da se njegovo vozilo poklapa sa opisom sumnjivog automobila upotrebljenog u preprodaji droge u Novom Sadu. Ljubazno će ga zamoliti da izade iz vozila, a potom će mu staviti lisice na ruke. Staviće njegov mobilni telefon, novčanik i isprave na prtljag mercedesa, a njega će odvesti u stranu i naterati da sedne leđima okrenut vozilu.

U međuvremenu, Bond će neopaženo skliznuti sa zadnjeg sedišta policijskog automobila, fotografisati Irčeve isprave, skinuti sve što može s njegovog mobilnog telefona, pregledati laptop i prtljag, a zatim postaviti uređaje za praćenje.

Dotad će Irac već shvatiti kako je ovde posredi temeljni pretres i ponuditi im odgovarajući mito, nakon čega će ga osloboditi i pustiti da ide svojim putem.

Ukoliko Irčev sagovornik napusti restoran zajedno s njim, akcija se neće menjati, samo će obojicu odvući u stranu.

„Devedeset posto sam siguran da će progutati", reče Bond. „Ipak, ako vam ne poveruje i pruži otpor, dobro upamtite da ni u kom slučaju ne smete da ga ubijete. Potreban mi je živ. Nišajte tako da ga ranite u

desnu ruku, blizu lakta, a ne u rame." Uprkos onome što se može videti u filmovima, rana na ramenu može biti jednako smrtonosna kao i rana u trbuhu ili grudima.

Irac je izašao napolje iz restorana i zastao raskrečenih nogu. Osvrnuo se oko sebe da nakratko prostudira okolinu. Da li se nešto promenilo? - pita se. Otkako su ušli u restoran, pristigla su nova vozila - Da li je išta u vezi s njima sumnjivo? Zatim je očigledno zaključio kako im ne pretila nikakva opasnost, pa su oba muškarca sela u Mercedes.

„Dakle, obojica“, reče Bond. „Plan ostaje isti.“

„Da.“

Irac je pokrenuo motor. Prednji farovi blesnuše kroz noć.

Bond je spustio desnu šaku na dršku valtera u kožnoj futroli D. M. Bulard i kliznuo na stražnje sedište policijskog automobila, primetivši usput praznu limenku na podu. Jedan od njegovih saradnika je popio jelen pivo dok je Bond nadzirao restoran. Neposlušnost mu je mnogo manje smetala od nehajnosti. Irac će možda postati sumnjičav kada ga zaustavi policajac koji zaudara na pivo. Ego i pohlepa mogu biti korisni, verovao je Bond, ali nesposobnost jednostavno predstavlja beskorisnu i neoprostivu opasnost.

Dvojica Srba sedeoše na prednja sedišta. Motor zagrme i ožive. Bond kucnu prstom po malom prijemniku uređaja za komunikaciju kratkog dometa, koji se koristi za maskiranje radio-transmisija za vreme taktičkih operacija. „Kanal dva“, podseti ih.

„Da, da.“ Stariji muškarac zvučao je kao da se smrtno dosađuje. Oba agenta ubaciše slične radio-prijemnike u uši.

Džejs Bond se ponovo zapita da li je sve isplanirao kako treba. Uprkos munjevitoj brzini kojom je ova operacija sklepana, proveo je sate i sate formulišući taktiku. Bio je uveren da je predvideo svaku moguću varijaciju.

Izuzev jedne, očigledno.

Irac nije uradio ono što je trebalo da uradi.

Nije otišao.

Mercedes nije izašao na prilazni put, već je s parkirališta krenuo na travnjak pored restorana, na drugu stranu visoke žive ograde, izvan pogleda osoblja i mušterija restorana Roštilj. Išao je na istok, prema polju zaraslom u korov.

Mladi agent prasnu: „Sranje! Šta on to radi?“ Trojica muškaraca izađoše iz policijskog automobila kako bi imali bolji pogled. Stariji je izvadio pištolj iz futrole i pošao ka Mercedesu.

Bond mu mahnu rukom da stane. „Ne! Čekaj.“

„On beži. Primetio nas je.“

„Nije, u pitanju je nešto drugo.“ Irac nikako nije vozio kao da ga neko proganja. Mercedes se kretao polako, poput brodića koji se ljuljaška na blagim jutarnjim talasima. Osim toga, nije postojalo mesto na koje bi mogao da pobegne. Bio je uklešten između litica nad Dunavom, nasipa železničke pruge i šume na padinama Fruške gore.

Bond je posmatrao kako mercedes stiže do železničke pruge, stotinak metara dalje od mesta gde su stajali. Zatim je usporio, napravio polukružni zaokret i zaustavio se, pri čemu je hauba bila okrenuta prema restoranu. Nalazio se nedaleko od železničke barake i skretnice, gde su se druge sine odvajale od glavne linije. Oba osumnjičena izađoše iz vozila, a Irac uze nešto iz čizme.

Namera neprijatelja uslovljava reakciju, priseti se Bond još jednog gesla s predavanja u centru za obuku agenata u Fort Monktonu u Gosportu. Najpre mora proključiti protivnikovu nameru.

A šta je Irac smerao?

Bond ponovo izvuče opremu za noćno posmatranje i usredsredi pogled. Irčev partner je skinuo poklopac sa signalne ploče pored skretnice i počeo da čeprka unutra. Bond shvati da druge sine, koje skreću udesno, predstavljaju zardali, neupotrebljavani sporedni kolosek koji se završava barijerom na vrhu brda.

Dakle, izgleda kao sabotaža. Nameravaju da izbace voz iz koloseka i skrenu ga na sporednu liniju. Vagoni će se survati nizbrdo u potok koji se ulivao u obližnji Dunav.

Ali zašto?

Bond okrenu opremu za noćno osmatranje prema dizel-lokomotivi, pa prema vagonima prikačenim iza nje i za tili čas dobi odgovor. Prva dva teretna vagona sadržala su samo staro gvožđe, ali je na trećem, ravnom teretnom vagonu s platnenom ceradom, ogromnim slovima pisalo Opasnost! Takođe, opazio je i narandžasti romb - univerzalni znak upozorenja koji je obaveštavao da pošiljka sadrži opasne materije. Uznemirujuće, brojevi su ukazivali na sve tri hazardne kategorije: opasnost po zdravlje, nestabilnost i zapaljivost materijala, a bili su i prilično visoki. Slovo V na dnu romba označavalo je da će supstanca burno reagovati u dodiru s vodom. Šta god da se nalazi u torn teretnom vagonu, spada u najsmrtonosniju kategoriju opasnih materija, odmah posle nuklearnog otpada.

Voz je trenutno bio kilometar udaljen od skretnice i ubrzavao je kako bi savladao strmi uspon mosta.

Namera neprijatelja uslovljava reakciju...

Bond nije znao u kakvoj je vezi ova sabotaža sa Incidentom dvadeset, ako je uopšte i bila nekako povezana, ali je trenutni cilj Irca i njegovog partnera bio vrlo očigledan. Baš kao i Bondova reakcija. Rekao je svojim saradnicima: „Ukoliko pokušaju da pobjegnu, blokirajte im odstupnicu na prilaznom putu i uhvatite ih. Bez upotrebe smrtonosne sile.“

Uskočio je u folksvagen. Usmerio je automobil ka poljima odakle je nadzirao restoran i nagazio na papučicu za gas dok je istovremeno otpuštao kvačilo. Lagani automobil poleteo je kao strela, a motor i menjač zaurlaše buneći se zbog grubog tretmana, i vozilo je zagrabilo preko šipražja, mladica, bokora narcisa i žbunja malina koje su rasle posvuda u Srbiji. Psi zakevtaše i pobegoše, a svetla u obližnjim kućicama se popališe. Ljudi koji su sedeli u baštama i dvorištima gnevno zamahaše rukama.

Bond ih je sve odreda ignorisao i usredsredio se na održavanje brzine i svoj cilj, rukovodeći se samo oskudnim osvetljenjem - sjajem nepotpunog meseca na nebu i prednjim farovima na propast osuđenog voza, kudikamo sjajnijim i okruglijim od nebeske lampe iznad.

Blizina smrti ga je izuzetno teško pritiskala.

Nil Dan je čučao u korovu, deset metara dalje od skretnice. Zaškiljivši očima, zurio je kroz izbledelu dnevnu svetlost rane večeri ka mašinovođi i teretnom vozu koji se približava, i pomislio: tragedija.

Pored ostalog, smrt je za njega najčešće predstavljala traćenje, a Dan je pre svega bio čovek koji nije voleo besmisleno rasipništvo - maltene ga je smatrao grehom. Dizel-motori, hidraulične pumpe, električni motori, računari, fabričke trake za serijsku proizvodnju - sve mašine su napravljene tako da obavljaju zadatke sa što je moguće manje nepotrebnog arčenja.

A smrt je vrlo efikasan rasipnik.

Ipak, činilo mu se da se to večeras nikako ne može izbeći.

Pogledao je ka jugu, prema belim svetlima na šinama, blistavim kopljima koja su bacali prednji farovi voza. Osvrnuo se unaokolo. Mercedes se nalazio izvan vidokruga voza, parkiran pod određenim uglom tako da ga mašinovođa nikako ne može videti. Bio je to samo još jedan od preciznih proračuna koji je uključio u večerašnji plan. U sećanju je začuo glas svoga šefa...

Ovoje Nil. On je briljantan. On je moj planer...

Danu se učinilo kako u kabini dizel-lokomotive može da vidi senku mašinovođine glave.

Smrt... slegnu ramenima i pokuša da otrese pomisao iz uma.

Voz je bio udaljen četiri ili pet stotina metara od skretnice.

Aldo Karić mu se pridruži.

„Brzina?“, upita Dan sredovečnog Srbina. „Da li je sve u redu? Izgleda mi da se kreće nekako sporo.“

Srbin mu odgovori na tarzanskom engleskom: „Ne, dobro je. Ubrzava sada - gledaj. Vidiš. Jeste dobro.“ Karić, muškarac neotesanog izgleda, usisa vazduh kroz zube. Delovao je nervozno tokom večere - kako je priznao, ne zato što mogu da ga uhapse ili otpuste, već zbog poteškoće da deset hiljada evra zadrži u tajnosti, naročito od supruge i dvoje dece.

Dan ponovo osmotri voz. Proračunao je brzinu, masu i nagib. Da, voz jeste išao dobro. U ovom trenutku, čak i kad bi neko pokušao da upozori voz da stane, čak i kada bi nadzornik iz Beograda telefonom pozvao mašinovođu i naredio mu da legne na kočnice, bilo bi fizički nemoguće zaustaviti ga pre nego što stigne do skretnice koju su podesili tako da voz izbaci iz koloseka.

Dan podseti samog sebe: smrt je ponekad neophodna.

Voz je bio udaljen tri stotine metara.

Sve će biti gotovo za devedeset sekundi. A onda...

Šta je sad pa ovo? Dan je najednom postao svestan kretanja na obližnjoj livadi, nejasnog obličja koje je poskakivalo preko neravnog terena pravo prema železničkim šinama. „Vidiš li ti ono?“, upita Karića.

Srbin prodahta: „Jeste, vidim - to su kola! Šta se dešava?“

Mračno obličje zaista jeste bio automobil. Pri slabašnoj mesečevoj svetlosti, Dan vide kako neveliki, drečavo obojeni sedan napada brdašca i zaobilazi drveće i ograde. Kako vozaču polazi za rukom da vozi tolikom brzinom po takvoj maršruti? Delovalo je samoubilački.

Možda su neki adolescenti koji igraju neku budalastu igru. Dok je zurio u sumanuto jurcanje, Dan je procenjivao brzinu i uglove. Ako automobil ne uspori, preći će preko šina pre nailaska voza... ali vozač će morati da pređe preko železničkih pragova, budući da nigde u blizini nije bilo pružnog prelaza. Ukoliko se zaglavi na šinama, dizel-lokomotiva će ga smrviti poput limenke. Međutim, to ni na koji način neće uticati na Danovu misiju. Vozna kompozicija će samo odbaciti malo vozilo u stranu i nastaviti putešestvije ka smrtonosnoj skretnici.

Čekaj malo - a šta je sad ovo?! Dan odjednom shvati da gleda u policijski automobil. Međutim, zašto su mu svetla i sirene isključene? Mora da je ukraden. Samoubistvo?

Međutim, vozač policijskog automobila nije nameravao da se zaustavi na šinama, niti da prelazi na drugu stranu pruge. Uz konačni skok u vazduh s vrha brežuljka, sedan se prizemljio i zaustavio tik uz prugu, otprilike pedeset metara ispred voza. Vozač je iskočio napolje - muš-

karac u tamnom odelu. Dan nije mogao jasno da ga sagleda, ali činilo mu se da nije policajac. Čovek uopšte nije pokušavao da privuče pažnju mašinovode mahanjem ruku. Stao je nasred šina i smireno čučnuo direktno ispred lokomotive, koja mu se približavala brzinom od osamdeset ili devedeset kilometara na sat.

Izbezumljeno trubljenje sirene ispunilo je noć, a potoci narandžastih varnica potekoše sa zaključanih točkova.

Kada se voz naišao na svega nekoliko koraka od njega, muškarac se bacio sa šina u stranu i nestao u jarku.

„Šta se događa?“, prošapta Karić.

Iznenada, na šinama ispred dizel-lokomotive, žućkasto-beličasti blesak osvetli noć, a trenutak kasnije Dan začu prasak koji je smesta prepoznao: eksploziju improvizovane eksplozivne naprave ili ručne bombe. Nekoliko sekundi kasnije, usledio je sličan blesak.

Činilo se da vozač policijskog automobila ima vlastiti plan.

Plan koji je nadjačavao Danov.

Ne, čovek nije bio policajac, a ovo nije bilo samoubistvo. Bio je to nekakav specijalni agent sa prilično velikim iskustvom u rukovanju eksplozivom. Prva detonacija raznela je klinove koji su pričvršćivali metalne sine za drvene pragove, a druga je blago gurnula nepričvršćene sine u stranu, tako da prednji levi točkovi dizel-lokomotive isklizaju s pruge.

Karić promrmlja nešto sebi u bradu na srpskom. Dan ga je ignorisao i posmatrao kako diskovi prednjih farova lokomotive trepere i njišu se. Potom su, praćeni potmulom tutnjavom i strahovitim škripanjem, dizel-lokomotiva i masivni teretni vagoni skliznuli sa šina i, praćeni kovitlacem prašine, pojurili napred preko tla i drobljenog kamena železničkog nasipa.

Džejms Bond je iz jarka gledao kako lokomotiva i teretni vagoni polako nastavljaju putešestvije, dok su im se točkovi ukopavali u mekano tlo, kriveći sine i razbacujući pesak, zemlju i kamenje svuda unaokolo. Na raspolaganju je imao svega nekoliko minuta da osmisli plan kako da spreči katastrofu zbog koje bi smrtonosna supstanca dospela pravo u Dunav. Nakon što je zaustavio automobil, zgrabio je dve ručne bombe koji su Srbi poneli sa sobom, a zatim je skočio na prugu i postavio eksplozivne naprave.

Baš kao što je i proračunao, lokomotiva i vagoni ostali su u uspravnom položaju i nisu se prevrnuli postrance u potok. Voz je izbacio iz koloseka na delu pruge gde je teren bio ravan, za razliku od mesta gde je Irac nameravao da izvrši sabotažu. Šišteći, ječeći i škripeći, kompozicija se napokon zaustavila nedaleko od mesta na kojem su stajali Irac

i njegov partner, mada Bond kroz prašinu i dim nije mogao da bude siguran gde su tačno.

Progovorio je u radio-predajnik. „Ovde Vođa jedan. Jeste li tamo?“ Tišina. „Jeste li tamo?“, zareža. „Odgovorite!“ Bond protrlja rame u koje ga je pogodio komadić vrelog šrapnela, pokidavši postavu jakne i malo zagrebavši kožu.

Krčanje statičkog šuma, a zatim: „Voz izbačen iz koloseka!“ Bio je to glas starijeg Srbina. „Jesi li video? Gde si ti?“

„Slušajte me pažljivo.“

„Šta se desilo?“

„Slušajte! Nernamo mnogo vremena na raspolaganju. Mislim da će pokušati da ga dignu u vazduh ili da pucaju u kontejnere s opasnim materijama. To je sada jedini način da prospu sadržaj. Pucaću na njih i poteraću ih natrag ka njihovom automobilu. Sačekajte da se mercedes nade na blatnjavom tlu blizu restorana, a potom pucajte u gume i zadržite ih u vozilu.“

„Trebalo bi smesta da ih pohvatamo!“

„Ne! Ne radite ništa sve dok ne budu pored restorana. U mercedesu neće imati nikakav odbrambeni položaj. Jeste li me razumeli?“

Radio-aparat je utihnuo.

Prokletstvo. Bond kroz prašinu krete ka mestu na kojem je treći teretni vagon, onaj koji je prevezio opasne materijale, čekao da bude otvoren.

Nil Dan je pokušao da rekonstruiše šta se dogodilo. Znao je da će možda morati da improvizuje, ali ovo je predstavljalo nešto što nije uzeo u obzir: preventivni udar nepoznatog neprijatelja.

Obazrivo se zagledao u mrak iz svoje osmatračnice - žbunja neda-leko od mesta na kojem je dizel-lokomotiva nepokretno stajala, šišteći, škljocajući i pušeći se. Napadač je bio nevidljiv, skriven noćnom tmi-nom, oblakom prašine i isparenja. Možda je i zdrobljen nasmrtno? Ili je pobjegao? Dan prebaci ranac preko ramena i zaobiđe oko lokomotive na drugu stranu, gde će mu teretni vagoni izbačeni iz koloseka pružiti zaklon od uljeza - ako je i dalje živ i prisutan.

Na neobičan način, Dan primeti kako je nestala bojazan koja mu je ključala u pozadini mozga. Niko nije umro. Potpuno se pripremio za smrt, očeličio se - sve za šefa, razume se - ali intervencija neznanca ot-klonila je napetost.

Dok se približavao dizel-lokomotivi, nije mogao a da se ne divi ma-sivnoj mašini. Beše to lokomotiva klase 8-40B američke kompanije Dže-neral elektrik, stara i izlupana, kakva se samo i može videti na Balkanu,

ali klasična lepotica s četiri hiljade konjskih snaga. Primetio je čelične ploče, točkove, ventile, ležajeve, klipove, opruge, creva i cevi - sve tako prelepo i elegantno u svojoj funkcionalnoj jednostavnosti. Da, pravo je olakšanje što...

Prepao ga je muškarac koji se zateturao ka njemu zapomažući. Dan ga je dvaput upucaao u glavu.

Pravo je olakšanje to što vise ne mora da ubije ovu čudesnu mašinu, kao što je strahovao. Prešao je rukom po površini lokomotive, kao što otac gladi kosu bolesnog deteta koje je upravo preležalo opasnu groznicu. Za svega nekoliko meseci, ponovo će se vratiti na sine.

Nil Dan zabaci ranac vise na rame i provuče se kroz procep između teretnih vagona kako bi se latio posla.

Dva pucnja, koja je Džejms Bond čuo, nisu pogodila vagon sa opasnim tovarom - pokrivaio ga je s razdaljine od trideset metara. Pretpostavio je da su žrtve možda mašinovoda i njegov pomoćnik.

Onda je kroz prašinu ugledao Ircu. Stežući u šaci crni pištolj, stajao je između dva vagona ispunjena starim železom, koja su se zaustavila pod oštrim uglom u obliku slova V direktno iza lokomotive. Na ramenu je nosio ranac. Činilo se da je ranac pun, što je značilo da, ako namerava da raznese kontejnere sa opasnim supstancama, još nije postavio eksploziv.

Bond je nanišanio i ispalio dva hica prema Ircu kako bi ga poterao na-trag ka mercedesu. Čovek se prepao, čučnuo, a zatim brzo nestao s vidika.

Bond pogleda ka mestu gde je bio parkiran mercedes. Usta mu se sti-snuše u tanku liniju. Srpski agenti ga nisu poslušali. Bili su kraj baštenske šupe, gde su oborili Irčevog saradnika na zemlju i plastičnim uzicama mu vezali zglobove. Tandem se sada približavao vozu.

Nesposobnost...

Bond se podiže na noge i, nisko pognut, potrča prema srpskim agentima.

Srbi su pokazivali rukama na šine. Ranac je sada ležao bačen na zemlju, između nekakvih visokih biljaka nedaleko od lokomotive, skrivajući telo čoveka. Čučajući, dvojica agenata oprezno krenuše napred.

Ranac je pripadao Ircu... Naravno, telo iza njega nije. Bio je to, naj-verovatnije, mašinovođin leš.

„Ne!“, prošapta Bond u radio-predajnik. „To je varka! Čujete li me?“

Međutim, stariji agent nije slušao. Zakoračio je bliže i dreknuo: „Ne mrdaj!“

Irac je izleteo iz kabine lokomotive i opalio iz pištolja. Pogoden u glavu, srpski agent se stropošta na zemlju.

Pretpostavivši da puca osoba na zemlji iza ranca, mlađi kolega je ispraznio ceo magacin automatskog oružja u mašinovođin leš.

Bond viknu na srpskom: „Opasnost!”

Međutim, bilo je prekasno. Irac je ponovo iskočio iz kabine i pogodio mladića u desnu ruku, blizu lakta. Agent ispusti pištolj i jeknu od bola padajući na leđa.

Dok je Irac iskakao iz voza, opalio je i desetak metaka prema Bondu, koji mu je uzvratio paljbu nišaneći u stopala i gležnjeve. Nažalost, izmaglica i isparenja bili su veoma gusti. Promašio je. Irac je vratio oružje u futrolu, uprtio ranac na rame i odvuкао mladog srpskog agenta prema mercedesu. Nestali su s vidika.

Bond potrča natrag prema Folksvagenovoj džeti, uskoči u automobil i pokrenu motor. Pet minuta kasnije, proleteo je preko brdašca i, proklizavajući, prizemljio se na poljanu iza restorana Roštilj. U restoranu je vladao potpuni haos dok su mušterije i osoblje bežali glavom bez obzira. Mercedes je iščezao. Bacivši pogled ka vozu izbačenom iz koloseka, Bond je video da Irac nije ubio samo starijeg srpskog agenta, već i svog saradnika, Srbina s kojim je večerao. Upucao ga je dok je čovek ležao na stomaku, ruku vezanih iza leđa.

Bond je izašao iz folksvagena i žustro pretražio telo, ali Irac je već uzeo novčanik i sve ostale dokumente. Bond iz džepa izvuče naočare za sunce okli, obrisa ih, a zatim pritisnu mrtvačev palac i kažiprst na stakla. Potom uskoči u Folksvagenovu džetu i pojuri za mercedesom, ubrzavajući do sto deset kilometara na sat uprkos vijugavom drumu i rupama na asfaltu.

Nekoliko minuta kasnije, nazreo je živopisne boje na odmorištu pored puta. Jedva kontrolišući proklizavanje točkova, legao je na kočnicu i, u obliku dima, zaustavio vozilo na svega nekoliko metara od mlađeg srpskog agenta. Izašao je i nagnuo se iznad čoveka koji je drhtao i plakao. Rana na njegovoj ruci bila je gadna, a izgubio je i mnogo krvi. Nije imao jednu cipelu, niti nokat na palcu te noge. Irac ga je mučio.

Bond otvori džepni nož na preklapanje, iseče njegovu košulju sečivom ostrim kao žilet i obmota mu vunenu traku oko ruke. Od štapa, koji je pronašao nedaleko od odmorišta, napravio je udlagu i namestio je na mladićevu ruku. Sagnuo se i obrisao mu znoj s čela.

„Kuda je otišao?”

Mladić, lica izobličienog u masku agonije, u odgovor zablebeta na srpskom jeziku. Shvatajući polako ko je ispred njega, reče: „Pozovi mog brata... Moras me odvesti u bolnicu. Reći ću ti mesto gde on otišao.”

„Moram odmah da znam gde je otišao.”

„Nisam rekao ništa. Pokušao je. Ali mu nisam rekao ništa o tebi.“

Mladić je istrtljao sve što je znao o operaciji, naravno, ali to trenutno nije bilo bitno. Bond reče: „Kuda je otišao?“

„Bolnica... Odvedi me i red ću ti.“

„Red mi smesta ili ćeš umreti u roku od pet minuta“, reče mu Bond i ravnodušno olabavi čvrsto vezani improvizovani zavoj na mladićevoj desnoj ruci. Krv poteče.

Mladić trepnu kako bi potisnuo suze. „U redu! Kopile! Pitao je kako da sa M-21 stigne na auto-put E-75. On će ga odvesti u Mađarsku. Ide na sever. Molim te!“

Bond steže zavoj. Znao je, razume se, da Irac ne ide na sever: bio je hladnokrvan i pametan taktičar. Nisu mu bila potrebna uputstva. Bond je u Iracu uvideo vlastitu posvećenost veštini. Čak i pre nego što je pristigao u Srbiju, sasvim sigurno je zapamtio geografiju okoline Novog Sada. Sigurno je da će pod ka M-21, pa na E-75, jedinoj većoj saobraćajnici u blizini, ali zatim će krenuti na jug, prema Beogradu ili nekom mestu u okolini koje je već unapred spremio za svaki slučaj.

Bond pretrese mladićeve džepove i izvuče mobilni telefon. Ukucao je broj hitne pomoći - 94. Kada mu se javio ženski glas, postavio je telefon pored mladićevih usta, a zatim potrčao natrag u džetu. Usredsredio se na što je moguće bržu vožnju preko neravne površine puta, izgubivši se u koreografiji kočenja i ubrzavanja.

Munjevito je uleteo u krivinu, a automobil je proklizao i prešao preko bele linije. Veliki kamion s driličnim logom pomolio se iz tame dolazed iz suprotnog smera. Šofer je skrenuo u stranu i besno zatrubio. Bond se vratio natrag u svoju traku, izbegavši sudar za dlaku, i nastavio jurnjavu za jedinim tragom koji je vodio ka Noju i hiljadama mrtvih u petak.

Pet minuta kasnije, dok se približavao putu M-21, Bond je usporio. Ispred sebe je ugledao treperenje narandžaste svetlosti i, na nebu, oblake dima koji su zaklanjali mesec i zvezde. Ubrzo je pristigao na mesto saobraćajne nesreće. Irac je promašio oštru krivinu i potražio utočište u nečemu što je ličilo na široku travnatu zaravan kraj puta, koje, u stvari, nije bilo - žbunje je u mraku skrivalo strmu padinu. Mercedes se survao nizbrdo i sada je ležao obrnut na krov. Motor je zahvatio plamen.

Bond se zaustavi pored ivice drumu, ugasi motor i izade iz folk-svarena. Potom je izvadio valter iz futrole i, napola trčeći, a napola se klizajući niz obronak brda, spustio se do mesta na kojem je ležalo prevrnuto vozilo, usput pogledom pretražujući potencijalne opasnosti u okolini. Nije pronašao nijednu. Pošto se približio automobilu, stao je. Irac je bio mrtav. Vezan sigurnosnim pojasom za sedište, visio je okrenut

naglavačke, a ruke su mu se njihale viseći s ramena. Krv mu se slivala niz lice i vrat i skupljala u lokvu na tavanici automobila.

Škiljeći kako bi zaštitio oči od isparenja i dima, Bond je udarcem noge polupao prozorsko staklo na vozačevoj strani kako bi izvadio telo. Barem će spasti mobilni telefon i sve što uspe da pronađe u džepovima, a zatim će otvoriti prtljažnik i pokupiti prtljag i laptop.

Ponovo je otvorio džepni nožić na preklapanje kako bi presekao sigurnosni pojas. U daljini je začuo zavijanje sirena koje je brzo postajalo sve glasnije. Pogleda niz drum. Vatrogasna kola su i dalje bila udaljena nekoliko kilometara, ali će ubrzo stići. Pokreni se već jednom! Vatra koja je zahvatila motor postajala je sve življa. Dim ga je štipao za oči.

Međutim, kada je počeo da seče pojas, iznenada mu je palo na pamet: Vatrogasci? Kad pre?

To nije imalo nikakvog smisla. Policajci - da. Ali nikako vatrogasna brigada. Zgrabio je krvlju ulepljenu kosu vozača i okrenuo glavu u stranu.

To nije bio Irac. Bond se zagleda u čovekovu jaknu: ćirilčni natpis bio je isti kao onaj na kamionu s kojim se za dlaku sudario. Irac je primorao vozilo da se zaustavi. Kamiondžiji je presekao grkljan, ubacio telo u mercedes i vezao ga pojasom, gurnuo vozilo preko litice, a onda pozvao vatrogasce kako bi usporio saobraćaj i sprečio Bonda da krene za njim.

Razume se, Irac je uzeo ranac i sve ostalo iz prtljažnika. Međutim, unutar automobila, na tavanici okrenutoj naopačke, pod zadnjim sedištem je ležalo nekoliko komadića papira. Bond ih strpa u džepove

pre nego što ih vatra zahvati. Zatim otrča natrag do džete i odveze se u pravcu puta M-21, dalje od rotacionih svetala koja su se približavala.

Izvadio je mobilni telefon iz džepa. Naprava je podsećala na ajfon, ali je bila malo krupnija i posedovala je specijalnu optiku, audio-sisteme i ostali hardver. Uređaj je sadržao višestruke telefone - svaki se mogao registrovati na agentov zvaničan ili nezvaničan identitet, a zatim i skrivenu jedinicu sa stotinama operativnih programa i aplikacija za šifrovanje. (Budući da je napravu razvilo Odeljenje Q, nekom pametnjakoviću u kancelariji palo je na pamet da ih nazove iQ telefonima.)

Otvorio je program koji mu je pružao prioritarnu vezu s Centrom za praćenje Glavnog komunikacionog štaba Vlade Velike Britanije. Izrecitovao je u sistem za prepoznavanje glasa opis žutog kamiona marke zastava evrozeta koji je Irac ukrao. Računar u Čeltnamu automatski će prepoznati Bondov položaj i odrediti moguće maršrute kamiona, a zatim usmeriti satelit da potraži sva vozila tog tipa u blizini i ude im u trag.

Pet minuta kasnije, telefon je zazujao. Izvrsno! Bacio je pogled na ekran.

Međutim, poruka nije bila od njuškala; poslao ju je Bil Taner, načelnik štaba Bondove organizacije. U polju s naslovom poruke pisalo je: NAGLO ZARANJANJE - fraza koja je označavala poruku kao veoma hitnu.

Dok mu je pogled preletao s druma na tekst poruke, Bond je nastavio da čita.

CKŠ presreo: srpski agent dodeljen u operaciji Incident 20 izdahnuo na putu za bolnicu. Izvestio pretpostavljene da si ga napustio. Srpske vlasti izdale nalog za tvoje hapšenje. Momentalna evakuacija.

ponedeljak

SAKUPLJAČ OTPADA

Nakon tri i po sata sna u njegovom stanu u Čelsiju, Džejsma Bonda je tačno u sedam sati ujutru probudilo pištanje budilnika na mobilnom telefonu. Pogled mu se usredsredio na beli plafon nevelike spavaće sobe. Zatreptao je dvaput i, ignorišući bol u ramenu, glavi i kolenima, ustao iz kreveta za dvoje, gonjen porivom da što pre uđe u trag Ircu i Noju.

Odeća koju je nosio za vreme misije u Novom Sadu ležala je razbacana po podu. Spakovao je taktičku odeću u kožni putni kofer, sakupio ostatak odeće i ubacio je u korpu za prljav veš - uglavnom iz ljubaznosti prema škotskoj kućepaziteljki Mej, pravoj duši od žene, koja je dolazila tri puta nedeljno da mu sređuje i vodi domaćinstvo. Nije mu padalo na pamet da dozvoli da Mej sređuje njegov darmar.

Bond je ušao nag u kupatilo, stao ispod tuša, pustio vrelu vodu - onoliko vrelu koliko je mogao da podnese - i nasapunjao se. Potom je spustio temperaturu vode i stajao ispod ledenog mlaza sve dok naposletku više nije mogao da izdrži, a zatim izašao i obrisao se peškirom. Pregledao je povrede od prošle noći: dve velike tamnoljubičaste masnice na nozi i nekoliko ogrebotina i posekotina na ramenu od šrapnela ručne bombe. Ništa ozbiljno.

Obrijao se teškim brijačem s dve oštrice i drškom od bizonskog roga. Voleo je takav pribor za brijanje ne zato što je naklonjeniji očuvanju životne sredine od plasitčnih brijača za jednokratnu upotrebu već jed-

nostavno zato što je mnogo bolje brijao. Doduše, zahtevao je i izvesnu veštinu, ali Džejms Bond je pronalazio uživanje čak i u malim izazovima.

Do 7 i 15 bio je već potpuno odeven: Kanalijevo tamnoplavo odelo, bela košulja i tamnocrvena kravata, pri čemu je dva potonja odevna predmeta kupio u prodavnici Ternbul i Aser. Obuo jeerne cipele; nikada nije nosio obuću s pertlama, izuzev kada je morao da obuđe borbenu obuću ili kada su tekuće operacije zahtevale od njega da drugom agentu pošalje signalnu poruku pomoću unapred dogovorenog načina vezivanja čvorova na pertlama.

Na zglob leve ruke navukao je čelični roleks ojster perpetual, model od 34 milimetra, pri čemu je jedini dodatak na jednostavnom ručnom satu predstavljao prozor s datumom; Bondu nimalo nije stalo do toga da zna mesečeve mene, kao ni tačan trenutak plime u Sautemptonu. Pretpostavljao je da je takvo znanje potrebno vrlo malom broju ljudi na svetu.

Uglavnom je redovno doručkovao - bio je to njegov omiljeni obrok u toku dana - u obližnjem hotelu u Ulici Pont. S vremena na vreme bi sam napravio ponešto od nekolicine jela koje je umeo da spremi u kuhinji: kajganu od tri jajeta s irskim maslacem. Uz nju bi obično išli slanina i hrskavi tost od mekinja, još irskog maslaca i marmelada.

Međutim, danas je hitnost Incidenta dvadeset bila u punom jeku, tako da nije bilo vremena za hranu. Umesto doručka, skuvao je šolju izuzetno jake jamajkanske blu mauntin kafe, koju je ispio iz porcelanske šolje dok je slušao Radio 4 kako bi saznao da li su incident s vozom i potonje smrti u Srbiji dospeli u međunarodne vesti. Nisu.

Novčanik i novae su mu bili u džepu pantalona, kao i ključevi automobila. Zgrabio je plastičnu vreću s predmetima koje je pokupio u Srbiji i zaključanu metalnu kutiju u kojoj se nalazilo vatreno oružje i rezervna municija, koje na teritoriji Velike Britanije nije mogao legalno da nosi.

Žustrim korakom, spustio se niz stepenice svog stana, koji je adaptirao od dve prostrane štale. Otključao je vrata i ušao u garažu. Skučen prostor bio je taman dovoljno veliki da u njega smesti dva automobila, nekoliko rezervnih guma i alat. Ušao je u modernije vozilo, najnoviji Bentlijev model - kontinental GT granitno sive boje po kojoj se kompanija prepoznavala, sa enterijerom postavljenim mekanom crnom kožom.

Turbomotor W12 je zapreo i oživeo. Ubacio je menjač u prvu brzinu i izašao na drum, ostavljajući u garaži drugo vozilo, slabiji i temperamentniji, ali podjednako elegantni jaguar tip E iz šezdesetih godina XX veka, koji je pripadao njegovom ocu.

Bond je vozio ka severu, vešto manevrišući kroz gust saobraćaj, okružen desetinama hiljada drugih vozača koji su, kao i on, krenuli u kan-

celarije širom Londona na početku još jedne radne nedelje - premda je, naravno, u Bondovom slučaju ta svakodnevna slika bila lažna.

Isto bi se moglo reći i za njegovog poslodavca.

Džejs Bond je tri godine ranije sedeo za sivim radnim stolom u jednoličnoj, sivoj zgradi Ministarstva odbrane u Vajtholu, a nebo napolju uopšte nije bilo sivo, već plavo kao planinska jezera po vedrom letnjem danu. Nakon napuštanja Rezervnog sastava Kraljevske ratne mornarice, nije imao nikakvu želju da se zaposli u marketinškoj kompaniji Sači i Sači, niti da pregleda završne račune na kraju fiskalne godine u Investicionoj band Natvest, te je pozvao bivšeg prijatelja iz mačevalačkog tima na Fetesovom koledžu, a on mu je predložio da se oproba u Odbrambenoj obaveštajnoj službi.

Nakon dosadnog posla u Odbrambenoj obaveštajnoj službi, gde je vreme provodio pišući analize koje su ocenili i kao neoštromne i kao izuzetno značajne, upitao je nadredenog postoji li ikakva šansa da vidi malo više akcije.

Nedugo nakon tog razgovora, primio je tajanstveni dopis, napisan na papiru a ne u obliku imejla, u kojem se zahtevalo njegovo prisustvo za ručkom u klubu Travelers, u Pal Mai ulici broj 106.

Zakazanog dana, Bonda su uveli u trpezariju kluba i posadili u fotelju u uglu prostorije naspram krupnog muškarca u srednjim šezdesetim, kog su mu predstavili samo nadimkom Admiral. Čovek je nosio sivo poslovno odelo, koje se savršeno slagalo s bojom njegovih očiju. Lice mu je bilo dežmekasto, a glava krunisana oskudnim sazveždem mladeža, vidljivih kroz retku i prosedu braonkastu kosu zalizanu unazad. Admiral je postojano posmatrao Bonda bez izazova, omalovažavanja ili prekomerne ljubopitivosti u pogledu. Bond nije imao nikakav problem da mu uzvрати pogled - čoveka koji je oduzeo neprijateljski život u bici, a zamalo i sam poginuo, neće lako zastrašiti nečiji pogled. Međutim, shvatio je da nema pojma šta se dešava u Admiralovom umu.

Nisu se ni rukovali.

Poslužitelj im je doneo jelovnike. Bond je narudo iverka u komadu u holandskom sosu, s kuvanim krompirima i šparglom na žaru kao prilogom. Admiral je odabrao bubrege sa roštilja, rolovane u slanini, a zatim ga je upitao: „Vino?”

„Da, molim.”

„Vi izaberite.”

„Burgundac, rekao bih”, reče Bond. „Kot de Bon? Ili Šabli?”

„Možda aleks gambalpuljni?”, predložio je konobar.

„Savršeno.”

Boca vina pristigla je koji tren kasnije. Konobar mu je u jednom glatkom potezu pokazao etiketu na boci i sipao malo u čašu. Vino je imalo boju bledeg putera, pun buke i pravu temperaturu; nije bilo ni previše ni premalo rashlađeno. Bond je otpio gutljaj i klimnuo glavom u znak odobravanja, nakon čega im je konobar dopola napunio vinske case.

Nakon što je konobar otišao, stariji čovek je nabusito rekao: „Vi ste ratni veteran, baš kao i ja. Nijednog od nas dvojice ne zanima besmisleno ćaskanje. Pozvao sam vas ovamo kako bismo porazgovarali o prilici za vaše napredovanje u karijeri.”

„I pomislio sam da je tako, gospodine.” Bond nije nameravao da doda poslednju reč, ali bilo je jače od njega.

„Možda ste upoznati s pravilom Travelersa o zabrani izlaganja poslovnih dokumenata u prostorijama kluba. Plašim se da ćemo morati da ga prekršimo.” Stariji čovek je izvukao kovertu iz džepa na grudima i dodao je Bondu. „Ovaj dokument je sličan izjavi o zaštiti državnih tajni i zvaničnih informacija.”

„Već sam potpisao...”

„Naravno da jeste, ali za Odbrambenu obaveštajnu službu”, preseče ga stariji muškarac, otkrivajući pritom nedostatak strpljenja za izražavanje očiglednih stvari. „Ovaj dokument ima nekoliko dodatnih stavki. Pročitajte ga.”

Bond učini kao što mu je naloženo. Nekoliko dodatnih stavki - to je zaista bilo blago rečeno.

Admiral nastavi: „Ukoliko niste zainteresovani da potpišete, dovršićemo ručak i porazgovarati o nedavnim izborima, pecanju pastrmki na severu ili o tome kako su nas oni prokleti Novozelandani ponovo isprašili prošle nedelje, nakon čega ćemo se rastati i vratiti svako u svoju kancelariju.” Upitno je podigao žbunastu obrvu.

Bond je oklevao svega sekundu-dve, a zatim je naškrabao ime na isprekidanu liniju i vratio papir natrag Admiralu. Dokument nestade u džepu prsluka.

Admiral otpi gutljaj vina i upita: „Jeste li ikada ranije čuli za Upravu za specijalne operacije?”

„Jesam.” Bond je imao tek nekoliko idola, ali se na torn kratkom spisku ime Vinstona Čerčila nalazilo pri vrhu. U mlađim danima, dok je kao novinar i vojnik boravio na Kubi i u Sudanu, Čerčil je stekao veliko poštovanje prema gerilskom načinu ratovanja, a nakon toga, posle izbijanja Drugog svetskog rata, on i ministar ratne privrede Hju Dalton osnovali su Upravu za specijalne operacije kako bi naoružavali partizane iza nemačkih linija i padobranima ubacivali britanske špijune i sabotere

na neprijateljsku teritoriju. Takođe su je zvali i Čerčilova Tajna armija, a ta organizacija je nacistima nanela nemerljivu štetu i gubitke.

„Odlična organizacija“, reče admiral, a zatim progunđa sebi u bradu. „Ugasili su je posle završetka rata. Budalaštine unutar same agencije, organizacione poteškoće, nesuglasice između MI6 i Vajthola.“ Otpio je gutljaj mirisnog vina, a razgovor se usporio dok su obedovali. Jelo je bilo izvanredno. Bond ga je i glasno pohvalio. Admiral hrapavim glasom reče: „Glavni kuvar i te kako zna svoj posao. Nema sklonosti da sprema hranu na način na koji to rade kuvari na američkoj televiziji. Jeste li upoznati s time kako su nastali MI5 i MI6?“

„Jesam, gospodine, pročitao sam podosta knjiga o tome.“

Kao odgovor na sve veću zabrinutost javnosti zbog nemačke invazije i špijuna na engleskoj teritoriji (zabrinutost koju su, sasvim neobično, podstakli popularni špijunski romani tog doba), Ministarstvo ratne mornarice i Ratna kancelarija osnovali su 1909. godine Tajnu službu. Nedugo nakon toga, Tajna služba se podelila na Odsek 5 - ili MI5, zaduženu za unutrašnju bezbednost, i Odsek 6, to jest MI6, zaduženu za špijunažu na stranom tlu. MI6 je bila najstarija špijunska organizacija na svetu s neprekinutom aktivnošću, uprkos suprotnim tvrdnjama Narodne Republike Kine.

Admiral ga upita: „Šta je jedan zajednički element koji se ističe kod obe službe?“

Bond nije mogao čak ni da počne da nagađa.

„Mogućnost poricanja“, promrmlja stariji muškarac. „Obe službe su osnovane tako da Kruna, premijer, vlada i Ratna kancelarija ne moraju da prljaju ruke gadnim poslom špijunaže. Danas je situacija podjednako loša. Mnogi detaljno ispituju čime se MI5 i MI6 bave. Dosijei o seksualnim avanturama, narušavanje privatnosti, političko njuškanje, glasine o protivzakonitim ubistvima... Javnost diže glas zahtevajući transparentnost. Naravno, pritom nikog nije briga što se lice rata menja i što protivnička strana vise ne igra po pravilima.“ Još jedan gutljaj vina. „U određenim krugovima vlada mišljenje da i mi takođe moramo da igramo po drugačijim pravilima. Naročito nakon terorističkog napada 11. septembra 2001. godine.“

Bond reče: „Dakle, ako sam vas dobro razumeo, vi govorite o pokretanju nove verzije Uprave za specijalne operacije koja, tehnički, ne bi predstavljala deo ni MI5, ni MI6, ni Ministarstva odbrane.“

Admiral pogleda Bonda direktno u oči. „Pročitao sam izveštaje o vašim poduhvatima u Avganistanu - bili ste pripadnik Rezervnog sastava Kraljevske ratne mornarice, pa ipak vam je nekako pošlo za rukom da

se prikažite kopnenim jedinicama u prvim borbenim redovima. To je zahtevalo pozamašan trud." Hladne oči ga pomno osmotriše. „Koliko sam shvatio, učestvovali ste i u pojedinim misijama iza neprijateljskih redova koje nisu bile baš zvanične. Zahvaljujući vama, neki tipovi, koji su mogli da nam naprave prilično mnogo nevolja, nikada nisu dobili priliku za to."

Bond je krenuo da otpije gutljaj pulinji-montrašea, najboljeg otelotvo-renja šardonea, ali je čašu samo prineo i vratio na sto. Kako je, dovraga, starac saznao za te misije?

Admiral je tihim i ujednačenim glasom rekao: „Ovih dana, u specijalnim jedinicama Ujedinjenog Kraljevstva uopšte ne vlada nestašica tipova koji se veoma dobro snalaze s nožem ili snajperskom puškom. Međutim, oni se obično ne uklapaju u druge, da tako kažemo, suptilnije zahteve. Takođe, postoji i podosta talentovanih druškana iz MI5 i MI6 koji znaju razliku između", bacio je pogled na Bondovu čašu, „vina iz područja Kot de Bon i Kot de Nui, i koji francuski jezik govore podjednako tečno kao i arapski - ali oni će se onesvestiti čim vide prvu kap krvi, svoje ili tuđe." Čelične oči se usredsrediše na Bonda. „Vi mi izgledate kao prilično retka kombinacija najboljih osobina i prvih i drugih."

Admiral je spustio viljušku i nož na porcelanski tanjir. „Vaše pitanje."

„Moje?"

„O novoj verziji Uprave za specijalne operacije. Odgovor je: da. Zapravo, ona već postoji. Jeste li zainteresovani da joj se pridružite?"

„Jesam", odgovori Bond bez ikakvog oklevanja. „Mada bih voleo najpre da saznam čime se ona tačno bavi."

Admiral je razmišljao nekoliko trenutaka, kao da polira oštre ivice predstojećeg odgovora. „Naš zadatak je sasvim jednostavan", reče naposljetku. „Mi štitimo državu... svim raspoloživim sredstvima."

U sjajnom bentliju, Bond se bližio glavnom štabu te organizacije nadomak Ridžents parka, nakon polučasovnog vrludanja automobilom, bez čega se kroz strogi centar Londona nije moglo.

Ime njegove organizacije bilo je neodređeno koliko i ime Uprave za specijalne operacije - Grupa za prekomorski razvoj. Direktor organizacije bio je lično Admiral, poznat samo pod šifrovanim imenom M.

Zvanično, Grupa za prekomorski razvoj pomagala je britanskim kompanijama da otvore poslovnice ili prošire poslovanje na stranom tlu, kao i da investiraju u inostranstvu. Bondovo zvanično radno mesto u organizaciji, ili zvaničan identitet, glasilo je: analitičar bezbednosti i integriteta. Njegov posao bio je da putuje širom sveta i procenjuje poslovne rizike.

Nema veze što je, počev od trenutka kada bi se negde prizemljio, preuzimao nezvanični, izmišljeni identitet, odlagao u stranu tabelarne proračune, oblačio taktičko odelo 5.11, uzimao u ruke pušku .308 sa teleskopskim nišanom nikon bakmaster. Ili bi možda odenuo večernje odelo iz Savil Roa kako bi odigrao partiju pokera s čečenskim trgovcem oružja u privatnom klubu u Kijevu i dobio šansu da proceni njegovu bezbednost kao uvod u glavni događaj večeri - izručenje subjekta na tajnu lokaciju u Poljskoj.

Neupadljivo udenuto negde u hijerarhiji britanskog Forin ofisa, sedište Grupe za prekomorski razvoj nalazilo se u uzanoj, šestospratnoj građevini iz edvardijanskog doba, u mirnoj ulici nedaleko od Devonširske ulice. Od prometnog Merilebonskog drumu delio ju je beživotni kvart

- ali vrlo zgodan kao kamuflaža - prepun advokatskih firmi, kancelarija nevladinih organizacija i lekarskih ordinacija.

Bond se trenutno približavao ulazu u tunnel koji je vodio do podzemnog parkinga u podrumu građevine. Prislonio je oko na elektronski skener dužice, a zatim mu je put ponovo preprečio ljudski stražar. Kad ga je osmotrio, dežurni je podigao rampu, a Bond je nastavio dalje u potrazi za mestom za parkiranje.

Lift je takođe proverio Bondove plave oči, a potom ga je odveo u prizemlje. Kročio je u kancelariju oružara, pored koje je odmah i streljana, i pružio zaključanu metalnu kutiju riđokosom Frediju Mingisu, bivšem kaplaru SAS-a i jednom od najvećih stručnjaka za vatreno oružje. On će se pobrinuti da valter bude očišćen i nauljen, temeljno će ga ispitati u potrazi za oštećenjima, a okvire napuniti Bondovom omiljenom vrstom municije.

„Biće spremna za pola sata“, reče mu Mingis. „Da li se dobro pokazala, 007?“

Bond je gajio profesionalnu naklonost prema alatu svog zanata, ali ga nikada nije personifikovao - ako ništa drugo, valter .40, pa čak i kompaktni model PPS* (*PPS skr. od nem. Polizeipistole Schmal, odnosno mali policijski pištolj. (Prim, lekt.)*), svakako bi bio muškog roda. „Ponašao se sasvim pristojno“, odgovorio je.

Odvezao se na treći sprat, gde je skrenuo levo iz lifta, niz prijatni, u belo okrećeni hodnik, čiji su zidovi bili pomalo pohabani, a njihova jednoličnost razbijena mnogobrojnim fotografijama Londona iz raznih epoha - od Olivera Kromvela pa sve do kraljice Viktorije. Neko je ukrašio prozorske pragove vazama s biljkama - plastičnim, naravno; prave biljke bi zahtevale da se zaposli dodatno spoljašnje osoblje koje bi ih redovno zalivalo i održavalo.

Za stolom na početku velike otvorene površine ispunjene radnim odeljcima, Bonda je dočekala mlada žena. Predivna je, pomislio je kada ju je upoznao mesec dana ranije. Lice joj je bilo srcoliko i s visokim jagodicama, a okruživala ga je griva vatrenoride kose koja joj je padala s veličanstvenih slepoočnica na ramena. Na bradi je imala jamicu koju je Bond smatrao apsolutno šarmantnom. Njene zlatno-zelene oči u obliku badema prodorno su mu uzvrćale pogled, a figura joj je bila upravo onakva kako bi žensko telo i trebalo da izgleda: vitko i elegantno. Nokti su joj bili kratko podsečeni i nije ih lakirala. Nosila je crnu suknju do kolena i košulju boje kajsije, s visokom kragnom, ali ipak dovoljno tananu da se ispod nje nasluti nagoveštaj čipke, što je bilo i ukusno i provokativno. Na nogama je imala najlonske čarape boje kafe sa mlekom.

Čarape ili hulahop? Bond nije mogao da odoli a da se ne zapita.

Ofelija Mejdienstoun radila je kao analitičar obaveštajnih podataka za MI6. Bila je stacionirana u Grupi za prekomorski razvoj kao oficir za vezu budući da se GPR nije bavio skupljanjem podataka; njena uloga je prvenstveno bila operativna i taktička. Shodno tome, poput Kabineta i premijera, GPR je bio samo potrošač robe, kako su špijunske službe nazivale obaveštajne podatke. A njen glavni snabdevač robom bio je MI6.

Mora se priznati da su Bondovu pažnju isprva privukli Ofelijin izgled i otvoreno ponašanje, a kasnije su je zadržali njen neumoran trud i domišljatost. Međutim, podjednako privlačna bila je i njena ljubav prema brzjoj vožnji. Ofelijino omiljeno vozilo bilo je BSA spitfajer iz 1966. godine, jedan od najlepših motocikala ikada napravljenih. To nikako nije bio jedan od najsnažniji motocikala u asortimanu kompanije Birmingham smol arms, ali bio je čista klasika i, kada bi ga dobro naštelovala (Ofelija je to sama radila, bog je blagoslovio), pri polasku bi ostavljao širok trag gume na asfaltu. Kazala je Bondu kako voli da vozi po svakakvom vremenu i da je kupila postavljeno kožno odelo u kojem može da se otisne drumovima kad god joj se prohte. Zamislio je to motociklističko odelo kao izuzetno tesno pripijen kožni kombinezon i izvio obrvu. Zauzvrat je dobio podrugljiv osmeh, koji mu je saopštio da se njegov gest odbio od nje kao rikošetirani metak.

Ofelija je, kako se ispostavilo, bila verena i pred udajom. Prsten, koji je smesta primetio, bio je varljivi rubin.

Dakle, to je bilo to.

Fili je podigla pogled sa zaraznim osmehom na usnama. „Džejmse, zdravo! Zašto me tako gledaš?”

„Potrebna si mi.”

Vratila je odbegli pramen kose natrag iza uveta. „Volela bih da ti pomognem ako ikako mogu, ali već radim nešto za Džona. On je trenutno u Sudanu. Tamo svakog časa samo što nije izbila žestoka pucnjava.”

Sudanci su već duže od stotinu godina ratovali protiv Britanaca, Egipćana, drugih obližnjih afričkih naroda, a pritom su stizali da se bore i nedusobno. Istočna alijansa, sastavljena od nekoliko sudanskih država nedaleko od Crvenog mora, želela je da se otcepi i osnuje umereno sekularnu državu. Režim u Kartumu, i dalje izmučen skorašnjim Pokretom za nezavisnost na jugu zemlje, nije bio preterano oduševljen torn inicijativom.

Bond reče: „Znam. Trebalo je da ja idem tamo. Umesto toga mi se zalomio Beograd.”

„U Srbiji je bolja hrana”, reče mu ozbiljno Ofelija. „Naravno, ako si ljubitelj šljiva.”

„Reč je o tome da sam u Srbiji pokupio neke stvarčice koje bi trebalo samo malčice pogledati.”

„S tobom ništa nikada nije samo malčice, Džejmse.”

Njen mobilni telefon zazuja. Ofelija se namršti piljeći u ekran. Dok se javljala, prodorne zlatno-zelene oči okrenuše se ka njemu i osmotriše ga s blagom zabavljenošću. Rekla je u mikrofon: „Shvatam.” Kad je prekinula vezu, reče mu: „Potegao si neke veze. Ili si izmaltretirao nekoga?”

„Ja? Nikada!”

„Izgleda da će rat u Africi morati da počne bez mene. Takoreći.” Prišla je obližnjoj radnoj stanici i kolegi dodala rat u Sudanu kao štafetu.

Bond je seo na stolicu. Činilo mu se da je nešto drugačije u vezi s njenim radnim prostorom, ali nije mogao da odredi tačno šta. Možda ga je pospremila, ili izmenila raspored nameštaja, bar koliko je to moguće u ovako skućenom prostoru.

Pošto se vratila, prostrelila ga je pogledom. „U redu, onda. Stojim ti na raspolaganju. O čemu je reč?”

„Incident dvadeset.”

„A, to. Nisam skoro išla na Hotlist*(*Hotlist je društvena mreža slična Fejsbuku. (Prim, prev.)*), pa bi bilo najbolje da me uputiš.”

Poput Bonda, Ofelija Mejdienstoun posedovala je dozvolu za rad na strogo poverljivim poslovima Forin ofisa i Skotland jarda, što je bezmalo značilo da ima neograničen pristup strogo poverljivim informacijama, izuzev najtajnijim podacima o britanskom nuklearnom naoružanju. U kratkim crtama joj je ispričao sve o Noju, Ircu, opasnosti u petak i incidentu u Srbiji. Hvatala je beleške dok je govorio.

„Potrebno mi je da se malo igraš detektiva. Ovo je sve što trenutno imamo od raspoloživih informacija." Dodao joj je torbu s naočarima za sunce i komadićima papira koje je uzeo iz zapaljenog automobila. „Potrebna mi je brza identifikacija - veoma brza - i sve ostalo što možeš da iskopaš."

Ofelija je uzela telefon i zahtevala hitno skupljanje materijala za analizu u laboratoriji MI6, a ako se to pokaže nedovoljnim, uposliće i forenzičke specijaliste u Skotland jardu. Zatim je prekinula vezu. „Kurir je na putu." U tašnici je pronašla pincetu i pomoću nje iz Bondove torbe izvadila dva komadića papira. Jedan je bio račun sa skorašnjim datumom iz paba nedaleko od Kembridža. Nažalost, račun je bio plaćen gotovinom.

Na drugom je pisalo: Boots - March. 17. No later than that. Da li je to bila nekakva šifra ili tek puki podsetnik star dva meseca da se podigne odeća sa hemijskog čišćenja?

„A naočare za sunce?", upitala je zureći u torbu.

„Na desnom staklu nalaze se otisci prstiju Irčevog partnera. Nije imao ništa korisno u džepovima."

Ofelija je napravila dve kopije dokumenta, pružila mu jedan primerak - drugi je zadržala kod sebe - i posvetila se naočarima za sunce.

Bond joj potom ispriča za opasni teret u vozu, koji je Irac pokušao da prospe u Dunav. „Moram da znam šta je to bilo. I kakvu je vrstu štete mogao da izazove. Plašim se da sam Srbima stao na žulj. Neće želeti da saraduju."

„To ćemo tek da vidimo."

Bondov mobilni telefon zazuja. Pogledao je na ekran, premda je vrlo dobro poznao to osobeno cvrkutanje. Javio se. „Zdravo, Manipeni."

Tihi ženski glas je rekao: „Zdravo, Džejmse. Dobro došao natrag."

„M?", upitao je.

„M."

Na vratima kancelarije na najvišem spratu zgrade pisalo je: Direktor. Bond je zakoračio u predsoblje, u kojem je žena u srednjim tridesetim sedela za uredno sredenim radnim stolom. Nosila je bleožutu kamizolu* (*Kratki ženski odevni predmet na bretele, koji se širi ka struku. (Prim, prev.)*) ispod blejzera koji je bio maltene iste nijanse kao i Bondov sako. Izduženo lice, privlačno i kraljevski dostojanstveno, oči čiji se izraz mogao promeniti iz nemilosrdnog u samilostan brže od menjača na bolidu Formule 1.

„Zdravo, Manipeni."

„Sačekaj tren, Džejmse. Ponovo je na vezi s Vajtholom."

Sedela je uspravnih leđa i nije pravila nikakve izlišne pokrete. U pred-soblju je sve bilo na svom mestu. Bond se prisetio, kao što je to često činio, da je vojnička prošlost na njoj ostavila neizbrisiv trag. Napustila je službu u Kraljevskoj ratnoj mornarici da bi se zaposlila na trenutnom radnom mestu kao M-ova lična sekretarica.

Nedugo nakon što se pridružio Grupi za prekomorski razvoj, Bond se spustio u njenu kancelarijsku stolicu i dobacio joj širok osmeh. „Imala si čin poručnika, zar ne, Manipeni?“ uputio joj je oštroumnu dosetku. »A voleo bih da te zamišljam u položaju iznad sebe.“ Bond je napustio aktivnu službu u Kraljevskoj mornarici sa činom komandira.*(*čin komandira u britanskoj Kraljevskoj mornarici odgovara našem činu potpukovnika. Iznad Komandira je kapetan, a ispod poručnik-komandir. (Prim, lekt.)*)

Manipeni mu nije uzvratila ni dosetljivim ni šaljivim odgovorom, kakav je njegova opaska zasluživala, već ledenim kontranapadom: „Oh, ali ja sam otkrila kako se u životu svi položaji moraju zaslužiti iskustvom Džejmse. A drago mi je što mogu da kažem kako nimalo ne suinnjarn u to da moj nivo nije ni blizu tvoga.“

Pronicljivost i brzina njenog oštrog odgovora i upotreba Bondovog imena, a ne prezimena, zajedno sa pratećim ozarenim osmehom, odmah su nepromenljivo definisali njihov međusobni odnos: postavila ga je na mesto, ali je pritom ipak otvorila aveniju prijateljstva. Tako se nadalje i ponašao: brižno i prisno, ali uvek strogo profesionalno. (Ipak, Džejms je bio siguran da joj se baš on najviše dopada od svih agenata iz Odeljenja 00) Manipeni ga osmotri od glave do pete i namršti se. „Čujem da ti je bilo prilično zanimljivo u Srbiji.“

„Može se tako reći.“

Bacila je pogled na zatvorena vrata M-ove kancelarije i rekla: „Ova situacija s Nojem je prilično gadna, Džejmse. Izveštaji lete posvuda unokolo. Sinoć je otišao iz kancelarije u devet sati uveče, a jutros je pristigao u pet.“ Zatim je šapatom dodala: „Bio je veoma zabrinut za tebe. Prošle noći su postojali pojedini trenuci kada nismo mogli da stupimo u vezu s tobom. Tada je poprilično često visio na telefonu.“

Videli su kako se svetlo na njenom telefonu gasi. Pritisnula je dugme i progovorila u skoro nevidljivi mikrofonski: „Stigao je 007, gospodine.“

Klimnula je glavom ka vratima, prema kojima se Bond zaputio ne časeći ni časa, a neonski znak iznad vrata - NE UZNEMIRAVAJ- zasvetleo je istog trena. To se dogodilo nečujno, naravno, ali Bond je zamišljao kako uključivanje svetlećeg znaka prati zvuk spuštanja željezne reze na vratima dok zatvorenika uvode u srednjovekovnu tamnicu.

„Dobro jutro, gospodine.“

M je izgledao potpuno isto kao i za vreme ručka u klubu Travelers kada su se upoznali pre tri godine, a možda je čak nosio i isto sivo odelo. Mahnuo je rukom ka dve stolice postavljene ispred velikog stola od hrastovine. Bond sede na jednu.

Pod kancelarije bio je zastrt tepihom, a zidovi prekriveni policama za knjige. Građevina se nalazila na tački gde se stari London pretvarao u novi, a prozori u uglu M-ove kancelarije bili su svedoci te promene. Ka zapadu, stare građevine u otmenoj četvrti Merilebon oštro su odudarale od modernih nebodera od stakla i čelika kraj Justonskog puta. Behu to skulpture uzvišenog koncepta, diskutabilne estetike i sistema pokretnih stepenica pametnijih od prosečnog čoveka.

Međutim, ti prizori su bili mutni i zamagljeni čak i kad je vreme napolju bilo sunčano - staklo je bilo neprobojno, otporno i na metke i na bombe, i neprozirno kako bi se predupredilo špijuniranje dovitljivih neprijatelja kojima bi palo na pamet da osmatraju iz vazdušnih balona iznad Ridžents parka.

M podiže pogled sa beležaka i osmotri Bonda od glave do pete. „Koliko vidim, nema medicinskih izveštaja.“

Njegovoj pažnji ništa nije promicalo. Nikada.

„Poneka ogrebotina tu i tamo. Ništa ozbiljno.“

Na površini njegovog radnog stola stajali su žuta beležnica, složeni konzolni telefon, mobilni, mesingana lampa iz doba Edvarda VII i humidor* (*Humidor - hermetička kutija za čuvanje cigara, cigareta ili duvana za lulu, s regulacijom vlažnosti vazduha i temperature. (Prim, prev.)*) pun uzanih crnih cigara koje je M ponekad pušio tokom vožnje do Vajthola ili kratkih šetnji po Ridžents parku, kada su mu društvo pravile samo njegove misli i dvojica čuvara iz Odeljenja P. Bond je znao veoma malo o M-ovom privatnom životu, tek toliko da živi u zamku podignutom za vreme regentstva na imanju nedaleko od Vindzorske šume i da je strastveni igrač bridža, ribolovac i prilično talentovani slikar cveća. Endi Smit, naočiti i talentovani kaplar britanske mornarice, vozikao ga je unaokolo u izglancanom, deset godina starom rols-rojsu.

„Podnesi izveštaj, 007.“

Bond je organizovao misli. M nije tolerisao zbrkano pripovedanje, niti bujicu reči. Poštalice tipa ovaj i znači bile su neprihvatljive, baš kao i objašnjavanje očiglednog. Bond mu je sažeto prepričao šta se dogodilo u Novom Sadu, a zatim dodao: „Pronašao sam nekoliko stvarčica u Srbiji koje bi mogle da nam pruže dodatne informacije. Fili ih trenutno razvrstava i pokušava da pronađe nešto o opasnoj supstanci na torn vozu.“

„Fili?“

Bond se priseti da M ne odobrava ni upotrebu nadimaka, bez obzira na to što je širom organizacije bio poznat isključivo po šifrovanom nadimku, a ne ličnom imenu. „Ofelija Mejdienstoun“, pojasnio je. „Naš oficir za vezu sa MI6. Ukoliko postoji išta što može da se pronade, ona će to nanjušiti i iskopati.“

„A tvoj lažni identitet u Srbiji?“

„Operisao sam pod lažnom zastavom. Stariji zvaničnici Bezbednosno-informativne agencije u Beogradu znaju da radim za Grupu za prekomorski razvoj i upoznati su sa svrhom moje misije, ali smo dvojici njihovih terenskih agenata rekli da radim za izmišljenu mirovnu misiju Ujedinjenih nacija u Evropi. Morao sam da spomenem Noja i incident u petak za slučaj da agenti Bije nabasaju na nešto gde se oni pominju. Međutim, šta god da je Irac iscedio iz mladeg agenta, to nije bilo kompromitujuće.“

„U Skotland jardu i MI5 me pitaju, s obzirom na voz u Novom Sadu, smatraš li da Incident dvadeset ima nekakve veze sa sabotажom železničkog saobraćaja u Velikoj Britaniji? Da je Srbija bila samo generalna proba?“

„I ja sam se isto to pitao, gospodine. Ali to ne predstavlja vrstu operacije koja bi zahtevala naročito mnogo vežbanja. Osim toga, Irčev partner je za manje od tri minuta podesio prugu tako da voz iskoči iz koloseka. Ipak su naši železnički sistemi kudikamo složeniji i prefinjeniji od teretnih linija u Srbiji.“

Jedna žbunasta obrva se upitno podigla, možda i osporavajući Bondov zaključak. Ipak, M reče: „U pravu si. To mi ne izgleda kao predigra za Incident dvadeset.“

„Gospodine“, reče Bond i nagnu se napred u stolici. „Želeo bih da se smesta vratim natrag u Stanicu Y. Da uđem kroz Mađarsku i probam da uđem u trag Ircu. Povešću sa sobom nekoliko naših agenata iz Odeljenja 11. Iako ćemo naći kamion koji je Irac ukrao. Biće škakljivo, ali...“

Ljuljajući se napred-nazad na svom pohabanom prestolu, M odmahnu glavom. „Izgleda da je došlo do nekih komplikacija, 007. U koje si ti lično umešan.“

„Šta god da kažu vlasti u Beogradu, mladi agent koji je umro...“

M nestrpljivo odmahnu rukom. „Da, da, naravno da je ono što se dogodilo njihova krivica. To se uopšte ne dovodi u pitanje. Objašnjavanje predstavlja znak slabosti, 007. Uopšte mi nije jasno zašto mi se sada pravdaš.“

„Oprostite, gospodine.“

„Govorim o nečemu drugom. U Čeltnamu su prošle noći uspjeli da snirne satelitsku fotografiju kamiona u kojem je Irac pobjegao.“

„Vrlo dobro, gospodine.“ Dakle, njegova taktika za praćenje je očigledno urodila plodom.

Međutim, M-ovo mrštenje nagovestilo je Bondu da je bilo kakvo zadovoljstvo preuranjeno. „Kamion se zaustavio kraj drumca otprilike petnaest kilometara južno od Novog Sada, a Irac se ukrcao u helikopter. Letelica nije imala registraciju niti bilo kakvu drugu identifikaciju, ali je Glavni komunikacioni štab uspeo da dobije MASINT profil helikoptera.“

MASINT predstavlja najnovije dostignuće u svetu visokotehnološke špijunaže. Ako se informacije prikupljaju putem elektronskih izvora, poput mikrotalasnih transmisija i radio-talasa, onda je to ELINT; prikupljanje podataka fotografijama i satelitskim snimcima zove se IMINT; kad se presreću poruke s mobilnih telefona i imejlovi, to je SIGINT; a ispitivanje ljudskih izvora HUMINT. Sada se u postupku MASINT preciznim instrumentima sakupljaju i klasifikuju podaci kao što su termalna energija, zvučni talasi, remećenje protoka vazduha, vibracije elisa helikoptera, izduvni gasovi mlaznih aviona, vozova i automobila, obrasci brzine i tome slično.

Direktor Grupe za prekomorski razvoj nastavi dalje: „M15 je noćas registrovao MASINT profil koji odgovara helikopteru u kojem je Irac pobjegao.“

Bestraga... Ako je MI5 pronašao helikopter, to znači da se nalazi u Engleskoj. Irac, jedini trag koji je vodio do Noja i Incidenta dvadeset, nalazio se na jedinom mestu na svetu gde Džejms Bond nema ovlašćenje da ga progoni.

M je dodao: „Helikopter se prizemljio severoistočno od Londona u otprilike jedan sat posle ponoći, a zatim je nestao. Izgubili su mu svaki trag.“ Zavrteo je glavom. „Ne shvatam zbog čega nam Vajthol nije dao više slobode u sprovođenju operacija na domaćem tlu kada nas je osnovao. To bi barem bilo lako. Dovraga, šta bi bilo da si pratio Irca sve do Londonskog oka ili Muzeja Madam Tisol Šta je onda trebalo da uradiš? Da pozoveš policiju? Za ime božje, živimo u vreme globalizacije, interneta i Evropske unije, a opet ne smemo da pratimo tragove u vlastitoj državi.“

Međutim, opravdanje za to pravilo bilo je sasvim jasno. MI5 je sprovodio briljantne istrage. Pripadnici MI6 bili su pravi majstori u prikupljanju stranih obaveštajnih podataka i remetilačkim akcijama kao što je uništavanje terorističkih ćelija iznutra podmetanjem lažnih informacija. Grupa za prekomorski razvoj radila je nešto više, uključujući i po-

vremeno, iako retko, slanje agenata iz Odeljenja 00 da iz zasede smaknu državne neprijatelje. Ali učiniti tako nešto na teritoriji Ujedinjenog Kraljevstva, ma koliko to bilo moralno opravdano ili taktički podesno, izazvalo bi buru protestovanja blogera i piskarala sa Flit strita.*(*Engl. Fleet Street, ulica u centralnom Londonu i simbol britanske štampe budući da su se u njoj skoro tri stotine godina, sve do početka osamdesetih godina XX veka, nalazila sedišta vodećih dnevnih listova u zemlji. (Prim, prev.)*)

Da se ne spominje da se moglo sasvim sigurno računati da će i krunski tužilac imati štošta da kaže povodom toga.

Međutim, politiku na stranu, Bond je žarko žudeo da se pozabavi Incidentom dvadeset. Razvio je naročitu netrpeljivost prema Ircu. Njegove reči M-u bile su vrlo odmerene: „Mislim da se nalazim u najboljem položaju da pronađem tog čoveka i Noja i da otkrijem šta nameravaju da urade. Želim da nastavim da radim na slučaju, gospodine.”

„I mislio sam da hoćeš. A ja želim da nastaviš da se baviš njime, 007. Jutros sam razgovarao preko telefona sa MI5 i Specijalnim operacijama u Skotland jardu. Voljni su da ti dodele ulogu savetnika u slučaju.”

„Ulogu savetnika?“, reče kiselo Bond, a onda i sam shvati da je M morao žestoko da pregovara kako bi postigao i toliko. „Hvala vam, gospodine.”

M odbaci njegove reči kratkim trzajem glave. „Sarađivaćeš sa čovekom iz Treće divizije, izvesnim Ozbornom Smitom.”

Treća divizija... Britanske policijske i bezbednosne operacije bile su nalik ljudskim bićima: večito su se radale, venčavale, stvarale potomstvo, umirale, pa čak prolazile i kroz operacije promene pola, kako se Bond jedanput našalio. Treća divizija predstavljala je jednog od najmlađih potomaka. Bila je u labavoj vezi sa MI5, na sličan način na koji je Grupa za prekomorski razvoj povezana sa MI6, nitima tankim poput paučine.

Mogućnost poricanja...

Dok je služba MI5 posedovala široka ovlašćenja za nadzor i istraživanje, nije imala punomoćje da hapsi, čak ni svoje pripadnike. Treća divizija jeste. Bila je to tajnovita i samotna grupa, sastavljena od visokotehnoških mahera, birokrata i bivših žestokih momaka iz SAS-a i SBS-a, a imala je i ozbiljnu vatrenu moć. Bonda su impresionirali skorajšnji uspesi Treće divizije u uništavanju terorističkih ćelija u Oldamu, Lidsu i Londonu.

M ga je ravnodušno posmatrao. „Znam da si navikao da imaš *carte blanche**(*Fr. Carte blanche - u bukvalnom prevodu „prazna, neispisana, bela hartija; figurativno – odrešene ruke, potpuna sloboda, neograničeno punomoćje. (Prim, prev.)*) i da upravljaš svojim misijama onako kako nađeš za shodno, 007.

Poseduješ nezavisnu crtu karaktera i ona ti je u prošlosti veoma dobro poslužila." M-ov pogled se smrači. „Najveći deo vremena. Ali ovde, kod kuće, tvoja ovlašćenja su ograničena. I to poprilično. Da li sam dovoljno jasan?"

„Da, gospodine."

Znači, više nemam *carte blanche*, pomisli gnevno Bond, već pre nešto nalik *carte grise*.* (*Fr. Carte grise - siva hartija. (Prim, prev.)*)

Još jedan M-ov hladan i nepopustljiv pogled. „A sad, još jedna komplikacija. Konferencija o bezbednosti."

„Konferencija o bezbednosti?"

„Zar nisi pročitao memorandum iz Vajthola?", upita ga mrzovoljno M.

Memorandumima su obično administrativne objave o unutrašnjim poslovima vlade i, shodno tome, naravno, Bond ga nije pročitao, odnosno nikada nije pročitao ni jedan jedini. „Izvinite, gospodine."

Mišići M-ove vilice se stegoše. „U Ujedinjenom Kraljevstvu postoji trinaest bezbednosnih agencija. Možda i koja više od jutros. Starešine MI5, MI6, Agencije za borbu protiv organizovanog kriminala, Združenog centra za analizu terorizma, Komiteta za bezbednost, utvrđivanje prioriteta i njihovo izvršenje, čitava ta skupina - uključujući i mene lično - biće tri dana zaključana u Vajtholu tokom ove nedelje. Oh, baš kao i zvaničnici američke Centralne obaveštajne agencije i neka momčad s kontinenta. Posredi je savetovanje o Islamabadu, Pjongjangu, Venecueli, Pekingu i Džakarti. A tamo će verovatno biti i neki mladi analitičar cvikeraš koji će na sav glas trubiti o tome kako su čečenski pobunjenici odgovorni za tu vrašku erupciju vulkana na Islandu. Prokleta gnjavaža, čitava ta stvar." Duboko je uzdahnuo. „Ja ću najveći deo vremena uglavnom biti nedostupan, a za rukovođenje operacijom Incident dvadeset biće zadužen načelnik štaba."

„Dobro, gospodine. Koordiniraću svoje poteze s njim."

„Učini to, 007. I upamti: operišiš na tlu Ujedinjenog Kraljevstva. Ponašaj se kao da si u državi u kojoj nikada ranije nisi boravio, prema tome, za ime sveta, postupaj diplomatski u ophođenju sa domaćim stanovništvom!"

„Prilično je loše, gospodine. Jeste li sigurni da želite da vidite?"

Poslovođa je istog trena mogao da čuje odsečni odgovor: „Da."

„Dobro onda. Odvešću vas napolje."

„Ko još zna za to?"

„Samo nadzornik smene i momak koji ga je pronašao." Bacivši kratak pogled na svog šefa, poslovođa je dodao: „Držaće jezik za zubima. Ako je to ono što vi budete želeli."

Severan Hajt nije rekao ništa.

Ispod oblačnog i tmurnog neba, dvojica muškaraca napustila su odeljenje za utovar prastare upravne zgrade i zaputila se prema parkiralištu. Ušli su u kombi ukrašen logom: „Grinvej - uklanjanje i reciklaža đubreta"; ime kompanije bilo je odštampano iznad delikatnog crteža raskošnog, zelenog lista. Hajt nije mnogo mario za grafičko rešenje koje mu je izgledalo podsmešljivo pomodno, ali rekli su mu da je logo odlično prošao kod ciljnih grupa i da je dobar za odnose sa javnošću. („Ah, ta javnost!", odgovorio je s prikrivenim prezirom i nevoljno odobrio grafičko rešenje.)

Severan Hajt je bio visok stotinu devedeset centimetara i širokih ramena, pri čemu je njegov bačvasti torzo bio utegnuto u crno vuneno odelo skrojeno po narudžbini. Masivnu glavu pokrivala mu je gusta, crna, kovrdžava kosa prošarana sedim vlasima, a na licu je nosio istovetnu bradu. Imao je veoma dugačke požutele nokte, ali besprekorno manikirane; bili su namerno dugački, a ne zbog nemara ili zapostavljanja.

Bledunjavi ten naglašavao je tamne nozdrve i još tamnije oči, na izduženom licu koje je izgledalo kudikamo mlađe od njegovih pedeset šest godina. I dalje je bio veoma snažan čovek, budući da je zadržao najveći deo mladalačke mišićavosti.

Kombi je krenuo preko neurednog i zapuštenog poseda kompanije, više od stotinu jutara niskih građevina, gomila đubreta, otvorenih kontejnera, lebdećih galebova, dima, prašine...

I raspadanja...

Dok su se vozili preko džombastih puteva, Hajtovu pažnju je u trenu privukla konstrukcija udaljena otprilike pola kilometara. Nova građevina je bila skoro gotova. Bila je identična dvema zgradama koje su već postojale na posedu: petospratnim kutijama s dimnjacima uprtim u nebo koje je iznad njih treperilo od vreline. Zgrade su bile poznate kao destruktori - termin je sklepan u viktorijansko doba da označi peć za sagorevanje smeća, ali Hajtu se baš dopadao. Engleska je bila prva država na svetu koja je počela da proizvodi energiju iz komunalnog otpada. Prvo takvo postrojenje za proizvodnju električne energije sagrađeno je u osmoj deceniji XIX stoleća u Notingemu, a uskoro je na stotine sličnih izniklo širom Kraljevstva, pretvarajući smeće u vodenu paru neophodnu za proizvodnju elektriciteta.

Novi destruktorka, koju su upravo završavali nasred njegovog postrojenja za odlaganje i recikliranje otpada, u teoriji se nimalo nije razlikovao od svojih sumornih viktorijanskih predaka, osim što je koristio filtere za prečišćavanje opasnih gasova i što je bio kudikamo efikasniji u sagore-

vanju čvrstog otpada i proizvodnji energije, koju je odatle slao (za profit, naravno) u električne dalekovode Londona i Engleske.

Grinvej internacional pic bio je samo poslednja u nizu inovacija u viševekovnoj britanskoj tradiciji uklanjanja i recikliranja otpada. Kralj Henri IV naredio je građanima Londona da moraju sakupljati i uklanjati dubre s gradskih ulica ispred svojih kuća, i to pod pretnjom smrtne kazne. Sakupljači smeća, koji su u XX veku po londonskom blatu tragali za vrednim predmetima, održavali su obale Temze čistim - i to kao privatni preduzetnici, bez državne plate - a sakupljači dronjaka prodavali su stare bačene tkanine postrojenjima koja su proizvodila jeftinu odeću. U Londonu su žene i devojčice već početkom XIX veka zapošljavane da prosejavaju prikupljeno smeće i razvrstavaju ga prema upotrebljivosti. Još 1890. godine, Britanska fabrika papira osnovana je pre svega da bi proizvodila recikliranu hartiju.

Postrojenje kompanije Grinvej nalazilo se trideset pet kilometara istočno od Londona, dobrano posle niza poslovnih građevina na Psećem ostrvu, posle Kaning Tauna i Silvertauna, područja poznatog kao Londonski dokovi. Da bi se stiglo do njega, mora se skrenuti jugoistočno sa auto-puta A-13 i krenuti ka Temzi. Uskoro se izbija na uzani, negostoljubivi, pa čak i zlokobni drum koji je okružen samo šipražjem i rastinjem, bledunjavim i prozirnim poput kože bolesnika na samrti. Izgleda kao da uzana asfaltna traka ne vodi nikuda, sve dok ne izbije na vrh niskog brdašca i pred vama pukne prostrani kompleks kompanije Grinvej, zavek obavijen gustom izmaglicom isparenja i dima.

Usred te čarobne zemlje đubreta, kombi se zaustavio pored izlupanog kontejnera, dva metra visokog i sedam metara dugačkog. Dvojica radnika, otprilike u srednjim četrdesetim, odeveni u radne kombinezone s logom kompanije na grudima, stajali su nelagodno pored metalnog kontejnera. Činilo se da se ne osećaju ništa manje nelagodno kad je, ni manje ni više, došao lično vlasnik kompanije.

„Boga mu“, prošapta jedan radnik drugome.

Hajt je znao da se ljudi plaše njegovih tamnih očiju, guste brade i kolosalne visine.

Upitao ih je: „Unutra?“

Radnici su ćutali kao zaliveni, a poslovoda, koji je na radnom odelu imao prišiveno ime Džek Denison, reče: „Tako je, gospodine.“ Potom se brecnu na jednog od dvojice radnika: „U redu, sunašce, nemoj da gospodin Hajt čeka. Nema ti on ceo dan na raspolaganju!“

Službenik je pohitao do ivice kontejnera i, uz izvestan napor, otvorio veliki poklopac. Unutra su se nalazile hrpe sveprisutnih zelenih kesa za

đubre i mešavina rasejanog smeća - flaša, časopisa i novina; neke ljude jednostavno mrzi da razvrstaju smeće za reciklažu.

Takođe, unutra je bilo bačeno još nešto: ljudsko telo.

Žensko ili nekog adolescenta, sudeći prema stasu. Nije bilo mnogo toga na osnovu čega se mogao proceniti pol budući da se smrt, očigledno, dogodila pre nekoliko meseci. Hajt se sagnuo i dugačkim noktom bocnuo telo.

Ova vrlo prijatna inspekcija potvrdila je da je telo zaista bilo žensko.

Dok je zurio u mlitavu kožu, u kosti koje su virile i insekte koji su se hranili onim što je preostalo od mesa, Hajt je osetio kako mu se puis ubrzava. Rekao je dvojici radnika: „Nikome ni reč o ovome.”

Ćutaće kao zaliveni.

„Da, gospodine.”

„Naravno, gospodine.”

„Sačekajte me tamo.”

Dvojica muškaraca otkaskaše u naznačenom pravcu. Hajt baci pogled na Denisona, koji klimnu glavom pokazujući mu da će se njegovi zaposleni pristojno ponašati. Severan Hajt rukovodio je kompanijom Grinvej više kao vojnom bazom negoli običnom deponijom za đubre i postrojenjem za reciklažu. Obezbedenje je bilo strogo, disciplina čvrsta, upotreba mobilnih telefona strogo zabranjena, a sva komunikacija sa spoljašnjim svetom nadzirana. No, zauzvrat je Severan Hajt zaposlene plaćao veoma, veoma izdašno. Istorija ga je naučila da profesionalni vojnici mnogo duže ostaju uz svog vođu od amatera, samo pod uslovom da primaju dobre i redovne plate. A Grinvej nikada nije oskudevao u toj pogodnosti. Ratosiljanje onoga što ljudi više nisu želeli od pamtiveka je bilo, i zauvek će biti, izuzetno profitabilan biznis.

Ostavši sam, Hajt kleknu pored leša.

Ovde se prilično često dešavalo da pronađu leševe. Radnici su pokatkad u srušenim zgradama pronalazili kosti još iz viktorijanskog doba i skelete zakopane u temeljima. Često bi pronalazili i leševe beskućnika koji su umrli izloženi silama prirode, piću ili drogi: njih bi ceremonijalno zavrtiljali u kontejner, na odar od plastičnih kesa za smeće. Ponekad je posredi bila i žrtva ubistva - tada bi ubice bile dovoljno ljubazne da telo donesu direktno na deponiju.

Hajt te leševe nikada nije prijavljivao vlastima. Prisustvo policije predstavljalo je poslednju stvar koju bi poželeo.

Osim toga, zašto bi se odrekao takvog blaga?

Primakao se bliže telu, kolenima pritiskajući ono što je preostalo od ženinih farmerica. Zadah truleži, nalik gorkom, vlažnom kartonu, bio

bi neprijatan većini ljudi, ali odbačene stvari predstavljale su Hajtovu životnu profesiju pa ga plesnjivi vonj nije odbijao ništa više nego što bi miris maziva smetao nekom mehaničaru ili smrad krvi i iznutrica mesaru.

Međutim, poslovođa Denison odstupio je unazad od tog miomirisa.

Hajt je žučkastim noktom pogladio vrh lobanje sa koje je otpao najveći deo kose, a potom i vilicu, pa kosti prstiju, sa kojih meso prvo otpalo. Ženini nokti su takođe bili veoma dugački, ali ne zbog toga što su izrasli nakon smrti, što je običan mit - jednostavno su izgledali dugački jer se meso oko njih skvrčilo i sasušilo.

Nekoliko dugih trenutaka proučavao je svoju novu prijateljicu, a potom se nevoljno odmaknuo unazad. Bacio je pogled na ručni sat. Izvadio je ajfon iz džepa i nekoliko puta fotografisao leš.

Potom se osvrnuo oko sebe. Pokazao je rukom na napušteno mesto između dve velike humke zemlje nagomilane iznad duboke jame za zakopavanje otpadnih materija, nalik mogilama u kojima su sahranjivane falange palih ratnika. „Kaži svojim ljudima da je tamo zakopaju.”

„Da, gospodine”, odgovorio je Denison.

Dok je hodao natrag prema kombiju, dodao je: „Ali ne preduboko. I neka postave nekakav znak iznad groba kako bih mogao ponovo da je pronadem.”

Pola sata kasnije, Severan Hajt se nalazio u svojoj kancelariji i proučavao fotografije leša, izgubljen u slikama dok je sedeo za tri stotine godina starim vratima tamnice, koja je postavio na nogare i koristio kao radni sto. Konačno je vratio mobilni telefon natrag u džep i usmerio pažnju na druge poslove. A bilo ih je tušta i tma. Grinvej je bio jedan od svetskih lidera u uklanjanju i reciklaži otpada.

Prostrana i mutno osvetljena kancelarija bila je na najvišem spratu upravne zgrade Grinveja, koja je pre toga bila fabrika za preradu mesa, sagrađena davne 1896. godine. Zgradu su renovirali i pretvorili u ono što bi časopisi za dizajn enterijera bez razmišljanja nazvali ofucanim šikom.

Na zidovima su stajale arhitektonske relikvije iz građevina koje je njegova kompanija srušila: oljušteni drveni ramovi oko naprslih vitraža, betonski gargolji, divlje životinje, portreti i mozaici. Sveti Georgije koji ubija aždaju ponavljao se nekoliko puta, takođe i Sveta Jovanka Orleanska. Veliki bareljef prikazivao je kako Zevs u obliku labuda zavodi prelepu Ledu.

Ušla je sekretarica i donela mu pisma koja su zahtevala njegov potpis, izveštaje koje je morao da pročita, memorandume koje je samo on mogao da odobri i finansijske proračune koje je neizostavno morao da razmotri. Grinvej je poslovao izuzetno dobro. Hajt se na konferenciji o

industriji reciklaže jedanput našalio kako stara izreka o izvesnostima u životu nije potpuna sa samo dve dobro poznate stavke. Ljudi moraju da plaćaju porez i da umru, ali takođe moraju da plaćaju i nekoga da pokupi njihovo dubre i da ga se ratosilja.

Začuo je zvučno obaveštenje o prispelom imejlu i otvorio šifrovanu poruku pristiglu od kolege u inostranstvu. Bilo je to obaveštenje o važnom sastanku sutra u utorak, potvrđujući tačno vreme i lokaciju. Poslednja rečenica ga je uzбудila:

Sutra će broj mrtvih biti pozamašan - skoro stotinu. Nadam se da ti odgovara.

Uistinu mu je odgovaralo. Želja koja se uskomešala u njemu kada je prvi put spustio pogled na mrtvo telo u kontejneru samo se još više rasplamsala.

Podigao je pogled sa ekrana računara u trenutku kada je u kancelariju kročila mršava žena u srednjim šezdesetim, odevena u tamno poslovno odelo i crnu košulju. Kosa joj je bila seda i kratko podšišana. Veliki, neizbrušeni dijamant visio je okačen s lanca od platine oko njenog uzanog vrata, a slično drago kamenje, mada u znatno složenijem aranžmanu, krasilo je i njene zglobove i nekoliko prstiju.

„Odobrila sam probe.“ Džesika Barns bila je Amerikanka. Poticala je iz malenog grada u okolini Bostona; a šarmantni američki naglasak joj je i dalje bio primetan u glasu. Nekada davno kraljica lepote, Barnsova je upoznala Hajta dok je radila kao hostesa u otmenom njujorškom restoranu. Živeli su zajedno nekoliko godina, a da bi je zadržao u svojoj blizini, unajmio ju je da preispita Grinvejeve reklamne kampanje - još jedna oblast poslovanja za koju se uopšte nije interesovao. Kakogod, govorili su mu da Džesika s vremena na vreme donese neke veoma dobre odluke što se tiče marketinga.

Dok ju je Hajt posmatrao, primetio je da je danas s njom nešto drugačije.

Zatekao je sebe kako proučava njeno lice. To je bilo to. Voleo je, štaviše, insistirao je da Džesika nosi samo dve boje, crnu i belu, i da se ne šminka; danas je stavila jedva primetno rumenilo i možda - mada nije mogao da bude sasvim siguran - malo karmina. Hajt se nije namrštio, ali je Džesika primetila njegov pogled; blago se promeškolljila, a disanje joj se promenilo. Prsti joj krenuše ka obrazu. Zaustavila je šaku.

Nepotrebno, poenta je već istaknuta. Pružila mu je oglase. „Želiš li da ih pogledaš?“

„Siguran sam da su dobri“, reče.

„Onda ću ih poslati." Napustila je kancelariju, ali znao je da nije krenula u marketinško odeljenje, već prema kupatilu gde će skinuti šminku.

Džesika nije bila budalasta žena - brzo je učila.

Potom je iščezla iz njegovih misli. Zagledao se kroz prozor u svoju novu pec za spaljivanje đubreta. Bio je svestan događaja koji će se desiti u petak, ali trenutno nije mogao da izbacii sutrašnji dan iz glave.

Broj mrtvih... skoro stotinu.

Osetio je ugodnu toplinu u stomaku.

Utom se preko interfona začuo glas njegove sekretarice: „Gospodin Dan je stigao, gospodine."

„Ah, odlično!"

Trenutak kasnije, Nil Dan je ušao i zabravio vrata za sobom da ih niko ne bi uznemiravao. Tokom devet meseci koliko su se poznavali, trapezoidno lice nezgrapnog čoveka retko kad je odavalo bilo kakve emocije. Po Severanu Hajtu, većina ljudi bila je sasvim beskorisna pa se uopšte nije osvrtao na uljudnost i poštovanje nećijih osećanja. Međutim, čak su i njega podilazili žmarci od Nila Dana.

„Dobro, šta se to tamo dogodilo?", upitao ga je Hajt. Nakon incidenta u Srbiji, Dan je zahtevao da što je manje moguće razgovaraju telefonom.

Čovek je uperio blede oči prema Hajtu i sa irskim naglaskom objasnio kako je Karića, njegovog srpskog partnera, i njega iznenadila grupa operativaca. Najmanje dvojica obaveštajaca iz Bezbednosno-informativne agencije Republike Srbije, maskirani kao obični policajci, i jedan Zapadnjak, koji je srpskom agentu rekao da radi za Nadzorno telo Evropske mirovne misije.

Hajt se namršti. „To je..."

„Ne postoji takva institucija", reče mu smireno Dan. „Mora da je u pitanju bila privatna operacija. Nije bilo nikakve podrške, centralne komunikacije, niti podrške, na primer, bolničara. Zapadnjak je verovatno podmitio srpske obaveštajce da mu pomognu. Na kraju krajeva, to je Balkan. Možda je iz rivalske kompanije." Zatim je dodao: „Možda se nekom od tvojih partnera ili ovdašnjih radnika omaklo nešto o planu."

Mislio je na plan Gehena, naravno. Učinili su sve što mogu da zadrže projekat u strogoj tajnosti, ali je priličan broj ljudi širom sveta bio umešan; nije bilo nemoguće da je došlo do curenja informacija i da je neka obaveštajna služba bila zainteresovana da sazna nešto više o tome.

Dan je nastavio da govori: „Ne želim da nipodaštavam opasnost - bili su poprilično lukavi. Ipak, to nije bila velika i koordinirana akcija. Siguran sam da možemo bezbedno da nastavimo s planom."

Dan je pružio Hajtu mobilni telefon. „Koristi ovo za naše razgovore. Ima naprednije šifrovanje.“

Hajt pregleda napravu. „Jesi li osmotrio tog Zapadnjaka?“

„Nisam. Bilo je previše dima.“

„A Karić?“

„Ubio sam ga.“ Bezizražajno lice pokazalo je istovetnu emociju kao da je rekao: „Da, vreme je danas prilično prohladno.“

Hajt razmotri ono što mu je rekao Irac. Niko nije bio precizniji niti oprezniji analitičar od Nila Dana. Ako je ubeđen da ovo ne predstavlja nikakav problem, onda će i on mirne duše prihvatiti njegovu procenu.

Dan zatim nastavi: „Sada idem do ustanove. Kad im dostavim potreban materijal, ekipa će završiti sastavljanje za svega nekoliko sati.“

Vatra se rasplamsala u Hajtu, potpaljena slikom ženinog tela u kontejneru i maštanjem o onome što ih čeka na severu. „Krenuću s tobom.“

Dan očuta. Napokon ga upita monotonim glasom: „Misliš li da je to pametno? Moglo bi da bude rizično.“ Izgovorio je to kao da je opazio žudnju u Hajtovom glasu - činilo se da Dan smatra kako ništa dobro ne može da proizađe iz odluke zasnovane na osećanjima.

„Rizikovaću.“ Hajt se potapša po pantalonama kako bi se uverio da mu je mobilni telefon u džepu. Nadao se da će mu se ukazati prilika da napravi još nekoliko fotografija.

Nakon napuštanja M-ove jazbine, Bond je krenuo niz hodnik. Pozdravio je Azijku u poslovnom odelu, koja je nešto brzo kucala po tastaturi velikog računara, pa zakoračio u dovratk iza njenih leđa.

„Prodali su ti obaveze“, rekao je čoveku koji se savio nad stolom prenatrpanim hartijama i dokumentima - prava antiteza praznini na M-ovom.

„Vala, jesu.“ Bil Taner podiže pogled. „Sada sam vrhovni gospodar Incidenta dvadeset. Izvoli, Džejmse, sedi.“ Klimnuo je glavom prema praznoj stolici, ili, bolje rečeno, jedinog praznoj stolici. U kancelariji se nalazio priličan broj stolica, ali sve ih je upotrebio kao postolja za gomile dokumenata. Pošto je Bond seo, načelnik štaba Grupe za prekomorski razvoj ga upita: „Dakle, najvažnije od svega, jesi li sinoć probao neko pristojno vino ili jelo za vreme leta SAS-ovom letelicom?“

Helikopter Apač, koji su mu ljubazno ustupile Specijalne vazdušne snage, pokupio ga je sa livade južno od Dunava i prevezao ga do NATO baze u Nemačkoj, odakle se ukrcao u teretni avion Herkules, koji je prevezio rezervne delove, i tako došao do Londona. Odgovorio je: „Očigledno su zaboravili da popune zalihe u špajzu.“

Taner se nasmejao. Penzionisani vojni oficir, bivši potpukovnik, bio je krupan muškarac u pedesetim godinama, crvenkastog tena i uspravan - u svakom mogućem smislu te reči. Bio je odeven u uobičajenu uniformu: tamne pantalone i svetloplava košulja s podvrnutim rukavima. Taner je obavljao težak posao rukovođenja svakodnevnim operacijama Grupe za prekomorski razvoj i po svakoj logici bi trebalo da poseduje vrlo malo smisla za humor, ali je, zapravo, bio izuzetno duhovit. Bio je Bondov mentor kada se mladáni agent pridružio organizaciji, a zatim mu je postao najprisniji prijatelj u agenciji. Bio je i posvećeni igrač golfa, a njih dvojica su svakih nekoliko nedelja odlazili na neki od izazovnijih terena za golf, poput Rojal Sink Portsa ili Rojal Sejnt Džordža ili, ako su u škripcu s vremenom, u Saningdejl, nedaleko od Vindzora.

Taner je, naravno, bio uopšteno upoznat s Incidentom dvadeset i lovom na Noja, ali mu je Bond sada ispričao za najnoviji razvoj događaja. Obavestio ga je i o svojoj ulozi u operaciji na britanskom tlu.

Načelnik štaba se saosećajno nasmejao. „Carte grise, a? Moram da primetim da to prilično dobro podnosiš.”

„Teško da imam mnogo izbora”, odvrati Bond. „Jesu li u Vajtholu i dalje ubeđeni da opasnost dolazi iz Avganistana?”

„Recimo samo da se nadaju da je žarište pretnje tamo”, reče mu Taner tihim glasom. „Iz nekoliko razloga. Verovatno i sam možeš da pretpostaviš kojih.”

Mislio je na politiku, naravno.

Potom je klimnuo glavom prema M-ovoj kancelariji. „Jesi li shvatio kakvo mišljenje ima o toj bezbednosnoj konferenciji na kojoj mora da prisustvuje ove nedelje?”

„Nije da je ostavio mnogo prostora za tumačenje”, reče Bond.

Taner se zakikota.

Bond baci pogled na ručni časovnik i ustade. „Moram da se sretnem s predstavnikom Treće divizije. Zove se Ozborn Smit. Znaš li štogod o njemu?”

„Ah, Persi.” Bil Taner zagonetno izvi obrvu i nasmeši se. „Želim ti mnogo sreće, Džejmse”, reče. „Možda je najbolje da ne kažem ništa više od toga.”

Odeljenje O zauzimalo je maltene čitav četvrti sprat zgrade.

Bila je to prostrana otvorena odaja, okružena kancelarijama agenata kao prstenom. U središtu su se nalazili radni boksovi ličnih asistenata i ostalog pomoćnog osoblja. Neko bi greškom mogao da pomisli da je to komercijala nekog preduzeća ili velikog supermarketa, barem dok na vratima neke od kancelarija ne naleti na video-elektronski skener dužice

oka i elektronske brave. U središtu je bilo mnoštvo računara s ravnim ekranima, ali nijedan od onih gigantskih monitora za koje se, zbog špijunskih televizijskih serija i filmova, misli da su neizostavna standardna oprema.

Bond je krupnim korakom prošao kroz užurbanu kancelariju i klimnuo glavom u znak pozdrava plavuši u srednjim dvadesetim, koja se, nagnuta nad radnim stolom, maltene iskrivila na stolici. Da je Meri Gudnajt kojim slučajem radila u nekom drugom odeljenju, Bond bi je odavno pozvao na večeru i video kuda to može da odvede. Međutim, nije radila u nekom drugom odeljenju: nalazila se svega pet metara dalje od vrata njegove kancelarije i bila je njegov živi dnevnik, njegova kapija zamka i pokretni most, a bila je sposobna da nenajavljene posetioce odbije čvrsto, bespogovorno i, što je u državnoj službi bilo najvažnije, s neočekivanom umešnošću, tako da se ne uvrede. Premda se trenutno nijedan eksponat nigde nije mogao videti, Gudnajtova je povremeno od kolega iz kancelarije, prijatelja ili muškaraca s kojima se zabavljala, dobijala razglednice ili suvenire na temu filma Titanik - toliko je ličila na Kejt Vinslet.

„Dobro jutro, Gudnajtova.“

Ova igra reči*(*Engl. Goodnight od good night - laku noć. (Prim, prev.)*), kao i ostale slične njoj, odavno su prestale da budu flertovanje i postale su izraz naklonosti, umnogome nalik nadimcima od milošte među supružnicima, maltene automatskim i nikada dosadnim.

Gudnajtova mu je nabrojala sastanke koji ga očekuju u toku dana, ali Bond joj je rekao da ih sve otkaže. Treba da se sastane s predstavnikom Treće divizije koji dolazi iz glavnog štaba MI5, nakon čega će možda morati da napusti kancelariju.

„Da li da zadržim i izveštaje, takođe?“, upitala ga je.

Bond razmisli o tome. „Mislim da ću se sada pozabaviti njima. Ionako bi trebalo da raščistim sto. Ako budem morao naprasno da odem, ne želim da me na stolu zatekne gomila papirologije kada se vratim.“

Pružila mu je fascikle sa strogo poverljivim izveštajima. Nakon odobrenja elektronske brave i skenera dužice oka, Bond uđe u svoju kancelariju i uključi rasvetu. Po londonskim standardima, za njegov radni prostor se nikako ne bi moglo red da je mali - otprilike dvadesetak metara kvadratnih, ali je zato bio prilično sterilan. Radni sto je bio nešto ved, ali potpuno iste boje kao i onaj za kojim je radio u upravnoj zgradi Odbrambene obaveštajne službe. Četiri drvene police bile su pune knjiga i časopisa koji su mu bili korisni, ili bi mogli da budu, a koji su se bavili najraznovrsnijim temama - od najnovijih bugarskih tehnika provaljiva-

nja u računarske sisteme, preko tajlandskih idioma, pa sve do vodiča za punjenje lapua magnum metaka za snajperske puške .338. U prostoriji je bilo vrlo malo predmeta koji su odražavali Bondov lični ukus. Jedini predmet koji bi drage volje izložio, najviše britansko odlikovanje za hrabrost koje je dobio za požrtvovanost u toku operacije protiv neprijatelja u Avganistanu, nalazio se u donjoj fioci radnog stola. Prihvatio je ukazanu cast sa zahvalnošću, ali je za Bonda hrabrost predstavljala samo još jedno oružje u vojničkom arsenalu, a u njenom javnom prikazivanju nije video nikakvog smisla. Za njega bi to bilo kao i kačenje kalendara na zid.

Seo je na stolicu i počeo da iščitava obaveštajne izveštaje iz MI6, prikladno organizovane i složene. Prvi je poticao iz Odeljenja za Rusiju. Njihova Stanica 6 uspela je da provali u vladin server u Moskvi i isisa neka strogo poverljiva dokumenta. Bond, koji je bio prirodno nadaren za jezike i studirao ruski na Fort Monktonu, preskočio je sinopsis na engleskom i smesta prešao na originalne podatke.

Prevodio je jedan dosadan pasus kada ga dve reči naterашe da zastane kao ukopan. Ruski izraz za čelična patrona.

Fraza je odjeknula duboko u njemu, baš kao što sonar na podmornici bez greške detektuje udaljenu metu.

Činilo se da termin čelična patrona predstavlja šifru za aktivne mere, sovjetski termin za taktičku operaciju. Podrazumevala je i nešto smrti.

Ali u izveštaju nije pisalo ništa određeno o detaljima operacije.

Bond se zavali unazad u naslon stolice i zagleda u tavanicu. Začuo je ženske glasove ispred vrata kancelarije i podigao pogled. Fili je, dr-ied u rukama nekoliko dokumenata, ćaskala s Meri Gudnajt. Bond je klimnuo glavom, a pripadnica MI6 mu se pridružila i sela na stolicu naspram njega.

„Šta si otkrila, Fili?”

Nagnula se napred i prekrstila noge, a Bondu se udnilo da čuje privlačno šuštanje svile. „Kao prvo, tvoja fotografska veština je sasvim solidna, Džejmse, ali je osvetljenje bilo veoma lose. Nisam mogla da dobijem dovoljno visoku rezoluciju Irčevog lica pogodnu za prepoznavanje. Takođe, nije bilo nikakvih otisaka prstiju na računaru iz paba niti na drugom računaru, izuzev delimičnog otiska tvog prsta.”

Dakle, čovek će za sada ostati anonimn.

„No, otisci prstiju na naočarima za sunce bili su dobri. Irčev partner se zvao Aldo Karić, Srbin. Živeo je u Beogradu i radio je za Železnice Srbije.” Osujećeno je napućila usne, što je samo istaklo šarmantnu jamicu na njenoj bradi. „Međutim, potrajaće malo duže nego što sam očekivala dok ne dobijem još detalja. Isto je i sa opasnim materijama na torn vozu.

Niko ništa ne govori. Bio si u pravu - vlast u Beogradu nije raspoložena da saraduje. A što se tiče komadića papira koje si pronašao u zapaljenom automobilu, imam nekoliko mogućih lokacija."

Opazio je odštampane hartije koje je izvadila iz fascikle. Behu to mape ukrašene vedrim logom kompanije Mapkvest, javnog internet servisa za planiranje putovanja. „Da li imaš problema s budžetom u Šestici?", upita je Bond. „Biće mi zadovoljstvo da pozovem Državnu blagajnu u tvoje ime."

Zvonko se nasmejala. „Koristila sam proksi servere*(*Proksi serveri, odnosno posrednički serveri, omogućuju drugim računarima posredan pristup sadržajima na internetu, obično radi sigurnosti, kako bi se sakrio identitet računara s kojeg se pristupa. (Prim, prev.)*), naravno. Naprosto sam želela da steknem predstavu o tome na kakvom terenu igramo." Kucnula je noktom jedan odštampani list papira. „Priznanica. Pab je ovde." Nalazio se nedaleko od auto-puta blizu Kembridža.

Bond se zagleda u geografsku kartu. Ko li je tamo svratio da nešto pregrize? Irac? Noje? Neki drugi saradnici? Ili neko ko je iznajmio automobil prethodne nedelje i nije imao apsolutno nikakve veze s Incidentom dvadeset?

„A drugi papirić s porukom?"

Boots - March. 17. No later than that.

Ofelija je izvadila podugačak spisak. „Pokušala sam da smislim svaku moguću kombinaciju na šta bi ta beleška mogla da se odnosi. Datum 17. mart, čizme*(*Engl, boots - čizme. (Prim, lekt.)*), geografski položaj, lanac radnji za hemijsko čišćenje Buts." Usta joj se ponovo skupiše. Bila je nezadovoljna što se njen trud nije isplatio. „Ništa očigledno, plašim se."

Bond je ustao na noge i s police uzeo nekoliko geografskih karata agencije Ordnans servej, zvaničnog kartografa Velike Britanije. Prelistao ih je pažljivo zagledajući.

Meri Gudnajt se pojavila na vratima. „Džejmse, neko je došao da te vidi. Kaže da je iz Treće divizije. Zove se Persi Ozbourn Smit."

Mora da je Fili primetila promenu na Bondovom licu. „Odoh ja sad, Džejmse. Nastaviću da pritiskam Srbe. Slomiće se kad-tad. Garantujem ti."

„Oh, samo još nešto, Fili." Dodao joj je izveštaj koji je malopre čitao. „Potrebno mi je da pronađeš sve što možeš o sovjetskoj ili ruskoj operaciji koju zovu Čelična patrona. Ovde ima nešto malo o tome, ne preterano mnogo."

Bacila je pogled na izveštaj.

Rekao je: „Izvini što tekst nije preveden na engleski, ali verovatno možeš da..."

„Я говорит по-русски.“

Bond se slabašno nasmeši. „I to sa mnogo boljim izgovorom od mene.“ Opomenuo je sebe da je nikada vise ne potcenjuje.

Fili je zatim detaljnije pregledala izveštaj. „Ovo je preuzeto sa interneta. Ko poseduje originalni dokument s podacima?“

„Neko od tvojih ljudi. Izveštaj potiče iz Stanice R.“

„Kontaktiraću sa Odeljenjem za Rusiju“, kazala mu je. „Želim da bacim pogled na kodirane metapodatke u dokumentu. Mora da sadrže datum kada je dokument napravljen, ko ga je napravio, a možda i linkove ka drugim izvorima.“ Stavila je ruski dokument u veliku kovertu i hemijskom olovkom štiklirala polje na prednjoj strani. „Kako želiš da ga klasifikujem?“

Razmislio je na trenutak. „Samo za naše oči.“

„Za naše?“, upitala je. Bilo je zabranjeno da se zamenica naš koristi u zvaničnoj klasifikaciji dokumenata.

„Tvoje i moje“, odgovori joj tiho. „I ničije više.“

Oklevala je na tren, a zatim je delikatnim rukopisom u gornjem delu koverta napisala: Samo za oči agenta MI6, Ofelije Mejdenstoun, i agenta Grupe

za prekomorski razvoj, Džejsma Bonda. „A prioritet?“, zapitala se naglas.

Bond nije oklevao ni trenutak s odgovorom: „Hitno!“

Bond je sedeo za radnim stolom i pretraživao vladine baze podataka kad začu kako se bat koraka približava njegovoj kancelariji, praćen bučnim muškim glasom.

„Dobro sam, hvala na pitanju, cakum-pakum. Sada možete da me ostavite na miru, hvala vam, snaći ću se i bez satelitske navigacije.“

S tim rečima, muškarac u tesno pripijenom prugastom odelu ušeta se u Bondovu kancelariju, ostavivši za sobom pripadnika obezbedenja Odeljenja P, koji ga je u stopu pratio. Takođe je samo prošao pored Meri Gudnajt, koja je, mršteći se, skočila sa stolice kada je čovek prohujao mimo njenog stola ne obrativši ni najmanju pažnju na nju.

Prišao je Bondu i ispružio mesnatu šaku. Bio je mršav, naoko slabašan i neupadljivog izgleda, ali je, bez obzira na krhku građu, imao agresivno samouvereno držanje i ogromne sake na kraju nesrazmerno dugačkih ruku. Delovao je poput onih što drobe ljudima sake kada se rukuju, tako da se Bond, nakon što je isključio računar i ustao sa stolice, pripremio da uzvрати stisak istom silinom, držeći ruku blizu tela.

Međutim, stisak Persija Ozborna Smita bio je mlitav i bezopasan, mada neprijatno vlažan.

„Bond, Džejs Bond.“ Pokazao je rukom oficiru Treće divizije da sedne na stolicu koju je doskora popunjavala Ofelija Meijdenstoun, i podsetio se da ne dopusti da ga zavaraju frizura - tamnoplava kosa začušljana unazad i očito slepljena uz glavu - zlovoljno napućene usne i naboran vrat. Slabašna brada ne znači nužno i slabog čoveka, što zna svako ko je upoznat s karijerom feldmaršala Montgomerija.

„Dakle“, reče Ozbourn Smit, „evo nas. Povodom Incidenta dvadeset uzbudenja u izobilju. Ko li samo smišlja ta imena, šta misliš? Obaveštajni komitet, pretpostavljam.“

Bond uzdržano nakrivi glavu na stranu.

Persi pogledom prelete preko prostorije, nakratko zasija kada ugleda plastičnu pušku narandžaste cevi, koja se koristi za obuku agenata u borbi prsa u prsa, a zatim se vrati natrag na Bonda. „Sad, kako čujem, Ministarstvo odbrane i MI6 potpaljuju kotlove kako bi podigli pritisak vodene pare zarad odlaska u Avganistan i lova na loše momke u pograničnoj zoni. Što tebe i mene čini mlađom braćom koju ostavljaju kod kuće, zaglavljenu s torn srpskom vezom. Ali ponekad upravo pešaci dobijaju partiju, zar ne?“

Obrisao je maramicom nos i usta. Bond nije mogao da se seti kad je poslednji put video da neko mlađi od sedamdeset godina primenjuje ovu kombinaciju gestova i pribora. „Čuo sam za tebe, Bonde... Džejmse. Hajde da upotrebljavamo lična imena ako nemaš ništa protiv? Moje dvostruko prezime je malo naporno za izgovor. Baš kao i moje zvanje - zamenik direktora terenskih operacija.“

Prilično nevešto ubačeno u razgovor, pomisli Bond.

„Dakle, Persi i Džejsms. Zvuči poput komičarskog dueta koji nastupa na BBC-1. U svakom slučaju, čuo sam za tebe, Džejmse. Tvoja reputacija ti prethodi. Ne premašuje te, naravno. Barem ne sudeći na osnovu onoga što čujem.“

Oh, gospode, pomisli Bond, dok mu se strpljenje polako bližilo kraju. Predupredio je nastavak monologa Ozbourn Smita detaljnim objašnjenjem svega što se dogodilo u Srbiji.

Ozbourn Smit ga je saslušao do kraja, hvatajući beleške. Potom mu je ispričao šta se desilo s britanske strane Lamanša, što i nije bilo naročito informativno. Čak i uz angažovanje impresivnih nadzornih veština pripadnika Odeljenja A službe MI5 - poznatijih kao Posmatrači - niko nije bio u stanju da potvrdi ništa više osim da se helikopter koji je prevezao Irca prizemljio negde severoistočno od Londona. Otada nisu skupljeni nikakvi MASINT niti bilo kakvi drugi tragovi helikoptera.

„Dakle, šta je naša strategija?“, upita Ozbourn Smit a da to nije zvučalo kao pitanje. Štaviše, bio je to uvod u direktivu. „Dok se Ministarstvo odbrane, MI6 i svi ostali pod kapom nebeskom šunjaju pustinjom u potrazi za Avganistancima, ja želim da pronadem Irca i Noja, umotam ih lep ukrasni papir s mašnom i smestim iza rešetaka.“

„Nameravaš da ih uhapsiš?“

„Pa, fraza zadržati u pritvoru možda predstavlja srećniji izbor reči.“

„Zapravo, nisam baš siguran da je to najbolji pristup“, reče mu blago Bond.

Za ime božje, postupaj diplomatski u ophođenju sa domaćima...

„Zašto da ne? Nemamo dovoljno vremena na raspolaganju za nadziranje.“ Bond zapazi jedva приметnu govornu manu - šušкао je dok je izgovarao glas S. „Samo za ispitivanje.“

„Ako su hiljade života zaista u opasnosti, Irac i Noje sigurno ne rade sami. Možda se čak nalaze veoma nisko u lancu ishrane. Sve što zasigurno znamo jeste da se odigrao sastanak u Nojevoj kancelariji. Ništa nijednog trenutka nije nagovestilo da se on nalazi na čelu čitave operacije. A Irac? On je profesionalni ubica. Bez pogovora je vrlo vest, ali je, u suštini, samo običan najamnik. Mislim da moramo da ih identifikujemo i zadržimo u igri sve dok ne dobijemo još odgovora.“

Ozbourn Smit je uljudno klimao glavom. „Međutim, ti nisi upoznat sa mojom prošlošću, dragi Džejmse, s mojom karijerom.“ Osmeh i samozadovoljstvo iščezoše s njegovog lica. „Ispekao sam zanat slamajući zatvorenike u Severnoj Irskoj. I Belmaršu.“

Belmarš - ozloglašeni londonski zatvor za teroriste.

„Sunčao sam se i na Kubi“, nastavio je. „U Gvantanamu. Da, zaista. Ljudi mi uvek na kraju kažu ono što želim da znam, Džejmse. Nakon što se nekoliko dana pozabavim njima, reći će mi i adresu na kojoj se krije njihov rodeni brat. Ili sin. Ili ćerka. Oh, ljudi govore kada ih ja pitam... zato što sam uvek veoma učtiv.“

Bond nije odustajao. „Ipak, ako Noje ima partnere i oni saznaju da je uhvaćen, možda ubrzaju ono što planiraju da udne u petak. Ili netragom nestanu, a onda ponovo iznenada udare za šest ili osam meseci, kada se ohlade svi tragovi koje trenutno imamo. Irac verovatno ima rezervni plan za takvu nepredviđenu situaciju, siguran sam u to.“

Persijev nosić se nabra od žaljenja. „Reč je samo o tome, pa, da se kojim slučajem nalazimo negde na kontinentu ili da se šetkamo po Crvenom trgu u Moskvi, bio bih oduševljen da se zavalim i posmatram te kako tabanaš unaokolo i istražuješ, kako god ti smatraš da je najbolje, ali, eto, trenutno igramo na domaćem terenu za kriket.“

Pucketanje bičem bilo je, naravno, neizbežno. Bond je zaključio da nema nikakve svrhe da se raspravlja. Kicoški lutak imao je kičmu od čelika. Takođe je imao vrhovno ovlašćenje i mogao je da ga u potpunosti isključi iz operacije ako to poželi. „Odluka je tvoja, naravno”, reče mu medeno Bond. „Dakle, pretpostavljam da se bar u prvom koraku slažemo, odnosno da najpre treba da ih pronademo. Dozvoli mi da ti pokažem tragove koje imamo.” Pružio mu je kopiju računa iz paba i belešku: Boots - March. 17. No later than that.

Ozborn Smit se mrštio dok je pregledao papire. „I šta si zaključio na osnovu ovoga?”, upita.

„Ništa naročito”, odgovori mu Bond. „Pab se nalazi nadomak Kembridža. Ta beleška je pomalo misteriozna.”

„Sedamnaesti mart? Podsetnik za podizanje odeće s hemijskog čišćenja?”

„Možda”, uzvratila sa oklevanjem Bond. „Mislio sam da je u pitanju šifra.” Gurnuo je preko površine stola odštampane mape koje mu je donela Fili. „Ako mene pitas, pab je verovatno ćorsokak. Ne mogu da pronađem ništa osobeno u vezi s njim - uopšte nije preterano bitan. Nalazi se nedaleko od auto-puta M-11, blizu Vimpolskog puta.” Dodirnuo je hartiju. „Najverovatnije predstavlja obično traćenje vremena, ali ipak ga treba istražiti. Zašto se ja ne bih pozabavio time? Otići ću tamo i prošetati po Kembridžu. Možda bi ti mogao da odneseš belešku kriptanalitičarima u MI5 i vidiš šta njihovi računari kažu o tome. Mislim da se u njoj nalazi rešenje.”

„Uradiću to. Ali, zapravo, ako mi ne zameraš, Džejmse, verovatno bi bilo najbolje da se ja lično pozabavim tim pabom. Upoznat sam sa okolinom. Pohadao sam Magdalenu u Kembridžu.” Mapa i račun iz paba nestadoše u akten-tašni Ozborna Smita, zajedno s kopijom beleške o 17. martu. Potom je izvadio još jedan list hartije. „Možeš li da pozoveš onu devojkicu?”

Bond upitno podiže obrvu. „Koju tačno?”

„Onu lepojku ispred. Koliko vidim, nije udata.”

„Misliš na moju asistentkinju”, reče mu suvo Bond. Zatim je ustao i prišao vratima. „Gospođice Gudnajt, da li biste došli ovamo na trenutak, molim vas?”

Došla je sva narogušena.

„Naš prijatelj Persi želi da porazgovara sa vama.”

Ozborn Smit je propustio da uoči ironiju* (*Engl. Percy je skraćeno od imena Percival, međutim, u žargonu ta reč ima raznorazna značenja - penis, picajzla, peško, pušać (u seksualnom smislu) i još štošta - uglavnom ništa pozitivno. (Prim,lekt.)*) u

Bondovom izboru imena i dodao joj list hartije. „Iskopiraj mi ovo, hoćeš li?”

Bacivši pogled ka Bondu, koji je klimnuo glavom, Meri je uzela dokument i otišla do fotokopira. Ozborn Smit joj je doviknuo: „Dvostrano, naravno. Arčenje hartije je direktno potpomaganje neprijatelja, zar ne?”

Gudnajtova se vratila nekoliko trenutaka kasnije. Ozborn Smit je stavio hartiju natrag u aktovku i pružio kopiju dokumenta Bondu. „Ides li ikada u streljanu?”

„S vremena na vreme”, odgovori mu Bond. Nije dodao: šest sati nedeljno, s religioznom posvećenošću, ovde u zatvorenoj streljani s malim ručnim naoružanjem, a pod vedrim nebom u Bizliju s pešadijskim puškama. A dvaput mesečno vežbao je u FATS streljani Skotland jarda - kompjuterizovanom simulatoru za vežbanje, gde vam na leđa nakače elektrodu, pa ako vas terorista upuca pre nego što vi upucate njega, izvršite na kolenima previjajući se od bola.

„Moramo da se pridržavamo utvrđenih propisa, zar ne?” Ozborn Smit pokaza na list papira u Bondovim rukama. „To je prijava za dozvolu za privremeno nošenje oružja.”

Svega šačica pripadnika kriminalističkih službi posedovala je dozvolu da nosi vatreno oružje na tlu Ujedinjenog Kraljevstva.

„Verovatno nije dobra ideja da stavim svoje ime na to”, istakao je Bond.

Činilo se da Ozbornu Smitu to uopšte nije palo na pamet. „Možda si u pravu. Pa, upotrebi onda svoj lažni identitet. Ime Džon Smit će sasvim fino poslužiti. Popuni formular i odgovori na pitanja na poledini, ono o bezbednom rukovanju vatrenim oružjem i tome slično. Ako naiđeš na džombu na putu, pozovi me da te poguram.”

„Smesta ću prionuti na posao.”

„Dobro, momče. Onda, drago mi je što je i to sredeno. Koordiniraćemo se kasnije, nakon što svako obavi svoju tajnu misiju.” Potapšao je akten-tašnu. „Dobro, odoh ja u Kembridž.”

Okrenuo se na peti i odšetao niz hodnik podjednako bučno kao što je i došao.

„Kakav grozan čovek!”, prošapta Gudnajtova.

Bond se kratko nasmeja. Skinuo je sako s naslona stolice i obukao ga, a zatim je pokupio geografske karte. „Idem dole u oružarnicu da kupim svoj pištolj, a nakon toga ću tri-četiri sata biti van kancelarije.”

„Šta je s prijavom za dozvolu nošenja vatrenog oružja, Džejmse?”

„Ah!“ Podigao je list papira sa stola, iscepao ga na uredne trake, koje je zatim upotrebio da obeleži stranice tanke knjižice s mapama. „Zašto arčiti državnu hartiju? Tako se direktno pomaže neprijatelj, znaš.“

Sat i po kasnije, Džeјms Bond je bio u bentliju kontinental GT, tek siva mrlja koja juri ka severu.

Razmišljao je o tome kako je obmanuo Persija Ozborna Smita. Zaključio je da trag koji je vodio ka pabu u Kembridžu, zapravo, ne obećava naročito mnogo. Najverovatnije su učesnici Incidenta dvadeset tamo zaista obedovali: iznos računa sugerisao je obrok za dve ili tri osobe. Međutim, datum na računu bio je star više od nedelju dana, tako da je bilo veoma malo verovatno da će se bilo ko od osoblja sećati čoveka koji liči na Irca i nepoznatih kompanjona. Takođe, budući da se čovek pokazao naročito lukavim, Bond je sasvim opravdano sumnjao da Irac neprestano menja mesta gde obeduje ili kupuje; sigurno nije bio redovna mušterija paba u Kembridžu da bi ga zapamtili.

Ipak, trag koji je vodio u Kembridž morao je da se proveri, naravno, ali - što je bilo podjednako važno - Bond je Ozborna Smita morao da skrene na stranputicu. Jednostavno nije mogao da dozvoli da agent Treće divizije uhapsi Irca ili Noja i odvuče ih u Belmarš, poput dilera droge ili muslimana koji su kupovali prekomerne količine veštačkog đubriva. Morao je da zadrži obojicu osumnjičenih u igri kako bi saznao pravu prirodu Incidenta dvadeset.

Zato je Bond, oštromni igrač pokera, blefirao. Pokazao je preterano zanimanje za trag koji je vodio do paba i spomenuo je da se nalazi nedaleko od Vimpolskog puta. Većini ljudi to ništa ne bi značilo. Međutim, Bond je pretpostavio da Ozborn Smit zna kako se nadomak Vimpolskog puta takođe nalazi i tajna vladina ustanova koja tesno saraduje sa Porton Daunom, naučno-istraživačkim centrom za biološka oružja u Viltširu koji je u sastavu Ministarstva odbrane. Istina, centar je bio smešten dvanaest kilometara istočno, na drugoj strani Kembridža, daleko od paba, ali je Bond verovao da će povezivanje te dve stvari ohrabriti agenta Treće divizije da se obruši na tu ideju poput morskog galeba koji je spazio riblju glavu na površini okeana.

To je Bondu dalo određene ruke da se pozabavi naizgled jalovim zadatkom rvanja s tajanstvenom beleškom. Boots - March. 17. No later than that.

Naime, Bond je bio uveren da je odgonetnuo značenje.

Najveći deo Ofelijinih predloga uključivao je lanac radnji hemijskog čišćenja Buts, koji je posedovao podružnice u svakom većem gradu Uje-

dinjenog Kraljevstva. Fili je takođe ponudila sugestije o čizmama i događajima koji su se odigrali 17. marta.

Ipak, Bondovu pažnju je privukao tek jedan predlog na samom kraju njenog spiska. Zapazila je da su red Boots i March povezane crticom i otkrila da postoji saobraćajnica Buts nedaleko od grada Marč, udaljenog svega nekoliko sati vožnje severno od Londona. Takođe je primetila da između red March i broja 17 postoji tačka. S obzirom na to da je poslednja fraza No later than that - nikako kasnije, ukazivala na postojanje nekog krajnjeg vremenskog roka, broj 17 je imao smisla kao datum, ali je možda posredi bio 17. maj, sutrašnji datum, a ne mart, ako se March odnosi na ime grada Marč umesto na mesec mart.

Pametno od nje, pomislio je Bond. Dok je u kancelariji čekao Ozborna Smita, posetio je Zlatnu žicu - bezbednu mrežu optičkih vlakana koja je međusobno povezivala izveštaje svih velikih britanskih bezbednosnih agencija, i saznao sve što postoji o gradu Marč i drumu Buts.

Pronašao je neke zanimljive dnjenice: saobraćajne izveštaje o preusmeravanju vozila na putu zbog toga što je veliki broj teretnih kamiona dolazio i odlazio niz Buts nedaleko od stare vojne baze, kao i javna obaveštenja o izvođenju građevinskih radova. Reference su nagoveštavale kako radovi moraju biti završeni do ponod 17. maja ili će, u suprotnom, izvođač morati da plati velike novčane penale zbog kašnjenja. Imao je predosećanje da to može predstavljati solidan trag ka Ircu i Noju.

Špijunske tehnike diktirale su da je takvu intuiciju opasno ignorisati.

Zato se Bond trenutno nalazio na putu za Marč, gubeći se u sveprožimajućem zadovoljstvu vožnje.

Sto je, naravno, podrazumevalo veoma brzu vožnju.

Bond je morao da se obuzdava budući da se nije nalazio na trasi N-260 na Pirinejima, niti daleko od naseljenih mesta i prometnih saobraćajnica Jezerske oblasti, već je putovao na sever putem A-1 koji je proizvoljno čas bio auto-put, a čas bi se suzio u magistralu, i tako ukруг. Ipak, kazaljka brzinomera povremeno je dostizala i čitavih stotinu šezdeset kilometara na sat, a Bond je često pipkao kvik-šift menjač - gladak poput svile, reagovao je na komande za milisekundu, što mu je dobro služilo kad je trebalo da naglo uspori i oprezno zaobiđe sporije prikolice za prevoz konja i poneki ford mondeo. Uglavnom se držao desne kolovozne trake, ali je jedanput ili dvaput uleteo u žutu traku zarad uzbudljivijeg, ali vrlo protivzakonitog preticanja. Uživao je i u nekoliko kontrolisanih proklizavanja u oštrim krivinama.

Policija mu nije predstavljala problem. Iako je jurisdikcija Grupe za prekomorski razvoj bila ograničena na teritoriji Ujedinjenog Kraljevstva

- carte grise, a ne blanche, kako se sada Bond šalio sam sa sobom - često je bilo neophodno da se agenti Odeljenja O brzo kreću širom zemlje. Bond je telefonom zatražio izuzeće od zaustavljanja, a saobraćajne videokamere i policajci s radarima ignorisali su njegove registarske tablice.

Ah, Bentlijev kupe kontinental GT... najbolje vozilo na svetu, bio je uveren Bond.

Odvajkada je voleo Bentlijeve automobile; njegov otac je posedovao na stotine fotografija isečenih iz starih novina, na kojima se videlo kako čuvena braća Bentli i njihove tvorevine u prašini ostavljaju bugatije i ostale daleko iza sebe u automobilskim trkama u Le Manu tokom treće i četvrte decenije XX veka. Bond je lično prisustvovao trenutku kada je zadivljujući bentli spid 8 prvi proleteo preko ciljne linije 2003. godine, ponovo u igri nakon tri četvrtine stoleća. Njegov cilj je oduvek bio da poseduje jedno od luksuznih, ali istovremeno i pakleno brzih vozila. Dok je jaguar tip E, parkiran u garaži ispod stana, predstavljao naslede od njegovog oca, bentli GT je bio zaveštanje za budućnost. Bond je svoj prvi bentli kupio pre nekoliko godina, potrošivši na taj način poslednje zalihe novca od isplate životnog osiguranja svojih roditelja. Nedavno ga je trampio za noviji model.

Sada se isključio s auto-puta i nastavio lokalnim drumom ka Marču u srcu Fenlandsa. O gradu gotovo da ništa nije znao. Čuo je za Marš marš marš, šetnju studenata od Marča do Kembridža, koja se održava marta svake godine. Postojao je i zatvor Vajtmur. Turisti su tu dolazili da obidu Crkvu Svete Vendrede. Bond je rešio da veruje na reč turističkoj agenciji da je crkva spektakularna; već godinama nije boravio unutar nekog mesta posvećenog Bogu, osim ako je morao da nadzire nekog i u crkvi.

Ispred sebe je ugledao staru bazu Britanske armije. Bond je nastavio u širokom luku do stražnjeg dela kompleksa, okruženog opakorn bodljikavom ogradom i znacima koji su jasno zabranjivali neovlašćeni pristup. Uvideo je i zašto: baza se nalazila u procesu rušenja. Dakle, to je bio građevinski posao za koji je saznao. Pet-šest građevina već je bilo sruanjeno sa zemljom. Preostala je samo još jedna trospratnica od stare crvene opeke. Na izbledelom znaku ispred zgrade pisalo je Bolnica.

Okolo je bilo nekoliko velikih kamiona, zajedno s buldožerima, utovarivačima i kamp prikolicama koje su ležale na vrhu brda stotinu metara dalje od građevine; verovatno kao privremeni glavni štab ekipe za rušenje. Crni automobil bio je parkiran pored velike prikolice, ali nikoga nije bilo u blizini. Bond se zapita zašto - bio je ponedeljak, a ne neradni praznik.

Parkirao je bentli u omanjem čestaru, gde ga niko neće videti. Izašavši iz vozila, osmotrio je okolni teren: složeni kanali za navodnjavanje, njive s krompirom i šećernom repom i šumarci drveća. Bond je obukao 5.11 taktičko odelo - koje je imalo rupu od šrapnela na ramenu i bilo oprljeno vatrom prilikom spasavanja traga u Srbiji, traga koji ga je doveo do tuda - a zatim je skinuo cipele i navukao na noge plitke vojničke čizme.

Zadenuo je valter i dva rezervna šaržera s municijom za pojas.

Ako naiđeš na džombu na putu, pozovi me...

Takođe je u džep stavio prigušivač, baterijsku lampu, pribor s alatima i nožić na preklapanje.

Zatim je zastao i otišao u drugi svet, gde bi se uvek vinuo pre početka svake taktičke operacije. Bio je potpuno smiren, usredsređenog pogleda koji je upijao svaki detalj: grančice koje bi pucketanjem mogle odati njegovo prisustvo, žbunje koje bi moglo da skriva cev snajperske puške, tragove prisustva kablova, senzora ili video-kamera koje bi mogle da obznane njegovo prisustvo neprijatelju.

Psihički se pripremio da oduzme život neprijatelju, ukoliko to bude neophodno, tiho i efikasno. To je takođe predstavljalo deo tog drugog sveta.

A zbog mnogobrojnih pitanja koja je ovaj zadatak postavio, bio je oprezniji nego inače.

Prilagodi reakciju nameri neprijatelja.

Ali šta je Noje nameravao?

Zapravo, ko je on, dođavola?

Bond je pošao kroz drveće, a zatim je preprečio put preko njive s mladicama šećerne repe. Zaobišao je miomirisnu baruštinu i pažljivo prošao kroz zamršeno grmlje divljih kupina, krećući se ka bolnici. Naposljetku je stigao do perimetra ograđenog bodljikavom žicom, sa mnoštvom znakova upozorenja. Oni su saopštavali da rušenje obavlja kompanija Isterm demolišn. Nikada ranije nije čuo za nju, ali je možda negde video njihove kamione - bilo je nečega poznatog u vezi sa osobenom zelenom i žutom bojom vozila.

Pretražio je pogledom livadu ispred bolnice i paradno polje iza, tužno zaraslo u korov. Nije video nikoga. Zatim je sekačem žice počeo da pravi prolaz u ogradi, razmišljajući o tome koliko bi, zapravo, bilo pametno iskoristiti zgradu za održavanje tajnih sastanaka grupe koja sprema Incident dvadeset - mesto će uskoro biti srušeno sa zemljom, čime će biti uništeni svi dokazi da je tu neko dolazio.

U blizini nije bilo radnika, ali je prisustvo crnog automobila nagoveštavalo da nekog možda i ima unutra. Potražio je stražnja vrata ili neke druge neupadljive ulaze. Pet minuta kasnije, pronašao je jedan: rupu u

zemlji, tri metra duboku, napravljenu urušavanjem nečega što je izgledalo kao podzemni tunel za snabdevanje. Spustio se u jamu i uključio baterijsku lampu. Činilo se da tunel vodi u podrum bolnice, otprilike nekih pedesetak metara dalje.

Pošao je napred razgledajući usput prastare napukle zidove od cigala i tavanicu - taman da spazi kako se dve cigle odvajaju od tavanice i padaju na pod. Na zemlji su se nalazile železničke sine uskog koloseka, zardale i mestimično prekrivene blatom.

Na pola puta turobnim hodnikom, šljunak i potočić vlažne zemlje sručiše mu se na glavu. Bond podiže pogled i vide da je tavanica tunela dva metra iznad ispresecana mnoštvom pukotina nalik naprsloj ljusti jajeta. Delovalo je kao da će mu i najobičnije tapšanje rukama obrušiti čitavu tavanicu na glavu.

Nije baš prijatno mesto da se bude živ zakopan, pomisli Bond.

Potom je suvoparno dodao sam sebi: A gde bi to ti tačno voleo da te prijatno živog zakopaju?

„Odlično odrađen posao“, reče Severan Hajt Nilu Danu.

Bili su sami unutar Hajtove kamp prikolice, parkirane stotinak metara dalje od mračne i sumorne bolnice Britanske armije smeštene nedaleko od Marča. Budući da je tim Gehena bio izložen pritisku da dovrši posao do sutra ujutru, Hajt i Dan su jutros zaustavili rušenje i postarali se da ekipa ostane podalje - najveći deo Hajtovih radnika nije znalo ništa o Geheni, a on je morao da bude veoma obazriv kad su se dve operacije preklapale.

„Bio sam zadovoljan“, izgovori Dan ravnodušnim glasom kojim je odgovarao na maltene sve živo, bile to pohvale, kritike ili hladne primedbe.

Tim je otišao s napravom pre pola sata, nakon što su je sastavili od materijala kojima ih je Dan snabdeo. Čuvaće je skrivenu u obližnjoj bezbednoj kući do petka.

Hajt je proveo izvesno vreme obilazeći oko poslednje građevine predviđene za rušenje - bolnice podignute pre više od osamdeset godina.

Grinveju je rušenje starih objekata donosilo ogromne svote novca. Kompanija je profitirala od ljudi koji su joj plaćali da se poruši ono što više nisu želeli i da iz razvalina izvadi ono što jesu želeli: drvene i čelične grede, žice, cevi od aluminijuma i bakra - predivnog bakra, sna svakog sakupljača dubreta. Međutim, Hajtovo zanimanje za rušenje je, naravno, išlo dobro izvan puke novčane dobiti. Trenutno je proučavao prastaru građevinu u stanju napetog uzbuđenja, kao što lovac zuri u životinju koja ništa ne sumnja trenutak pre nego što ispali smrtonosni hitac.

Takođe, nije mogao a da ne pomisli na bivše stanare bolnice - na mrtve i na samrti.

Snimio je desetak fotografija veličanstvene stare zgrade dok se šetkao kroz trule hodnike i plesnjive prostorije - sakupljajući slike truljenja i raspadanja. Njegove arhive fotografija sadržale su slike starih građevina, baš kao i leševa. Posedovao je mnoštvo takvih fotografija, pri čemu su pojedine bile prilično umetničke: mesta poput Nortamberland Terasa, Palmers Grina na Severnom kružnom putu, danas nestale Fabrike ulja Pura na reci Bou u Kaning Taunu i gotičkog Kraljevskog arsenala i Kraljevske laboratorije u Vuliču. Ovekovečeni prizor Lavelovog pristaništa u Griniču, svedočanstvo šta mogu da urade agresivna nebriga i zapostavljanje, uvek bi ga ganulo.

Nil Dan je preko mobilnog telefona izdavao uputstva vozaču kamiona koji je upravo otišao, objašnjavajući mu kako da najbolje sakrije napravu. Behu to veoma precizni detalji, u skladu s Danovim karakterom i prirodom tog užasnog oružja.

Premda se zbog Irca uvek osećao nelagodno, Hajt je bio zahvalan što su im se putevi ukrstili. Bez njega ne bi mogao da realizuje Gehenu ni brzo ni bezbedno. Počeo je da govori o njemu kao o čoveku koji misli na sve, a Irac to zaista i jeste bio. Severan Hajt je bio srećan da trpi jezivo ćutanje, hladne poglede i mučno ponašanje robotizovanog čelika kakav je bio Nil Dan. Dvojica muškaraca imala su efikasno, iako ironično, partnerstvo: inženjer, u čijoj je prirodi bilo da gradi, i sakupljač đubreta, čiju strast je predstavljalo uništavanje.

Kakav smo čudan paket mi ljudi! Predvidljivi smo samo u smrti jer smo samo tada i verni, pomisli Hajt, a zatim odbaci tu pomisao.

Čim je Dan prekinuo vezu, začulo se kucanje. Vrata se otvoriše. Erik Džensen, radnik u Grinvejevom obezbeđenju koji ih je dovezao do Marča, stajao je na vratima zabrinutog izraza lica.

„Gospodine Hajte, gospodine Dane, neko je ušao u zgradu.”

„Šta?”, zagrme Hajt okrenuvši ogromnu konjsku glavu ka njemu.

„Ušao je kroz podzemni tunel.”

Dan postavi niz pitanja. Da li je sam? Da li je bilo ikakve komunikacije koju je Džensen uhvatio? Da li mu je automobil u blizini? Da li je bilo ikakvog neobičnog saobraćaja u okolini? Da li je čovek naoružan?

Odgovori su sugerisali da uljez radi sam i da ne pripada Skotland jardu ili Službi bezbednosti.

„Jesi li ga snimio ili ga barem dobro osmotrio?”, upita Dan.

„Nisam, gospodine.”

Hajt kućnu dva dugačka nokta jedan o drugi. „Čovek u društvu srpskih operativaca od sinoć?“, upitao je Dana. „Samostalni agent?“

„To nije nemoguće, ali ne znam kako nas je pronašao ovde.“ Dan se zagledao kroz musavi prozor kamp prikolice, kao da gleda kroz građevinu. Hajt je znao da Irac u mislima sastavlja plan. Ili možda proverava rezervni plan koji je već odranije pripremio za slučaj nepredviđene situacije. Nekoliko trenutaka je bio potpuno nepokretan. Napokon je izvadio pištolj, izašao iz kamp prikolice i mahnuo rukom Džensenu da krene za njim.

Vonj buđi, truleži, hemikalija, nafte i benzina bio je nesnosan. Bond se iz petnih žila trudio da ne kašlje i treptanjem je potiskivao suze iz očiju. Da li to oseća i dim?

Podrum bolnice na ovom mestu nije imao prozore. Slabašno osvetljenje dopiralo je samo kroz otvor kojim se spustio u tunel. Bond prostor oko sebe osvetli baterijskom lampom. Nalazio se pored kružne željezničke platforme za okretanje malih lokomotiva kad dopreme zalihe ili pacijente.

S pištoljem nagotovs, pretražio je područje, osluškujući glasove, korake ili škljocanje oružja. Međutim, mesto je bilo napušteno.

Ušao je kroz tunel na južnom kraju. Dok se kretao ka severu, dalje od željezničke okretnice, stigao je do znaka koji mu je izmamio kratak osmeh - Mrtvačnica.

Sastojala se od tri velike prostorije bez prozora u kojima je, očigledno, neko nedavno boravio; na podu nije bilo naslaga prašine, a nove jeftine radne klupe bile su raspoređene svuda unaokolo. Činilo se da jedna prostorija predstavlja izvor dima. Spazio je električne kablove pričvršćene lepljivom trakom za zidove i pod, koji su očigledno strujom snabdevali sijalice. Možda je kratki spoj u električnoj instalaciji izazvao sagorevanje izolir-trake i dim.

Napustio je mrtvačnicu i došao do velikog otvorenog prostora sa dvostrukim vratima koja su se otvarala ka istoku, prema paradnom polju. Svetlost je curila kroz pukotinu između vratnica - moguća maršruta za bekstvo. Proučio je i zapamtio njihov položaj, kao i položaje stubova koji su mogli da mu pruže zaklon ako bude morao da stigne do njih pod vatrom.

Prastari čelični stolovi, prekriveni braon-crnim mrljama, bili su zavereni za pod, svaki sa sopstvenim slivnikom. Stolovi za autopsije, naravno.

Bond je nastavio do severnog dela građevine, koji se završavao nizom manjih prostorija gde su svi prozori imali metalne rešetke. Znak na zidu je objasnio i zašto - Odeljenje za mentalne bolesti.

Pokušao je da otvori vrata koja su vodila nagore u prizemlje, ali bila su zaključana pa se vratio u tri prostorije pored železničke okretnice. Sistematska pretraga naposljetku je otkrila izvor dima. Na podu u uglu jedne sobe nalazilo se improvizovano ognjište. Zapazio je listove izgorele hartije, na kojima je mogao da primeti i ostatke red. Listid su bili krhki; kad je pokušao da podigne jedan, raspao se u prah između njegovih prstiju.

Pažljivo, rekao je sebi.

Prišao je kabl zalepljenom na zid. Skinuo je nekoliko komada srebrnaste izolir-trake koja je držala kabl i nožem je isekao na sitnije parčiće. Potom ih je pažljivo pritisnuo na sivo-crne listove izgorele hartije, stavio u džep i nastavio istraživanje. U drugoj prostoriji, pažnju mu je privuklo nešto svetlucavo. Žurno je prišao do ćoška i pronašao sićušne metalne opiljke na podu. Pokupio ih je pomoću još jednog komada lepljive trake i to takođe spakovao u džep.

Odjednom se ukoči u mestu. Gradevina je zavibrirala. Drmanje se već sledećeg trena pojačalo. Nedaleko odatle, začulo se brundanje dizelmotora. To je objašnjavalo zbog čega je mesto rušenja bilo napušteno; mora da su radnici bili na pauzi za ručak kada je stigao, a sad su se vratili na posao. Nije mogao da stigne do prizemlja ili gornjih spratova a da pritom ne izađe napolje, gde će ga neko sasvim sigurno primetiti. Bilo je vreme da ode odavde.

Vratio se natrag u prostoriju s okretnicom da bi napustio bolnicu putem kojim je i došao.

Od razbijene lobanje spaslo ga je samo nekoliko decibela.

Bond nije video napadača, niti je čuo njegovo disanje, kao ni fijuk oružja kojim je zamahnuo, ali je osetio jedva čujno prigušenje brundanja dizelmotora jer je odeća čoveka u zasedi apsorbivala zvuk.

Mahinalno je odskočio unazad, a metalna cev ga je promašila za svega nekoliko centimetara.

Bond ju je čvrsto ščepao levom rukom, a njegov napadač se zateturao unazad, izbačen iz ravnoteže i isuviše iznenađen da pusti oružje. Mladi plavokosi muškarac nosio je jeftino tamno odelo i belu košulju. Klasična uniforma radnika u obezbeđenju, proceni Bond. Nije imao kravatu; verovatno ju je skinuo kad je rešio da ga napadne. Razrogačenih očiju, čovek je ponovo posrnuo i zamalo pao, ali je brzo povratio ravnotežu i nespretno skočio na Bonda. Zajedno su se srušili na štokavi pod kružne prostorije. Ovo nije Irac, primeti Bond.

Bond skoči na noge i zakorači napred, stegnuvši sake u pesnice. To je bila obična varka - nameravao je da mišićavog muškarca natera da se

povuče unazad kako bi izbegao nadolazeći udarac, što je ovaj i učinio, pruživši tako Bondu priliku da potegne pištolj. Međutim, nije opalio - bio mu je potreban živ.

Zureći u cev Bondovog pištolja, stražar se ukipio, mada mu je ruka krenula prema unutrašnjosti sakoa.

„Nemoj!“, reče mu ledenim glasom Bond. „Raširi ruke i lezi na pod!“

Čovek je i dalje ostao nepomičan, preznojavajući se dok mu je šaka lebdela iznad drške pištolja. Glok, zapazi Bond. Napadačev mobilni telefon zazvoni.

„Lezi na pod! Smesta!“

Ako stražar potegne oružje, Bond će pokušati da ga rani, ali nesreće se dešavaju.

„Odmah!“ Spustio je cev oružja, nišaneći u napadačevu desnu ruku, tik iznad lakta.

Delovalo je kao da će plavokosi muškarac poslušati njegovu naredbu. Ramena mu se oklembesiše, a oči su mu u pomračini bile razrogačene od straha i nesigurnosti.

Međutim, mora da se u torn trenutku buldožer zakotrljao preko obližnjeg tla; cigle i zemlja počеше da padaju sa svoda. Poveliki komad kamena pogodi Bonda u glavu. On se trznu, zakorači unazad i zatrepta kako bi izbacio prašinu iz očiju. Da je njegov napadač kojim slučajem bio iole profesionalniji, ili barem pribraniji, potegao bi oružje i opalio. Srećom, nije bio - okrenuo se i počeo da beži niz tunel.

Bond zauze omiljeni položaj mačevaoca, s levom nogom ispruženom napred i desnom savijenom unazad. Držeći pištolj obema šakama, opalio je jedan jedini zaglušujući hitac koji je pogodio čoveka u butinu. Vrišteći, plavokosi muškarac se stropoštao na tlo, udaljen otprilike desetak metara od ulaza u tunel.

Bond potrča za njim. Dok je trčao, podrhtavanje tla je postalo još jače, brundanje motora glasnije, cigle su sve više padale sa zidova, a s tavanice pokulja vodopad maltera i prašine. Komad betona veličine loptice za kriket pade direktno na Bondovu ranu na ramenu, a on zabrekta od oštrog bola.

Ipak, nastavio je da se postojano kreće kroz tunel. Napadač je ležao na zemlji i puzao prema pukotini kroz koju je dopirala sunčeva svetlost.

Izgledalo je da se buldožer sada nalazi tačno iznad Bondove glave. Brže, prokletstvo, reče sebi. Verovatno su se spremali da sruše čitavu prokletu zgradu. Dok se približavao ranjenom čoveku, brundanje dizelmotora postajalo je sve glasnije. Još cigala se stropoštalo na pod.

Nije baš prijatno mesto da bude živ zakopan...

Još svega deset metara do ranjenog čoveka. Previj mu ranu, izvuci ga iz tunela i počni da postavljaš pitanja.

Međutim, uz gromoglasni tresak, ugasi se mekana svetlost prolećnog dana na kraju tunela. Zamenila su je dva plamteća bela oka koja su bleštala kroz oblak prašine. Oči su zastale i, kao da pripadaju lavu koji je upravo spazio plen, blago se pomerile u stranu, okrećući se direktno prema Bondu. Uz žestoko brundanje, buldožer je neumorno nastavio da ide napred, gurajući pred sobom talas zemlje i kamenja.

Bond je uperio pištolj, ali nije video nikakvu metu - široki plug mašine bio je visoko podignut, skrivajući vozača u kabini. Vozilo je postojano grabilo napred, valjajući pred sobom masu zemlje, opeke i ostalih krhotina.

„Ne!“, vikao je ranjeni čovek dok je buldožer nastavljao da ide napred. Vozač ga nije video. A ako jeste, onda nije mnogo mario za njega.

Uz kreštavi vrisak, Bondov napadač nestade ispod šuta. Trenutak kasnije, ogromne gusenice se zakotrljaše preko mesta gde je bio živ zakopan.

Uskoro prednji farovi vozila nestadoše, zaklonjeni hrpom zemlje, a tunel utonu u mrkli mrak. Bond uključi baterijsku lampu i pojuri natrag u prostoriju sa železničkom okretnicom. Na ulazu se spotaknuo i teško pao. Zemlja i cigle najpre su mu se nagomilale do članaka, a zatim i do listova.

Trenutak kasnije, kolena su mu bila čvrsto zakopana masom šuta.

Iza njega, buldožer je nastavio da gura napred, potiskujući blatnjavu masu krša sve dublje u prostoriju. Bond je sada bio zakopan do pojasa. Još trideset sekundi i lice će mu biti prekriveno šutom.

Srećom, težina krša pokazala se prevelikom za buldožer - ili je možda vozilo udarilo u same temelje građevine - i plima prestade da se kreće napred. Pre nego što je vozač stigao da izmanevriše vozilo zarad boljeg položaja, Bond se iskobeljao i pobegao iz prostorije. Dok su ga oči pekle, pluća kao da su mu gorela. Pljujući prašinu i prljavštinu iz usta, osvetlio je tunel snopom iz baterijske lampe. Bio je kompletno zakrčen.

Pohitao je nazad do tri prostorije bez prozora u kojima je sakupio izgorelu hartiju i metalne opiljke. Zastao je pored vrata koja su vodila u odaju za autopsije. Da li su zapečatili i izlaz kako bi ga saterali u zamku? Da li su ga Irac i ostali pripadnici obezbeđenja čekali iza ugla? Zašrafio je prigušivač na valter.

Udahnuvši duboko nekoliko puta, oklevao je tren, a zatim brzo otvorio vrata, spuštajući se u odbrambeni stav za pucanje, s baterijskom lam-

pom u levoj ruci i uperenom napred, naslanjajući na nju desnu kako bi lakše nišanio.

Prostrana odaja zjapila je prazna, a dvostruka vrata, kroz koja je ranije dopirala uzana traka svetlosti, bila su zapečaćena. Buldožer je i na njih nagomilao tonu zemlje.

U klopci...

Otrčao je do manjih prostorija na severnoj strani podruma, do odeljenja za mentalno obolele. Najveća među njima - kancelarija, pretpostavljao je - imala je vrata, ali su i ona bila zaključana. Bond je nanišanio i, stojeći pod kosim uglom, ispalio četiri mukla hica u metalnu bravu, a potom još četiri u šarke.

To nije imalo nikakvog efekta. Olovo, pa čak i olovo u bakarnim čaurama, nije doraslo čeliku. Napunio je pištolj i ubacio potrošeni klip u levi džep pantalona, gde je uvek odlagao prazne okvire s municijom.

Razmatrao je prozore s rešetkama kada ga je gromoglasan uzvik naterao da poskoči.

„Pažnja! Opgelet! Grožba! Nebezpečni!”

Obrnuvši se na peti, Bond je potražio metu.

Glas je dopirao iz zvučnika na zidu.

„Pažnja! Opgelet! Grožba! Nebezpečni! Ovo je trominutno upozorenje!” Poslednja rečenica, odranije snimljena poruka, ponovljena je na holandskom, poljskom i ukrajinskom jeziku.

Upozorenje?

„Smesta se evakušite! Opasnost! Postavljen je eksploziv!”

Bond je osvetlio prostoriju baterijskom lampom.

Kablovi! Nisu snabdevali električnom strujom unutrašnjost zbog svetla - bili su povezani sa eksplozivom! Bond ga nije video budući da su ga postavili na metalne noseće grede visoko na tavanici. Čitava građevina bila je minirana i spremna za rušenje.

Tri minuta...

Snop svetlosti otkrio mu je desetak eksplozivnih punjenja, dovoljno da kamene zidove oko njega smrve u prašinu, a Bonda pretvore u paru. Pritom su svi izlazi iz bolnice bili zapečaćeni. Dok mu se puis ubrzavao, a graške znoja kretale niz čelo, zadenuo je baterijsku lampu i pištolj za pojas i ščepao železnu rešetku na jednom prozoru. Čvrsto je cimnuo, ali rešetka se nije ni mrdnula.

Pri mutnoj svetlosti koja je prolazila kroz musavo staklo, osvrnuo se po prostoriji, a zatim popeo na obližnju gredu. Skinuo je jedno pakovanje eksploziva s tavanice i skočio natrag na pod. Punjenje je bilo kompozitni heksogen, bar sudeći po mirisu. Nožem je odsekao poveliki

grumen plastične smese i ugurao ga između kvake i brave na vratima. To bi trebalo da bude dovoljno da raznese bravu, a da ga pritom ne ubije.

Pokreni se već jednom!

Zakoračio je nazad otprilike sedam-osam metara, umirio nišan i opalio. Pogodio je eksploziv posred srede.

Međutim, baš kao što je i strahovao, ništa se nije dogodilo - izuzev što je žućkasto-siva masa mrtvog plastičnog eksploziva pala na pod uz tiho tup. Kompozitni eksplozivi aktivirali su se detonatorom, vrlo teško fizičkim udarcem, pa makar to bio i udar metka koji putuje brzinom od šest stotina metara u sekundi. Nadao se da će se ova supstanca možda pokazati kao izuzetak.

Prostorijom je odjeknulo dvominutno upozorenje.

Bond diže pogled ka detonatoru koji je izvukao iz eksplozivnog punjenja i koji se klatio u vazduhu. Jedini način da ga aktivira jeste električna energija.

Elektricitet...

Zvučnici? Ne, napon je bio isuviše nizak da aktivira detonator. Baš kao i baterija u njegovoj lampi.

Glas je ponovo odjeknuo kroz prostoriju, izgovarajući jednominutno upozorenje.

Obrisao je znoj s dlanova i povukao unazad zatvarač pištolja, izbacivši metak iz cevi. Vrhom noža je iščackao olovno zrno iz čaure i bacio ga u stranu. Potom je čauru s barutom utisnuo u grumen eksploziva koji je ponovo prilepio na vrata.

Zakoračio je nazad, pažljivo nanišanio u sićušni otvor čaure i ispalio. Metak je pogodio fitilj, koji je zapalio barut, a zatim i plastični eksploziv. Praćena bleskom plamena, eksplozija je raznela bravu u paramparčad.

Takođe je i Bonda oborila s nogu na pod i zasula ga pljuskom drvenih cepki i oblaka dima. Nekoliko sekundi je ošamućeno ležao na zemlji, a zatim se iskobeljao na noge i zateturio prema vratima koja su sada bila otvorena, ali zaglavljena. Procep je bio širok svega dvadesetak centimetara. Šcepao je bravu i iz petnih žila pogurao teška vrata.

„Pažnja! Opgelet! Grožba! Nebezpečir

U kamp prikolici, Severan Hajt i Nil Dan su stajali jedan pored drugog i posmatrali staru bolnicu Britanske armije u napetom iščekivanju. Svi - pa čak i hladnokrvni Dan, pomisli Hajt - uživaju u prizoru kontrolisane eksplozije za demoliranje zgrada.

Budud da se Džensen nije javio na telefon, a Dan je začuo pucanj iz unutrašnjosti podruma, Irac je Hajtu rekao kako je prilično siguran da je pripadnik obezbeđenja Erik Džensen mrtav. Zapečatio je sve izlaze iz

bolnice, a zatim dojurio natrag do kamp prikolice. Trčao je poput podivljale životinje, želeći da Hajtu saopšti kako namerava da digne u vazduh građevinu. Trebalo je da zgrada bolnice bude srušena tek sutra, ali nije bilo nikakvog razloga da se to ne izvede malo ranije.

Dan je aktivirao kompjuterizovani sistem i istovremeno pritisnuo dva crvena dugmeta, započevši proces uništenja. Polisa osiguranja zahtevala je da se pusti snimljeno upozorenje u trajanju od sto osamdeset sekundi i da se emituje širom građevine na jezicima kojima govori devedeset odsto radnika. Premošćavanje bezbednosnih mera potrajalo bi mnogo duže od ta tri minuta, a ako uljez nije bio živ zakopan u tunelu, onda je ostao zaglavljen u mrtvačnici. Nije bilo šanse da na vreme pobegne iz zgrade.

Ako sutra ili prekosutra neko dođe postavljajući pitanja o nestaloj osobi, Hajt će moći da odgovori: „Naravno, proverićemo... Šta? O, dobri bože, pojma nismo imali! Uradili smo sve što je trebalo, i ogradu, i znakove. Kako mu je promaklo snimljeno upozorenje? Žao nam je, ali to nije naša krivica.”

„Petnaest sekundi”, reče Dan.

Prostorijom je vladala tišina dok je Hajt odbrojavao u sebi.

Tajmer na zidu stigao je do nule, a računar je poslao programiran signal detonatorima.

Isprva nisu mogli da vide blesak - inicijalne eksplozije počinjale su iz unutrašnjosti zgrade kako bi najpre porušile glavne potporne grede. Svega nekoliko sekundi kasnije, bleskovi svetlosti zasijaše poput bliceva foto-aparata paparaca, praćeni zvukom nalik praskanju petardi za Novu godinu, a zatim i glasnom tutnjavom. Građevina se zatresla. Zatim, kao čovek koji pada na kolena kako bi ponudio vrat sečivu dželata, bolnica se polako nagnula u stranu i srušila, podigavši pritom ogroman oblak prašine i dima.

Nakon nekoliko trenutaka, Dan reče: „Ljudi su sigurno čuli eksploziju. Trebalo bi da krenemo.”

Međutim, Hajt je bio hipnotisan gomilom ruševina, toliko različitim od elegantne trošne građevine koja je tu stajala do pre svega nekoliko sekundi. Ono što je bilo nešto postalo je ništa.

„Severane”, bio je uporan Dan.

Hajt je shvatio da je uzbuđen. Pomislio je na Džesiku Barns, njenu sedu kosu i bledunjavu kožu. Ona nije znala ništa o Geheni pa je danas nije poveo sa sobom, ali mu je bilo žao što nije prisutna. Šta sad, kazaće joj da ga sačeka u kancelariji, a zatim će je odvesti kući.

Stomakom mu se proširila ugodna toplina. Osećanje se napajalo sećanjem na leš koji je jutros pronašao u Grinveju i iščekivanjem onoga što će se dogoditi sutra.

Stotinu mrtvih...

„Dobro, dobro.“ Severan Hajt uze akten-tašnu i izađe napolje. Međutim, nije odmah ušao u audi A8. Okrenuo se kako bi još jednom osmotrio prašinu i dim koji su lebdeli iznad uništene zgrade. Zapazio je da je eksploziv bio veoma vešto postavljen. Podsetio se da se zahvali ekipi za rušenje. Postavljanje eksplozivnih punjenja predstavlja pravu umetnost. Trik nije u tome da se čitava zgrada raznese u vazduh, već da se jednostavno eliminiše ono što je drži u uspravnom položaju, dopuštajući prirodi - u ovom slučaju sili gravitacije - da odradi posao.

Što predstavlja, pomisli Hajt, metaforu za njegovu ulogu na zemlji. Naizmenične trake svetlosti i senke ranog popodneva kotrljale su se preko niskih redova šećerne repe na njivi u Fenlandsu.

Džejs Bond je ležao poleduške, ispruženih nogu i ruku, poput deteta koje pravi figure anđela u snegu i ne želi da ide kući. Okružen morem niskih zelenih listova, bio je trideset metara udaljen od hrpe razvalina koja je donedavno predstavljala staru vojnu bolnicu - hrpe ruševina koja je zamalo postala njegova grobnica. Ogluveno je - nadao se privremeno - od udarnih talasa detonacije plastičnog eksploziva. Držao je oči zatvorenim zbog bleska i šrapnela, ali je bio primoran da upotrebi obe ruke kako bi pobegao, na silu otvorivši vrata odeljenja za mentalne bolesti kada su glavna punjenja eksplodirala, a zgrada se urušila iza njegovih leđa.

Sada se polako pridigao u sedeći položaj - šećerna repa je u maju pružala oskudan zaklon - i osvrnuo oko sebe tražeći pogledom bilo kakve znake opasnosti.

Ništa. Ma ko da se nalazio iza plana - Irac, Noje ili neki njihov saradnik - nisu tragali za njim; verovatno su bili ubeđeni da je poginuo u ruševinama.

Udahnuvši nekoliko puta duboko kako bi oslobodio pluća prašine i kiselih isparenja hemikalija, osovio se na noge i isteturao iz njive.

Vratio se natrag do automobila i klonuo na prednje sedište. Uzeo je flašu vode sa zadnjeg sedišta i otpio nekoliko gutljaja, a zatim se nagnuo van vozila i ostatkom vode isprao oči.

Uključio je masivni motor, utešen činjenicom što može da čuje brundanje auspuha, i drugim putem krenuo van Marča, zaputivši se prema istoku kako bi izbegao da naleti na bilo koga povezanog s rušenjem zgrade, nakon čega je ponovo krenuo na zapad. Uskoro se obreo na

auto-putu A-1, grabeći natrag ka Londonu da dešifruje izgorelu hartiju, kakvu god je tajanstvenu poruku o Incidentu dvadeset mogla da sadrži. Oko četiri sata po podne, Bond je parkirao automobil u podzemnoj garaži glavnog štaba Grupe za prekomorski razvoj.

Palo mu je na pamet da se istušira, ali je zaključio da nema dovoljno vremena za to. Oprao je lice i ruke, zalepio flaster na malu posekotinu koju je napravila jedna rikošetirana cigla, a potom pohitao do Fili. Dođao joj je parče lepljive trake. „Možeš li da analiziraš ovo?”

„Za ime božje, Džejmse, šta ti se dogodilo?” Ofelija je zvučala zabrinuto. Bondove taktičke pantalone i jakna primile su na sebe najveći deo štete, ali su nove ljubičaste modrice već počele da mu izbijaju po koži.

„Mali sukob s buldožerom i izvesnom količinom C-4 ili semteksa. Dobro sam. Saznaj sve što možeš o kompaniji Isterm demolišn. Takođe, voleo bih da znam ko je vlasnik vojne baze nadomak gradića Marc. Ministarstvo odbrane? Ili su je možda nekome prodali?”

„Smesta ću prionuti na posao.”

Bond se vratio u svoju kancelariju i seo za sto kad ga je Meri Gudnajt pozvala preko interfona. „Džejmse, onaj grozni čovek je na linija broj dva.” Njen ton je dovoljno jasno saopštio ko ga zove.

Bond je pritisnuo dugme. „Persi.”

Lukavi glas: „Džejmse, zdravo! Trenutno sam na putu za London, iz Kembridža. Pomislio sam kako bismo ja i ti trebalo malčice da proćaskamo. Da vidimo jesmo li pronašli ikakve deliće naše slagalice.”

Ja i ti... nesrećan redosled zamenica za čoveka koji je studirao na Okxfordu. „Kako je prošao tvoj izlet?”

„Nakon što sam stigao tamo, malčice sam razgledao unaokolo. Ispostavilo se da momčad iz Porton Dauna vode malu operaciju u blizini. Nabasao sam na njih. Sasvim slučajno.”

Njegove red su zabavile Bonda. „Zanimljivo. Postoji li ikakva veza između biohemikalija, Noja i Incidenta dvadeset?”

„Ne mogu da kažem. Njihove video-kamere za nadzor i dnevnicu posetilaca nisu pokazali ništa neobično. Ipak, za svaki slučaj sam rekao svom asistentu da pomnije istraži.”

„A pab?”

„Piletina s karijem im je sasvim pristojna. Konobarica nije mogla da se seti ko je naručio pitu ili meze tako davno, ali to se i dalo očekivati, zar ne? Šta je s tobom? Da li se isplatilo istraživanje tajanstvene beleške o hemijskom čišćenju i datumu dva dana nakon Martovskih ida?”

Bond se pripremio za ovo. „Poslušao sam šesto čulo. Otišao sam do saobraćajnice Buts u gradu Marč i naleteo na staru vojnu bazu.”

Pauza. „Ah.“ Pripadnik Treće divizije se nasmejao, premda se činilo da je zvuk lišen bilo kakvog humora. „Znači, pogrešno si shvatio nagoveštaje našeg prethodnog razgovora. Da kojim slučajem zloglasni broj 17 nije sutrašnji datum, a?“

Šta god drugo bio, Ozborn Smit je bio pronicljiv. „Vrlo moguće. Kada sam stigao tamo, rušenje je već bilo u toku.“ Bond zatim uvijeno dodade: „Poseta je izrodila samo dodatna pitanja i ništa drugo. Tehničari trenutno istražuju neke tragove. Svega nekoliko stvarčica. Poslaću ti izveštaje.“

„Učini to, molim te. Ovde piljim u sve stvari sa islamskim prizvukom, avganistansku vezu, iznenadno povećanje SIGINT signala, uobičajene stvari. Trebalo bi da me izvesno vreme drže zaokupljenim.“

Odlično. Bond nije mogao da poželi bolji pristup gospodinu zameniku direktora terenskih operacija Persiju Ozbornu Smitu.

Drži ga zaokupljenim...

Okončali su razgovor, a Bond je zatim pozvao Bila Tanera kako bi ga obavestio o onome šta se dogodilo u Marču. Dogovorili su se da zasad ne čine ništa s telom čoveka koji je u bolnici napao Bonda, smatrajući da je važnije sačuvati Bondov identitet nedirnutim nago da saznaju čiji je leš.

Meri Gudnajt je provirila kroz otvorena vrata. „Fili je zvala dok si razgovarao telefonom. Pronašla je nekoliko tragova za tebe. Kazala sam joj da dode ovamo.“ Njegova lična asistentkinja se namrštila, očiju zamračenih kao prozor Bondove kancelarije. „Prava šteta, zar ne? U vezi sa Fili?“

„O čemu to govoriš?“

„Zar nisi čuo? Tim je raskinuo s njom pre nekoliko dana - čak su imali zakazan i termin venčanja u crkvi, a njeno devojačko veče već je bilo organizovano. Vikend za devojke u Španiji. Trebalo je i ja da idem.“

Koliko sam ja pronicljiv? - pomisli Bond. Eto šta je nedostajalo na njenom radnom stolu - fotografije njenog verenika. Verovatno je i verenički prsten nestao negde u akciji.

„Šta se desilo?“ upitao je.

„Pretpostavljam da nikad nije u pitanju samo jedan razlog, zar ne? U poslednje vreme se nisu baš najbolje slagali; vise od šačice uobičajenih svada što vozi prebrzo i ostaje do kasno na poslu. Propustila je veliko porodično okupljanje kod njegovih roditelja. Potom, kao grom iz vedra neba, Timu je ponuden premeštaj u Singapur ili Maleziju. Prihvatio ga je. Bili su zajedno tri godine, zar ne?“

„Žao mi je što to čujem.“

Diskusija o drami okončala se dolaskom osobe o kojoj su razgovarali.

Ne primetivši zanemelu atmosferu u koju je ušetala, Fili je s osmehom na lieu prošla pored Gudnajtove i ušla u Bondovu kancelariju, gde se zadihano spustila na stolicu. Delovalo je kao da se njeno senzualno lice suzilo, a zeleno-zlatne oči sijale su intenzitetom lovca koji prati trag divljači. To ju je učinilo još lepšom. Devojačko veče u Španiji? Gospode, Bond to jednostavno nije mogao da zamisli, ništa više no što je u mislima mogao da vidi kako Fili kući tegli kese s namirnicama iz supermarketa kako bi spremila obilnu večeru svom mužu Timu i njihovoj deci Matildi i Arčiju.

Dosta! Ukorio se i usredsredio na ono što mu je govorila. „Nasi tehničari uspeli su da pročitaju jedan list izgorele hartije. Na papiru piše plan Gehena, a ispod toga petak, 20. maj.”

„Gehena? To mi zvuči poznato, ali nemam pojma odakle.”

„Spominje se u Bibliji. Saznaću nešto više. Provukla sam frazu plan Gehena kroz arhive bezbednosnih agencija i policijske baze podataka. Pretraga nije urodila plodom.”

„Šta piše na drugom komadiću izgorele hartije?”

„Taj papir je mnogo više oštećen. Tehničari u laboratoriji uspeli su da razaznaju red termin i pet miliona funti, ali ostatak teksta je nedtak. Poslali su ga u laboratoriju odeljenja za Specijalne zlodne Skotland jarda, pod strogo poverljivo naređenjem.”

„Termin... rok ugovora, pretpostavljam. Isplata ili predujam pet miliona za napad, ili šta god bilo. To nagoveštava da Noje radi za novae, a ne iz političkih ili ideoloških razloga.”

Ofelija klimnu glavom. „Što se tiče veze sa Srbijom, moja madarska varka nije upalila. Vlasti u Beogradu su zaista ljute na tebe, Džejmse. No, uredila sam da me tvoj ogranak predstavi kao nekoga iz Evropske unije - kao upravnicu Direkcije za istraživanje bezbednosti železničkog saobraćaja.”

„Šta je to, kog davola?”

„Moja izmišljotina. Govorila sam prilično dobrim švajcarsko-francuskim naglaskom, ili barem ja tako mislim. Srbi umiru od želje da učine sve što mogu kako bi usrećili Evropsku uniju, tako da jure kao sumanuti da me što pre obaveste o opasnim materijama na torn voz u i da mi dostave još detalja o Kariću.”

Fili je zaista vredela suvog zlata.

„Kompanija Istern demolišn ima sedište u gradu Slau. Bili su najniži ponuđači na tenderu raspisanom za rušenje vojne baze Britanske armije u Marču.”

„Da li je ta kompanija akcionarsko društvo?”

„U privatnom je vlasništvu, a poseduje je holding kompanija, takođe u privatnom vlasništvu - Grinvej internacional. Prilično je velika i posluje u pet-šest zemalja. Jedan čovek poseduje sve deonice - Severan Hajt."

„Zar se zaista tako zove?"

Nasmejala se. „Isprva sam se pitala šta li su njegovi roditelji mislili. Ali izgleda da je zvanično promenio ime kada mu je bilo dvadesetak godina."

„Kako mu je glasilo pravo ime?"

„Marten Holt."

„Promenio je prezime iz Holt u Hajt", prokomentarisao je Bond. „Ne uvidam svrhu - mada to teško da je neobično - ali Marten u Severan? Zašto zaboga?"

Ofelija slegnu ramenima. „Grinvej je ogromna kompanija koja se bavi sakupljanjem i reciklažom otpada. Video si njihove kamione, ali verovatno nisi mnogo razmišljao o njima. Nisam uspela da pronađem mnogo toga o kompaniji zato što se ne eksponiraju mnogo u javnosti, a Hajt se drži podalje od štampe. Članak u Tajmsu ga je prozvao naj-bogatijim sakupljačem đubreta na svetu. Gardijan mu je pre nekoliko godina posvetio članak koji je bio relativno pohvalan, ali im je on dao svega šačicu uopštenih fraza, i to je bilo to. Saznala sam da se rodio u Holandiji, da je izvesno vreme posedovao oba državljanstva, a sada je samo Britanac."

Govor Ofelijinog tela i lovački sjaj u njenim očima nagoveštavali su da mu nije otkrila sve što je saznala.

„I?" upita je Bond.

Nasmešila se. „Na internetu sam pronašla i neke reference o vremenu kada je studirao na Univerzitetu u Bristolu, gde je, uzgred, imao prilično visoke ocene." Objasnila mu je da je Hajt bio aktivan u univerzitetskom jedriličarskom klubu i da je učestvovao na brojnim takmičenjima. „Ne samo što se trkao već je i sopstvenim rukama sagradio brodić. Tako je i zaslužio nadimak."

„Kako je glasio?", upita je Bond, premda je imao predosećanje da unapred zna koji je odgovor.

„Noje."

Bilo je pola šest uveče. Budući da će proći nekoliko sati dok Fili ne dobije obaveštajne podatke koje je tražila, Bond je predložio da izađu na večeru.

Pristala je i vratila se na radno mesto, a Bond je sastavio šifrovanu imejl poruku za M-a i Bila Tanera, u kojoj im je saopštio da je Noje za-pravo Severan Hajt, uključivši u izveštaj i kratak pregled njegove prošlosti i opis onoga što se dogodilo u Marču. Dodao je da je Hajt aludirao na Incident dvadeset kao na plan Gehena. Dodatne informacije će uslediti.

Primio je napet odgovor:

007-

Ovlašćen si da nastaviš sa istragom. Očekuje se odgovarajuća saradnja s domaćim organizacijama.

M.

Moja „carte grise“...

Bond je napustio kancelariju, sišao liftom na drugi sprat i kročio u veliku sobu s više računara od prodavnice kompjuterske opreme. Šačica muškaraca i žena zurila je u monitore ili dirinčila u radnim boksovima kakvi se mogu videti u univerzitetskim hemijskim laboratorijama. Bond je prišao kancelariji sa staklenim zidovima u udaljenom kraju prostorije i pokucao na prozor.

Sanu Hirani, starešina GPR-ovog Odseka Q, bio je vitak muškarac u srednjim četrdesetim. Imao je žućkastu put i bujnu, crnu kosu koja je isticala lice dovoljno lepuškasto da mu obezbedi ulogu u bolivudskim filmovima. Brilljantno je igrao kriket - pamtili su ga po brzom izbacivanju loptice - a posedovao je diplome iz hemije, elektronike i informatike sa nekoliko vrhunskih univerziteta u Ujedinjenom Kraljevstvu i Americi (gde je bio uspešan u svemu što je radio izuzev u predstavljanju svog sporta Jenkijima, koji niti su bili u stanju da shvate suptilnost igre, niti da tolerišu dužinu test-utakmice).

Odeljenje Q predstavljalo je tehničku enklavu za podršku unutar Grupe za prekomorski razvoj, a Hirani je nadgledao osmišljavanje i proizvodnju svih vrsta spravica koje su odvajkada bile korisne u špijunaži. Čarobnjaci zaposleni u službama poput Odeljenja Q i Cijine Divizije za nauku i tehnologiju provodili su vreme smišljajući softverske i hardverske inovacije poput minijaturnih video-kamera, malo verovatnih oružja, skrivenih naprava za komunikaciju i nadziranje, u koje je spadao i Hiranijev poslednji izum: hipersenzitivan mikrofon, osetljiv u svim pravcima, skriven unutar mrtve muve. („Bubica u bubi“, rekao je suvo-parno Bond njenom tvorcu, koji mu je odgovorio kako je on osamnaesta osoba koja je izvalila tu pošalicu i da, uzgred, biološki posmatrano, muva nije buba.)

Budući da je *raison d'etre** (FR. *raison d'etre* - svrha postojanja. (Prim, prev.)) GPR-a bilo operativno delovanje, veliki deo Hiranijevog posla sastojao se od staranja da nadohvat ruke uvek ima dovoljnu količinu dvogleđa, opreme za noćno posmatranje, kamuflaža, uređaja za komunikaciju, specijalnog oružja i naprava za kontraobaveštajnu aktivnost. U torn pogledu, Hirani je

nalikovao bibliotekaru koji vodi računa da knjige pozajmljene na čitanje uvek budu vraćene na vreme.

No, Hiranijev naročiti talenat bila je sposobnost da pronalazi, improvizuje i osmišljava naprave poput iQ telefona. Grupa za prekomorski razvoj bila je, između ostalog, vlasnik sijaset patenata njegovih izuma. Kad god bi se Bond ili drugi agenti Odeljenja O našli u škripcu na terenu, pozvali bi Hiranija u bilo koje doba dana ili noći, a on bi već našao neko rešenje. On i njegovi ljudi osmislili bi nešto u kancelariji, ubacili napravu u diplomatsku poštu Forin ofisa i hitno je dostavili. Takođe, kada su agenti bili u škripcu s vremenom, Hirani bi često angažovao nekog od mnogobrojnih veštih izumitelja, koji su širom sveta radili za njega, da na terenu sačine, pronadu ili modifikuju odgovarajuću napravu.

„Džejmse." Dvojica muškaraca se rukovaše. „Kako čujem, zadužen si za Incident dvadeset."

„Tako izgleda."

Bond sede, primetivši knjigu na Hiranijevom stolu: Tajni rat Čarlsa Frejzera Smita. Beše to jedan od njegovih omiljenih naslova na temu istorije upotrebe raznoraznih spravica u svetu špijunaže.

„Koliko je situacija ozbiljna?"

„Poprilično", odgovori mu lakonski Bond, na spomenuvši kako su ga za manje od četrdeset osam sati dosad već dva puta zamalo ubili.

Sedajući ispod fotografija ranih IBM-ovih računara i indijskih igrača kriketa, Hirani je upitao: „Šta ti treba?"

Bond je snizio glas tako da najbliža radnica Odeljenja Q, mlada žena koja je usredsredeno piljila u monitor računara, ne može da ga čuje. „Kakvu vrstu opreme za nadziranje imaš a da može da je upotrebi jedan čovek? Ne mogu da se približim računaru ili telefonu osumnjičenog, ali možda ću moći da sakrijem nešto u njegovoj kancelariji, vozilu ili domu. Nešto za jednokratnu upotrebu. Verovatno neću biti u stanju da to kasnije vratim."

„Ah, da...", Hiranijeve sjajne oči se pomračiče.

„Imaš li neki problem, Sanu?"

„Pa, moram nešto da ti kažem, Džejmse. Nema ni deset minuta otako su me pozvali odozgo."

„Bil Taner?"

„Ne, malo vise."

M! Prokletstvo, pomisli Bond. Već je znao kuda ovo vodi.

Hirani je nastavio da govori: „Rekao mi je da ako bilo ko iz Odeljenja O poželi da pozajmi opremu za nadziranje, moram smesta da ga obavestim o tome. Kakva podudarnost da si odmah potom ti naišao, zar ne?"

„Aha", reče kiselo Bond.

„Dakle", reče Hirani, „da li da mu kažem kako neko iz Odeljenja O želi da pozajmi opremu za nadziranje?"

„Možda bi mogao malčice da odugovlačiš s tim."

„Pa, sredi to", reče, a lice mu se zatim ponovo ozari. „Imam neke čudesne pakete koje možeš da izabereš." Zvučao je kao prodavac polovnih automobila. „Mikrofon koji se napaja indukcijom. Nije mu potrebna baterija, sve što treba da uradiš jeste da ga postaviš blizu električnog kabla. prenosi sve zvukove u krugu od pedeset metara i automatski podešava jačinu tako da nema nikakve distorzije. Ah da, još jedna stvarčica s kojom smo postigli veliki uspeh jeste novčić od dve funte iskovan prilikom proslave tri stotine godina postojanja Engleske banke. Relativno je redak tako da meta ima običaj da ga nosi sa sobom kao amajliju za dobru sreću, ali ipak ne toliko redak da poželi da ga proda. Baterija traje četiri meseca."

Bond uzdahnu. Naprave bez ograničenja roka trajanja zvučale su tako vraški savršeno. Zahvalio se čoveku i rekao da će mu se javiti. Vratio se natrag u svoju kancelariju gde je zatekao Meri Gudnajt za njenim radnim stolom. Nije video nikakav razlog da ona i dalje ostaje na poslu. „Idi kući. Laku noć, Gudnajtova."

Bacila je pogled na njegove ozlede i suzdržala se od prilike da se ponaša kao majka, što je na osnovu prošlih iskustava znala da će Bond ignorisati. Zadovoljila se opaskom: „Postaraj se za te rane, Džejmse", a potom uzela tašnicu i kaput.

Zavalivši se u naslon stolice, Bond je najednom postao svestan zadaha sopstvenog znoja, kao i crnila od prašine i prljavštine ispod noktiju. Zeleo je da ode kući i istušira se. Da popije prvo piće tog dana. Ali postojalo je nešto što je pre toga morao da uradi.

Okrenuo se ka monitoru računara i pristupio bazi podataka Zlatne žice, odakle je saznao gde se nalaze kancelarije i dom Severana Hajta, pri čemu se čovekova kuća, neobično, nalazila u siromašnom delu istočnog Londona poznatom kao Kaning Taun. Uprava kompanije Grinvej bila je kraj Temze, nedaleko od Rejnama, uz samu granicu sa Parkom prirode Vajldspejs.

Bond se zapiljio u satelitske snimke Hajtovog doma i Grinvejevog sedišta. Bilo je od izuzetnog značaja da ga stavi pod prismotru. Međutim, nije postojao zakonit način da se to sprovede u delo bez angažovanja Ozborna Smita i timova njuškala Odeljenja A iz MI5, a kada pripadnik Treće divizije sazna za Hajtov identitet, smesta će pohitati da njega i Irca

stavi u pritvor. Bond je ponovo razmotrio rizik. Koliko je realistična bila njegova zabrinutost da će, ukoliko Hajt i Irac budu uhapšeni, ostali zaverenici ubrzati pokolj ili nestati sve dok ponovo ne udare sledećeg meseca ili naredne godine?

Zlo, naučio je Džejms Bond, ume da bude neumorno strpljivo. Nadzor ili ne?

Raspravljao se sam sa sobom. Nakon nekoliko trenutaka oklevanja, nevoljno je podigao slušalicu telefona.

U pola sedam, Bond se odvezao do svog stana i u rikverc parkirao automobil pored trkačkog zelenog jaguara. Popeo se uz stepenice do prvog sprata, otključao vrata, isključio alarm i proverio autonomnu bezbednosnu funkciju - ubrzani video-snimak. Video je da je samo Mej, njegova kućepaziteljka, ulazila unutra. (Osećajući se donekle posramljeno, kada je počela da radi za njega, rekao joj je da njegov poslodavac zahteva prisustvo video-kamere; da stan mora biti pod nadzorom dok je on na putu, pa čak i dok ona radi u njemu. „S obzirom na ono što morate da činite za zemlju, kao pravi patriota i sve to, ne predstavlja mi nikakav problem", kazala je pouzdana žena, upotrebivši rec gospodine, reč poštovanja rezervisanu samo za njega.)

Proverio je poruke na telefonskoj sekretarici. Imao je samo jednu. Bila je to poruka od prijatelja koji je živeo u Mejferu. Fuad Haraz, prepredeni Jordanac - veći od života - bavio se svakojakim poslovima, uglavnom prodajom vozila: automobila, aviona i najlepših jahti koje je Bond ikada video. Haraz i Bond bili su članovi kluba Komodor na Trgu Berkli.

Za razliku od mnogih sličnih klubova u Londonu, u kojima se članstvo moglo dobiti u roku od dvadeset četiri sata za sumu od pet stotina funti, Komodor je bio propisna ustanova koja je zahtevala pozamašno strpljenje potencijalnih kandidata, čija prošlost bi bila temeljno i kritički proverena pre odobrenja. Nakon što bi osoba postala član, od nje se očekivalo da se strogo pridržava određenih pravila, kao što su prikladno odevanje i besprekorno ponašanje za stolom. Klub je takođe posedovao odličan restoran i podrum vina.

Haraz je pozvao Bonda na večeru u klub. „Imam problem, Džejmse. Nasledio sam dve prelepe žene iz Sen Tropea - kako se to dogodilo je preopširna i odveć osetljiva priča da bih ti je ispričao preko telefona. Ali ja ne mogu da budem dovoljno šarmantan za obe. Hoćeš li mi pomoći?"

Smešeći se, Bond ga je pozvao i rekao mu da već ima ugovorenu večeru. Odložili su Harazovo nasledstvo za neki drugi put.

Potom se istuširao: najpre vrelom pa ledenom vodom, a onda se žustro obrisao peškirom. Prešao je prstima preko obraza i brade i odludo

da zadrži doživotnu predrasudu o dva brijanja u istom danu. Potom se ukorio - zbog čega uopšte razmišljaš o tome? Fili Mejdienstoun je lepa, pametna i vozi davolski dobar motocikl, ali je koleginica. To je sve.

Međutim, crno kožno motociklističko odelo nepozvano se pojavilo u njegovim mislima.

U bade-mantilu, Bond je kročio u kuhinju i sipao dva prsta burbona Bazil Hejden u čašu, ubacio kockicu leda i ispio polovinu, uživajući u oštrom ukusu lešnika. Prvi gutljaj u toku dana je bez izuzetka i najbolji, a naročito kada dolazi nakon mučnog susreta s neprijateljem i pre sastanka s prelepom ženom...

Ponovo je sam sebe ukorio. Prestani!

Seo je u staru kožnu fotelju u dnevnoj sobi, oskudno opremljenoj nameštajem. Najveći deo nameštaja pripadao je Bondovim roditeljima, a on ga je nasledio nakon njihove smrti i držao u skladištu nedaleko od tetke u Kentu. Lično je kupio svega nekoliko sitnih komada: nekoliko lampi, sto i stolice i audio-sistem koji je retko kad imao priliku da sluša.

Na okviru kamina stajale su uokvirene fotografije njegovih roditelja, baba i deda - s očeve strane iz Škotske, s majčine iz Švajcarske. Nekoliko fotografija prikazivalo je tetku Čarmijan s mladim Bondom u Kentu. Na zidovima su visile okačene i druge fotografije, koje je napravila njegova majka, nezavisni foto-reporter. Uglavnom crno-bele, fotografije su prikazivale raznovrsne prizore: političke skupove, sastanke sindikata, sportska takmičenja, panoramske prizore egzotičnih mesta...

Na središtu okvira kamina stajao je i neobični objekt dart*(*Fr. objet dart - umetnički predmet. (Prim, lekt.)*): metak. Nije imao nikakve veze sa Bondovom ulogom tajnog agenta u Odeljenju 00 Grupe za prekomorski razvoj. Poticao je iz sasvim drugog vremena i mesta u Bondovom životu. Prišao je kaminu i na dlanu jednom-dvaput zakotrljao čvrst komad municije. Zatim ga je vratio na mesto i ponovo seo na stolicu.

Uprkos unutrašnjem protestu da će s Fili - da će s agentom Mejdienstoun održati stvari isključivo na profesionalnom nivou, nije mogao da prestane da razmišlja o njoj kao o ženi.

Morao je da prizna kako je ono što je osećao prema Fili prevazilazilo puku fizičku privlačnost. A sada je sebi postavio pitanje koje je iskrslo i ranije u vezi s drugim ženama, doduše retko: Može li se između njih dvoje razviti nešto ozbiljno?

Bondov romantični život bio je komplikovaniji nego kod drugih. Glavne prepreke dužoj vezi bile su neprestana putovanja, zahtevi posla i stalna opasnost koja ga je okruživala. Međutim, osnovna i najškakljivija stvar jeste priznati drugoj osobi ko je on zaista i, što je bilo još teže, koje

su njegove dužnosti u Odeljenju 00, što bi neke žene - budimo iskreni, skoro sve žene - smatrale groznim, ako ne i užasnim.

Znao je da će u nekom trenutku morati da prizna barem deo toga ženi koja mu bude postala nešto više od usputne ljubavnice. Tajne od osoba s kojima ste bliski možete skrivati samo određeno vreme. Ljudi su kudikamo pametniji i pronicljiviji nego što mislimo, a tajne između dvoje ljubavnika ostaju skrivene samo ako partner izabere da ih ostavi skrivene.

Mogućnost poricanja možda može da funkcioniše u Vajtholu, ali ne traje dugo između ljudi koji se vole.

Međutim, s Fili to ne bi predstavljalo problem. Neće biti nikakvog priznanja čime se zapravo bavi u toku večere ili mamurnih jutarnjih čaršava; poznavala je njegovu biografiju i dužnosti, i to u prste.

A predložila je restoran nedaleko od njenog stana.

Kakvu je poruku slala takvim izborom?

Džejms Bond baci pogled na ručni časovnik. Bilo je vreme da se obuče i dobije odgovor na poslednje pitanje.

U osam sati i petnaest minuta, taksi je Bonda ostavio ispred restorana Antoan, a on je smesta odobrio Ofelijin izbor. Mrzeo je prepune, bučne restorane i barove i obično bi demonstrativno napustio pomodne ugostiteljske ustanove kada bi nivo halabuke postao previše iritantan. Pomodni pabovi bili su više gruvmanski nego gurmanski, kako se jedanput našalio.

No, restoran Antoan bio je tih i ne previše osvetljen. U zadnjem delu prostorije nalazila se polica sa impresivnim izborom vina, a zidovi su bili prekriveni portretima iz devetnaestog stoleća. Bond je zatražio mali separe nedaleko od police s vinima. Spustio se u mekanu kožu, licem okrenut prema ulazu i, kao i uvek, proučio mesto. Poslovni ljudi i gospoda iz komšiluka, zaključio je.

„Želite li nešto da popijete?“, upitao ga je konobar, ljubazan muškarac u srednjim tridesetim, sa obrijanom glavom i mindušom u uvu.

Bond se opredelio za koktel. „Dupli kraun rojal s ledom, molim. Dodajte pola mere tripl seka,* (*Engl, triple sec, slatki liker koji se pravi od suve kore slatkih i gorkih pomorandži. (Prim, prev.)*) dve crte gorkog lista i zavrnite u to krišku limuna.“

„Da, gospodine. Zanimljivo piće!“

„Zasnovano je na koktelu Old Fashioned. Zapravo, moj lični izum.“

„Smem li da pitam ima li vaš koktel ime?“

„Još ne“, odgovori mu Bond. „I dalje tragam za pravim.“

Nekoliko trenutaka kasnije dobio je naručeno piće. Bond je otpio gutljaj - bilo je savršeno smešano, što je i rekao kelneru. Taman je spustio čašu na sto kad je ugledao kako Fili prolazi kroz ulazna vrata s

razdraganim osmehom na licu. Činilo se da joj se korak ubrzao kad ga je primetila.

Nosila je tesno pripijene erne farmerice, braon kožnu jaknu i uzani tamnozeleni džemper, čija je boja odgovarala boji njegovog jaguara.

Napola se pridigao kada mu se pridružila i sela pored njega umesto s druge strane stola. Nosila je akten-tašnu.

„Jesi li dobro?“ upitala ga je.

Očekivao je nešto prisnije od tog prilično ležernog pozdrava. Smesta se strogo zapitao: A zašto?

Jedva da je skinula kožnu jaknu pre nego što je privukla pažnju kelnera, koji ju je pozdravio osmehom. „Ofelija.“

„Агопе. Uzeću čašu mozelskog rizlinga.“

„Odmah.“

Njeno vino je stiglo, a Bond je kelneru rekao da će sačekati pre nego što naruče glavno jelo. Nagnuli su čaše jedno ka drugom, ali se nisu kucnuli.

„Pre svega“, promrmlja Bond i nagnu se bliže Ofeliji, „Severan Hajt. Reci mi nešto o njemu.“

„Proverila sam ga u Specijalnim operacijama u Skotland jardu, MI6, Interpolu, Nacionalnoj bazi prestupnika, Centralnoj obaveštajnoj službi u Americi i Tajnoj službi Holandije. Takođe sam se diskretno raspitala u MI5.“ Očigledno je sama izvela zaključak da su odnosi između Bonda i Ozborna Smita zategnuti. „Nema kriminalni dosije. Nije ni na jednom spisku za nadziranje. Više naginje ka torijevcima nego laburistima, ali se ne zanima preterano za politiku. Nije pripadnik nijedne crkve. Dobro postupa sa svojim radnicima - u kompaniji nikada nije bilo štrajkova. Nema problema sa Poreskom upravom, niti sa Službom za zaštitu zdravlja i bezbednosti. Čini se da je Hajt naprosto bogati biznismen. Veoma bogat. Profesionalno se bavio isključivo sakupljanjem i reciklažom otpada.“

Sakupljač đubreta...

„Visok je stotinu devedeset centimetara. Nikada se nije ženio. Oba roditelja su mu umrla, inače, bili su Holandani. Njegov otac je imao nešto novca i dosta je putovao po svetu, isključivo poslovno. Hajt se rodio u Amsterdamu, a kada je napunio dvanaest godina, došao je ovamo da živi s majkom. Ona je doživela nervni slom, tako da je odrastao uglavnom pod brigom kućepaziteljke koja je doputovala s porodicom iz Holandije. Onda je njegov otac izgubio najveći deo novca i iščezao iz sinovljevog života. Kada dugo nije primila platu, kućepaziteljka je pozvala socijalnu

službu i nestala - nakon osam godina staranja o dečaku." Saosećajno je zavrtila glavom. „Tada mu je bilo četrnaest godina.”

Fili je nastavila da govori: „S petnaest godina počeo je da radi kao dubretar. Nakon toga nestaje s radara sve do svoje dvadesete godine. Osnovao je kompaniju Grinvej taman u trenutku kada je recikliranje ušlo u modu.”

„Šta se desilo? Da li je nasledio novae?”

„Ne. To je pomalo tajanstveno. Koliko mogu da vidim, posao je počeo bez prebijene pare. Pošto je odrastao, završio je univerzitet. Drevna istorija i arheologija.”

„A Grinvej?”

„Kompanija se bavi uklanjanjem komunalnog otpada, praznjenjem kanti za đubre, sklanjanjem građevinskog šuta s gradilišta, starim železom, rušenjem, recikliranjem, uništavanjem dokumenata, odlaganjem opasnih materijala i tome slično. Sudeći prema poslovnim novinama, Hajt trenutno osniva podružnice u nekoliko drugih zemalja zarad pokretanja jama za odlaganje otpada i centara za reciklažu.” Fili mu je pokazala odštampani primerak kompanijih reklamnih brošura.

Bond se namršti kad vide logo. Nalikovao je zelenom bodežu položenom postrance.

„Nije u pitanju nož”, reče mu Fili kroz smeh. „I ja sam to isto pomislila. Posredi je list. Zelenim pokretima najbitniji su očuvanje životne sredine, globalno zagrevanje, zagađenje i čista energija. Međutim, uklanjanje i reciklaža dubreta ih veoma brzo sustiže, a kompanija Grinvej je jedan od najvećih inovatora na torn polju.”

„Šta je sa srpskom vezom?”

„Hajt preko podružnice poseduje udeo u malom posliću u Beogradu. No, poput svih ostalih zaposlenih u kompaniji, ni od srpskih radnika niko nema kriminalnu prošlost.”

„Jednostavno ne mogu da shvatim njegovu motivaciju”, reče Bond. „Nije politički angažovan, nema nikakvih terorističkih tendencija. Maltene se čini kao da je unajmljen da u petak pripremi napad, ili šta god da je u pitanju, ali teško mi je da zamislim da mu je potreban novae.”

Otpio je gutljaj koktela. „Dobro onda, detektivko Mejdenstoun, kaži mi nešto o dokazima, o drugom komadu izgorele hartije iz Marča. U MI6 „u razabrali red plan Gehena i petak, 20. maj. Jesu li forenzičari u Skotlandu otkrili još nešto?”

Ofelija je snizila glas, što je uslovalo da se nagne bliže njoj. Osetio je slatkast, ali nedefinisan miris. Njen džemper od kašmira očešao mu je ruku. „Jesu. Misle da ostatak reči na papiru glasi: Kurs je potvrđen.

Prečnik eksplozije mora biti najmanje stotinu metara. Optimalno vreme pola jedanaest."

„Dakle, u pitanju je nekakva eksplozivna naprava. Pola jedanaest u petak - uveče, suded prema originalnoj presretnutoj poruci. A kurs možda znači kurs nekog broda ili aviona."

„Što se tiče metala koji si pronašao", nastavila je da govori, „reč je o leguri titanijuma i čelika. Jedinstven materijal. Niko u laboratoriji nikada ranije nije video ništa slično tome. Komadići predstavljaju metalne opiljke nastale prethodnog dana."

Jesu li Hajtovi ljudi to radili u podrumu bolnice? Pravili oružje od tog metala?

„Ministarstvo odbrane i dalje poseduje građevinu, ali protekle tri godine nije u upotrebi."

Dok je pijuckala vino, Bondov pogled kliznu preko njenog veličanstvenog profila, prelazed od čela do grudi.

Fili nastavi: „Što se tiče Srba, praktično sam im kazala da ću ih prisiliti da dinar zamene evrom ako mi ne pomognu. Naposletku su poklekli. Čovek koji je sarađivao sa Ircem, Aldo Karić, radio je kao nadzornik utovara na železnici."

„Dakle, tačno je znao na kojem se vozu nalaze opasni materijali."

„Aha." Potom se namrštila. „Što se toga tiče, Džejmse, čudno mi je. Materijal na torn vozu je prilično opak - metil-izocijanat! To je hemikalija koja je izazvala Bopalsku katastrofu."

„Zaboga."

„Pogledaj samo, evo inventara svega što se nalazilo u torn vozu." Pokazala mu je spisak preveden na engleski jezik. „Kontejneri sa hemikalijama su praktično neprobojni. Možeš da baciš jedan iz aviona i on se, navodno, neće otvoriti."

Ofelijine reči ga zbuniše. „Dakle, prevrtanje voza ne bi izazvalo izlivanje."

„Malo verovatno. I još nešto: vagon s hemikalijama prevezio je svega tri stotine kilograma metil-izocijanata. Posredi je opaka hemikalija, naravno, ali u Bopalu je došlo do izlivanja četrdeset dve hiljade kilograma. Čak i da se nekoliko kontejnera otvorilo, nastala šteta ne bi bila velikih razmera."

Dakle, šta je drugo na torn vozu moglo da zanima Irca? Bond je pregledao spisak. Osim hemikalija, teret je bio bezopasan: kotlovi, rezervni delovi za vozila, motorno ulje, staro gvožđe, čelične grede, drvena grada... nije bilo nikakvog oružja, nestabilnih supstanci, niti drugih rizičnih materijala.

Možda je incident predstavljao složenu šemu da se ubije mašino-vođa ili neko ko je živio u podnožju brda ispod restorana? Da li je Irac nameravao da inscenira smrt tako da liči na nesrećan slučaj? Sve dok ne utvrde Nojevu motivaciju, neće imati opipljiv odgovor na to pitanje. Bond je mogao samo da se nada kako će se isplatiti nadziranje koje je ranije u toku večeri nevoljno stavio u pokret. Upitao je: „Imaš li još nešto o Geheni?”

„Pakao.”

„Molim?”

Usne joj se razvukoše u osmeh. „Gehena je mesto koje je nadahnulo judeohrišćanski koncept pakla. Reč je izvedena iz imena Gehinom, ili dolina Hinom - dolina kod Jerusalima. Neki ljudi misle da je dolina nekada davno upotrebljavana kao mesto za spaljivanje đubreta i da u okolnim stenama postoje zalihe prirodnog gasa koji je vatru održavao da stalno gori. U Bibliji, Gehena označava mesto na kojem će grešnici i nevernici biti kažnjeni kad nastupi Sudnji dan.”

„Jedina skorašnja referenca - ako se vreme od pre stotinu pedeset godina može nazvati skorašnjim - nalazi se u pesmi Radjarda Kiplinga.” Naučila je stihove napamet i izrecitovala: „Dole ka Geheni ili gore ka prestolu, najbrže stižu oni što sami putuju.”

Bondu su se stihovi dopali te ih je ponovio u sebi.

Kazala je: „A sada, što se tiče mog drugog zadatka - operacije Čelična patrona.”

Opusti se, reče Bond sam sebi. Ležerno je izvio obrvu.

Fili reče: „Nisam uspela da uvidim nikakvu vezu između plana Gehena i Čelične patrone.”

„Razumem. Mislim da te dve stvari nisu povezane. U pitanju je nešto drugo: to je operacija iz vremena pre nego što sam se pridružio Grupi za prekomorski razvoj.”

Oči zeleno-zlatne boje mu predoše ispitivački preko lica, zaustavivši se nakratko na ožiljku na desnom obrazu. „Radio si u Odbrambenoj obaveštajnoj službi, zar ne? A pre toga si boravio u Avganistanu kao pripadnik Rezervnog sastava Kraljevske ratne mornarice.”

„Tako je.”

„Avganistan... Rusi su boravili tamo, razume se, mnogo pre nego što smo mi i Amerikanci odludili da navratimo na čaj. Ima li Čelična patrona neke veze sa tvojim prošlim zadacima u Avganistanu?”

„Možda. Ne znam.”

Fili je shvatila da mu postavlja pitanja na koja ne želi da odgovori. „Nabavila sam originalni dokument koji je naša Stanica R ugrabila s

ruskih servera i pregledala sam metapodatke. Odveli su me ka drugim izvorima gde sam saznala da operacija Čelična patrona predstavlja seriju atentata koje su odobrili najviši državni zvaničnici Sovjetskog Saveza. Na to se odnosi i fraza nešto smrti. Ne mogu da otkrijem da li je to bila operacija KGB-a ili SVR-a, tako da još ne znamo tačan datum."

KGB, ozloglašena sovjetska bezbednosna i špijunska mašinerija, reorganizovana je 1991. godine i podeljena na Federalnu službu bezbednosti - FSB, sa nadležnošću na domaćem tlu, i Spoljnu obaveštajnu službu - SVR, sa nadležnošću na stranom tlu. Oni koji su pratili dešavanja u svetu špijunaže, jednoglasno su se složili da je promena bila isključivo kozmetičke prirode.

Bond razmotri njene reči. „Atentati?"

„Aha. A jedan od naših tajnih obaveštajaca, agent iz MI6, bio je nekako umešan u sve to, mada još ne znam tačno ko i na koji način. Možda je naš agent pratio ruskog atentatora. Možda je želeo da ga prevede na našu stranu i upotrebi kao dvostrukog agenta. Ili je možda naš agent bio meta atentata. Uskoro ću saznati nešto više, otvorila sam neke kanale."

Primetio je da zuri u stolnjak namrštenog čela. Uputio joj je kratak osmeh. „Briljantno, Fili. Hvala ti."

Bond je na mobilnom telefonu ukucao sažet pregled svega što tu je Fili ispričala o Hajtu, Incidentu dvadeset i kompaniji Grinvej internacional, izostavivši informacije o operaciji Čelična patrona. Poslao je poruku M-u i Bilu Taneru. Potom je rekao: „Dobro. Nakon napornog rada, vreme je za jelo. Najpre vino. Crno ili belo?"

„Ja sam devojka koja ne igra po pravilima." Ostavila je da njene red nekoliko trenutaka više u vazduhu - zadirivala ga je, udnilo se Bondu. Potom je objasnila: „Uzeću crno vino - margo ili sen žilijan - uz porciju ribe list. Ili ću uzeti sivi pinot ili albarinjo uz fin sočni biftek." Popustila je. „Hoću da kažem, odgovara mi bilo šta za šta si ti raspoložen, Džejmse." Namazala je kiflicu maslacem i pojela je s odglednim zadovoljstvom, a zatim je uzela jelovnik i pregledala ga poput devojdce koja pokušava da odluči koji božićni poklon najpre da otvori. Bond je bio očaran.

Konobar Aran se trenutak kasnije obreo kraj njihovog stola. Fili reče Bondu: „Ti prvi naruči. Meni je potrebno još nekoliko sekundi da se odlučim."

„Počeću s paštetom. Zatim ću uzeti ražu sa roštilja."

Fili je naručila salatu od rukole i parmezana s kruškom, kao glavno jelo poširanog jastoga, a kao prilog paprikas od povrća i mlade krompiriće.

Bond je odabrao bocu kalifornijskog šardonea iz Nape, koji je sazrevao u buradima od nerđajućeg čelika.

„Odlično“, kazala je. „Amerikanci gaje najbolju sortu šardonea izvan Burgundije, ali izgleda da su prokleta ludo hrabri kada su iz procesa proizvodnje izbacili hrastove bačve.“

Njeno mišljenje se u tandne poklapalo s njegovim.

Vino je stiglo, a ubrzo za njim i hrana za koju se ispostavilo da je izvrsna. Pohvalio je njen izbor restorana.

Usledio je neobavezan razgovor. Upitala ga je za njegov život u Londonu, skorašnja putovanja, mesto gde je odrastao. Mahinalno joj je ispričao samo one informacije koje su i njoj bile dostupne: smrt roditelja, detinjstvo provedeno s tetkom Čarmijan u idiličnom Pet Botomu u Kentu, kratak boravak na Itonu, a onda studije u očevoj staroj školi, na Fetesovom koledžu u Edinburgu.

„Da, čula sam da si na Itonu upao u neku nevolju, nešto u vezi s nekom služavkom?“ Pustila je da i ove red nekoliko trenutaka lebde u vazduhu. Potom se nasmešila. „Čula sam zvaničnu verziju price, onu pomalo skandaloznu. Međutim, postoje i druge glasine, na primer kako si tad, u stvari, branio devojčinu cast.“

„Mislim da mi usne moraju ostati zapečaćene po torn pitanju.“ Nasmešio joj se. „Pozvaću se na Akt o zabrani odavanja zvaničnih državnih tajni. Naravno, nezvanično.“

„Pa, ako je to zaista istina, bio si poprilično mlad da izigravaš plemenitog viteza.“

„Čini mi se da sam tada upravo završio čitanje Tolkinovog prevoda Ser Gavejna“, reče joj Bond. Nije mu promaklo da je Fili veoma temeljno istražila njegovu prošlost.

Upitao ju je za njeno detinjstvo. Ispričala mu je o odrastanju u Devonu, internatu u Kembridžširu, gde se još kao šiparica istakla volunterajuću u raznim organizacijama za zaštitu ljudskih prava, a zatim i da je studirala prava na Londonskom fakultetu ekonomije i političkih nauka. Obožavala je da putuje pa je naširoko i nadugačko pričala o godišnjim odmorima. Najživlje je zvučala dok je govorila o svom BSA motociklu i drugoj velikoj strasti - skijanju.

Zanimljivo, pomisli Bond. Imamo još nešto zajedničko.

Pogledi im se susretoše. Posmatrali su se dugih pet sekundi.

Bond oseti leptiriće u stomaku koji su mu bili veoma dobro poznati. Koleno mu se očeša o njeno, delimično slučajno, a delimično namerno. Provukla je prste kroz gustu riđu kosu.

Fili vrhovima prstiju protrlja kapke sklopljenih očiju. Kada ih je otvorila i pogledala u Bonda, rekla je tihim glasom: „Moram da priznam kako je ovo bila odlična ideja. Večera, hoću da kažem. Zaista mi je bilo

potrebno da..." Glas joj je odlutao, a oči joj zabavljeno zasvetlucaše kada nije mogla, ili nije želela, da završi rečenicu. „Nisam sigurna da sam spremna da se veče okonča. Gledaj, tek je pola jedanaest."

Bond se nagnu napred. Podlaktice im se dodirnuše, ali ovoga puta nisu odmakli ruke.

Fili reče: „Volela bih da popijem piće nakon večere, ali ne znam tačno sta ovde imaju u ponudi." To behu njene reči, međutim, ono što mu je zaista govorila bilo je da u stanu, odmah preko puta ulice, ima flašu porta ili konjaka, zajedno s divanom i muzikom.

A vrlo verovatno ga je čekalo i nešto više od toga.

Zagonetke...

Njegova naredna rečenica trebalo bi da bude: „I meni bi prijalo piće. Doduše, možda ne ovde."

Međutim, onda je primetio nešto, veoma sićušno i veoma suptilno

Fili je kažiprstom i palcem desne šake nežno trljala domali prst leve ruke. Zapazio je bledu traku na njenom prstu, koju nije dotaklo sunce tokom nedavnog godišnjeg odmora; taj deo kože na njenom domalom prstu je od sunčevih zraka zaštitio Timov grimizni verenički prsten, sada odsutan.

Njene prodorne zlatno-zelene oči su i dalje usredsredeno zurile u Bondove, a na lieu joj se i dalje nalazio osmeh. Znao je da mogu da plate račun i napuste, a da će ga uhvatiti podruku dok budu prelazili ulicu na putu do njenog stana. Znao je da će se razmena duhovitih pošalica nastaviti. Znao je da će vodenje ljubavi biti strastveno, bio je siguran u to zbog svetlucanja u njenim očima i podrhtavanju glasa, načina na koji je uronila u hranu, zbog odeće koju je nosila i načina na koji ju je nosila. Zbog njenog smeha.

Takođe je znao da to ne bi bilo u redu. Ne sada. Kada je skinula prsten i vratila ga Timu, s prstenom je vratila i komadić svog srea. Nije sumnjao da se Fili nalazi dobro na putu oporavka - žena koja jurca motociklom po zabitim drumovima Pik distrikta neće dugo biti u bedaku.

Međutim, zaključio je da će biti bolje da pričeka.

Ukoliko je Ofelija Meijdenstoun odista žena koju bi mogao da pusti u svoj život, biće to i za mesec-dva.

Rekao je: „Verujem da sam na karti pića video armanjak. Voleo bih da ga probam."

Bond je znao da je ispravno postupio kada joj je lice smekšalo, a izraz olakšanja i zahvalnosti nadjačao razočaranje, doduše, za dlaku. Stisnula mu je ruku i zavalila se u naslon. „Naruči jedan i za mene, Džejmse. Sigurna sam da znaš šta želim."

utorak

SMRT U PESKU

Džejs Bond se probudio iz sna kojeg nije mogao da se seti, ali od kojeg se preznojio i od kojeg mu se srce razlupalo u grudima kao ludo. Zabubnjalo je još brže kad je zazvonio telefon.

Sat na noćnom stočiću pokazivao je 05:01. Zgrabio je mobilni telefon i bacio pogled na ekran, trepćući kako bi se razbudio. Bog ga blagoslovio, pomisli.

Javio se. „Bonjour, mon ami!”*(*Zdravo, prijatelju moj!*)

„Et toi aussi!”*(*I tebi!*)", reče dubok i hrapav muški glas. „Veza je šifrovana, zar ne?”

„Oh! Da, naravno.”

„Šta li smo radili u danima pre šifrovanja?", upita Rene Matis, verovatno iz svoje kancelarije na Mortjeovom bulevaru u pariskom Dvadesetom arondismanu.

„Nisu postojali nikakvi dani pre šifrovanja, Rene. Postojali su samo dani pre nego što je nastao program za to na telefonima sa ekranima osetljivim na dodir.”

„Fino rečeno, Džejmse. Ti si mudar kao lisica, comme un philosophe.”*(*... kao filozof.*) I to ovako sabajle.”

Tridesetpetogodišnji Matis radio je kao agent za francusku tajnu službu. Njih dvojica su s vremena na vreme sarađivali u združenim operacijama GPR-a i DGSE-a, a prilikom poslednje saradnje osujetili su Al Kaidu i još neke kriminalne poduhvate u Evropi i Severnoj Africi.

Takođe, zajedno su ispili pozamašne količine lilea i šampanjca Luj Reuderer i proveli nekoliko... pa, prilično živopisnih noći u Bukureštu, Tunisu i Bariju, torn neobuzdanom dragulju na italijanskoj obali Jadranskog mora.

Bond je sinoć, umesto Ozborna Smita, pozvao Renea Matisa kako bi ga zamolio da stavi Severana Hajta pod nadzor. Odluku je doneo nevoljno, ali je shvatio da mora preduzeti taj politički rizičan korak kako bi zaobišao Treću diviziju, ali i samog M-a. Bio mu je potreban nadzor, ali je morao da bude siguran da će Irac i Hajt ostati nesvesni da su im britanske vlasti na tragu.

Naravno, Francuska je posedovala vlastitu obaveštajnu agenciju, poput Glavnog komunikacionog štaba Vlade Velike Britanije u Engleskoj, Agencije za nacionalnu bezbednost u Americi i svih ostalih obaveštajnih službi u državama sa izobilnim budžetom. DGSE Francuske nepre-

kidno je prisluškivala razgovore i čitala imejl poruke gradana drugih zemalja, uključujući i Ujedinjeno Kraljevstvo. (Da, dve države trenutno jesu bile saveznice, ali postojao je onaj problemčić duge istorije međusobnog nerazumevanja.)

Bond je zato zatražio uslugu. Zamolio je Renea Matisa da oslušne ELINT i SIGINT signale iz Londona pomoću stotinu metara dugačke antene francuskog špijunskog satelita, i da potraži relevantne ključne reči.

Matis mu reče: „Imam nešto za tebe, Džejmse.”

„Upravo se oblačim. Prebaciću te na zvučnik.” Pritisnuo je dugme i iskočio iz postelje.

„Znači li to da će prelepa ridokosa koja trenutno leži pored tebe takođe čuti naš razgovor?”

Bond se zakikota, ali ne zato što je Francuz slučajno odabrao baš tu određenu boju kose. U mislima mu se pojavi kratka slika kako sinoć, pre nego što se vratio natrag u stan, pritiska obraz na Filin dok stoje na njenom kućnom pragu, a njena plamena kosa mu miluje rame.

„Tražio sam reference koji u sebi sadrže ime Severan Hajt ili nadimak Noje. Kao i sve ostalo povezano s kompanijom Grinvej internacional, planom Gehena, izbacivanjem voza iz koloseka u Srbiji ili potencijalno opasnim događajima u sledeći petak, i sve to zajedno ako je neposredno povezano s bilo kakvim irskim imenima. No, veoma je čudno, Džejmse: satelitski vektor bio je usmeren tačno u Grinvejev kompleks istočno od Londona, ali sa tog mesta nisu dopirali bukvalno nikakvi SIGINT signali. Kao da Hajt zabranjuje radnicima da nose mobilne telefone. Veoma neobično.”

To uistinu jeste čudno, pomisli Bond. Nastavio je da se brzo oblači. „Međutim, pošlo nam je za rukom da saznamo nekoliko stvari. Hajt se trenutno nalazi kod kuće i sprema se da ovog jutra napusti Englesku. Uskoro, verujem. Nemaš pojma gde tačno ide, ali putovaće avionom. Postoji referenca na aerodrom i još jedna na pasoškoj kontroli. Leteće privatnim mlaznjakom, a njegovi ljudi pregovarali su direktno s pilotom. Plašim se da nije bilo nikakve naznake koji aerodrom je u pitanju. Znam da ih u Londonu ima mnoštvo. Sve smo ih pokrili, ali čisto u svrhu nadziranja, da naglasim!”

Bond nije mogao a da se ne nasmeje.

„Dobro, Džejmse, nismo pronašli ništa o torn planu Gehena. No, imam neke uznemirujuće informacije. Dešifrovali smo kratak telefonski poziv ugučen pre svega petnaest minuta na lokaciju otprilike petnaest kilometara zapadno od Grinveja, van Londona.”

„Verovatno je u pitanju Hajtov dom.”

Matis nastavi da govori: „Muški glas je rekao: Severane, ja sam. Glas je imao težak strani naglasak, ali nasi algoritmi nisu uspeli da odrede područje odakle potiče. Usledila je kratka razmena uljudnosti, a zatim sledeća rečenica: Potvrđeno je za danas, u sedam sati uveče. Broj mrtvih će biti oko devedeset, manje-više. Moras da stigneš pre petnaest do sedam.”

Dakle, Hajt je ili deo plana da se pobije gomila ljudi, ili namerava da to lično učini. „Ko su žrtve? I zbog čega će umreti?”

„Ne znam, Džejmse. Međutim, uznemirila me je reakcija tog tvog gospodina Hajta. Zvučao je poput un enfant*(.. *deteta...*) kojem su upravo ponudili čokoladu. Rekao je: O, pa to je divno, divno! Hvala ti, mnogo ti hvala!”

Matis narogušenim glasom reče: „Nikada ranije nisam čuo takvu vrstu radosti u nečijem glasu na vesti o ubijanju. Međutim, još čudnije, potom je upitao: Koliko blizu ću moći da pridem telima?”

„Zaista je to rekao?”

„Zaista. Čovek mu je odgovorio da može prići veoma blizu, a Hajt je zvučao oduševljen tim odgovorom. Potom je veza utihnula, a telefone nisu više upotreбили.”

„Sedam sati uveče. Negde van zemlje. Nešto drugo?”

„Plašim se da ne.”

„Hvala ti na svemu. Bolje da što pre nastavim s lovom.”

„Voleo bih da mogu da nastavim sa satelitskim nadzorom, ali moji pretpostavljeni mi već postavljaju pitanja zbog čega me toliko zanima to beznačajno mestašce kraj Londona.”

„Kad se vidimo, častim dom perinjon, Rene.”

„Naravno. Au revoir.”

„A bientot, et merci beaucoup.”*(*Vidimo se uskoro i mnogo ti hvala.*) Bond prekinu vezu.

U toku karijere komandira rezervnog sastava Kraljevske ratne mornarice i agenta GPR-a, Bond se suočio s nekim prilično opakim tipovima: pobunjenicima, teroristima, kriminalcima psihopatama, nemoralnim izdajnicima koji su prodavali tajne o nuklearnom naoružanju ljudima dovoljno poremećenim da ga upotrebe. Ali šta je bila Hajtova igra?

Namera... reakcija.

Pa, čak i da nije bilo jasno šta je mogao da bude Hajtov izopačeni cilj, postojala je barem jedna reakcija koju je Bond mogao da sprovede u delo.

Deset minuta kasnije, strčao je niz stepenice, usput izvadiвши ključeve automobila iz džepa. Nije morao da traži kućnu adresu Severana Hajta - upamtio ju je prošle noći.

Kuća Temze, sedište MI5, Kancelarije za Severnu Irsku i drugih srodnih bezbednosnih službi, manje je upečatljiva od prebivališta MI6 koje se takođe nalazi u blizini, s druge strane reke na južnoj obali. Glavni štab MI5 izgleda umnogome nalik nekakvoj futurističkoj enklavi iz filma Ridlija Skota (o zgradi se iz milošte govori kao o Vavilonu na Temzi, zbog sličnosti sa ziguratom, ali i, znatno neljubaznije, kao o Legolandu).

Međutim, iako nije arhitektonski upečatljiva kao zgrada MI6, Kuća Temze je kudikamo strašnija. Devedeset godina star sivi kameni monolit podseća na mesta u sovjetskoj Rusiji ili Istočnoj Nemačkoj, gde ljudi počnu da odgovaraju na pitanja i pre nego što ih bilo šta pitaju. S druge strane, zgrada jeste ukrašena pojedinim prilično impresivnim skulpturama (na primer Britanija i Sejnt Džordž Čarlsa Sardženta Džegera), a turisti iz Arkanzasa ili Tokija svakih nekoliko dana došetaju do ulaznih vrata misleći da je to Umetnička galerija Tejt Britanija, koja se nalazi malo dalje niz ulicu.

Duboko u utrobi Kuće Temze nalaze se kancelarije Treće divizije. Organizacija je savesno, zbog mogućnosti poricanja, iznajmila prostor i opremu od MI5 (a niko nema bolju opremu od MI5), a sve to nadohvat ruke.

Usred tog feuda nalazi se velika kontrolna soba, prilično neuglednog izgleda, dji su zeleno okrečeni zidovi bili pohabani, nameštaj ofucan, a tepih izgažen prevelikim brojem štikli. Vladini regulatorni posteri o sumnjivim zemljišnim parcelama, vatrogasnim vežbama i poslovima zdravstvenog i trgovinskog sindikata bili su svuda unaokolo, često samo nažvrljani i kičasto ukrašeni rukama zaludnih birokrata.

NOSITE ZAŠTITU ZA OČI KAD GOD JE TO NEOPHODNO

Međutim, ovdašnji računari bili su zveri, desetak monitora s ravnim ekranima veliki i bleštavi, a stariji zamenik direktora za terenske operacije Persi Ozbourn Smit stajao je s rukama prekrštenim na grudima ispred najvećeg i najbleštavijeg monitora. Odeven u braon sako i neodgovarajuće pantalone - probudio se u četiri ujutru i obukao na brzinu - Ozbourn Smit je razgovarao s dvojicom muškaraca: ličnim asistentom i izgužvanim tehničarem pognutog iznad tastature računara.

Ozbourn Smit se nagnu napred, pritisnu dugme i još jednom saslušava razgovor upravo snimljen posredstvom uređaja za prismotru koje je postavio nakon uzaludne vožnje do Kembridža, a čija je jedina svrha, kako se ispostavilo, bila da pojede porciju pilećeg karija koji mu se usred noći mučki okrenuo u želucu. Njuškanje nije uključivalo osumnjičene u Incidentu dvadeset, budući da niko nije bio dovoljno ljubazan da mu otkrije njihove identitete, ali Ozbournova dečica uspele su da izvrše produktivno

prisluškivanje. Ne obavestivši MI5 da to čine, njegovi potčinjeni su postavili nekoliko mikrofona na prozore jednog od saučesnika anonimnog zločinca: momka po imenu Džeјms Bond, člana GPR-ovog Odeljenja 00.

Ozborn Smit je na taj način saznao za Severana Hajta, da je on Noje i vlasnik kompanije Grinvej internacional. Izgleda da je Bond propustio da mu spomene kako je putovanje do saobraćajnice Buts, a ne lanca radnji za hemijsko čišćenje Buts - puno mu hvala - rezultirala ovim prilično značajnim otkrićima.

„Kopile“, reče Ozbornov ađutant, mršavi mladić s iritantnom ćubom guste kestenjaste kose. „Bond se igra ljudskim životima!“

„Samo se ti smiri. Važi?“, reče Ozborn Smit mladiću kog je zvao zamenik zamenika, premda ne i u njegovom prisustvu.

„Pa, šta ću kad jeste kopile!“

Ozborna Smita je zapravo zadivilo što je Bond kontaktirao francusku tajnu službu. U suprotnom, niko ne bi ni saznao da se Hajt sprema da napusti zemlju i pobije stotinak ljudi kasnije u toku dana, ili da u najmanju ruku prisustvuje njihovim smrtima. To obaveštenje je očvrstelo rešenost Ozborna Smita da stavi Severana Hajta u bukagije, odvuče ga u Belmarš ili sobu za saslušanje Treće divizije, ne mnogo drugačiju od zatvora, i iscedi ga kao suhu drenovinu.

Rekao je zameniku zamenika: „Detaljno istraži Severana Hajta. Želim da znam sve o njegovim vrlinama i manama, o tome kakve lekove uzima, čita li Independent ili Dejli sport, navija li za Arsenal ili Čelsi, drži li ikakve dijete, kakvi filmovi ga plaše, a kakvi mu teraju suze na oči, kome se udvara i ko se udvara njemu. I na koji način. Takođe, okupi tim za hapšenje. Reci mi jesmo li dobili Bondovu molbu za dozvolu za nošenje vatrenog oružja?“

„Nismo, gospodine.“

To je razdražilo Ozborna Smita.

„Gde je moje oko na nebu?“, upitao je mladog tehničara za računarom.

Pokušali su da otkriju Hajtovo odredište na lakši način. Budući da je espion u Parizu saznao da osumnjičeni napušta državu privatnim avionom, pretražili su izveštaje Službe za civilno vazduhoplovstvo u potrazi za letelicama registrovanim na ime Severan Hajt, kompaniju Grinvej ili bilo kakvu pomoćnu kompaniju. Nisu uspeli da pronađu nijednu. Zato su se okrenuli staromodnom njuškanju, ako se tako može opisati špijuniranje bespilotnom letelicom vrednom tri miliona funti.

„Čekajte, čekajte“, reče tehničar uludo trošeći dah. Napokon: „Velika ptica je na položaju.“

Ozborn Smit je osmotrio ekran računara. Pogled iz ptičje perspektive s visine od tri kilometra bio je izvanredno jasan. No, potom je obratio pažnju na sliku i rekao: „Jesi li siguran da je to Hajtova kuća? Liči mi na deo njegove kompanije.“

„Sto posto. To je privatna rezidencija.“

Imanje je zauzimalo čitav stambeni blok u Kaning Taunu. Bilo je odvojeno, nimalo iznenađujuće, od komšija koji su stanovali u opštinskim kućama ili trošnim stanovima s visokim zidom, na čijem su se vrhu blistali namotaji bodljikave žice. Unutar poseda su se videli uredno potkresani vrtovi u punom cvatu. Mesto je pre stotinu godina očigledno bilo skromno skladište ili fabrika, ali činilo se da je nedavno restaurirano. Četiri sporedne zgrade i garaža bili su zbijeni zajedno.

O čemu je ovde reč? - zapitao se. Zbog čega toliko bogat čovek, kao što je Severan Hajt, živi u Kaning Taunu? Predgrađe je predstavljalo siromašan deo grada, izloženo kriminalu i uličnim bandama, ali s vatreno odanim žiteljima i aktivnim većnicima koji su veoma naporno radili u korist svojih birača. Masivna izgradnja bila je u toku, ne računajući infrastrukturu za Olimpijske igre, za koju se govorilo da truje dušu ovog mesta. Njegov otac je, prisetio se Ozborn Smit, decenijama ranije prisustvovao svirkama Polisa, Džefa Beka i Dipeš moda u nekom legendarnom pabu u Kaning Taunu.

„Zbog čega li Hajt živi na takvom mestu?“, zapitao se naglas.

Njegov asistent uzviknu: „Upravo su mi javili da je Bond izašao iz stana i krenuo ka istoku. Međutim, naš čovek mu je izgubio trag. Bond vozi kao Mihael Šumahr.“

„Znamo gde je krenuo“, primeti Ozborn Smit. „Ide ka Hajtovoju kući.“ Mrzeo je kada drugima mora da objašnjava očigledne stvari.

Dok su minuti polazili bez ikakve aktivnosti na Hajtovom posedu, mladi asistent mu je prenosio ažurirane podatke: okupio se tim za hapšenje, uključujući i nekoliko oficira s dozvolom za nošenje oružja. „Ljudi traže naređenja, gospodine.“

Ozborn Smit nekoliko trenutaka razmisli o tome. „Neka budu u stanju pripravnosti. Hajde da sačekamo i vidimo hoće li se Hajt sresti s nekim. Želim da uhvatim čitavu ekipu.“

Tehničar reče: „Gospodine, imamo kretanje.“

Nagnuvši se bliže ekranu, Ozborn Smit primeti da krupni muškarac u crnom odelu - telohranitelj, procenio je - iznosi putne torbe iz Hajtove kuće i unosi ih u odvojenu garažu.

„Gospodine, Bond je upravo pristigao u Kaning Taun." Tehničar je cinnuo džojstik, a polje vidika se proširilo. „Tamo." Pokazao je prstom. „To je on. U bentliju." Sivo vozilo je usporilo i zaustavilo se uz ivičnjak.

Persijev asistent prozvižda kroz zube. „Kontinental GT. Uf, to je vraški dobar automobil! Čini mi se da je o njemu bila i reportaža u Top giru. Jesi li ikada gledao neku emisiju, Persi?"

„Nažalost, u to vreme sam obično na poslu." Ozborn Smit žalostivo pogleda zamenika zamenika i zaključči da ako mladac ne bude mogao da sakupi malo više poniznosti i poštovanja prema starijim oficirima, njegova karijera u Trećoj diviziji verovatno neće nadživeti Incident dvadeset.

Bondov automobil je bio diskretno parkiran - ako se reč diskretan uopšte može upotrebiti za prisustvo vozila od stotinu dvadeset pet hiljada funti u Kaning Taunu - pedesetak metara dalje od Hajtove kuće, skriven iza nekoliko kontejnera za dubre.

Asistent reče: „Tim za hapšenje se ukrcao u helikopter."

Ozborn Smit naredi: „Neka uzlete i lebde u vazduhu negde iznad Gerkina."*(*Gherkin - vrsta kratkog krastavca, popularni naziv za zgradu kompanije Swiss Re. (Prim.)*

Četvorospratna poslovnica osiguravajuće kompanije Svis Re vise je ličila na svemirski brod iz filmova šezdesetih godina nego na krastavac, barem po Ozbornovom mišljenju, a nalazila se u samom centru i samim tim je predstavljala savršeno mesto za početak lova. „Obavesti obezbedenje na svim aerodromima: Hitrou, Getviku, Lutonu, Stanstedu, London Sitiju, Sautendu i Bigin Hilu."

„Odmah, gospodine."

„Još kretanja, gospodine", reče tehničar.

Na ekranu se videlo kako troje ljudi napušta kuću. Visoki muškarac u poslovnom odelu, s prosedom kosom i bradom, hodao je kraj štrkljavog plavokosog čoveka koji je gazio pomalo deformisano, stopalima okrenutim upolje. Sledila ih je malena sedokosa žena u crnom poslovnom odelu.

„To je Hajt", reče tehničar. „Onaj s bradom."

„Imaš li pojma ko je ta žena?"

„Ne, gospodine."

„A žirafa?", upita podrugljivo Ozborn Smit. Zaista ga je iznerviralo to što je Bond ignorisao njegov formular za dozvolu za nošenje oružja. „Je li to taj Irac o kojem svi živi govore? Snimi fotografiju. Požuri."

Trio je ušao u garažu. Nekoliko trenutaka kasnije, crni audi A8 projurio je kroz ulaznu kapiju imanja i izašao na saobraćajnicu brzo hvatajući zalet.

„Prebrojavam osumnjičene... Svi su u automobilu, zajedno s telohraniteljem", reče zamenik zamenika.

„Zalepi se za njih. I napravi MASINT profil vozila, za svaki slučaj."

„Pokušaću", odgovori tehničar.

„Bolje bi ti bilo da uspeš."

Posmatrali su kako se Bond u bentliju glatko uključuje u saobraćaj i kreće za audijem.

„Smanji sliku i ostani na njima", reče mu Ozborn Smit šušljivo izgovarajući slova S, što je predstavljalo govornu manu koju je večito pokušavao da prikrije, ali koja se sve više pogoršavala što se više trudio da je zamaskira.

Kamera se zalepila za nemački automobil. „Svaka čast", reče Ozborn Smit tehničaru.

Audi poče da ubrzava. Bond ga je pratio diskretno i izdaleka, ali nijednom nije promašio skretanje. Ma koliko da je vozač u nemačkom vozilu bio vest, Bond je bio bolji: unapred je predviđao kada će šofer pokušati da učini nešto lukavo, neuspelo skretanje ili neočekivanu promenu trake, pa bi uvek predupredio njegove postupke. Automobili su se skladno ponašali na zelenom, žutom i crvenom svetlu na semaforima.

„Idu na sever Putem princa regenta."

„Dakle, aerodrom u London Sitiju otpada."

Audi izade na Njuamski put.

„Dobro", oduševi se zamenik zamenika, čupkajući razbarušenu kosu. „Idu ili ka Stanstedu ili ka Lutonu."

„Sada se kreću na sever auto-putem A-406", izvesti druga tehničarka, debeljuškasta plavuša koja se niotkuda materijalizovala u prostoriji.

Potom, nakon impresivne vožnje, dva takmaca, audi i bentli, nađoše se na magistralnom drumu M-25, krećući se u smeru suprotnom od kazaljke na satu.

„Idu ka Lutonu!", objavi Persijev asistent.

Znatno smireniji, Ozborn Smit mu naredi: „Reci helikopteru da krene."

„Razumem."

U tišini su pratili napredovanje audija. Automobil napokon ulete na parkiralište lutonskog aerodroma. Bond nije bio daleko. Parkirao se pažljivo izvan Hajtovog vidokruga.

„Helikopter se prizemljio u aerodromskom sektoru za antiterorističke akcije. Nasi ljudi kreću prema parkingu."

Niko nije izašao iz audija. Ozborn Smit se nasmeši. „Znao sam! Hajt čeka da se sastane sa saradnicima. Pohvataćemo ih sve zajedno. Reci našim ljudima da se drže podalje dok im ne dam znak za akciju. I prikači se na aerodromski video-sistem za nadzor.”

Pomislilo je da će im aerodromske video-kamere omogućiti da vide Bondovu šokiranu reakciju kada se timovi Treće divizije poput sokolova obruše iz vedra neba i uhapsu Hajta i Irca. To nije bila glavna namera Ozborna Smita kada je tehničaru naložio da se prikači na sistem video-nadzora aerodroma Luton, naravno... ali i on ima pravo na neki bonus.

Hans Grule je sedeo za volanom sjajnog, crnog audija A8 Severana Hajta. Kršne telesne grade, plavokosi veteran Holandske armije u mladosti se bavio moto-krosom i drugim trkama i bilo mu je drago kada mu je gospodin Hajt rekao da ovog jutra upotrebi svoju vozačku veštinu. Uživajući u sećanju na izbezumljenu vožnju od Kaning Tauna do aerodroma Luton, Grule je odsutno slušao razgovor između muškarca i žene na stražnjem sedištu i putnika na prednjem.

Smejali su se zbog uzbudljive trke. Vozač bentlija bio je izuzetno kompetentan, ali pre svega intuitivan, što mu je najviše i pomoglo. Nije mogao da zna kuda je Grule krenuo pa je zato morao unapred da predvida skretanja, mnoga od njih potpuno nasumična. Kao da je njihov pratilac posedovao šesto čulo koje mu je saopštavalo kada će Grule skrenuti, usporiti ili ubrzati.

Odličan vozač.

Ali ko je on?

Pa, uskoro će i to saznati. Niko od putnika u audiju nije uspeo da vidi lice vozača bentlija - toliko je bio prepreden - ali su zajedničkim naporom uspeli da sastave broj registarskih tablica. Grule je pozvao kolegu u glavnom štabu Grinveja internacional, a čovek je iskoristio poznanstva u Agenciji za registraciju vozila u Svonsiju da otkrije ko je vlasnik automobila.

Međutim, bez obzira na opasnost, Hans Grule će biti spreman. Kolt .45 bio je bezbedno ušuškan u futroli ispod njegovog levog pazuha.

Bacio je još jedan pogled ka delu sivog krila bentlija i rekao čoveku na stražnjem sedištu: „Upalilo je, Hari. Prevarili smo ih. Pozovi gospodina Hajta.”

Dvoje putnika na zadnjem sedištu i čovek koji je sedeo pored Grula bili su zaposleni u Grinveju, angažovani na projektu Gehena. Fizički su podsećali na gospodina Hajta, gospodicu Barns i Nila Dana, koji su se trenutno nalazili na putu ka sasvim drugom aerodromu - Ge-

tviku, gde ih je čekao privatni mlaznjak kojim će odleteti iz Ujedinjenog Kraljevstva.

Varka je bila Danova ideja, naravno. Irac je bio hladan i bezosećajan čovek, ali je zato umesto mozga imao procesor. U Marču je došlo do nekakve nevolje - neko je ubio Erika Džensena, jednog od Grulovih kolega. Ubica je sada bio mrtav, ali je Dan pretpostavio kako možda postoje i drugi koji nadziru Grinvejeva postrojenja ili kuću Severana Hajta, a možda i jedno i drugo. Zato je pronašao troje radnika dovoljno sličnog izgleda kako bi zavarao potencijalne posmatrača i rano jutros ih dovezao u Kaning Taun. Grule je zatim odneo putne torbe u garažu, a za njim su došli gospodin Hajt, gospodica Barns i Irac. Grule i mamci u audiju krenuli su ka Lutonu. Deset minuta kasnije, prava grupa sela je u stražnji deo kamiona kompanije Grinvej internacional i odvezla se prema Getviku.

A sada će mamci ostati u audiju što je moguće duže da bi dovoljno dugo zaokupili pažnju vozača bentlija kako bi gospodin Hajt i ostali nesmetano izašli iz vazdušnog prostora Ujedinjenog Kraljevstva.

Grule reče: „Sada ćemo malčice da sačekamo.“ Pokazao je rukom na radio i pogledao ostale. „Šta ćemo da slušamo?“

Glasali su, a Radio 2 je pobedio većinom glasova.

„Ah, ah. U pitanju je prokleta varka“, reče Ozborn Smit. Glas mu je bio smiren kao i uvek, ali je pogrдна reč, ukoliko je to uopšte još uvek bila ovih dana, ukazivala da je besan kao ris.

Snimak video-kamere postavljene na aerodromskom parkingu video se na velikom ekranu u Trećoj diviziji, a rijaliti-šou, koji se trenutno prikazivao, nije bio naročito živahan. Ugao kojim je kamera hvatala audi ruje bio najbolji na svetu, ali je bilo očigledno da dve osobe na stražnjem sedištu automobila nisu Severan Hajt i njegova družbenica. A putnik na prednjem, za kog je mislio da je Irac, nije bio nespretni plavokosi muškarac koga je ranije video kako vuče stopala prema garaži.

Mamci!

„Mora da idu ka nekom aerodromu u Londonu“, istaknu zamenik zamenika. „Hajde da podelimo tim.“

„Osim ako nisu odlučili da se zapute ka aerodromima Mančester ili Lids-Bradford.“

„Oh. Tačno.“

„Pošalji svim posmatračima u Odeljenju A sliku Severana Hajta. Bez odlaganja.“

„Da, gospodine.“

Ozborn Smit začkilji dok je posmatrao sliku emitovanu preko aerodromskog sistema za video-nadzor. Video je deo šasije Bondovog bentlija parkiranog dvadeset pet metara dalje od audija.

Ako ima ikakve utehe u ovom fijasku, onda je to činjenica da je i Bond takođe zagrizao. U kombinaciji s njegovim nedostatkom saradnje, neovlašćenim mešanjem francuske tajne službe i nadmenim stavom, ova omaška može označiti početak značajnog nazadovanja u njegovoj karijeri.

Pet metara dugačak kamion kompanije Grinvej internacional, ali neobebežen, zaustavio se uz ivičnjak ispred terminala na aerodromu Getvik. Vrata kliznuše u stranu, a Severan Hajt, starija žena i Irac izadoše i kupiše putne torbe.

Deset metara dalje na parkingu, stajao je i crno-crveni mini kuper, koji je imao i žutu ružu u plastičnoj vazi uglavljenoj u držač za čaše. Iza volana, Džejms Bond je posmatrao kako trojka silazi na pločnik. Irac se, prirodno, obazrivo osvrtao unaokolo. Činilo se da nikada ne spušta gard.

„Šta misliš o njemu?“, reče Bond u mobilni telefon.

„Njemu?“

„Bentliju.“

„Njemu? Iskreno, Džejmse, ovakav automobil jednostavno zahteva ime“, ukori ga Ofelija Mejdienstoun. Sedela je u njegovom bentliju continental GT na aerodromu Luton, nakon sulude jurnjave za Hajtovim audijem iz Kaning Tauna.

„Nikada nisam stekao naviku da dajem imena svojim automobilima.“ Ništa vise nego da određujem pol svom pištolju, pomisli. Pogledom je pratio trio nedaleko odatle.

Bond je bio Ubeđen da će, nakon incidenata u Srbiji i Marču, Hajt - ili Irac, što je bilo mnogo verovatnije - posumnjati da ih u Londonu neko prati. Takođe se brinuo da je Ozborn Smit i njega lično stavio pod prismotru. Zato je nakon razgovora s Reneom Matisom izašao iz stana i odvezao se do parking-garaže u Sitiju, gde se našao s Fili kako bi razrnenili automobile. Ona je trebalo da u njegovom bentliju prati Hajtov audi, za koji je Bond bio uveren da će biti mamac, dok će on u njenom miniju sačekati pravu grupu, čiji odlazak je zaista usledio nepunih deset minuta nakon što se nemački automobil udaljio od Hajtovog doma u Kaning Taunu.

Sada je posmatrao kako Hajt spuštene glave razgovara mobilnim telefonom. Nadomak njega je stajala žena. U ranim šezdesetim, pretpostavio je, privlačne crte lica, premda joj je lice bilo bledunjavo i mršavo, što je još vise naglašavao njen crni kaput. Premalo sna, izgleda.

Hajtova ljubavnica? - zapita se. Ili dugotrajna asistentkinja? Sudeći po izrazu njenog lica dok je gledala u Hajta, zaključio je kako je najverovatnije ovo prvo.

Takođe, Irac. Bond ga nije dobro osmotrio u Srbiji, ali nije bilo nikakve sumnje: nezgrapnan hod sa stopalima isturenim upolje, lose držanje tela, neobične plave šiške.

Bond je pretpostavljao da je Irac bio vozač buldožera u Marču, koji je toliko nemilosrdno pregazio pripadnika obezbeđenja. Takođe je zamislio mrtve u Srbiji - agente iz Bije, mašinovođu i vozača kamiona, baš kao i Irčevog saradnika - i dopustio da gnev koji je narastao u njemu dostigne vrhunac, a zatim da iščili.

Fili reče: „Odgovor na tvoje pitanje je: da, mnogo mi se sviđa. Ovih dana mnogi motori imaju gomilu konjskih snaga; zaboga, mercedesom AMG voze i decu u školu... Koliki je obrtni moment ovog bentlija?”

„Nešto preko sedam stotina njutn-metara.”

„Gospode bože”, prošapta Fili, ili zadivljena ili zavidna, a možda i jedno i drugo. „Takođe, zaljubila sam se u pogon na sva četiri točka. Kakva je raspodela?”

„Šezdeset zadnji, četrdeset odsto prednji.”

„Briljantno.”

„Ni tvoj nije loš”, reče misleći na mini. „Dodala si turbopunjač.”

„Uistinu, jesam.”

„Čiji?”

„Švedski autorotor. Bezmalo je udvostručio broj konjskih snaga. Sada je blizu tri stotine.”

„I pomislio sam da je toliko.” Bond je takođe bio impresioniran. „Moras mi red ime svog auto-mehaničara. Imam stari jaguar kojem je potreban servis.”

„Molim te, nemoj mi reći da je u pitanju tip E. To je najseksipilniji automobil u istoriji.”

Još jedna zajednička stvar. Bond potisnu ovu misao i žurno je odgurnu u stranu. „Ostaviću te u neizvesnosti. Sačekaj malo. Izgleda da je Hajt krenuo.” Izvukao se iz minija i sakrio ključ u blatobran iznad točka. Zgrabio je akten-tašnu i kutiju za laptop, stavio naočare za sunce sa okvirom od kornjačinog oklopa i umešao se u masu kako bi neopaženo pratio Hajta, Irca i ženu do terminala privatnog mlaznjaka na aerodromu Getvik.

„Jesi li tu?”, izgovorio je u mikrofona.

„Jesam”, odgovorila mu je Fili.

„Šta se dešava s mamcima?”

„Naprosto sede u audiju i čekaju.“

„Čekaće sve dok Hajtov avion ne poleti i ne izađe iz vazdušnog prostora Ujedinjenog Kraljevstva. Potom će krenuti natrag kako bi te naveli - a verovatno i gospodina Ozborna Smita - natrag u London.“

„Misliš li da Ozi posmatra?“

Bond je morao da se nasmeši. „Ubeđen sam da tri kilometra iznad tvoje glave lebdi bespilotna letelica. Ulaze u terminal. Trebalo bi da krenem, Fili.“

„Ne izlazim dovoljno često iz kancelarije, Džejmse. Hvala ti što si mi pružio priliku da se igram Formule 1.“

Rekao je impulsivno: „Imam ideju. Možda bismo mogli da gajedom zajedno izvezemo negde van grada, da probaš malo ozbiljne vožnje.“

„Džejmse!“, rekla je svadljivo. Zapitao se nije li možda prešao granicu. „Jednostavno ne možeš da nastaviš da govoriš o ovoj veličanstvenoj mašini kao o njemul Napregnuću vijuge i smisliću prikladno ime za nju. Uzgred, da, izlet u prirodu zvuči božanstveno, ali samo pod uslovom da mi dozvoliš da vozim pola puta. I da zatražimo izuzeće od zaustavljanja. Već su mi nakačili nekoliko kaznenih poena u vozačku.“

Prekinuli su vezu, a Bond je diskretno nastavio da vreba plen. Trojka je zastala ispred kapije u žičanoj ogradi i pokazala pasoše čuvaru. Bond uvide da je ženin pasoš plav. Američki? Uniformisani stražar pribeleži nešto na tabli sa štipaljkom i pokaza im rukom da prođu. Kada se Bond približio ogradi, nakratko je spazio kako se penju uz stepenice ka privatnom mlaznom avionu, velikoj letelici sa sedam okruglih prozora poredanih duž obe strane trupa na kojem su signalna svetla već bila uključena. Vrata se zatvoriše.

Bond pozva odranije memorisan broj.

„Flanagan ovde. Zdravo, Džejmse.“

„Morise“, rekao je starešini Odeljenja A, GPR-ovog odseka koja se bavila svim vrstama prevoznih sredstava. „Potrebno mi je odredište privatnog mlaznjaka koji se upravo sprema da uzleti s Getvika.“ Pročitao je petocifreni registarski broj na motoru.

„Daj mi minut.“

Letelica se pokrenula. Prokletstvo, pomisli kivno. Uspori. Bio je sasvim svestan da je, ako je informacija Renea Matisa bila tačna, Hajt na putu da ove večeri nadgleda ubistvo najmanje devedesetoro ljudi.

Moris Flanagan reče: „Imam ga. Lepa ptičica, gruman 5-50. Remek-delo vazduhoplovne tehnologije i skup kao Svetog Petra kajgana. Avion se nalazi u vlasništvu holandske kompanije koja se bavi uklanjanjem i reciklažom otpada.“

Jedna od Hajtovih kompanija, naravno.

„Destinacija je Dubai.“

Dubai? Da li će se smrti tamo desiti? „Gde će se zaustaviti da dopune gorivo?“

Flanagan se nasmeja. „Džejmse, domet aviona je preko deset i po hiljada kilometara. Leti brzinom od osam mahova.“

Bond je gledao kako avion izlazi na pistu. Dubai je od Londona bio udaljen otprilike pet i po hiljada kilometara. Računajući vremensku razliku, gruman će se prizemljiti u tri ili četiri po podne.

„Moram da stignem pre tog aviona u Dubai, Morise. Šta možeš da mi pronađeš na brzinu? Pri sebi imam pasoš, kreditne kartice i tri hiljade u gotovini. Šta god možeš da učiniš. Takođe, imam i oružje, moraćeš i to da uzmeš u obzir.“

Bond je nastavio da zuri u sjajni, beli mlaznjak, čiji su vrhovi krila bili okrenuti nagore. Uopšte nije ličio na pticu, više nalik zmaju, premda mu se to možda samo pričinilo zato što je znao ko su putnici i šta nameravaju da učine.

Devedesetoro mrtvih...

Prošlo je nekoliko napetih trenutaka dok je posmatrao kako se mlaznjak približava pisti.

Potom Flanagan reče: „Žao mi je, Džejmse. Najbolje što mogu da uradim jeste da te smestim na putnički avion koji za nekoliko sati poleće sa aerodroma Hitrou. Stići ćeš u Dubai oko pola sedam uveče.“

„Prekasno, Morise. Šta je s vojnim ili vladinim letovima?“

„Ništa nije na raspolaganju. Apsolutno ništa.“

Bestraga. Barem će moći da kaže Fili ili Bilu Taneru da se postaraju da neko iz ogranka MI6 u Ujedinjenim Arapskim Emiratima pošalje posmatrača da sačeka avion na aerodromu u Dubaiju, a zatim da prati Hajta i Dana do njihovog odredišta.

Uzdahnuo je. „Stavi me na taj putnički let.“

Potom je bacio pogled na ručni sat.

Devet sati do ubistava...

Uvek je mogao da se nada nekom zastoju ili kašnjenju Hajtovog leta.

Onda je odgledao kako se gruman okreće na glavnoj pisti i, bez ikakvog zastoja, ubrzava i lako uzleće s piste, a zatim kako se zmaj smanjuje u tačkicu dok se uzdizao put neba i nestajao u daljini.

Persi Ozbourn Smit naginjao se prema velikom monitoru s ravnim ekranom, podeljenom na šest pravougaonih polja. Dvadeset minuta ranije, video-kamera na izlazu s auto-puta A-23 kod Redhila i Rajgejta, koji je vodio prema aerodromu Getvik, snimila je broj registarskih tablica kamiona u vlasništvu

kompanije Severana Hajta. Ozborn Smit i njegovi potčinjeni tragali su za vozilom na aerodromu i okolini svakom raspoloživom kamerom.

Druga tehničarka, koja im se naknadno priključila, zavezala je kosu gunicom i uperila punačak prst ka jednom monitoru. „Tamo! Eno ga!”

Sudeći po vremenu na video-snimku, činilo se da se petnaest minuta ranije kamion zaustavio uz ivičnjak nadomak privatnog vazduhoplovnog terminala i da je nekoliko ljudi izašlo napolje. Da, bila je to njihova trojka.

„Zbog čega Hajtovo lice nije automatski identifikovano kada je stigao na aerodrom? Možemo da lociramo fudbalske huligane iz Rio de Zaneira pre nego što kroče na Old Trafford, a ne možemo da primetimo masovnog ubicu usred bela dana. Gospode bože, šta to govori o prioritetima Vajthola! Zaboravite da sam to rekao. Skenirajte tarmak.”

Tehničar je rukovao kontrolama video-kamere. Na ekranu se pojavila slika Hajta i ostalih kako hodaju ka privatnom mlaznjaku.

„Saznaj registarski broj aviona i provuci ga kroz bazu podataka.”

Pohvalno, zamenik zamenika je to već učinio. „Letelica se nalazi u vlasništvu holandske kompanije koja se bavi reciklažom. U redu, imam plan leta. Ide za Dubai. Već su uzleteli.”

„Gde se trenutno nalaze? Gde?”

„Proveravam...”, uzdahnuo je asistent. „Upravo napuštaju vazdušni prostor Ujedinjenog Kraljevstva.”

Ozborn Smit je stisnutih zuba zurio u zamrznutu sliku aviona na ekranu. Rekao je: „Pitam se da li bismo mogli na brzinu da sakupimo nekoliko harijera i nateramo ih da se prizemlje?” Potom se okrenuo i opazio da svi u prostoriji začuđeno bulje u njega. „Šalim se, ljudi.”

Ali bio je ozbiljan, barem kao opcija.

„Pogledajte ovo”, reče muški tehničar.

„Da pogledam prokleta štaV’

Zamenik zamenika reče: „I neko drugi ih posmatra.”

Na ekranu se video ulaz u terminal privatnog mlaznjaka na Getviku. Čovek je stajao nadomak žičane ograde i zurio u Hajtov avion.

Bože dragi, to je Bond!

Dakle, vraški prepredeni GPR-ov agent, sa svojim skupocenim automobilom i bez dozvole za nošenje oružja na tlu Ujedinjenog Kraljevstva, ipak je pratio Hajta. Ozborn Smit se nakratko zapita ko li se onda nalazi u bentliju. Znao je da je smicalica poslužila da zavara i Severana Hajta i Treću diviziju.

Sa pozamašnim samozadovoljstvom, posmatrao je kako se Bond okreće od žičane ograde i spuštene glave vraća natrag do parkinga, go-

voreći nešto u mobilni telefon, bez sumnje trpeći verbalno zlostavljanje svog šefa zbog toga što je dopustio da mu se riba otkači s udice.

Obično nikada ne čujemo zvuk koji nas probudi iz sna. Možda bismo ga i čuli kad bi se ponavljao: alarm ili hitan glas. Ali jedan jedini zvuk koji nas razbudi ne ostavlja nikakav trag u našoj svesti.

Džejms Bond nije znao šta ga je prenelo iz sna bez snova. Bacio je pogled na sat.

Bilo je oko jedan posle ponoći.

Potom je namirisao zanosnu aromu: kombinaciju cvetnog parfema - jasmin, pomislio je - i zrelog, bogatog mirisa šampanjca. Iznad sebe je ugledao nebeski oblik prelepe žene s Bliskog istoka, odevene u suknju crvene boje i košulju s dugim rukavima koja je prekrivala upečatljivo poprsje. Kragna joj je bila pričvršćena biserom koji se razlikovao od donjih dugmića. Sićušna tačka boje krema bila mu je naročito privlačna. Imala je kosu plavocrne boje, nalik perju vrane, skupljenu u pundu, mada joj je jedan uvojak slobodno padao niz suptilno i brižno našminkano lice.

Rekao joj je: „Selam alejkum.”

„Va alejkum selam”, odgovorila mu je. Postavila je visoku kristalnu čašu na poslužavnik ispred njega, skupa s elegantnom flašom kralja svih šampanjaca, dom perinjonom. „Izvinjavam se što sam vas probudila, gospodine Bonde. Plašim se da je pampur izleteo uz malo glasnjiji prasak nego što sam očekivala. Nameravala sam samo da ostavim čašu a da vas ne uznemirim.”

„Šukran”, rekao je dok je uzimao čašu. „Ne brinite. Moj drugi po redu omiljeni način da se probudim jeste zvuk otvaranja šampanjca.”

Primila je njegove reči uz suptilan osrneh. „Ako želite, mogu da vam pripremim ručak.”

„To bi bilo divno, ako varn nije teško.”

Stjuardesa se vratila do kuhinje.

Bond je otpio gutljaj šampanjca i zagledao se kroz veliki prozor privatnog mlaznjaka, čiji su dvostruki rols-rojs motori glatko pulsirali terajući avion ka Dubajju brzinom preko devet stotina kilometara na sat, na visini od trinaest hiljada metara. Letelica je Grumanova, pomisli zabavljeno, baš kao i avion Severana Hajta, ali Bond se nalazio u modelu Gruman 650, bržem i s većim dometom od mlaznjaka kojim je leteo sakupljač đubreta.

Nekoliko sati ranije, započeo je lov modernim ekvivalentom scena iz starih američkih policijskih filmova u kojima detektiv uskače u taksi i naređuje vozaču: „Prati onaj automobil!” Zaključio je da će putničkim letom u Dubai stići prekasno da zaustavi ubistva, pa je zato pozvao pri-

ateljja iz kluba Komodor, Fuada Haraza, koji mu je smesta stavio na raspolaganje svoj privatni mlazni avion. „Prijatelju moj, znaš i sam da sam ti stao dužan“, rekao mu je Arapin.

Godinu dana ranije, Haraz mu se trapavo obratio za pomoć, sumnjajući da je možda učinio nešto što potpada pod oblast interesovanja državne bezbednosti. Na putu kući iz škole, Harazov sin je postao meta napada maskiranih bitangi, starih devetnaest ili dvadeset godina, koji su se razmetali svojim antisocijalnim ponašanjem prema oznakama vojnih činova. Policija je pokazala saosećanje, ali nije imala vremena da se pozabavi dramom. Bolno zabrinut za sina, Haraz je upitao Bonda može li nešto da mu preporuči. U trenutku slabosti, u Bondu je preovladao plemeniti vitez. Jednog dana, kada se u GPR-u nije dešavalo ništa naročito bitno, pratio je dečaka dok se vraćao kući iz škole. Kada su se mučitelji Harazovog sina pojavili na vidiku, Bond je stupio u akciju.

S nekoliko jednostavnih karate poteza, nežno je položio dvojicu napadača na pločnik i priklještió trećeg momka - kolovodu, uza zid. Saznao je njihova imena iz vozačkih dozvola i ledenim glasom prošaptao da se, ako ikada više budu pravili probleme Harazovom sinu, njegova naredna poseta neće završiti na tako civilizovan način. Klinci su se prkosno udaljili, ali nikada više nisu maltretirali Harazovog dečaka; njegov status u školi se vinuo put neba.

Tako je Bond postao Harazov najbolji prijatelj od svih najboljih prijatelja. Zato je bez imalo ustezanja zamolio da pozajmi mlazni avion.

Po digitalnoj karti na pregradi, postavljenoj ispod pokazatelja brzine i visine, trenutno su se nalazili iznad Irana. Još dva sata leta pre nego što slete u Dubai.

Bond je odmah nakon uzletanja pozvao Bila Tanera, rekao mu kuda se uputio i ispričao za devedeset smrti isplaniranih za sedam sati uveče, najverovatnije u Dubaiju, ali možda i negde u Ujedinjenim Arapskim Emiratima.

„Zbog čega Hajt namerava da pobije te ljude?“ pitao ga je načelnik štaba.

„Nisam siguran da će ih on lično pobiti, ali će svi ti ljudi izginuti, a on će biti prisutan.“

„Kontaktiraću diplomatske kanale i red ću ambasadama da postoji izvesna pretnja, ali da nemamo nikakve konkretne informacije. Onda će oni to pozadinskim kanalima proslediti bezbednosnoj mašineriji Dubaija.“

„Nemoj izričito pominjati Hajtovo ime. On mora neometano da ude u zemlju. Ne sme ništa da posumnja. Moram da saznam šta namerava da uradi.“

„Slažem se. Pobrinućemo se za to u potaji.“

Zatražio je od Tanera da na Zlatnoj žici potraži bilo kakve veze Severana Hajta sa Ujedinjenim Arapskim Emiratom, ponadavši se da možda postoji neko određeno mesto gde se zaputio. Trenutak kasnije, načelnik štaba je ponovo progovorio: „Hajt ne poseduje nikakve kancelarije, rezidencije niti privredne objekte nigde u području. Upravo sam završio kopanje po podacima. Nema nikakvih hotelskih rezervacija na njegovo ime.“

Bond nije bio zadovoljan. Čim se Hajt prizemlji, izgubiće mu se svaki trag među dva i po miliona žitelja Emirata. Biće nemoguće pronaći ga pre napada.

Čim je okončao razgovor, pojavila se stjuardesa. „Imamo mnoštvo raznovrsnih jela, ali videla sam kako s divljenjem posmatrate bocu dom perinjona, pa sam zaključila da biste želeli najbolje što imamo u avionu. Gospodin Haraz nam je rekao da se prema vama ophodimo kao prema kralju.“ Postavila je srebrni poslužavnik na stočić pored visoke čaše za šampanjac, koju je zatim iznova napunila. „Donela sam vam iranski kavijar, beluga, naravno - s tostom, a ne s lepinjom - kiselu pavlaku i Limuzina u kojoj su se vozili Severan Hajt, Džesika Barns i Nil Dan parkirala se ispred hotela Interkontinental, koji se nalazio kraj široke i mirne reke Dubai. Kršni šofer strogog lica bio je meštaniin čije su usluge i ranije koristili. Poput Hansa Grula u Engleskoj, čovek je radio i kao telohranitelj (a s vremena na vreme, i nešto više od toga).

Ostali su da sede u automobilu dok je Dan čitao tekst pristiglog SMS-a ili imejla. Odjavio se sa ajfona, podigao pogled i rekao Hajtu: „Hans je otkrio nešto zanimljivo o vlasniku bentlija.“

Grule je kolegi u Grinveju rekao da proveru registarske tablice. Hajt je spojio dugačke nokte.

Danjeizbegao da pogleda u njih. Rekao je: „ApostojiivezasMarčom.“

„Odista?“ Pokušao je da pročita izraz u Danovim očima. Kao i obično, ostale su potpuno tajanstvene.

Irac nije rekao ni reč više - ne u Džesikinom prisustvu. Hajt klimnu glavom. „Hajde da se prijavimo u hotel.“

Zatim je podvrnuo manžetnu rukava elegantnog sakoa i bacio pogled na ručni časovnik. Još dva i po sata.

Broj mrtvih će biti oko devedeset, manje-više.

Dan je prvi izašao iz automobila - oštrim pogledom je, kao i obično, zverao okolo u potrazi za opasnostima. „U redu“, začuo se Irčev otegnuti naglasak. „Sve je čisto.“

Hajt i Džesika izadoše na zapanjujuću vrelinu i užurbano krenuše ka rashladenom predvorju Interkontinentala, kojim je dominirao tri metra visoki aranžman egzotičnog cveća. Na obližnjem zidu visili su portreti članova vladajućih porodica Ujedinjenih Arapskih Emirata, zu-reći strogo i samouvereno u posetioce.

Džesika se potpisala u knjigu posetilaca i uzela ključ od sobe koju su rezervisali na njeno ime, što je predstavljalo još jednu od Danovih ideja. Premda neće dugo boraviti u Dubaiju - njihov naredni let bio je zakazan za večeras - bilo je zgodno imati mesto na kojem mogu da ostave putne torbe i malčice se odmore. Pružili su prtljag recepcioneru sa uputstvom da ga posluga odnese u njihovu sobu.

Ostavivši Džesiku pokraj cvetnog aranžmana, Hajt je glavom klimnuo Danu da se pomere u stranu. „Ko je vlasnik bentlija?

„Automobil je registrovan na kompaniju sa sedištem u Mančesteru - ista adresa kao i Midlands dispozal.“

Kompanija Midlands dispozal bila je povezana sa jednim od većih sindikata organizovanog kriminala koji je operisao iz južnog Mančester. U Americi, mafija je tradicionalno bila do grla umešana u posao uklanjanja otpada, baš kao i u Napulju, gde je vladala Kamora, kriminalni sindikat, a sakupljanje đubreta bilo je poznato kao Kralj kriminala. U Britaniji je organizovani kriminal bio kudikamo manje zainteresovan za ovaj posao, ali bi povremeno neki lokalni mafijaški šef pokušao da pretnjama sebi prokrci put na tržište, poput teškaša u filmu Gaja Ričija.

„A jutros“, nastavio je da govori Dan, „panduri su došli do vojne baze, pokazujući radnicima fotografije muškarca primećenog u području prethodnog dana. Izdat je nalog za njegovo hapšenje zbog optužbi za nanošenje teških telesnih povreda. Radio je za Midlands. Policajci su rekli da je nestao.“

Što se dešava, pomisli Hajt, kada se nečije telo ostavi da truli zakopano ispod hiljadu tona srušene bolnice. „Šta li je tražio tamo?“, upita Hajt.

Dan razmotri pitanje. „Verovatno je nameravao da sabotira rušenje. Da je nešto pošlo naopako, ti bi dobio loš publicitet u medijima, a Midlands bi uleteo i pokušao da ti preotme deo ugovora.“

„Dakle, ko god da se nalazio u bentliju, samo je želeo da sazna šta se juče dogodilo njegovom pajtašu?“

„Tako je.“

Hajtu je pao kamen sa srca. Incident nije imao nikakve veze s Gehe-
nom. Takođe, uljez nije bio ni policajac ni tajni agent, već samo još jedna
Pojava mračne strane industrije uklanjanja dubreta. „Odlično. Kasnije
ćemo se postarati za Midlands.”

Hajt i Dan se vratiše do Džesike. „Nil i ja moramo da se pobrinemo
za neke posliće. Vratću se u hotel za večeru.”

„Mislim da ću otići malo da se prošetam”, kazala je.

Hajt se namršti. „Po ovoj vrućini? Ne verujem da će ti prijati.” Nije
mu se dopadala ideja da se Džesika previše udaljava od hotela. Nije se
brinuo da će joj se omaći nešto što ne bi trebalo - sve aspekte projekta
Gehena zadržao je u tajnosti od nje. A ono što je znala o mračnoj strani
njegovog života, pa, to jeste bilo potencijalno sramotno, ali ne i protiv-
zakonito. Posredi je bilo samo da kad ju je želeo - želeo ju je, a Severan
Hajt je bio čovek kog je verovanje u neumitnu moć raspadanja naučilo
da je život isuviše kratak i smrtonosan da bi sebi uskraćivao bilo šta, u
bilo koje vreme.

„Mogu to i sama da procenim”, odgovorila je, ali plašljivo.

„Naravno, naravno. Reč je samo o tome... Žena koja ovde sama luta
ulicama...”, nastavi da govori Hajt. „Znaš i sama kakvi muškarci mogu
da budu, a tek u islamskoj zemlji.”

„Misliš li na arapske muškarce?”, upita ga Džesika. „Ovo nije Teheran
ili Džeda. Ovde žene čak i ne gledaju lascivno. U Dubaiju ih poštuju čak
i više nego u Parizu.”

Hajt joj uputi nežan osmeh. To je bilo zabavno. I nadasve istinito. „Ali
ipak... Zar ne misliš da bi bilo najbolje da ništa ne rizikuješ? U svakom
slučaju, hotel poseduje čudesan spa centar. Biće savršen za tebe. A ba-
zen je delimično napravljen od pleksiglasa. Kroz dno možeš da vidiš tlo
petnaest metara ispod. Pogled na Kalifovu kulu je prilično impresivan.”

„Pretpostavljam.”

Hajt je primetio novu mrežicu bora oko njenih očiju dok je zurila u
visoki cvetni aranžman.

Pomislio je i na telo žene koje je juče pronašao u kontejneru, čiji grob
je sada bio suptilno obeležen, ako je verovati rečima nadzornika Džeka
Denisona. Hajt oseti prepoznatljivo suptilno odmotavanje u sebi, nalik
opruci koja se otpušta.

„Sve dok si ti srećna”, rekao joj je tiho i dugačkim noktom joj ovlaš
dodirnuo lice nedaleko od bora. Odavno je prestala da se trza na njegov
dodir; njene reakcije nikada ni najmanje nisu uticale na njega.

Hajt iznenada postade svestan da se Danove kristalnoplave oči okreću
u njegovom pravcu. Mlađi muškarac se jedva primetno ukoči, a zatim

povrati staloženost i pogleda u drugom pravcu. Šta se njega tiče šta Hajt Sinatra privlačnim? Zapitao se, kao što je to često činio, da li je Danova omraza prema njegovim načinima zadovoljavanja poticala od toga što su bili nekonvencionalni, ili od gađenja koje je osećao prema bilo kakvoj vrsti seksualnosti. Tokom nekoliko meseci, koliko ga je poznao, Irac nijednom nije pogledao neku ženu ili muškarca s požudom u očima.

Hajt spusti šaku i ponovo pogleda u Džesiku, na linije koje su se sile oko njenih rezigniranih očiju. Procenio je koliko vremena ima na raspolaganju. Uzleteće večeras, a u avionu nije bilo privatnih apartmana. Nije mogao da zamisli kako vodi ljubav sa njom dok se Dan nalazi u blizini, pa makar i spavao.

Razmislio je ima li dovoljno vremena da ode u sobu, položi Džesiku na krevet, raširi zavese tako da sunčevi zraci padaju na meko meso, osvetljavajući topografiju njenog tela...

...i pređe noktima preko njene kože...

S obzirom na to kako se trenutno oseća, strahovito uzbuđen od razmišljanja o njoj i o spektaklu u sedam sati uveče, vođenje ljubavi ne bi dugo potrajalo.

„Severane“, reče uvijeno Dan. „Ne znamo šta je Fulan spremio za nas. Verovatno bi trebalo da krenemo.“

Činilo se kao da Hajt razmišlja o njegovim rečima, ali to nije bilo ozbiljno razmatranje. Rekao je: „Ovo je bio veoma dugačak let. Želim da se presvučem.“ Zagledao se naniže u Džesikine umorne oči. „A i tebi bi prijalo da malo odremaš.“ Čvrsto ju je poveo ka liftu.

U utorak, otprilike u 16.45, privatni mlaznjak Fuada Haraza sleteo je na pistu. Džejms Bond otkopča sigurnosni pojas i pokupi prtljag. Zahvalio se pilotima i stjuardesi, toplo se rukovao sa ženom i odupro porivu da je poljubi u obraz - sada su se nalazili na Bliskom istoku.

Službenik imigracione službe mu je letargično udario štambilj na pasoš, vratio isprave i mahanjem ruke ga propustio da ude u zemlju. Bond se prošetao stazom za putnike koji nemaju ništa da prijave na carini; nosio je samo torbu u kojoj se nalazila smrtonosna naprava i uskoro se obreo napolju na vrelini, osećajući se kao da mu je ogroman teret pao s pleća.

Ponovo se nalazio u svom elementu, a misija je bila samo njegova i ničija više. Boravio je na stranom tlu, a njegova carte blanche bila je nanovo aktivna.

Taksi ga je od aerodroma do odredišta u Festival Sitiju provezao kroz neupečatljiv deo grada - širom zemljine kugle, putevi ka aerodromima nalikuju jedni drugima kao jaje jajetu, a ovaj put se malo razlikovao

od auto-puta A-4 zapadno od Londona ili drumu koji je vodio ka aerodromu Dales u Vašingtonu, iako je bio ukrašen s mnogo više peska i prašine. Takođe, baš kao i najveći deo Emirata, bio je besprekorno čist.

Bond je za vreme vožnje zurio kroz prozor ka ogromnom gradu, gledajući severno ka Persijskom zalivu. Na kasnom popodnevnom svetlu, koje je od jare treperilo u vazduhu, Kalifova kula se presijavala i uzdižala visoko iznad geometrijski složene linije građevina koje su se ocrtavale naspram neba kraj Puta šeika Zajeda. To je trenutno bila najviša građevina na svetu. Činilo se kako se ta počast menja i svakog meseca pripada nekoj drugoj građevini, ali ovaj toranj će sigurno zadržati tu cast još mnogo godina.

Zapazio je drugu sveprisutnu karakteristiku grada - mnogobrojne bele, žute i narandžaste građevinske kranove. Nalazili su se posvuda i radili punom parom. Za vreme Bondove poslednje posete Dubaiju, grad je takođe bio opsednut visokim dizalicama, ali je većina mirovala, nalik igračkama koje je dete odbacilo nakon što mu je postalo dosadno da se igra s njima. Emirate je teško pogodila nedavna svetska ekonomska kriza. Bond je zbog zvaničnog identiteta morao da prati zbivanja i u svetskim finansijama i nervirala ga je kritika Dubaija, koje je često poticalo iz Londona ili Njujorka; nisu li upravo Siti i Vol strit bili najodgovorniji za izazivanje privrednog jada i čemera širom zemaljske kugle?

Da, ovde su uistinu postojale brojne prekomernosti, a mnogobrojni ambiciozni projekti možda nikada više neće biti završeni - poput veštačkog arhipelaga u obliku karte zemljine kugle, sastavljenog od malih peščanih ostrva. Ipak, reputacija rasipničkog luksuza predstavljala je tek jedan mali deo Dubaija - koji, istini za volju, nije bio nimalo drugačiji od Singapura, Kalifornije, Monaka i stotine drugih mesta na kojima bogataši obavljaju svoje poslove i zabavljaju se. U svakom slučaju, Dubai mu nije bio zanimljiv zbog razuzdanog poslovanja ili tržišta nekretnina, već zbog egzotičnog načina na koji su se mešali staro i novo, a različite kulture i religije koegzistirale jedne pored drugih sa osobitim poštovanjem. Naročito je uživao u ogromnim i praznim pejzažima crvenog peska, naseljenim samo kamilama i rendž roverima, toliko različitim od okoline Kenta u kojem je odrastao. Zapitao se hoće li ga njegova današnja misija odvesti u Prazni prostor.*(*Prazni prostor (orig. Rub' al Khali), jedna od najvećih peščanih pustinja na svetu. (Prim, prev.)*)

Provezli su se mimo nevelikih braonkastih, belih i žućkastih jednospratnih građevina čija su imena i usluge bile ispisane skromnim zelenim arapskim slovima. Nije bilo gizdavih bilborda i šljaštećih neonskih reklama, izuzev šačice najava za predstojeća dešavanja. Minareti džamija

uzdizali su se iznad niskih stambenih i poslovnih zgrada, istrajni klinovi vere razbacani u daljini. Invazija sveprisutne pustinje bila je i ovde vidljiva, a stabla urminih palmi, nima i eukaliptusa tvorila su otmene predstraže protiv većito nasrtljivog peska.

Taksista je dovezao Bonda, kao što mu je i naložio, ispred tržnog centra. Bond mu je dao nekoliko novčanica od deset dirhama i izašao iz vozila. Gradevina je bila prepuna lokalnog življa - bilo je vreme između ikindije i akšam molitve - baš kao i mnogobrojnih stranaca, a svi su teglili papirne kese i tiskali se po prodavnicama u kojima se obavljao živahan i brz posao. O Dubaiju se često govorilo kao o potrošačkoj zemlji, prisetio se.

Umešao se u gomilu razgledajući okolinu, ka da gleda hoće li naći prijatelj s kojim se dogovorio da se sretne. Zapravo je tražio nekog drugog: čoveka koji ga je pratio još od aerodroma, najverovatnije s neprijateljskim namerama. Dvapat je ugledao muškarca s naočarima za sunce, odevenog u plavu košulju ili jaknu: najpre na aerodromu, a potom u prašnjavoj crnoj tojoti kako prati taksi u kojem se vozio. Čovek je za vreme vožnje na glavi nosio jednostavan crni kačket, ali Bond je po položaju njegove glave i ramena, kao i po obliku naočara za sunce, znao da je to isti čovek kog je video i na aerodromu. Ista tojota je sada prošla mimo tržnog centra - veoma polako, bez ikakvog očiglednog razloga - i nestala s vidika iza obližnjeg hotela.

To nikako nije slučajnost.

Razmotrio je ideju da pošalje taksi na put kako bi zavarao pratioca, ali, istini za volju, nije bio siguran želi li zaista da zametne trag progonitelju. Veoma često je bilo mnogo pametnije uhvatiti gonioca u zamku i videti šta ima da kaže.

Ko je taj čovek? Da li je čekao Bonda u Dubaiju? Ili ga je pratio ovamo čak iz Londona? Ili možda uopšte nije imao pojma ko je Bond, već je naprosto odlučio da drži na oku sumnjivog stranca u gradu?

Kupio je lokalne novine. Iako je vreme danas bilo pakleno vruće, držao se podalje od klimatizovane unutrašnjosti kafea i seo napolje u baštu odakle je mogao da osmatra sve ulaze i izlaze iz tržnog centra. S vremena na vreme se osvrtao unaokolo tražeći pogledom čoveka koji ga je pratio, ali nije video ništa neobično.

Dok je slao i čitao nekoliko SMS poruka, prišao mu je konobar. Bond je bacio pogled na izbleđeli meni na stolu i naručio tursku kafu i mineralnu vodu. Dok je kelner odlazio, Bond je pogledao na ručni časovnik - 17.00.

Preostala su još svega dva sata do trenutka kada će devedesetoro ljudi umreti negde u ovom elegantnom gradu peska i vreline.

Pola stambenog bloka dalje od tržnog centra, muškarac kršne telesne grade, u plavoj jakni, pruži nekoliko stotina dirhama saobraćajnom policajcu i reče mu na engleskom jeziku da će se uskoro vratiti. Svakako će otići pre nego što se vernici vrate s večernje molitve.

Pozornik odšeta dalje, kao da se razgovor o protivzakonitom parkiranju prašnjave erne tojote na pločniku nikada nije ni dogodio.

Čovek u plavoj jakni, poznat pod nadimkom Nik, zapali cigaretu i prebaci ranac preko ramena. Skliznuo je u senke tržnog centra gde je njegova meta opušteno pijuckala tursku kafu i čitala novine kao da nema nijednu jedinu brigu na svetu.

Nik je tako i mislio o njemu: kao o meti. Ne kao o kučkinom sinu, niti neprijatelju. Znao je da u ovakvoj operaciji mora da bude potpuno lišen emocija, ma koliko to teško bilo. Ovaj čovek nije bio ljudsko biće, ništa vise no što je to bila crna tačkica na nišanu.

Obična meta.

Pretpostavljao je da je talentovan, ali je postupio prilično vraški neoprezno prilikom odlaska s aerodroma. Nik ga je pratio bez ikakvih problema. To mu je povećalo samopouzdanje za ono što je morao da učini.

Lica skrivenog naočarima za sunce i bejzbol kačketom sa širokim štitnikom za oči, Nik je prišao bliže svojoj meti, prelazeći iz jedne senke u drugu. Za razliku od drugih mesta, ovde njegova maska nije privlačila nikakvu pažnju - u Dubaiju su svi nosili naočare za sunce i nečim pokrivali glavu.

Odiskakao je jedino zbog plave jakne s dugačkim rukavima kakve, s obzirom na paklenu jaru, niko nije nosio. Ali nije bilo drugog načina da sakrije pištolj zadenut za pojas pantalona.

Nikova zlatna minduša takođe je mogla da privuce nekoliko znatiželjnih pogleda, ali ova oblast reke Dubai, s tržnim centrima i luna-parkom, bila je dupke puna stranih turista, i sve dok ljudi ne krenu da piju alkohol ili da se ljube u javnosti, lokalno stanovništvo nije obraćalo nikakvu pažnju na neobično odevanje.

Povukao je dim cigarete punim plućima, a zatim bacio opušak na tlo i zgazio ga, prilazeći bliže svojoj meti.

Ulični prodavac se iznenada pojavio pred njim i na engleskom jeziku ga upitao želi li da kupi tepih. „Veoma jeftino, veoma jeftino! Mnogo čvorova! Na hiljade i hiljade čvorova!" Nikov ledeni pogled mu je zapužio usta i oterao ga dalje.

Nik razmotri plan. Postoje logistički problemi, naravno - u ovoj zemlji svako je svakoga posmatrao. Moraće da namami metu negde van pogleda, na parking ili, još bolje, u podrum tržnog centra, možda za vreme večernje molitve kada unaokolo nema mnogo ljudi. Jednostavan pristup je verovatno i najbolji. Nik bi mogao da mu se neopaženo prikrade otpozadi, nabije cev pištolja u leđa i isprati ga u podrum.

Onda će završiti posao nožem.

Oh, meta će - u redu, možda ću ipak misliti o njemu kao o kućinom sinu - imati mnogo toga da kaže nakon što oštrica Nikovog sečiva počne natenane da putuje preko njegove kože.

Nik posegnu rukom ispod jakne i otkoči pištolj, glatko prelazeći iz senke u senku.

Džejms Bond je ispred sebe imao šoljicu turske kafe i čašu mineralne vode. Sedeo je i čitao novine Nacional koje su izlazile u Abu Dabiju. Smatrao ih je najboljim novinama na Bliskom istoku. U njima su se mogle pronaći sve moguće vrste vesti - od skandala u vezi s neefikasnim uniformama vatrogasaca u Mumbaju, preko članaka o ženskim pravima u arapskom svetu, sve do reportaže, koja je zauzimala pola stranice, o kiperskom gangsteru koji je iz groba ukrao leš bivšeg predsednika države.

Izvršno izveštavanje o dešavanjima u Formuli 1, što mu je bilo izuzetno bitno.

Međutim, trenutno nije obraćao nimalo pažnje na novine, već ih je koristio kao rekvizit... premda nije, kao u stereotipima iz detektivskih romana, gvirio kroz rupu probušenu između oglasa za lanac hipermarketa Lulu i lokalnih vesti. Novine su ležale otvorene na stolu ispred njega, a glava mu je bila pognuta. Oči su mu, međutim, pomno osmatrale okolinu.

Odmah je bio svestan kratkog struganja kožnih donova po podu iza njegovih leđa i da se neko brzo kreće prema njegovom stolu.

Ostao je potpuno nepomičan.

Potom je golema šaka - bledunjava i pegava - šćepala naslon stolice pored njega i povukla je unazad.

Čovek se teško spustio na nju.

„Ćao, Džejmse.“ Glas mu je bio obojen otegnutim teksaškim naglasakom. „Dobro došao u Dubaj.“

Do buy...

Bond se sa širokim osmehom na usnama okrenu prema svom prijatelju. Srdačno su se rukovali.

Nekoliko godina stariji od Džejmsa, Feliks Lajter bio je visok i krakat, a odelo mu je mlitavo visilo s mršavog tela.

Bleda put i ćuba boje slame na glavi uglavnom su mu onemogućavale da se bavi većinom tajnih zadataka na Bliskom istoku, osim ukoliko se nije ponašao baš kao ono što i jeste bio: prek i pronicljiv tip sa američkog Juga, koji je ujahao u grad kako bi obavio posao, i to sa izrazitim zadovoljstvom. Njegovo sporo ponašanje i ležeran način govora zavaravali su svakog; Lajter je mogao da reaguje brzinom divlje mačke kada je to situacija zahtevala, u šta se Bond mnogo puta uverio iz prve ruke.

Kada ga je pilot mlaznog aviona Fuada Haraza izvestio da neće stići u Dubai pre Hajta, Bond je pozvao Feliksa Lajtera i zatražio uslugu. Iako zbog Ozbornovog ranijeg raspitivanja nije želeo da upotrebi veze MI6 u Dubaiju, nije se ustručavao da pozove u pomoć Ciju, koja je vodila opsežne operacije širom Ujedinjenih Arapskih Emirata. Traženje pomoći od Lajtera, starijeg agenta u Cijinoj Nacionalnoj službi za tajne obaveštajne operacije i akcije, predstavljalo je politički rizik. Korišćenje sestrinske agencije bez odobrenja državnog vrha moglo bi da izazove ozbiljne diplomatske posledice, a Bond je to već jedanput učinio kada je pozvao Renea Matisa. Svakako je ozbiljno stavljao na probu svoju odskora ponovo aktivnu carte blanche.

Feliks Lajter je bio više nego voljan da sačeka Hajtov avion, a zatim da sledi trojku do njihovog odredišta, za šta se ispostavilo da je hotel Interkontinental, koji se naslanjao na tržišni centar gde su njih dvojica upravo sedeli.

Bond mu je ispričao o Hajtu i Ircu, a pre deset minuta SMS porukom i o čoveku u tojoti. Lajter je ostao na osmatračkom položaju u tržišnom centru kako bi mu - bukvalno - čuvao leđa.

„Dakle, da li se moj prijatelj nalazi negde u blizini?”

„Opazio sam ga kada je ušao, otprilike četrdeset metara južno”, reče Lajter, smešeći se kao da mu je kontraprismotra poslednja stvar na pameti. „Nalazio se pored ulaza, u onom pravcu. Onda je kučkin sin naglo iščezao.”

„Ko god da je, dobar je.”

„Vala, tu si u pravu.” Gledajući unaokolo, Lajter upita: „Možeš li da poveruješ koliko ovde ljudi kupuju?” Pokazao je rukom na reku potrošača. „Imate li vi tržišne centre u Engleskoj, Džejmse?”

„Imamo, naravno. I televiziju takođe. Baš smo uveli i tekuću vodu. Nadamo se da ćemo jednog od ovih dana dobiti i računare.”

„Ha! Možda ću vam jednom doći u posetu. Čim naučite kako da pravilno ohladite pivo.”

Lajter je zaustavio konobara i naručio šolju kafe. Prošaptao je Bondu: „Naručio bih amerikano, ali onda bi ljudi naslutili moju nacionalnost, što bi mi upropastilo paravan.“

Cimnuo je ušnu školjku - što je, činilo se, bio signal Arapinu slabašne grade, odevenom poput meštana, da se pojavi. Bond nije imao pojma gde je čovek bio postavljen. Nalikovao je vozaču abra - taksi čamca kojim su turiste prevozili preko reke Dubai.

„Jusuf Nasad“, predstavio ga je Lajter. „Ovo je gospodin Smit.“

Bond je pretpostavio da Arapinovo pravo ime nije Jusuf Nasad, baš kao što ni njegovo nije Smit. On je bio lokalni pomoćnik i, sudeći po tome što ga je Lajter upošljavao, verovatno vraški dobar. Feliks Lajter je vrhunski rukovodio pomoćnicima. Upravo mu je Jusufpomogao u praćenju Hajta od aerodroma do hotela, objasnio je Amerikanac.

Nasad sede za sto. Lajter ga upita: „Gde je naš prijatelj?“

„Otišao. Video je tebe, mislim.“

„Previše odskačem od okoline i lako upadam u oči.“ Lajter se nasmeja. »Nemam blage veze zbog čega su me glavonje iz Lenglija uopšte poslale ovamo. Da sam negde u Alabami, niko me ne bi dvaput pogledao.“

Bond reče: „Nisam ga baš najbolje osmotrio. Tamna kosa, plava košulja.“

„Žestok momak“, reče Nasad na engleskom jeziku koji je, kako se Bondu učinilo, naučio gledajući američke televizijske serije. „Sportski graden. Kosa podšišana vrlo kratko. Nosi zlatnu mindušu. Bez brade. Pokušao sam da ga fotografišem. Međutim, prebrzo je nestao.“

„Osim toga“, ubaci se Lajter, „imamo samo buđavu opremu za fotografisanje. Da li vas onaj tip i dalje snabdeva onim gotivnim igračkama? Kako se ono beše zove - Ku nekako? Kventin? Kvigli?“

»Ku je ime odeljenja, a ne osobe. Intendantska služba.“

»Čovek je nosio jaknu, a ne košulju“, dodao je Nasad. „Liči na vetrovku.“

„Po ovoj vrućini?“, upita Bond. „Znači da ima skriveno oružje. Jesi li video koje?“

„Nisam.“

„Imaš li ikakvu ideju ko bi mogao da bude?“

Nasad reče: „Svakako da nije Arapin. Možda je katsa.“

„Zašto bi se, dovraga, Mosadov terenski oficir zanimao za mene?“

Lajter reče: „Samo ti možeš da odgovoriš na to pitanje, dečko.“

Bond zavrte glavom. „Možda je posredi neko koga je regrutovala neka lokalna tajna policija?“

„Sumnjam u to. Amn el davla se ne igra mačke i miša sa osumnjičenicima. Naprosto te pozovu u goste u svoj smeštaj s četiri zvezdice u De-iri, gde istrtijaš sve što žele da znaju. I pri tome mislim bukvalno sve.“

Nasad je brzo pogledom obuhvatio kafe i okolinu i, očigledno, nije primetio nikakvu opasnost. Bond ga je posmatrao kako to s vremena na vreme čini otkako je pristigao.

Lajter upita Bonda: „Misliš li da je u pitanju neko ko radi za Hajta?“

„Moguće. No, ako je tako, ne verujem da znaju ko sam.“ Objasnio je da je pre napuštanja Londona bio zabrinut kako će Hajt i Irac posumnjati da im se nalazi na tragu, pogotovo nakon fijaska u Srbiji. Sredio je da Odeljenje T poveže broj tablica njegovog bentlija s đubretarskom kompanijom u Mančesteru, koja je povezana s mafijom. Potom je Bil Taner u srušenu vojnu bazu u Marču poslao agente koji su se pretvarali da su oficiri Skotland jarda i istkali priču o tome kako je jedan pripadnik obezbedenja kompanije Midlands dispozal nestao u torn području.

„To će Hajta i Irca skrenuti s traga barem na nekoliko dana“, reče Bond. „A sad, jesi li čuo bilo šta zanimljivo?“

Inače vedro, Amerikančevo lice se namršti. „Nije bilo nikakvih relevantnih ELINT ili SIGINT podataka. Ne da preterano mnogo marim za prisluškivanje.“

Feliks Lajter, bivši marinac kog je Bond upoznao tokom prethodne službe, bio je HUMINT špijun. Bio je izuzetno iskusan u organizovanju lokalnih pomoćnika poput Jusufa Nasada. „Potegao sam mnogo veza i razgovarao sa svim ključnim pomoćnicima. Šta god da Hajt i njegovi kontakti nameravaju da urade, skrivaju to kao zmija noge. Ne mogu da pronadem nikakve tragove. Niko ne prevozi nikakve pošiljke opakih materija u Dubaiju. Niko nije rekao porodici i prijateljima da izbegavaju

ovu džamiju ili onaj tržni centar oko sedam sati uveče. Nikakvi sumnjivi likovi nisu prešli Persijski zaliv.“

„To je Irčevo maslo, sve drži u strogoj tajnosti. Ne znam šta tačno radi za Hajta, ali je vraški prepreden i uvek razmišlja o bezbednosti. Kao da može da predvidi svaki naš potez i osmisli način da ga predupredi.“

Začutili su dok su ležerno osmatrali tržni centar. Od Bondovog pratioca u plavoj jakni nije bilo ni traga ni glasa. Kao ni od Hajta ili Irca.

Bond upita Lajtera: „Još se baviš piskaranjem?“

„Jašta“, odgovori mu Teksašanin.

Lajter je imao lažni identitet nezavisnog novinara specijalizovanog za muziku, a naročito za bluz, ritam i bluz i afro-karipsku muziku. Novinarstvo predstavlja uobičajen lažni identitet obaveštajaca; ono opravdava njihova učestala putovanja na opasna mesta širom planete. Lajter je imao

sreće u torn smislu što se najbolji lažni identiteti poklapaju s pravim interesovanjima agenta, budući da zadatak od obaveštajca može zahtevati da nedeljama, pa čak i mesecima, budu u dubokoj pritajenosti. Priča se da je producent i režiser Aleksander Korda - kog je regrutovao čuveni britanski šef špijuna ser Klod Dansi - koristio ekspedicije za pronalaženje lokacija za snimanje kao izgovor za fotografisanje nedostupnih područja u osvit Drugog svetskog rata. Bondov zvanični lažni identitet analitičara bezbednosti u Grupi za prekomorski razvoj podvrgavao ga je strahovito dosadnim poslovima kada se nalazio na nekom tajnom zadatku. Ponekad, a naročito kada bi imao loš dan, žudeo je za lažnim identitetom instruktora skijanja ili ronjenja.

Bond se nagnu napred u stolici, a Lajter isprati njegov pogled. Posmatrali su kako dvojica muškaraca izlaze kroz prednja vrata Interkontinentala i hodaju prema crnom sedanu ford linkoln.

„To je Hajt. I Irac.“

Lajter je poslao Nasada da doveze svoj automobil, a zatim pokazao rukom na starog, prašnjavog alfa romea na obližnjem parkingu. „Tamo. Moja kola. Hajdemo.“

Ford linkoln, koji je prevezio Severana Hajta i Nila Dana, krenuo je istočno kroz omorinu i žegu, paralelno sa ogromnim stubovima dalekovoda koji su sprovodili električnu energiju do periferije grada-države. U blizini se nalazio Persijski zaliv, čija je jarkoplava boja bila bezmalo prigušena sivom prašinom u vazduhu i bleštavilom sunca koje se nalazilo nisko na nebu, ali je i dalje nemilosrdno peklo.

Kretali su se zavojitom maršrutom kroz Dubai, krstareći mimo pokrivenih skijaških centara, veličanstvenog Arapskog tornja koji podseća na brodsko jedro, a visok je bezmalo kao Ajfelova kula, zatim kraj luksuznog ostrva Palma Džumeira - džinovskog veštačkog arhipelaga krcatog prodavnicama, domovima i hotelima, koji je zadirao duboko u Persijski zaliv i bio oblikovan, kao što mu ime i saopštava, u obliku drveta palme. Ta područja bleštave lepote uznemiravala su Severana Hajta: bila su nova i neukaljana. Osetio se mnogo ugodnije kada je vozilo skliznulo u stariji deo grada, gusto naseljen desetinama hiljada pripadnika radničke klase, uglavnom imigrantima.

Bližilo se pola šest po podne. Ostalo je još sat i po do početka događaja. Takođe je ostalo, primeti ironično Hajt, još sat i po do zalaska sunca.

Neobična podudarnost, pomisli. Povoljno znamenje. Njegovi preci - duhovni, ako već ne nužno i genetički praoci - verovali su u znamenja i predskazanja, a on je to i sebi dopuštao. Bio je pragmatičan biznismen... ali posedovao je i drugu stranu.

Ponovo je pomislio na večerašnji događaj.

Nastavili su da krstare putevima u složenom nizu skretanja. Svrha tog proputovanja, od kog mu se vrtelo u glavi, nije bilo razgledanje grada. Ne, zaobilazno vozikanje po gradu, kako bi stigli do mesta udaljenog svega osam kilometara od hotela Interkontinental, predstavljalo je Danovu ideju bezbednosti.

Međutim, vozač forda, najamnik s pozamašnim vojničkim iskustvom u Avganistanu i Siriji, reče: „Mislim da su nas pratili. Alfa romeo i, moguće, ford. Ali ako je odista tako, uveren sam da smo ih se otarasili.“

Dan se okrenu, pogleda unazad, a zatim reče: „Odlično. Kreni ka fabrici.“

Krenuli su zaobilaznim putem natrag u grad. Za deset minuta, nalazili su se u industrijskom kompleksu u Deiri, zbrkanoj i živopisnoj oblasti u središtu grada, ugneždenoj duž reke Dubai i Persijskog zaliva. Ovo je bilo još jedno mesto na kojem se Hajt smesta osetio prijatno. Ulazak u ovaj deo grada bio je nalik putovanju natrag kroz vreme: neravne kuće, tradicionalne pijace i rustična luka na reci Dubai, čiji su dokovi vrveli od starinskih arapskih čamaca s jedrima i drugih sitnih plovila - ličili su mu na scenografiju avanturističkog filma iz četvrte decenije XX veka. Na brodićima su se nalazile neverovatno visoke gomile tereta pričvršćene užadima za palubu. Vozač je pronašao odredište, prilično prostranu jednospratnu fabriku, sa skladištem i upravnom zgradom s kancelarijama. S njih se ljuštila i otpadala izbledela svetložuta boja. Bodljikava žica, inače veoma retka u Dubaiju koji je imao izuzetno nisku stopu kriminala, krunisala je žičanu ogradu koja je okruživala kompleks. Vozač se zaustavio pored interfona i progovorio na arapskom jeziku. Kapija se polako otvorila. Odvezao je ford linkoln do parkirališta i zaustavio.

Dvojica muškaraca izadoše iz vozila. Sat i petnaest minuta pre zalaska sunca, vazduh se polagano hladio, iako je tlo i dalje isijavalo toplotu prikupljenu u toku dana.

Hajt začu muški glas, nošen na prašnjavom vetru. „Izvoli! Prijatelju moj, izvoli unutra!“ Muškarac koji im je mahao bio je obučen u belu dišdašu - u jedinstvenom stilu Ujedinjenih Arapskih Emirata - i gologlav. Bio je star oko pedesetak godina, znao je Hajt, premda je izgledao mnogo mlade, kao i mnogi Arapi. Ispitivačko lice, naočare, zapadnjačke cipele, dugačka kosa zalizana unazad.

Mahdi el Fulan pošao je preko nanosa crvenog peska koji se kovitlao preko asfalta i gomilao uz ivičnjak i zidove gradevina. Arapinove oči su blistale, kao da je školarac koji se upravo sprema da školskim drugovima i nastavniku predstavi projekat u koji je uložio mnogo truda. Što i nije

daleko od istine, pomisli Hajt. Crna brada mu je isticala osmeh; Hajta je zabavilo kada je primetio da u zemlji u kojoj farbe za kosu nisu naročit proizvod za trgovinu, budući da su i muškarci i žene najčešće pokrivali glave, farbe za bradu predstavljaju pravi hit.

Rukovali su se. „Prijatelju moj.“ Hajt nije ni pokušao da pozdravi čoveka na arapskom jeziku. Nije posedovao dar za strane jezike, a vero- vao je da pokušaj nečega u čemu niste dobri predstavlja znak slabosti.

I Nil Dan je zakoračio napred, a ramena su mu, kao i uvek, poskaki- vala u gegajućem hodu. Takođe se pozdravio, ali njegove blede oči zurile su negde mimo Arapina. Međutim, ovog puta nisu pretraživale okolinu u potrazi za opasnošću. Piljio je zaneseno u nagradu koja se mogla vi- deti kroz otvorena vrata skladišta: pedesetak mašina u svakom mogućem geometrijskom obliku, sačinjenih od golog i ofarbanog čelika, gvožđa, aluminijuma, ugljeničnih vlakana... prava divota! Iz mašina su štrčale cevi, žice, kontrolne table, svetla, prekidači i pokretne trake. Da roboti sanjaju prijatne snove, oni bi sanjali ovu prostoriju.

Ušli su u skladište u kojem nije bilo radnika. Dan je s vremena na vreme zastajao da proud ili čak pogladi ovu ili onu napravu.

Mahdi el Fulan bio je industrijski inženjer koji je pohađao MIT*(*Institut tehnologije u Masačusetsu, jedan od najprestižnijih univerziteta u Sjedinjenim Američkim Državama. (Prim, prev.)*). Klonio se visokoprofilnog preduzetništva - zbog kojeg se obično dospe na naslovne strane ekonomskih časopisa, a vrlo često i na sud zbog bankrotstva - već se specijalizovao za projektovanje funkcionalne industrijske opreme i kontrolnih sistema za koje je postojalo nepresušno tržište. Bio je jedan od Hajtovih glavnih snabdevača. Hajt ga je upoznao na konferenciji o opremi za reciklažu. Nakon što je saznao za određena Arapinova putovanja u inostranstvo i opasne ljude kojima je prodavao robu, njih dvojica su postali partneri. Fulan je bio pametan naučnik, inovativan inženjer, čovek s idejama i izumima od presudne važnosti za Gehenu.

I s jakim vezama.

Devedesetoro mrtvih...

Na tu pomisao, Hajt nenamerno baci pogled na sat. Skoro je 18:00.

„Severane, Nile, krenite za mnom, molim vas.“ Fulan je primetio Haj- tov pogled. Poveo ih je kroz raznovrsne prostorije, neosvetljene i utih- nule. Dan je ponovo usporio korak kako bi pregledao poneku mašinu ili kontrolnu tablu. Klimao je glavom s odobravanjem ili bi se mrštio, možda pokušavajući da shvati kako sistem funkcioniše.

Ostavivši za sobom mašine koje su zaudarale na ulje, farbu i metalni vonj električnih sistema visokog napona, maltene nalik krvi, ušli su u

kancelarije. Na kraju mračnog hodnika, Fulan je upotrebio magnetni ključ da otvori neobeležena vrata, nakon čega su kročili u veliku radnu prostoriju natrpanu hiljadama listova hartije, nacрта i drugih dokumenata prekrivenih rečima, grafikonima i dijagramima, među kojima su Hajtu mnogi bili potpuno neshvatljivi.

Atmosfera je bila jeziva, u najmanju ruku, kako zbog polumraka i haosa, tako i zbog onoga što je ukrašavalo zidove.

Slike očiju.

Oči svih vrsta - ljudske, riblje, pseće, mačje, insekata - fotografije, kompjuterski obrađene trodimenzionalne predstave, medicinski crteži iz devetnaestog stoleća. Naročito uznemirujući bio je maštovit i detaljan nacrt ljudskog oka, kao da je savremeni doktor Frankenštajn upotrebio sadašnje inženjerske tehnike da napravi svoje čudovište.

Ispred jednog od desetak velikih računarskih monitora sedela je zgodna žena, brineta u kasnim dvadesetim. Ustala je, prišla Hajtu i bistro se rukovala s njim. „Stela Kirkpatrik. Ja sam Mahdijeva asistentkinja-istraživač." Pozdravila je i Dana.

Hajt je u nekoliko navrata boravio u Dubaiju, ali nikad je ranije nije video. Govorila je sa američkim naglaskom. Pretpostavio je da je inteligentna, tvrdoglava i, što je već stotinama godina predstavljalo tipičan fenomen u ovom delu sveta, zaljubljena u arapsku kulturu.

Fulan reče: „Stela je osmislila najveći deo algoritama."

»Jesi li, zaista?«, upita Hajt sa osmehom.

Pocrvenela je, a rumenilo je izazvala njena naklonost prema mentoru. Brzo ga je pogledala, što je predstavljalo molbu za potvrdu, koju joj je Fulan pružio u vidu zavodničkog osmeha; Hajt nije učestvovao u toj razmeni.

Kao što je i sama dekoracija zidova nagoveštavala, Fulanova specijalnost bila je optika. Njegov životni cilj bio je da izmisli veštačke oči za slepe, koje bi funkcionisale baš kao i one koje je Alah, slava mu, stvorio za nas. Ali sve dok se to ne dogodi, moraće da se zadovolji gomilom novca koju je zaradivao projektovanjem industrijskih mašina. Osmislio je najveći deo specijalizovanih sistema za bezbednost, kontrolu i inspekciju Grinvejevih mašina za sortiranje i uništavanje dokumenata.

Hajt mu je nedavno naručio da napravi još jednu napravu za kompaniju, a danas je došao s Danom da bi video prototip.

„Demonstracija?", upitao ga je Arapin.

„Samo izvoli", odgovorio je Hajt.

Svi zajedno su se vratili u vrt mašina. Fulan ih je odveo do složenog uređaja teškog nekoliko tona, koji se nalazio u odeljenju za utovar između dve velike mašine za sabijanje industrijskog otpada.

Arapin je pritisnuo nekoliko dugmića, a mašina se uz urlik polako zagrejala. Bila je dugačka sedam-osam metara, a visoka i široka dva. Na prednjem kraju, metalna pokretna traka vodila je u otvor dimenzija metar sa metar. U unutrašnjosti mašine vladao je mrkli mrak, premda je Hajt mogao da razabere horizontalne cilindre pokrivene šiljcima, nalik onima kod kombajna. Na zadnjem delu, šest ispusnih cevi vodilo je do kanti sa debelim sivim plastičnim kesama, otvorenih na vrhu kako bi uhvatile ono što mašina izbljuje.

Hajt je pažljivo proučio napravu. On i kompanija Grinvej zarađivali su mnogo novca bezbednim uništavanjem dokumenata, ali se svet brzo menjao. Najveći deo podataka se ovih dana čuvao na hard-diskovima i fleš-drajvovima, a taj trend će u budućnosti postati sve zastupljeniji. Hajt je odlučio da proširi svoje carstvo tako što će svojim klijentima ponuditi novu uslugu: uništavanje uređaja za skladištenje elektronskih podataka.

Veliki broj kompanija je to već radio, baš kao i Grinvej, ali će njihova ponuda biti drugačija zahvaljujući Fulanovom izumu. U ovom trenutku, da bi se podaci efektivno uništili, računari su morali ručno da se razmontiraju, hard-diskovi obrišu pomoću magnetskih naprava za demagnetizaciju, a zatim fizički zdrobe. Zatim moraju da se sortiraju ostale komponente starih računara, pri čemu su mnoge od njih predstavljale opasan elektronski otpad.

Međutim, ova mašina je sve to radila automatski. Stari računar se naprosto baci na pokretnu traku, a naprava sama odradi sve ostalo, razbijajući ga na delove dok Fulanovi optički sistemi identifikuju pojedine komponente i šalju ih u odgovarajuće kante za đubre. Hajtovi zastupnici prodaje moći će mušterijama da ponude standardno uništavanje osetljivih informacija na hard-diskovima, ali uz napomenu da će i sve komponente biti uredno odstranjene u skladu s važećim propisima o očuvanju životne sredine.

Na znak svog šefa, Stela podiže stari laptop i postavi ga na pokretnu traku. Nestao je u mračnoj unutrašnjosti naprave.

Začuli su niz oštrih prasaka i udaraca, a onda i glasni zvuk mlevenja. Fulan je poveo goste ka zadnjem delu mašine, gde su nakon pet-šest minuta videli kako naprava bljuje raznovrsne komadiće otpada u različite kante - metal, plastiku, ploče s čipovima i tome slično. U kanti s natpisom skladišni uređaji, ugledali su fino samlevenu metalnu i silikonsku prašinu, sve što je preostalo od hard-diska prenosivog računara. Opasan

elektronski otpad, poput baterija i teških metala, bio je deponovan u kutiju obeleženu nalepnicama upozorenja, dok su neškodljive komponente izbačene u korpe za otpatke.

Fulan je potom poveo Hajta i Dana ka monitoru, na kojem se nalazio izveštaj o postupku.

Danova ledena fasada je nestala. Delovao je maltene uzbuđeno.

Hajt je takođe bio zadovoljan, veoma zadovoljan. Počeo je da postavlja pitanja. No, onda je pogledao na sat na zidu. Bilo je 18.30. Više nije mogao da se koncentriše na mašinu.

Džejs Bond, Feliks Lajter i Jusuf Nasad bili su udaljeni petnaestak metara od fabrike; čučali su pored velikog kontejnera za dubre i kroz prozor odeljenja za utovar posmatrali Hajta, Irca, Arapina u tradicionalnoj beloj odori i privlačnu tamnokosu ženu.

Bond i Lajter u Amerikančevoj alfi i Nasad u fordu pratili su ford linkoln od hotela Interkontinental, ali oba agenta su istog trena primetila da arapski šofer započinje primenu tehnika izbegavanja. Zabrinut da će ih primetiti, Bond je upotrebio aplikaciju na mobilnom telefonu da oboji automobil MASINT profilom i laserom zabeleži njegove koordinate, a zatim je poslao podatke centru za praćenje u Glavnom komunikacionom štabu. Lajter je skinuo nogu s papučice za gas i pustili su da sateliti prate vozilo i da pošalju rezultate na Bondov mobilni telefon.

„Prokletstvo“, rekao je unjkavim teksaškim naglaskom posmatrajući telefon u Bondovim rukama. „Želim i ja jednu takvu spravicu.“

Bond je pratio napredovanje linkolna na mapi i davao uputstva Lajteru, a Nasad ih je pratio, krećući se izdaleka za Hajtom, što se ispostavilo kao veoma zaobilazna putanja. Linkoln se naposletku zaputio na trag u Deiru, stari deo grada. Nekoliko minuta kasnije, Bond, Lajter i njegov pomoćnik su ih pristigli, parkirali automobile u sokaku između dva prašnjava skladišta i provukli se kroz žičanu ogradu kako bi поближе osmotrili šta rade Hajt i Irac. Vozač linkolna ostao je kraj vozila na parkiralištu.

Bond je stavio mikrofona u uvo i uperio kameru mobilnog telefona na četvorku, prisluškujući njihov razgovor pomoću aplikacije koju je osmislio Sanu Hirani. Vibromikrofon je rekonstruisao razgovore uhvaćene kroz prozore ili staklena vrata očitavanjem vibracija na staklu ili obližnjim glatkim površinama. Kombinovao je zabeležene zvučne vibracije sa vizuelnim unosima pokretanja usana i obraza, izrazima očiju i govorom tela. U situacijama poput ove, vibromikrofon je mogao da rekonstruiše razgovore sa otprilike 85 odsto preciznosti.

Nakon kraćeg oslušivanja razgovora, Bond je ostalima rekao: „Razgovaraju o opremi za Grinvejeva postrojenja, Hajtove legitimne kompanije. Bestraga!"

„Pogledaj samo tog kućkinog sina", prošapta Amerikanac. „Zna da će devedesetoro ljudi umreti u roku od pola sata, a ponaša se kao da razgovara s prodavcem televizora o broju piksela na ekranu."

Nasadov mobilni telefon zazuja. Javio se i brzo izgovorio nekoliko rečenica na arapskom jeziku, čije je pojedine delove Bond mogao da dešifruje. Primaio je informacije o fabrici. Prekinuo je vezu i objasnio agentima da je mesto u vlasništvu državljanina Dubaija, Mahdija el Fulana. Fotografija je potvrdila da je u pitanju čovek u čijem su društvu trenutno bili Hajt i Irac. Nisu postojale nikakve osnovane sumnje da Fulan poseduje bilo kakve terorističke veze; nikada nije boravio u Avganistanu i činilo se da je običan inženjer i poslovni čovek. Međutim, Fulan jeste projektovao i prodavao opremu trgovcima oružjem i gospodarima rata. Nedavno je razvio optički skener za nagazne mine, koji je mogao da razlikuje uniforme i oznake neprijateljskih i prijateljskih vojnika.

Bond se priseti beležaka koje je pronašao u Marču: prečnik eksplozije...

Dok je razgovor u skladištu tekao dalje, Bond nakrivi glavu u stranu i nastavi da prisluškuje. Hajt je govorio Ircu: „Želim da krenem ka... dogadaju. Mahdi i ja ćemo se smesta zaputiti tamo." Okrenuo se ka Arapinu s jezivim, bezmalo gladnim izrazom u očima. „Nije daleko odavde, zar ne?"

„Ne, možemo da odemo i pešice."

Hajt reče irskom saradniku: „Možda ti i Stela možete da razradite tehničke detalje."

Irac se okrenuo ka ženi dok su Hajt i Arapin nestajali u unutrašnjosti skladišta.

Bond sklopi mobilni telefon i pogleda u Lajtera. „Hajt i Fulan idu pešice ka mestu na kojem će se odigrati napad. Pratiću ih. Pokušaj ovde da pronadeš još nešto. Izgleda da žena i Irac ostaju u fabrici. Pozvaću te čim saznam šta se dešava."

„Okej", reče Teksašanin.

Ou-kej...

Nasad klimnu glavom.

Bond proverio valter i vrati ga natrag u futrolu.

„Sačekaj, Džejmse", reče Lajter. „Znaš, spasavanje tih ljudi, tih devedesetoro ili koliko god, to bi moglo Hajtu da otkrije tvoje prisustvo. Ukoliko pomisli da si mu na tragu, mogao bi da nestane u zečjoj rupi, nakon čega ga nikad više nećeš pronaći, barem dok ne osmisli neki novi

Incident dvadeset. A tada će biti mnogo oprezniji i pažljiviji da sve sačuva u tajnosti. Ako ga pustiš da odradi što god da namerava da uradi ovde, neće znati da si ga otkrio."

„Da žrtvujemo sve te ljude? Zar to hoćeš da kažeš?"

Amerikanac pogleda direktno u Bondove plave oči. „To je teška odluka. Ne znam da li bih ja imao petlju da je donesem. Ipak, posredi je nešto o čemu valja ozbiljno razmisliti."

„Već sam razmislio. I ne, ti ljudi neće pomreti."

Opazio je kako dvojica muškaraca napuštaju ograđeni prostor.

Čučeci, Lajter je prišao zgradi i provukao se kroz mali prozor, nečujno nestavši s druge strane. Ponovo se pojavio na vidiku i mahnuo rukom. Nasad mu se priključio.

Bond se provuče kroz rupu u žičanoj ogradi i krete za metama. Nakon nekoliko minuta vrludanja kroz industrijske sokake, Hajt i Fulan uđu u zatvorenu deirsku tržnicu: stotinak tezgi na otvorenom, kao i konvencionalnih prodavnica, u kojima je moglo da se kupi zlato, začini, cipele, televizori, kompakt-diskovi, video-plejeri, čokoladice mars, suveniri, igračke, bliskoistočna i zapadnjačka odeću - bukvalno sve, od igle do lokomotive. Činilo se da je svega šaćica prodavaca poreklom iz Ujedinjenih Arapskih Emirata; Bond je čuo odlomke razgovora na tamilskom, malajalamu, urduu i tagalogu, ali relativno malo na arapskom jeziku. Kupci su bili posvuda, na stotine. Žestoko cenjkanje bilo je u toku na svakoj tezgi, ruke su grozničavo gestikulirale, čela su se mrštila, kratke red su letele između prodavaca i kupaca...

Do Buy...

Bond je sledio dvojicu muškaraca na diskretnoj udaljenosti, tražeći pogledom bilo kakav znak njihove mete: ljude koji će pomreti za dvadeset pet minuta.

Šta li to sakupljač dubreta ima na umu? Generalnu probu masakra u petak, koji će biti deset ili dvadeset puta gori? Ili su te dve stvari bile nepovezane? Možda je Hajt koristio svoju ulogu međunarodnog biznismena kao pokriće. Jesu li on i Irac naprosto bili plaćene ubice? Vrhunski atentatori?

Hajt i Fulan potom napustiše tržnicu i nastaviše da hodaju još pola stambenog bloka. Zaustavili su se i zagledali u modernu trospratnu građevinu s velikim staklenim prozorima, koja je gledala na reku Dubai. Bila je to javna zgrada, krcata muškarcima, ženama i decom. Bond pride bliže i ugleda znak na arapskom i engleskom jeziku. Muzej Emirata.

Dakle, ovo je Hajtova meta. I bila je prokleta dobra. Bond je proud pogledom. Najmanje stotinu ljudi šetkalo se u prizemlju, a još najma-

nje toliko se nalazilo i na gornjim spratovima. Građevina je stajala veoma blizu reke Dubai, sa samo jednim uzanim prilaznim putem ispred glavnog ulaza, što je značilo da će vozila hitne pomoći i vatrogasna kola imati otežan pristup mestu masakra.

Fulan se nelagodno osvrnu oko sebe, ali Hajt bez oklevanja prođe kroz ulazna vrata. Dva muškarca nestaje u unutrašnjosti muzeja.

Neću dopustiti da svi ti ljudi izginu. Bond stavi sićušni mikrofoni u uvo i pokrenu aplikaciju za prisluškivanje na mobilnom telefonu. Pošao je za dvojicom muškaraca, platio simboličnu cenu ulaznice i prišao bliže metama umešavši se u grupu zapadnih turista.

Nije mogao a da ne pomisli na ono što mu je Feliks Lajter rekao. Spasavanje ovih ljudi odista bi moglo da upozori Hajta da mu je neko na tragu.

Šta bi M učinio u ovim okolnostima?

Pretpostavljao je da bi starac žrtvovao devedesetoro kako bi spasao hiljade. Bio je aktivni admiral u Kraljevskoj ratnoj mornarici. Oficiri tog nivoa sve vreme moraju da donose ovako teške odluke.

Dovraga, pomisli Bond, ja naprosto moram nešto da uradim. Video je decu kako trčkaraju unaokolo, muškarce i žene kako posmatraju izložene predmete i živo diskutuju o njima, ljude kako se smeju i klimaju glavom dok zaokupljeno slušaju turističke vodiče koji su objašnjavali postavke.

Hajt i Fulan zađoše dublje u zgradu. Šta to rade? Nameravaju li da negde postave eksplozivnu napravu? Možda je ta bomba bila napravljena u bolničkom podrumu u Marču.

Ili je industrijski inženjer Fulan napravio za Hajta nešto drugo.

Bond je kružio prostranim mermernim predvorjem sa arapskom umetnošću i antikvitetima. Masivni luster dominirao je prostorijom. Ležerno je uperio mikrofoni prema muškarcima. Začuo je desetak odlomaka okolnih razgovora, ali nijedan između Hajta i Fulana. Ljut na sebe, pažljivije je uperio mikrofoni i napokon začuo Hajtov glas: „Već veoma dugo se radujem ovome. Moram da ti se još jednom zahvalim što si omogućio da se ovo dogodi.“

Fulan reče: „Zadovoljstvo mi je da učinim ono što je u mojoj moći. Dobro je što zajedno poslušamo.“

Hajt rastrojeno prošapta: „Zeleo bih da fotografišem tela.“

„Da, da, naravno. Šta god poželiš, Severane.“

Koliko blizu mogu da pridem telima?

Hajt potom reče: „Skoro je sedam sati. Jesmo li spremni?“

Šta da radim? - pomisli očajnički Bond. Ljudi će uskoro izginuti.

Namera neprijatelja uslovljava reakciju...

Primetio je protivpožarni alarm na zidu. Mogao bi da ga aktivira i evakuše zgradu. Takođe je zapazio i video-kamere sistema za nadzor i pripadnike obezbeđenja. Istog trena bi ga identifikovali kao čoveka koji je aktivirao alarm i, premda bi pokušao da pobegne, čuvari i policija bi ga možda uhvatili i pronašli njegovo oružje. Hajt bi mogao da ga vidi. Lako bi zaključio šta se desilo. Misija bi propala.

Postoji li bolji način?

Nije mogao da smisli nijedan pa se približio ploči s protivpožarnim alarmom.

18.55.

Hajt i Fulan su užurbano hodali ka vratima u stražnjem delu predvorja. Bond je sada stajao pored alarma. Snimale su ga tri video-kamere.

A čuvar je bio udaljen svega šest-sedam metara. Zapazio je Bonda i možda uočio da njegovo ponašanje nije sasvim onakvo kakvo bi se dalo očekivati od zapadnog turista u muzeju. Čovek je sagnuo glavu i izgovorio nešto u mikrofonski prikačen za rame.

Ispred Bonda, kraj diorame trke kamila, stajala je porodica. Dečak i njegov otac smejali su se komičnim modelima.

18.56.

Zdepasti čuvar se okrenu ka Bondu. Nosio je pištolj u futroli na boku. Zaštitna navlaka futrole bila je otkopčana.

18.57.

Čuvar krenu napred, sa šakom opasno blizu drške oružja. Iako su Hajt i Fulan bili na svega šest-sedam metara odatle, Bond se ipak mašio protivpožarnog alarma.

U torn trenutku, iz razglasnog sistema se začu najava na arapskom jeziku.

Bond zastade da je oslušne. Razumeo je najveći deo. Engleski prevod usledio je nekoliko trenutaka kasnije i potvrdio mu da je dobro razumeo.

„Gospodo, molimo vlasnike ulaznica za izložbu u sedam sati da krenu ka ulazu u Severno krilo.“

To je bio ulaz kojemu su se Hajt i Fulan trenutno približavali, negde u dnu glavne dvorane. Nisu napuštali muzej; ako je zgrada predstavljala lokaciju na kojoj će ljudi umreti, zašto dvojica muškaraca nisu bežali odavde?

Bond se odmaknu od protivpožarnog alarma i pođe ka vratima. Čuvar ga još jedanput podozrivo osmotri, a zatim se okrenu u stranu zakopčavajući navlaku futrole.

Hajt i njegov saradnik stajali su na ulazu za specijalnu izložbu muzeja. Bond odahnu s olakšanjem kad je konačno razumeo šta se dešava. Naziv izložbe glasio je Smrt u pesku. Natpis na ulazu saopštavao je pose-

tiocima da su arheolozi prošle jeseni nadomak oaze Liva u Abu Dabiju, otprilike hiljadu kilometara ka unutrašnjosti kopna od Persijskog zaliva, pronašli masovnu grobnicu staru hiljadu godina. Čitavo nomadsko arapsko pleme, ukupno devedeset dve osobe, bilo je napadnuto i ubijeno. Odmah posle masakra, peščana oluja prekrila je i zakopala tela. Kada je selo otkriveno prošle godine, posmrtni ostaci bili su savršeno očuvani u vrelom, suvom pesku.

Izložba sasušenih leševa bila je postavljena tačno onako kako su pronadani, u vernoj rekonstrukciji nomadskog sela. Zarad očuvanja javnog morala, tela su prekrivali da bi bila pristojna. Specijalna večerašnja izložba u sedam sati, kojoj su mogli da prisustvuju samo muškarci, bila je namenjena naučnicima, doktorima i profesorima, a leševi nisu bili pokriveni. Fulan je očigledno nekako uspeo da Hajtu nabavi ulaznicu.

Bond se zamalo glasno nasmejao; preplavio ga je talas olakšanja. Nesporazumi, pa čak i grube greške, uopšte nisu bili neuobičajeni u svetu špijunaže, u kojem obaveštajci moraju da kuju i izvršavaju planove imajući na raspolaganju samo fragmente informacija. Rezultati takvih grešaka često su bivali katastrofalni; Bond nije mogao da se priseti primera u kojem je sve prošlo glatko, kao ovde, gde se zlokobna tragedija pretvorila u neškodljivo kulturno dešavanje. Prva pomisao mu beše koliko će uživati kada čitavu priču bude prepričavao Fili Meijdenstoun.

Međutim, njegovo olakšanje se pomračilo kada je shvatio da je zamalo upropastio misiju zarad devedesetoro ljudi koji su bili mrtvi već čitav milenijum.

Raspoloženje mu se dodatno pokvarilo dok je gledao u prostranu izložbenu prostoriju i panoramu smrti. Na nekim leševima je još bilo kože, nalik uštavljennoj životinjskoj koži. Drugi su uglavnom bili skeleti, s rukama ispruženim ispred sebe u poslednjem vapaju za milost. Mršava obličja majki s decom u naručju. Prazne očne duplje, prsti tanki poput suvih grančica, usta izvitoperena u užasnim osmesima usled delovanja vremena i truljenja.

Bond bad pogled na Hajtovo lice dok je zurio u mrtvace. Bio je ushićen; u očima mu je jasno bleštala seksualna želja. Čak je i Fulanu bilo nelagodno zbog zadovoljstva koje je njegov poslovni partner otvoreno pokazivao.

Nikada ranije nisam čuo takvu vrstu radosti na vesti o ubijanju...

Hajt je snimao jednu fotografiju za drugom, a blic kamere mobilnog telefona se vao je po sasušenim leševima čineći ih da izgledaju još neprirodnije i sablasnije.

Kakvo prokleta traćenje vremena, pomisli Bond. Sve što je saznao bilo je da Hajt poseduje nekakvu novu mašinu za reciklažu dubreta i da se pali na mrtvace. Da li je i Incident dvadeset, šta god bilo u pitanju, takođe bio neko slično pogrešno tumačenje presretnute poruke? Pomisli na originalnu poruku i zaključ da, šta god je za tad planirano, petak predstavljao stvarnu opasnost.

... procena početnih žrtava u hiljadarma, protivno britanskim interesima, sredstava prebačena kao što je dogovoreno
Te reči su nedvosmisleno ukazivale na teroristički napad.

Hajt i Fulan su zašli dublje u izložbenu prostoriju a, bez specijalne ulaznice, Bond nije mogao da krene za njima. No, Hajt je ponovo progovorio. Bond podiže mobilni telefon.

„Nadam se da shvataš šta mora da se uradi s torn tvojom devojkom. Kako se ono beše zove?”

„Stela", odgovori Fulan. „Ne, nemamo drugog izbora. Kada sazna da nemam nameru da ostavim suprugu, predstavljaće rizik. Zna prewise. A da budem iskren", dodao je, „u poslednje vreme je pravi davež.”

Hajt nastavi: „Moj saradnik će se postarati za to. Odvešće je u pustinju i postarati se da nestane. Šta god da uradi, biće efikasno. On je zaista zapanjujuće dobar u planiranju... pa, svega.”

Dakle, Irac je zato ostao u skladištu.

Ukoliko je nameravao da ubije Stelu, onda ipak jeste postojalo nešto vise u vezi sa ovim putovanjem od običnog zakonitog biznisa. Moraće da pretpostavi da to uključuje i Incident dvadeset. Bond užurbano izađe iz muzeja, pozvavši usput Feliksa Lajtera. Morali su da spasu ženu i saznaju šta zna.

Međutim, Lajterov mobilni telefon zazvonio je četiri puta, a zatim prebacio poziv na govornu poštu. Bond pokuša ponovo. Zašto se, dodavola, Amerikanac ne javlja? Jesu li on i Nasad u ovom trenutku pokušavali da spasu Stelu, možda su se baš sad borili protiv Irca ili šofera? Ili protiv obojice?

Još jedan poziv. Ponovo govorna pošta. Bond potrča krivudajući kroz tržnicu dok su napevi pozivali vernike na molitvu i ispunjavali vazduh sutona.

Zadihan i oznojen, pet minuta kasnije stigao je do Fulanovog skladišta. Hajtov ford linkoln je iščezao. Provukao se kroz rupu koju su ranije prosekli u žičanoj ogradi. Prozor kroz koji se Lajter ranije provukao, bio

je zatvoren. Otrčao je do skladišta i kalauzom otvorio bočna vrata. Kli-
znuo je unutra i potegao valter.

Činilo se da je mesto napušteno, mada je mogao da čuje glasno zu-
janje mašina.

Nigde nije bilo ni traga ni glasa od devojke.

Gde su Lajter i Nasad?

Svega nekoliko sekundi kasnije, dobio je odgovor na to pitanje, ili
barem jedan deo odgovora. U sobi u koju je Lajter ušao, pronašao je
mrlje sveže krvi na podu. Unaokolo su bili vidljivi znakovi borbe, dok
je nekoliko alatki ležalo razbacano po podu... zajedno sa Lajterovim pi-
štoljem i mobilnim telefonom.

Zamislio je scenario onoga što se ovde možda odigralo. Lajter i Nasad
su se razdvojili, a Amerikanac se sakrio u ovoj sobi. Mora da je posma-
trao Irca i Stelu kada mu se šofer prišunjavao s leđa i udario ga matičnim
ključem ili nekom štanglom. Da li su Lajtera odvukli, strpali u prtljažnik
linkolna i odvezli u pustinju zajedno s devojkom?

S pištoljem nagotovs, krenuo je prema dovratniku odakle je čuo bru-
janje mašine.

Stao je kao ukopan kada je ugledao prizor pred sobom.

Čovek u plavoj jakni, koji ga je ranije pratio na aerodromu, gurao
je nesvesnog Feliksa Lajtera u jednu od masivnih mašina za sabijanje
dubreta. Cijin agent ležao je potrbuške, s nogama napred, na pokretnoj
traci koja se nije kretala, premda je mašina bila uključena; u središtu
trake, dve ogromne čelične ploče, postavljene sa obe strane, krenule su
napred, spojile se, a zatim se povukle unazad kako bi primile novu turu
dubreta.

Lajterova stopala bila su udaljena svega dva metra od njih.

Napadač podiže pogled i namršteno se zagleda u uljeza.

Bond uperi pištolj u čoveka i povika: „Drži ruke uz bokove!”

Čovek na tren postupi kao što mu je naredeno, ali zatim munjevito
skoči udesno i pritisnu dugme na mašini, a potom pobeže i nestade s
vidika.

Pokretna traka poče da se postojano kotrlja napred, nosed Lajtera
prema debelim čeličnim pločama koje su se približavale jedna drugoj
na petnaest centimetara, a zatim vraćale u prvobitan položaj kako bi još
otpada pristiglo između njih.

Bond pritrča mašini i pljesnu po crvenom dugmetu za iskljudvanje,
a potom pojuri za napadačem. Međutim, snažni dizel-motor se nije od-
mah zaustavio; traka je nastavila da nosi njegovog prijatelja prema smr-
tonosnim pločama, koje su neumorno udarale napred-nazad.

Gospode bože! Bond je vratio valter natrag u futrolu i okrenuo se Zgrabio je Lajtera i pokušao da ga izvuče iz mašinerije. Međutim, pokretna traka bila je opremljena zašiljenim zupcima radi stabilnosti tereta a Lajterova odeća se zakačila za njih.

Dok mu se glava klatila levo-desno, a krv slivala u oči, Amerikanac je nastavio da se kreće prema mehanizmu za sabijanje dubreta.

Četrdeset pet centimetara, četrdeset... trideset.

Bond skoči na traku, ščepa Lajtera za sako, odupre se nogama o okvir i cimnu iz sve snage. Inercija se usporila, ali je snažni motor neumorno nastavio da tera pokretnu traku prema čeličnoj presi.

Lajter je bio udaljen dvadeset centimetara, pa petnaest, sve bliže pločama koje će mu samleti stopala i gležnjeve u krvavu kašu.

Mišića napetih do bola, Bond cimnu još snažnije, zaječavši od napora.

Osam centimetara...

Traka se napokon zaustavi, kao i čelične ploče koje ispustiše hidraulični uzdah.

Boreći se da dođe do daha, Bond posegnu rukom, otkači Amerikančeve pantalone sa zubaca pokretne trake, izvuče ga iz mašine i nežno položi na pod. Potom potrča ka odeljenju za utovar s pištoljem pred sobom, ali nigde nije video ni traga ni glasa od muškarca u plavoj jakni. Nakon što je osmotrio okolinu u potrazi za drugim opasnostima, vratio se do Cijinog agenta koji je polagano dolazio svesti. Lajter se uz Bondovu pomoć polako uspravio u sedeći položaj.

„Ne mogu da te ostavim samog ni pet minuta, zar ne?“, dočeka ga Bond pošalicom, prikrivajući užas koji je osetio zbog bliske smrti prijatelja. Pregledao mu je ranu na glavi i brisao krv s čela krpom koju je pronašao u blizini.

Lajter baci pogled na mašinu. Zavrteo je glavom. Potom mu se poznati osmeh raširio preko usukanog lica. „Vi Britanci se uvek pojavljujete u pogrešno vreme. Imao sam ga tačno tamo gde sam želeo.“

„Gde, u bolnici?“, upita ga Bond. Srce mu je bubnjalo u grudima od napora i olakšanja zbog srećnog ishoda.

„Jok!“ Amerikanac pogleda krpu. Bila je okrvavljena, a on je izgledao više gnevno negoli povređeno. „Dodavola, Džejmse, prošlo je sedam sati! Šta je sa onih devedeset ljudi?“

Bond mu objasni sve o izložbi.

Lajter se hrapavo nasmeha. „Kakva ispala! Brate, ala smo pogrešno rotumačili znakove! Znači, Hajt se loži na leševe. Želeo je da ih foterafiše? Čovek otvara potpuno novi žanr pornografije.“

Bond pokupi Lajterov mobilni telefon i pištolj s poda i vrati mu ih.

„Šta se dogodilo, Felikse?"

Lajterove oči se smračiše. „Vozač linkolna je ušao u skladište čim si ti otišao. Video sam ga kako razgovara sa Ircem i da obojica zagledaju devojkicu. Znao sam da se sprema nešto gadno, što je značilo da ona zna nešto važno. Nameravao sam da izvedem nešto kako bih je spasao. Da se pretvaramo da smo inspektori zaštite na radu ili tako nešto. Pre nego što sam mogao da se pokrenem, šćepali su devojkicu, vezali, i odvukli je u kancelariju. Poslao sam Jusufa na drugu stranu skladišta, a zatim sam krenuo prema njima, ali me je taj kopilan sredio pre nego što sam prešao tri metra, onaj tip iz tržnog centra, što te je pratio."

„Znam. Video sam ga."

„Čoveče, da ti pravo kažem, taj kućkin sin zna neke zajebane karate poteze. Zviznuo me je iz sve snage, a ja sam odmah završio u nokdaunu."

„Da li je nešto rekao?"

„Kad me je opajdario, mnogo je brektao."

„Da li je radio zajedno sa Ircem ili Fulanom?"

„Nemam pojma. Nisam ih video zajedno."

„Šta je s devojkicom? Ako ikako možemo, moramo da je pronađemo."

„Verovatno su trenutno na putu ka pustinji. Ako imamo sreće, Jusuf ih prati. Verovatno je pokušao da me pozove dok sam bio u nesvesti." Američki obaveštajac se uz Bondovu pomoć osovio na noge. Uzeo je telefon i pozvao odranije memorisan broj.

Zvonjava se začula nedaleko odatle: lepa, vesela melodija. Ali prigušena.

Obojica se osvrnuše unaokolo.

Potom se Lajter okrete prema Bondu. „O, ne", prošapta Amerikanac sklopivši oči na tren. Potrčali su ka zadnjem delu mašine za sabijanje dubreta. Zvuk je dopirao iz unutrašnjosti velike, do vrha pune kante koju je mašina automatski zapečatila žicom, a zatim izbljuvala na platformu, spremnu za utovar i bacanje u đubre.

Bond takođe shvati šta se desilo. „Ja ću pogledati", reče.

„Ne", reče mu odlučno Lajter. „To je moj posao." Odmotao je žicu, duboko udahnuo, a zatim pogledao u vreću. Bond mu se pridruži.

Gusto nabijena mešavina oštirih metalnih otpadaka, žice, šipki i zavrtanja bila je isprepletana s masom iskidane, krvave odeće i samlevenih parčića ljudskih organa i kostiju.

Staklaste oči na zdrobljenom, iskrivljenom lieu Jusufa Nasada zurile su pravo u njih.

Bond i Lajter su se ćutke vratili natrag do alfe i proverili satelitski system za praćenje, koji ih je izvestio da se Hajtova limuzina vratila natrag u Interkontinental. Vozilo se dva puta nakratko zaustavilo na putu do hotela - verovatno kako bi prebacili devojkicu u drugo vozilo koje će je odvesti na njeno poslednje putovanje u pustinju i kako bi pokupili Hajta na povratku iz muzeja.

Petnaest minuta kasnije, Bond je uvezao automobil na parkiralište hotela.

„Želiš li da iznajmiš sobu?“, upita ga Bond. „Da se pobrineš za to?“ Pokazao je na ranu na Lajterovoj glavi.

„Jok, sad mi je najpotrebnije prokleta piće. Samo ću se oprati. Ćekaću te u baru hotela.“

Parkirali su se, a Bond je otvorio prtljažnik. Izvadio je torbu s laptopom, a putnu torbu ostavio unutra. Lajter je prebacio malu torbu preko ramena i pronašao kaćket žigosan amblemom fudbalskog tima Univerziteta Longhorn u Teksasu. Živahno ga je navukao na glavu, a zatim nagurao kosu boje slame ispod kaćketa. Ušli su kroz boćna vrata u hotel.

Lajter je otišao da se opere, a Bond je, uverivši se da se niko iz Hajtove pratnje ne nalazi u predvorju, prošao kroz prostoriju i izašao napolje s druge strane. Osmotrio je grupicu šofera zbijenih pored limuzina: nešto su uzbuđeno razgovarali. Uvideo je da niko od njih nije Hajtov vozać. Mahnuo je rukom najnižem ćoveku, a ovaj mu je željno prišao.

„Imaš li vizitkartu?“, upita ga Bond.

„Naravno da imam, gospodine.“ Vozać je pokaza Bondu, koji je kratko osmotri, a zatim strpa u džep. „Šta gospodin želi? Izlet do pešćanih dina? Ne! Znam! Posetu zlatarskom soku! Za vašu gospu. Kad joj donesete poklon iz Dubaija, bićete njen heroj.“

„Znaš li ćoveka koji je unajmio tu limuzinu?“, Bondov pogled brzo prede preko Hajtovog linkolna.

Šoferove oći se pomraćiše. Bond nije bio zabrinut. Znao je kada je neko na prodaju. Pokušao je još jednom. „Poznaješ ga, zar ne?“

„Ne naroćito dobro, gospodine.“

„Ali vi šoferi uvek međusobno razgovarate. Znaete sve šta se dešava u hotelu, a naroćito u vezi s neobićnim tipom kao što je gospodin Hajt.“

Pružio je ćoveku pet stotina dirhama.

„Da, gospodine, naravno, gospodine. Moćda sam naćuo nešto... samo da malćice razmislim. Da, moćda znam.“

„A šta bi to moglo da bude?“

„Verujem da su on i njegovi prijatelji otišli u restoran. Provešće tamo dva sata, manje-više. To je veoma dobar restoran. Obeduje se natenane.“

„Imaš li ikakvu ideju kuda će posle toga?“

Blago klimanje glavom, ali bez pratećih reči.

Dodatnih pet stotina dirhama pridružiše se prethodnim.

Čovek se tiho i cinično nasmeja. „Ljudi su često nepažljivi u našoj blizini. Mi, šoferi, naprosto smo osobe koje razvoze ljude unaokolo. Mi smo kamile. Životinje za vuču. Aludiram na činjenicu da ljudi ne primećuju da postojimo. Samim tim, veruju da ne čujemo šta govore, ma koliko to bilo poverljivo. Ma koliko dragoceno.“

Bond pokaza čoveku svežanj novčanica, a zatim ga vrati natrag u džep.

Šofer se nakratko osvrnu oko sebe, a zatim reče: „Gospodin Hajt večeras leti za Kejptaun. Privatnim mlaznjakom. Poleće za otprilike tri sata. Kao što rekoh, restoran hotela je poznat po raskoši i opuštenoj atmosferi.“ Lažno durenje. „Ali vaša pitanja mi govore da verovatno ne želite da vam jedan moj prijatelj rezerviše sto. Razumem. Možda prilikom vaše sledeće posete Dubaiju.“

Bond mu pruži ostatak novca. Potom je izvadio čovekovu vizitkartu i, premećući je po prstima, upitao ga: „Moj saradnik? Čovek koji je sa mnom ušao u hotel? Jesi li ga video?“

„Tip žestokog izgleda?“

„Veoma žestok tip. Ja uskoro odlazim iz Dubaija, ali on ostaje ovde. Najiskrenije se nadam, za tvoje dobro, da su informacije o kretanju gospodina Hajta precizne.“

Bondove reči su oduvale osmeh sa šoferovog lica kao pustinjska oluja pesak. „Da, da, gospodine, potpuno su tačne, Alaha mi. Neka Mu je večita slava.“

Bond je otišao u bar i seo za sto na terasi s koje je pucao pogled na reku Dubai, mirno ogledalo prošarano nemirnim odrazima raznobojnih svetala, što je u potpunosti odudaralo od užasa kojem je prisustvovao u Fulanovoj fabrici.

Konobar mu je prišao i upitao ga želi li nešto da naruči. Američki burbon bio je Bondova omiljena vrsta alkoholnog pica, ali je verovao da votka poseduje lekovita svojstva kada se posluži ledeno hladna. Naručio je dupli votka-martini, srednje suv, i zamolio kelnera da dobro promućka sastojke, što ne samo da bolje rashlađuje votku od mešanja, već je i provetrava, čime se ukus koktela značajno poboljšava.

„Samo s tankom kriškom limuna.“

Kada je piće stiglo, prikladno neprozirno - što je predstavljalo dokaz da je dobro promućkano - smesta je iskapio polovinu i osetio kako mu se oksimoronska ledena vrelinu podiže iz grla u lice. Martini je pomo-

gao u ublažavanju osećaja osujećenosti što nije uspeo da spase ni mladu ženu ni Jusufa Nasada.

Međutim, nije mu pomogao da izbriše sećanje na jezivi izraz na Hajtovom lieu dok je požudno zurio u okamenjena tela.

Ponovo je otpio gutljaj i odsutno posmatrao televizor iznad šanka na kojem se prikazivao video-spot prelepe bahreinske pevačice Ahlam, montiran u kičastom maniru tipičnom za arapsku i indijsku televiziju. Njen zarazni, uzbudljivi glas probijao se iz zvučnika.

Iskapio je ostatak pica, a zatim pozvao Bila Tanera. Objasnio mu J^c za lažnu uzbunu u muzeju i ko su mrtvi, a potom dodao da Hajt nocas

tuie u Kejptaun. Može li Odeljenje T da mu sredi vožnju? Vise nije Inogao da računa na mlaznjak svog prijatelja, koji je već odleteo natrag u London.

Videću šta mogu da uradim, Džejmse. Verovatno će posredi biti let putničkom klasom. Doduše, ne znam možeš li stići tamo pre Hajta."

„Sve što mi je potrebno jeste da posmatrač sačeka Hajtov let i vidi kuda ide. Kakva je dole situacija sa MI6?"

„Stanica Z ima tajnog operativca u Kejptaunu, čoveka po imenu Gregori Lamb. Sačekaj da proverim njegov status." Bond je začuo kuckanje po tastaturi. „Trenutno boravi u Eritreji - zveketanje sabljama na sudanskoj granici se pogoršalo. Ali, Džejmse, ne želimo da umešamo Lamba u priču ako postoji bilo kakav način da to izbegnemo. Njegov dosije uopšte nije besprekoran. Poprimio je kulturne karakteristike domorodaca, poput nekog lika iz romana Grejama Grina. Mislim da je MI6 namestio da ga opozove, samo što još nisu stigli da to i urade. Pronaći ću ti nekog lokalca. Preporučujem JAPS, južnoafričku policiju, bolje nego Nacionalnu obaveštajnu službu, koja se u poslednje vreme provlači po vestima, i to u veoma negativnom kontekstu. Obaviću nekoliko razgovora i javiću ti šta sam postigao."

„Hvala, Bile. Možeš li da me spojiš sa odeljenjem Q?"

„Mogu. Srećno, Džejmse."

Uskoro je začuo zamišljeni glas: „Odeljenje Q. Hirani ovde."

„Ovde 007, Sanu. U Dubaiju sam. Potrebno mi je nešto, i to hitno."

Nakon što mu je objasnio situaciju, Hirani je zvučao razočaran jednostavnošću Bondovog zahteva. „Gde se trenutno nalaziš?", pitao je.

„U hotelu Interkontinental, u Festival Sitiju."

Bond začu kuckanje po tastaturi.

»U redu. Za tridesetak minuta. Upamti: cveće."

Prekinuli su vezu, nakon čega je stigao Lajter, seo i naručio čašu čistog džim bima. „To znači bez leda, bez vode, bez voćne salate, bez

svih tih gluposti. U stvari, neka bude dupli. A mogao bih da živim i sa trostrukim."

Bond je naručio još jedan martini. Nakon što je kelner otišao, upitao je Lajtera: „Kako ti je glava?"

„Sitnica", promrmlja Lajter. Nije delovao teško ozleđen, a Bond ' znao da je zlovoljno raspoložen zbog Nasadove smrti. „Jesi li otkrio išt, a o Hajtu?"

„Večeras odlaze iz Dubaija. Za nekoliko sati. Idu u Kejptaun."

„Šta ima dole?"

„Nemam pojma. To je nešto što tek moram da otkrijem", odgovori mu Bond.

I da to učinim u roku od tri dana, podseti se, ukoliko želim da spašem na hiljade ljudi.

Začutili su kada im je konobar doneo pića. Oba agenta su pogledom pretraživala prostoriju dok su pijuckala. Na vidiku nije bilo ni traga ni glasa od tamnokosog čoveka s mindušom, niti posmatrača koji obraćaju isuviše - ili pak nedovoljno - pažnje na dvojicu muškaraca u uglu.

Nijedan agent nije podigao čašu u znak sećanja na pomoćnika koji je upravo izgubio život. Ma koliko bili u iskušenju, to je predstavljalo nešto što se nikada ne radi.

„Nasad?" upita Bond. „Njegovo telo?" Pomisao na saveznika koji je umro na tako užasan način teško mu je padala.

Lajterova usta se stisnuše. „Da su Hajt i Irac bili umešani u njegovu smrt, i da sam pozvao jurišni tim, znali bi da smo im na tragu. U ovom trenutku neću da rizikujem da upropastim naše paravane. Jusuf je veoma dobro znao u šta se upliće."

Bond klimnu glavom. Lajter je ispravno postupio, premda mu ta spoznaja nimalo nije olakšala donošenje tako teške odluke.

Lajter udahnu isparenja viskija, a zatim otpi još jedan gutljaj. „Znaš, u ovom poslu, izbori poput tog su ono što je zaista teško, a ne izvlačenje pištolja i izigravanje Buča Kasidija. Takve stvari naprosto radiš bez ikakvog razmišljanja."

Bondov mobilni telefon zazuja. Odeljenje T mu je rezervisalo kartu za Kejptaun na noćnom letu avio-kompanije Emirati. Avion poleće za tri sata. Bond je bio zadovoljan izborom transportnog sredstva. Vazduhoplovna kompanija Emirati marljivo je izbegavala da na tržištu postane samo još jedno sredstvo za prevoz masa i pružala je putnicima izuzetno kvalitetnu uslugu, tipičnu za zlatno doba vazdušnog saobraćaja pedeset ili šezdeset godina ranije. Rekao je Lajteru da odlazi iz zemlje. Dodao je: „Hajde da nešto pojedemo."

Amerikanac je mahanjem ruke pozvao konobara i zatražio porciju ediela. „Onda nam donesi i morskog grgeča s roštilja. Budite ljubazni i izvadite mu kosti.”

„Da, gospodine.”

Bond je naručio bocu šablijskog premijer kri koji je stigao nekoliko trenutaka kasnije. U tišini su pijuckali vino iz rashlađenih čaša sve dok kelner nije doneo poslužavnik s predjelom: kofta* (*Kofta - bliskoistočne ćufte u paradajz sosu. (Prim, prev.)*), masline, humus, sir, plavi patlidžan, orasi i najbolji beskvasni hleb koji je Bond ikada okusio. Počeše da jedu. Konobar je odneo ostatke i doneo glavno jelo. Bela riba jednostavnog izgleda ležala je na posteljini od zelenog sočiva. Bila je veoma dobra, delikatna, a ipak s jedva primetnim ukusom mesa. Bond je pojeo svega nekoliko zalogaja kad mu je mobilni telefon ponovo zazujao. Na ekranu se video samo telefonski broj britanske vlade. Pomislivši da ga Fili poziva iz tuđe kancelarije, javio se.

Smesta je zažalio što je to učinio.

„Džejmse! Džejmse! Džejmse! Pogodi ko je? Persi ovde! Dugo se nismo čuli!”

Bondu pade mrak na oči.

Lajter se namršti kad se Bond natmurio.

„Persi... zdravo.”

Ozborn Smit ga upita: „Jesi li dobro? Verujem da nemaš nikakvih ozleda koje zahtevaju išta vise od flastera.”

„Dobro sam.”

„Drago mi je što to čujem. Sad, ovde se događaji odigravaju munjevitom brzinom. Tvoj šef je sve obavestio o Geheni. Ti si verovatno bio odveć zauzet izbegavanjem nadležnosti da bi bio upoznat s tim.” Ostavio je da red nekoliko trenutaka lebde u vazduhu, a potom rekao: „Aha. Samo te zavitlavam, Džejmse. Činjenica je, međutim, da te zovem iz nekoliko razloga, a prvi od njih je da ti se izvinim.”

„Zaista?”, upita podozrivo Bond.

Glas pripadnika Treće divizije postade ozbiljan. „Priznajem da sam jutros u Londonu imao taktički tim spreman da ščepa Hajta na aerodromu i dovede ga na šoljicu čaja i razgovor. No, ispostavilo se da si bio u pravu. Posmatrad su pokupili odlomke razgovora i uspeali da ga dešifruju. Pričekaj, citiraću ti izveštaj. Dakle, najpre nešto zbrkano, a zatim: Severan ima triglavnapartnera... bilo koji od njih može da pritisne dugme ako je on iz nekog razloga sprečen da to učini. Dakle, kao što vidiš, hapšenje Hajta bi zaista bila velika greška, baš kao što si rekao. Ostali bi se

posakrivali u zečje rupe, a mi bismo izgubili svaku šansu da saznamo šta je zapravo Gehena i kako da je spredmo." Zastao je da udahne vazduh.

Bio sam pravo zakeralo kada smo se upoznali, i zbog toga ti se takođe izvinjavam. Želim da radimo zajedno na ovom slučaju, Džejmse. Prihvataš li izvinjenje? Bilo pa prošlo, nespornosti zaboravljeni uz jedan zamah Hermioninim magičnim štapićem?"

Bond je naučio da u svetu špijunaže saveznici traže oprostaj zbog problema koje su ti napravili otprilike isto onoliko često koliko to čine i neprijatelji. Pretpostavio je da dobar deo pokajanja Ozborna Smita potiče od želje da ostane u igri kako bi za sebe ipak ugrabio delić slave, ali to je bilo sasvim u redu što se tiče Bonda. Mario je jedino za to da sazna šta je Gehena i da spreči smrt hiljadu nevinih ljudi.

„Pretpostavljam."

„Dobro. Sad, tvoj šef nas je obavestio o onome što si otkrio u Marču, a ja trenutno istražujem tragove. Referenca prečnik eksplozije prilično je očigledna, dakle, u pitanju je improvizovana eksplozivna naprava pa pratimo sve izveštaje o nestalim eksplozivima. Takođe, znamo da jedan od uslova dogovora uključuje pet miliona funti. Pozvao sam prijatelje u Engleskoj banci i zamolio ih da provere sve sumnjive finansijske aktivnosti."

Bondu je takođe palo na pamet da pozove Englesku banku sa zahtevom da provere sumnjive novčane transakcije. Međutim, pet miliona funti je ovih dana predstavljalo toliki sitniš da je verovao kako će biti previse odgovora koje bi trebalo istražiti. Ipak, nije bilo nikakve štete u tome da se Ozborn Smit time temeljno pozabavi.

Pripadnik Treće Divizije dodade: „Što se tiče reference da je kurs potvrđen, pa, sve dok ne saznamo nešto više, ne možemo da pratimo nikakve avione niti brodove. No, obavestio sam momke u vazduhoplovstvu i lukama da budu u stanju pripravnosti kako bi brzo reagovali ako se ukaže potreba."

„Odlično", reče Bond ne dodavši kako je već zatražio od Bila Tanera da učini to isto. „Upravo sam saznao da Hajt, njegova prijateljica i Irac večeras putuju za Kejptaun."

„Kejptaun? E, to je podatak vredan naprezanja vijuga. Malo sam zavirio u Hajtove šupljine, da tako kažemo."

Bond je pretpostavio da Ozborn Smit tako poima prijateljsku šalu.

„U Južnoj Africi se nalazi jedna od najvećih Grinvejevih podružnica. Njegov dom daleko od doma. Kladam se da Gehena ima neke veze s tim - bog sveti zna da tamo dole ima poprilično britanskih interesa."

Bond mu je zatim ispričao za Mahdija el Fulana i smrt devojke. „Sve što smo konkretno saznali jeste da Hajta uzbuđuju fotografije mrtvaca. I to da Fulanova kompanija najverovatnije ima nekakve veze s Gehenom. On je u prošlosti snabdevao opremom trgovce oružjem i zagovornike rata.”

„Zaista? Zanimljivo. Sad me podseti: pogledaj fotografiju koju sam ti poslao. Trebalo bi da si je dosad već primio.”

Bond je smanjio ekran aktivnog poziva na telefonu i otvorio elektronsku poštu. Na fotografiji je bio Irac. „To je on”, reče Ozbornu Smitu.

„I mislio sam da će biti. Zove se Nil Dan.” Izgovorio je čovekovo ime i prezime slovo po slovo.

„Kako si ga pronašao?”

„Pomoću snimka video-kamera na aerodromu Getvik. Nema ga u bazama podataka, ali sam rekao svom neumornom osoblju da fotku uporedi sa snimcima uličnih kamera u Londonu. Postoje snimci čoveka s tim neobičnim šiškama kako pregleda tunele Grinvejeve zgrade nedaleko od Viktorijinog keja. Posredi je najnovija inovacija u svetu uklanjanja dubreta - podzemno sakupljanje i odnošenje. Održava puteve čistim, a horde turista srećnim. Nekoliko naših momaka pretvaralo se da su iz Javnih radova, pokazali su fotografiju radnicima i saznali Irčevo pravo ime. Poslao sam njegov dosije u MI5, Skotland jard i tvom načelniku štaba.”

„Koja je Danova priča?”, upita ga Bond. Riba na tanjiru ispred njega se ohladila, ali je ionako izgubio apetit.

„Veoma je neobična. Rodio se u Belfastu, studirao je arhitekturu i mašinstvo, završio koledž kao najbolji student u klasi. Potom je postao vojni inženjer u Britanskoj armiji.”

Vojni inženjeri gradili su mostove, aerodrome i skloništa, a takođe su postavljali i čistili minska polja. Bili su poznati po veštini improvizovanja, odnosno građenju odbrambene ili ofanzivne mašinerije od materijala koje su trenutno imali na raspolaganju, u uslovima koji su bili daleko od idealnih.

Potpukovnik Bil Taner, načelnik štaba Grupe za prekomorski razvoj, bio je vojni inženjer, a taj tihi ljubitelj golfa takođe je i jedan od najmuđrijih i najopasnijih ljudi koje je Bond ikada upoznao.

Ozborn Smit nastavi: „Nakon što je napustio vojsku, postao je samostalni građevinski inspektor. Nisam imao pojma da takav posao uopšte postoji, Međutim, ispostavilo se da se prilikom izgradnje bilo čega, čak i broda ili aviona, projekat mora pregledati na više nivoa. Dan bi pregledao neki posao i presudio: da ili ne. Očigledno je bio među najboljima u branši: pronalazio je greške koje niko drugi nije mogao da nađe. No,

iznenada je dao otkaz i postao savetnik, sudeći prema izveštajima Uprave prihoda. I to vraški dobar - zaraduje oko dve stotine hiljada funti godišnje, a pritom nema ni logo kompanije niti dražesne maskote poput Venloka i Mandevila* (*Venlok i Mandevil - zvanične maskote Olimpijskih i Paraolimpijskih igara koje će se održati u Londonu 2012. godine. Futuristički jednooki vanzemaljci izazvali su negodovanje britanske javnosti koja ih je prozvala „moderna verzija Teletabisa“.* (Prim, prev.))."

Bond je shvatio da ga humor Ozborna Smita, takav kakav je, nakon izvinjenja nervira mnogo manje nego ranije. „Verovatno su se tako i upoznali. Dan je ispitivao nešto za Grinvej, a Hajt ga je unajmio.“

Ozborn Smit nastavi: „Kopanje po podacima iznelo je na videlo kako je Dan u toku protekle četiri godine redovno putovao u Kejptaun. Tamo poseduje stan, kao i još jedan u Londonu, koji smo, uzgred, pročešljali, ali nismo pronašli ama baš ništa zanimljivo. Izveštaji o putovanjima pokazuju da je boravio i u Indiji, Indoneziji, na Karibima i još nekoliko mesta gde se spremaju nevolje. Verovatno je izvidao teren za otvaranje novih podružnica svog šefa, barem tako pretpostavljam.“ Potom je dodao: „Vajthol i dalje njuška po Avganistanu, ali ne dajem ni po lule duvana za njihove teorije. Siguran sam da si ti na boljem tragu, Džejmse.“

„Hvala ti, Persi. Bio si od izuzetno velike pomoći.“

„Zadovoljstvo mi je da budem na usluzi.“ Ove reči bi Bond juče smatrao snishodljivim, ali sada su zvučale iskreno.

Prekinuli su vezu, a Bond je Feliksu Lajteru preneo sve što mu je ispričao Ozborn Smit.

„Dakle, to strašilo Dan je mašinski inženjer? U Sjedinjenim Državama zovemo ih štreberi.“

Ulični prodavac je ušao u restoran i hodao je od stola do stola prodajući ruže.

Lajter primeti pravac Bondovog pogleda. „Slušaj, Džejmse, zaista sam se lepo proveo, ali ako misliš da zapečatiš veče buketom ruža, to će biti previše.“

Bond se nasmeši.

Prodavac je prišao obližnjem stolu i pružio cvet mladom paru. „Molim vas“, rekao je ženi, „dražesna gospa će dobiti ovaj cvet besplatno, uz moje komplimente.“ Krenuo je dalje.

Bond je sekund-dve kasnije podigao salvetu i otvorio kovertu koju je ležerno izvadio iz prodavčevog džepa kada se čovek savršeno opušteno očešao o njega u prolazu.

Upamti: cveće...

Diskretno je pregledao krivotvorenu južnoafričku dozvolu za nošenje vatrenog oružja, propisno overenu i potpisanu. „Trebalo bi da krenemo“, reče, primetivši koliko je sati. Nije želeo da prilikom izlaska iz hotela naleti na Hajta, Dana ili ženu.

„Stavićemo ovo na račun Ujka Sema“, reče Lajter dok je plaćao večeru. Izašli su iz bara, a zatim napustili hotel kroz bočna vrata, zaputivši se prema parkiralištu.

Za pola sata, našli su se na aerodromu.

Rukovaše se, a Lajter prošapta: „Jusuf je bio zbilja odličan pomoćnik, znaš. I više od toga, bio mi je prijatelj. Ako ponovo naletiš na tog kućkinog sina u plavoj vetrovcu i ukaže ti se prilika da ga upucaš, Džejmse, seti se mene.“

sreda

POLJA SMRTI

Dok se boing avio-kompanije Emirati glatko kotrljao preko tarmaka prema kapiji aerodroma u Kejptaunu, Džejms se protegnuo a zatim ponovo obuio cipele. Osećao se osveženo. Ubrzo nakon uzletanja u Dubaiju ispio je dva džim bima i malo vode. Navlaka preko očiju čarobno je odradila posao, a on je proveo bezmalo sedam sati u blagosloveno neprekinutom snu. Trenutno je čitao poruke pristigle od Bila Tanera.

Kontakt: kap. Džordan, služba za borbu protiv kriminala, južno-afrička policija. Čekaće te na aerodromu. Hajt je pod aktivnom prismotrom.

Sledeća je glasila:

Agent MI6 Gregori Lamb nalazi se i dalje u Eritreji. Sveopšte mišljenje ovde je: izbegni ga ako ikako možeš.

Poslednja poruka:

Milo mi je što čujem da ste se ti i Ozborn Smit izljubili i izgrlili. Kad će svadba?

Bond je morao da se nasmeši.

Avion se zaustavio pred kapijom, a stjuardesa je izrecitovala litaniju Procedura prilikom prizemljenja s kojima je Bond bio isuviše dobro

upoznat. „Kabina posade, vrata na ručno otvaranje i spravnjivanje. Dame i gospodo, molim vas da vodite računa kada budete otvarali pregrade za prtljag iznad glave; vaše torbe su se možda ispreturale za vreme leta.”

Blagosloven bio, dete moje, jer je sudbina odlučila da te bezbedno vrati natrag na zemlju... barem zajoš neko vreme.

Bond spusti torbu s laptopom - putnu torbu, u kojoj se nalazilo oružje, predao je prilikom ukrcavanja na avion - i pošao kroz zakrčenu dvoranu prema Imigracionom odeljenju. Udarili su mu štambilj u pasoš. Potom je otišao do carine. Pokazao je dozvolu za nošenje vatrenog oružja zdepastom službeniku ozbiljnog lica, a onda pokupio svoju putnu torbu. Čovek se intenzivno zagledao u njega. Bond se ukočio i zapitao hoće li biti problema.

„Tako dakle”, reče mu carinik, čije se široko i oznojeno lice nadimalo od osećaja moći koje mu je pružao nizak činovnički položaj. „Sad mi recite istinu.”

„Istinu?”, upita ga smireno Bond.

„Da... Kako uspevate da se u toku lova dovoljno približite kudu ili springboku* (*Kudu i springbok su vrste južnoafričkih antilopa. (Prim, prev.)*) kako biste upotreбили pištolj?”

„U tome i jeste izazov”, odgovori Bond.

„I to kakav, moram da primetim.”

Bond se namršti. „No, ja nikada ne lovim springbok antilope.”

„Ne? Ali od njih se pravi najbolje sušeno meso.”

„Možda je odista tako, ali ubijanje springboka bi Engleskoj donelo izuzetno lošu sreću na terenu za ragbi* (*Nacionalni ragbi tim Južnoafričke Republike za maskotu ima springbok antilopu i popularno se zovu Springboks. Igraju redovno protiv engleske selekcije u Svetskoj ligi, a diranje maskote protivničkog tima, osim što je nesportski, donosi i nesreću. (Prim, lekt.)*.”

Carinik se gromko nasmeja, rukova s Bondom, a zatim mu klimnu glavom da krene ka izlazu.

Dvorana za dolaske bila je krcata putnicima. Većina prisutnih je nosila zapadnjačku odeću, mada su poneki bili odeveni u tradicionalnu afričku nošnju: muškarci u dašike, košulje živopisnih boja, i brokatne kape, a žene u kaftane od kente sukna i marame za glavu - sve obojeno drečavim, živopisnim bojama. Šačica putnika imala je na sebi muslimanske odore ili indijske sarije.

Dok se Bond probijao kroz gungulu, začuo je razgovore na nekoliko različitih jezika i bezbroj lokalnih dijalekata. Oduvek ga je fasciniralo pucketanje prilikom govora u afričkim jezicima; u nekim rečima, usta i jezik proizvodili su upravo takav zvuk prilikom izgovaranja suglasnika.

Kojsanski jezik, kojim su govorili žitelji ovog dela Afrike, bio je prepun pucketanja, premda su i zulu i khosanski takođe pucketavi. Bond je pokušao i otkrio da je zvuk maltene nemoguće napraviti.

Pošto njegovog kontakta, kapetana Džordana, nije bilo nigde na vidiku, Bond je otišao do kafea i seo na stolicu za šankom, a zatim naručio dupli espresso. Popio je napitak, platio i izašao napolje, kibicujući prelepu poslovnu ženu. Imala je oko tridesetak godina, pretpostavio je, i egzotično visoke jagodice. Gusta, talasasta, crna kosa sadržala je nekoliko prerano osedelih vlasi, što je samo još više povećavalo njenu lepotu. Tamnocrveno poslovno odelo bilo je tesno pripijeno preko erne košulje i otkrivalo je punu, ali i sportski građenu figuru.

Verujem da ću uživati u Južnoj Africi, pomisli, i nasmeši se dok ju je puštao da prode ispred njega na putu ka izlazu. Poput većine atraktivnih žena u prolaznim stanicama kao što su aerodromi, ignorisala ga je.

Stajao je nekoliko trenutaka u središtu dvorane za dolaske, a zatim mu je palo na pamet kako kapetan Džordan možda čeka da mu Bond pride. Poslao je SMS poruku Bilu Taneru i zatražio da mu pošalje kapetanovu fotografiju. No, tik nakon što je pritisnuo dugme za slanje, opazio ga je: krupni, bradati, crvenokosi muškarac u svetlobraon odelu - pravi medved od čoveka - nakratko je okrznuo pogledom Bonda, neznatno reagovao, ali se prilično žustro okrenuo i otišao do kioska da kupi cigarete.

U špijunskim veštinama, najvažniji je podtekst: lažni identiteti koji maskiraju prave, dosadni razgovori prošarani šiframa koje sagovorniku prenose šokantne činjenice, bezazleni predmeti koji se upotrebljavaju za skrivanje nečega ili kao oružje.

Džordanova iznenadna reakcija - odlazak po cigarete - predstavljala je poruku. Čovek mu nije prišao zato što su neprijatelji bili u blizini. Bond je bacio pogled preko ramena, ali nije ugledao nikakav znak neposredne opasnosti. Mahinalno je sledio propisanu proceduru. Kada vas agent otkači, opušteno odšetate iz područja što je neupadljivije moguće i stupite u kontakt s posrednikom koji vam zatim ponovo ugovori sastanak na bezbednijoj lokaciji. Bil Taner će biti taj posrednik.

Bond je pošao prema izlazu.

Prekasno.

Dok je posmatrao kako Džordan ulazi u muški toalet, stavljaajući u džep pantalona paklicu cigareta, koju verovatno nikad neće popušiti, začuo je zlokobni glas pokraj uвета: „Ne okreći se." Engleski jezik bio je presvučen glatkim slojem lokalnog naglaska. Osetio je da je muškarac iza njegovih leđa mršav i visok. Krajičkom oka je opazio još jednog čoveka,

nižeg ali krupnijeg. Taj muškarac mu je žustro prišao i oduzeo torbu s laptopom i putnu torbu u kojoj se nalazio beskorisni valter.

Prvi napadač je rekao: „Kreni pravo ka izlazu. Odmah!”

Nije bilo druge nego da poslušati. Okrenuo se i pošao niz napušteni hodnik ka izlazu iz dvorane.

Procenio je situaciju. Na osnovu bata koraka, znao je kako je dugajlijin partner dovoljno daleko da njegov početni potez može da neutralise samo jednog od dvojice napadača. Niži će morati da ispusti Bondovu putnu torbu i torbu s laptopom, što će Bondu pružiti nekoliko dragoce-nih sekundi da stigne do njega, ali će i dalje imati dovoljno vremena da potegne pištolj. Bond bi mogao da ga obori na zemlju, ali ne pre nego što ispali nekoliko hitaca.

Ne, pomisli, ovde ima previše nedužnih prolaznika. Najbolje da pričekati dok se ne nađu izvan zgrade.

„Prođi kroz vrata s leve strane. Rekoh ti da se ne okrećeš.”

Stupili su na zaslepljujuću sunčevu svetlost. Ovde je bila jesen, vazduh je bio prohladan, a vedro nebo azurno. Dok su se približavali ivičnjaku napuštenog gradilišta, izlupani crni rendž rover jurnuo je napred i zaustavio se uz škripu kočnica.

Još neprijatelja, ali iz vozila niko nije izašao.

Namera... reakcija.

Njihova namera bila je da ga kidnapuju. Njegova reakcija biće protokol iz udžbenika propisan za datu situaciju: zbuni neprijatelja, a zatim ga napadni. Ležerno navukavši roleks preko zglavaka prstiju kako bi mu poslužio kao bokser, naglo se okrenuo prema dvojici napadača s prezrivo osmehom na usnama. Bili su to smrtno ozbiljni mladići, a boja kože im je oštro odudarala od bleštavog belila njihovih uštirkanih košulja- Nosili su poslovna odela - jedan braon, drugi tamnoplave boje i uzane tamne kravate. Verovatno su bili naoružani, ali su, možda zbog preteranog samopouzdanja, zadržali oružje u futrolama.

Kada su se vrata rendž rovera otvorila iza njegovih leđa, Bond je zakoračio u stranu kako ne bi mogli da ga napadnu s leđa. Odlučio je da najpre polomi vilicu višem muškarcu i upotrebi njegovo telo kao štit dok bude napredovao ka nižem. Pogledao je smireno u čovekove oči i nasmejao se. „Mislim da ću vas prijaviti turističkom birou. Čuo sam mnogo toga o druželjubivosti Južnoafrikanaca. Moram priznati da sam očekivao mnogo veću gostoprimljivosti.”

Tik pre nego što je pojurio napred, iz unutrašnjosti vozila začuo se strogi ženski glas: „ A mi bismo vam i ponudili gostoprimljivost da niste

od sebe napravili toliko očiglednu metu opušteno ispijajući kafu naočigled neprijateljskog agenta na aerodromu."

Bond se opustio i okrenuo. Pogledao je u vozilo i neuspešno pokušao da prikrije iznenađenje. Prelepa žena, koju je video u zgradi pre svega nekoliko trenutaka, sedela je na zadnjem sedištu.

„Ja sam Beka Džordan, kapetan južnoafričke policijske službe, iz divizije za istraživanje i borbu protiv zločina."

„Eh." Pogledao je njene tamne oči i pune usne koje kozmetički preparati nikad nisu dodirnuli. Nije se smešila.

Njegov mobilni telefon zazuja. Na ekranu se videlo da mu je stigla MMS poruka od Bila Tanera, naravno, zajedno s fotografijom žene koja se nalazila ispred njega.

Visoki otmičar reče: „Komandire Bonde, ja sam Kvalene Nkosi, vodnik prve klase južnoafričke policije." Ispružio je ruku, a njihovi dlanovi se susreću na tradicionalni južnoafrički način - početno rukovanje, kao na Zapadu, nakon čega je usledio zagrljaj i povratak na prvobitno rukovanje. Znao je da se u Južnoj Africi smatra nepristojnim prebrzo pustiti šaku osobe s kojom se pozdravljate. Očigledno je ispravno procenio vreme rukovanja; Nkosi se toplo nasmeši, a zatim klimnu glavom ka nižem čoveku koji je unosio Bondove torbe u prtljažnik rendž rovera. „A ovo je narednik Mbalula."

Niži muškarac klimnu glavom ne smešeci se, a onda, pošto je stavio torbe u gepek, brzo nestade s vidika, najverovatnije otišavši po svoje vozilo.

„Molim vas, oprostite nam na grubosti, komandire", reče mu Nkosi „Smatrali smo da je najpametnije da vas što je brže moguće izvederno aerodroma, radije nego da traćimo vreme na objašnjenja."

„Ne bi trebalo da traćimo dodatno vreme na uljudnosti, vodniče prve klase", promrmlja nestrpljivo Beka Džordan.

Bond se smesti na zadnje sedišta pored nje. Nkosi sede na suvozačko sedišta. Trenutak kasnije, crni sedan narednika Mbalule, takođe neobeležan, stade iza njih.

„Hajdemo", zalaja Džordanova. „Brzo."

Rendž rover se odvoji od ivičnjaka i bezobzirno uključi u saobraćaj, što je izazvalo buru energičnog trubljenja sirena i sočnih psovki, a zatim ubrza do devedeset kilometara na sat u zoni u kojoj je ograničenje bilo svega četrdeset.

Bond izvuče mobilni telefon. Otkuca poruku, a zatim pročita odgovore.

„Vodniče prve klase?" Džordanova upita Nkosija. „Vidite li išta?"

Nkosi je piljio u bočni retrovizor i odgovorio joj na, kako se Bondu učinilo, zulu ili khosanskom. Bond nije govorio nijedan od ova dva jezika, ali je na osnovu tona Nkosijevog odgovora i ženine reakcije bilo jasno da ih niko ne prati. Nakon što su izašli s aerodroma i krenuli ka niskom, ali veoma upečatljivom planinskom vencu u daljini, vozilo je donekle usporilo.

Džordanova ispruži ruku. Bond posegnu ka njenoj šaci da se rukuje, smešeći se, a zatim stade. U ruci je držala mobilni telefon. „Ako nemate ništa protiv“, rekla je strogo, „dodirnućete ekran ovde.“

Toliko o toplim međunarodnim odnosima.

Prihvatio je telefon, pritisnuo palac na središte ekrana, a zatim joj vratio napravu. Pročitala je poruku koja se pojavila. „Džejms Bond. Grupa za prekomorski razvoj, Forin ofis. Dobro, sigurno ćete želeći da potvrdite moj identitet.“

Ispružila je ruku raširenih prstiju. „Verujem da na telefonu imate aplikaciju koja može da uzme moje otiske prstiju.“

„Nema potrebe za tim.“

„Zašto?“, upitala ga je hladno. „Zbog toga što me smatrate lepom ženom i mislite kako nema potrebe da me dalje proveravate? Mogla bih da budem atentator. Mogla bih da budem pripadnica Al Kaide koja nosi prsluk opasan bombama.“

Odlučio je da joj ne spomene kako njegovo pomno proučavanje njene torbe na erodromu nije otkrilo nikakav znak prisustva eksploziva. Možda malo i hvalisavo, odgovorio joj je: „Nisu mi potrebni tvoji otisci, zato što je, osim što su mi iz kancelarije upravo poslali tvoju fotografiju, moj mobilni telefon pre nekoliko minuta skenirao tvoje dužice i potvrdio da si ti zaista Beka Džordan, kapetan južnoafričke policije, iz divizije za istraživanje i borbu protiv kriminala. Radiš za njih već osam godina. Živiš u Ulici Leuven u Kejptaunu. Prošle godine si odlikovana Zlatnim krstom za hrabrost. Čestitam.“

Takođe je saznao i koliko ima godina - trideset dve - kolika joj je plata i činjenicu da je razvedena.

Vodnik prve klase Nkosi se iskosi u sedištu, baci pogled na mobilni i sa širokim osmehom reče: „Komandire Bonde, to je baš lepa igračka. Bez ikakve sumnje.“

Džordan se brecnu: „Kvalene!“

Mladićev osmeh istog trena iščeznu. Vratio se osmatranju bočnog retrovizora.

Prezrivo je pogledala Bondov telefon. „Otići ćemo u glavni štab i razmotriti kako da pristupimo situaciji sa Severanom Hajtom. Sarađivala

sam s vašim potpukovnikom Tanerom dok je radio za MI6, pa sam zbog toga i pristala da vam pomognem. On je inteligentan i veoma posvećen svom poslu. Veliki džentlmen, takođe."

Njene red su takođe nagoveštavale da Bond to, odgledno, nije. Iznerviralo ga je što se u tolikoj meri uvredila zbog bezazlenog - pa, relativno bezazlenog - osmeha u aerodromskoj zgradi. Bila je zgodna, a on sasvim izvesno nije bio prvi muškarac koji je s njom flertovao. „Je li Hajt u svojoj kancelariji?", upitao je.

„Jeste", odgovorio mu je Nkosi. „On i Nil Dan se nalaze u Kejptauuni". Narednik Mbalula i ja pratili smo ih s aerodroma. S njima je bila i neka žena."

„Držite li ih pod prismotrom?"

„Aha", odgovori mršavi vodnik prve klase. „Sistem video-kamera za nadzor zasnovali smo na londonskom, tako da su kamere postavljene po centru grada. Hajt je u svojoj kancelariji, a prate ga s centralne lokacije. Ako izađe, možemo ga slediti bilo kuda. Ni mi nismo bez igrača komandire."

Bond mu se nasmesi, a zatim reče Džordanovoj: „Spomenula si neprijateljskog agenta na aerodromu."

„Iz Imigracionog odeljenja su nam dojavili da je neki čovek pristigao iz Abu Dabija otprilike u isto vreme kad i ti. Putovao je s lažnim britanskim pasošem. To smo otkrili tek nakon što je prošao kroz carinu i nestao."

Kršni muškarac za kog je pogrešno pomislio da je kapetan Džordan? Ili čovek u plavoj jakni iz tržnog centra na reci Dubai? Opisao ih je Džordanovoj.

„Ne znam", odgovorila je sažeto. „Kao što rekoh, jedine informacije koje posedujemo zasnivaju se na pisanim dokazima. Budući da nam se provukao kroz prste, pomislila sam kako je najbolje da te ne sačekam lično u dvorani za dolaske. Umesto toga sam poslala svoje potčinjene." Najednom se nagnula napred i upitala Nkosija. „Ima li sada ikoga na vidiku?"

„Nema, kapetane. Niko nas ne prati."

Bond joj reče: „Izgledaš zabrinuto u vezi s prismotrom."

„Južna Afrika je nalik Rusiji", kazala je. „Stari režim je pao, a ovde se rada novi svet. To privlači ljude koji žele da zarade novac na brzinu i koji se mešaju u politiku i svakojake poslove. Ponekad zakonite, a ponekad i ne."

Nkosi reče: „U Južnoj Africi imamo izreku: S brojnim mogućnostima dolaze i brojni tajni agenti. U policiji to neprestano držimo na umu i često

se osvrćemo preko ramena. Bilo bi mudro da i vi isto radite, komandire Bonde. Bez ikakve sumnje."

Centralna policijska stanica u Ulici Bojtenkant, u centru Kejptauna, više je podsećala na ugodan hotel negoli na vladinu građevinu. Visoka dva sprata, sa zidovima od crvene opeke i krovom od crvenog crepa, nadvisivala je široku i čistu aveniju načičkanu palminim drvećem i jakarandama.

Vozač se zaustavio ispred ulaza u zgradu. Džordanova i Nkosi zakoračiše na pločnik i osmotriše okolinu. Pošto nisu ugledali nikakav znak nadziranja ili opasnosti, vodnik prve klase pokaza rukom Bondu da izade napolje. Uzeo je putnu torbu i torbu s laptopom iz prtljažnika, a zatim krenuo za policajcima unutra.

Dok su ulazili u zgradu, Bond iznenađeno zatrepta ugledavši na zidu pločicu sa natpisom Servamus et Servimus, što, pretpostavio je, predstavlja geslo južnoafričke policije: „Štitimo i služimo."

Međutim, zastao je zbog toga što su te dve red bile jezivi i ironični odjeci imena Severana Hajta.

Ne čekajući lift, Džordanova se popela stepenicama na prvi sprat. Njena skromna kancelarija bila je ispunjena knjigama i profesionalnim casopisima, mapama Kejptauna i provincije Zapadni Kejp i stotinu dva-deset godina starom uramljenom geografskom kartom istočne obale južne Afrike, koja je prikazivala oblast Natal, skupa s lukom D'Urban gradom Lejdismit tajanstveno zaokruženim starim, izbledelim mapama Provincije Kvazulu-Natal i Svazilend bile su predstavljene na Severu.

Na Džordaninom radnom stolu stajale su uramljene fotografije. Na jednoj su se plavokosi muškarac i tamnoputa žena držali za ruke, a pojavljivali su se na još nekoliko drugih. Žena je neodređeno podsećala na Džordanovu, a Bond je pretpostavio da su to njeni roditelji. Upadljive su takođe bile i slike starije žene odevene u tradicionalnu afričku odeždu kao i nekoliko fotografija na kojima su se videla deca. Bond zaključio da posredi nisu njena deca. Nije bilo fotografija Beke Džordan s nekim.

Razvedena, priseti se.

Radnu površinu je prekrivalo pedesetak fascikli. Svet policije, kao i svet špijunaže, podrazumeva kudikamo više papirologije negoli vatrenog oružja i visokotehnoloških spravica.

Uprkos jeseni u Južnoj Africi, temperatura vazduha bila je prijatno umerena, a njena kancelarija topla. Džordanova je skinula crveni sako i okačila ga na čiviluk. Njena crna bluza imala je kratke rukave, a Bond je ugledao dugačku traku pudera na unutrašnjosti desne podlaktice. Nije

izgledala kao osoba koja voli tetovaže, ali možda je puderom skrivala neku. Potom je zaključio da je njime ipak zamaskirala dugačak i širok ožiljak.

Zlatni krst za hrabrost...

Bond sede naspram nje, pored Nkosija, koji otkopča dugmad sakoa i ostade da sedi ukočenih i uspravnih leđa. Bond ih upita: „Da li vam je pukovnik Taner rekao šta je moja misija ovde?”

„Samo da istražujete Severana Hajta i da je u pitanju nacionalna bezbednost.”

Bond im ispriča ono što su znali o Incidentu dvadeset, to jest o planu Gehena, i predstojećim smrtima u petak.

Nkosijevo visoko čelo se namršti. Džordanova je smireno primila informacije. Sklopila je dlanove; na kažiprstima obe sake nosila je prstenje skromnog izgleda. „Shvatam. A dokazi su pouzdani?”

„Jesu. Da li te to iznenađuje?”

Ravnodušno je odgovorila: „Malo je verovatno da je Severan Hajt zao čovek. Svesni smo ga, naravno. U Kejptaunu je pre dve godine otvorio podružnicu kompanije Grinvej internacional i poseduje ugovore za najveći deo sakupljanja i recikliranja dubreta u najvećim gradovima Južne Afrike - Pretoriji, Durbanu, Port Elizabetu, Johannesburgu i, naravno, širom zapadnog dela zemlje. Učinio je mnogo dobrih stvari za naš narod. Naša država se nalazi u periodu tranzicije, kao što znaš, a naša prošlost dovela je do problema sa zagađenjem životne sredine. Eksploatacije zlata i dijamanata, siromaštvo i nepostojanje odgovarajuće infrastrukture uzeli su danak. Skupljanje dubreta predstavljalo je ozbiljan roblem u gradskim područjima i prigradskim naseobinama. Kako bi nadoknadila razmeštanje stanovništva prouzrokovano Zakonom o oblastima grupa clonetim za vreme aparthejda, vlada je sagradila prebivališta -lokasies, ili lokacije, tako se zovu - koja su osmišljena da budu zamena za straćare. Međutim, stanovništvo je čak i tada bilo toliko mnogobrojno da skupljanje otpada nije moglo da se vrši efikasno, a ponegde uopšte nije ni skupljano. Bolestine su predstavljale ozbiljan problem. Severan Hajt je preokrenuo veliki deo toga. Takođe, poklanja novac dobrotvornim organizacijama za borbu protiv side i gladi.”

Ozbiljni kriminalci uvek na platnom spisku drže i stručnjake za odnose sa javnošću, pomisli Bond; to što je malo verovatno da je neko zao čovek, ne može da ga oslobodi detaljne istrage.

Izgledalo je da Džordanova zapaža njegov skepticizam. Nastavila je: „Jednostavno želim da istaknem kako Severan Hajt ne odgovara profilu

teroriste ili rnalijaškom bosu. Ali ako jeste, moje odeljenje stoji u pripravnosti da učini sve što može da vam pomogne."

„Hvala. Znaš li išta o njegovom saradniku, Nilu Danu?"

Odgovorila je: „Sve do jutros nisam ni čula za to ime. Raspitala sam se o njemu. On dolazi u Južnu Afriku i odlazi iz nje s legitimnim britanskim pasošern, i radi to već nekoliko godina. Nikada nije napravio nijedan prekršaj, niti se nalazi na spiskovima sumnjivih osoba za prismotru."

„Šta znaš o ženi koja je s njima?"

Nkosi pogleda u dokument. „Posедуje američki pasoš. Zove se Džesika Barns. Ona nam predstavlja nepoznanicu, rekao bih. Nema kriminalni dosije. Nikada nije bila pod istragom. Ništa. Imamo nekoliko njenih fotografija."

„To nije ona", reče Bond gledajući u slike mlade, lepe žene. „Eh, izvinjavam se, trebalo je da vam kažem. Ovo su stare fotografije. Skinuo sam ih sa interneta." Nkosi pogleda poledinu fotografije. „Ova potiče iz osme decenije XX veka. Bila je mis Masačusetsa i takmičila se na izboru za mis Amerike. Sada ima šezdeset četiri godine."

Bond je posle objašnjenja i sam primetio sličnost. Potom je upitao: „Gde se nalaze Grinvejeve kancelarije?"

„Postoje dve", odgovori mu Nkosi. „Jedna je u blizini, a druga otprilike trideset pet kilometara severno od Kejptauna - to je Hajtovo glavno postrojenje za uklanjanje i reciklažu otpada."

„Moram da uđem u njih i otkrijem šta je naumio."

„Naravno", reče Beka Džordan. Usledila je poduža pauza. „Nadam se da govoriš o zakonitim načinima, zar ne?"

„Zakonitim načinima?"

„Možeš da ga pratiš na ulici, možeš da ga posmatraš u javnosti. Međutim, ne mogu da ti nabavim nalog za postavljanje prisluškivača u njegovoj kući ili kancelariji. Kao što rekoh, Severan Hajt ovde nije kršio zakone."

Bond se bezmalo nasmešio. „U poslu kojim se bavim, obično ne tražim naloge."

„E, pa ja tražim. I tako će biti."

„Kapetane, taj čovek je već dvaput pokušao da me ubije - u Srbiji i u Ujedinjenom Kraljevstvu, a juče je u Dubaiju naredio pogubljenje mlade žene, a najverovatnije i lokalnog pomoćnika Centralne obavestajne službe."

Namrštila se, a na njenom lieu se pojavi saosećajnost. „To je veoma žalosno. Ali ti zločini se nisu dogodili na južnoafričkom tlu. Kada bih

dobila naređenje o ekstradiciji od pravosuda, koje je overio sudija, drage volje bih ga izvršila. Ali bez toga..." Slegla je ramenima.

„Ne želimo da ga uhapsimo“, reče joj iznervirano Bond. „Ne želimo dokaze za suđenje. Svrha mog dolaska ovamo jeste da saznam šta Hajt planira da učini u petak i da to sprečim. To ću i uraditi.“

„Naravno, ali pod uslovom da to uradite na zakonit način. Ako mislite da provalite u njegov dom ili kancelariju, napravićete zakonski prekršaj, zbog čega biste vi mogli da budete krivično gonjeni.“ Pogledala ga je očima tvrdim poput crnog granita, a Bond nije nimalo sumnjao da bi mu Džordanova sa uživanjem stavila lisice na zglobove.

„On mora da umre.“

Sedeći u kancelariji upravne zgrade kompanije Grinvej internacional u centru Kejptauna, Severan Hajt je čvrsto stezao telefon dok je slušao hladne reči Nila Dana. Ne, pomisli, to nije tačno. Nisu bile ni hladne ni usijane. Irčev komentar bio je potpuno lišen emocija.

Što je, na svoj način, bilo jezivo.

„Objasni“, reče mu Hajt crtajući odsutno trougao na radnoj površini stola dugačkim, žućkastim noktom.

Dan mu ispriča kako je jedan Grinvejev radnik najverovatnije saznao nešto o Geheni. Tek, jedan od običnih radnika zaposlenih u postrojenju severno od Kejptauna, koji nije znao ništa o Hajtovim tajnim aktivnostima. Slučajno je zabasao u oblast sa ograničenim pristupom u glavnoj zgradi i možda video neke imejl poruke koje su se odnosile na projekat. „Trenutno ne može znati šta sve to znači, ali nakon što incident kasnije u toku nedelje dospe u vesti, što će se neminovno desiti, možda će shvatiti da mi stojimo iza svega i ispričati policiji šta je video.“

„Dakle, šta predlažeš da učinimo?“

„Upravo razmišljam o tome.“

„Ali ako ga ubiješ, neće li policija postavljati pitanja? Ipak je zaposlen u mojoj kompaniji?“

„Srediću ga tamo gde živi, u siromašnom predgradu. Tamo neće biti mnogo policije, a najverovatnije je uopšte neće biti. Njegovu smrt će istražiti taksisti, ali oni nam neće praviti nikakve probleme.“

U prigradskim područjima, siromašnim predgrađima, pa čak i u novim lokacijama, autobus kompanije predstavljale su mnogo više od pukih preduzeća za transportne usluge. One su preuzele na sebe ulogu da samostalno sprovode pravdu izigravajući i porotu i sudiju - saslušavali su, sprovodili istrage, hvatali i kažnjavali kriminalce.

„U redu, ali učini to brzo.“

„Večeras, nakon što stigne kući.“

Dan je prekinuo vezu, a Hajt se vratio poslu. Nakon dolaska u Kejptaun, proveo je čitavo jutro ugovarajući planove za proizvodnju Fulanove mašine za uništavanje hardvera kako bi ljudi iz komercijale mogli da počnu da ih nude klijentima.

Međutim, misli su mu lutale dok je zamišljao telo mlade žene, Stele, sada u grobu negde ispod neumornog peska Praznog prostora južno od Dubaija. Dok ga njena lepota za života ni najmanje nije uzbuđivala, maštanje o izgledu njenog tela za nekoliko meseci ili godina svakako jeste. A za hiljadu godina biće potpuno isto kao i telesa koja je sinoć video u muzeju.

Ustao je, okačio sako na čiviluk i vratio se za sto. Obavio je niz telefonskih poziva, uglavnom u vezi s Grinvejevim zakonitim poslovanjem. Nijedan nije bio naročito zanimljiv, sve dok ga nije pozvao šef prodajnog odeljenja za Južnu Afriku, čija se kancelarija nalazila na spratu ispod Hajtove.

„Severane, imam na vezi nekog Afrikanera* (*Afrikaneri - naziv za etničku grupu potomaka holandskih naseljenika u Južnoj Africi. (Prim,prev.)*) iz Durbanu. Želi da razgovara s tobom o projektu uklanjanja otpada.”

„Pošalji mu brošuru i kaži da sam zauzet do kraja nedelje.” Gehena je predstavljala prioritet, a Hajt nije imao nikakvu želju da u ovom trenutku prima nove mušterije.

„Ne želi da nas unajmi. Govori o nekakvom poslovnom dogovoru između Grinveja i njegove kompanije.”

„Zajednički poslovni poduhvat?”, upita cinično Hajt. Čim postanete uspešni u svom poslu i dobijete na publicitetu, preduzetnici se pojave kao pečurke posle kiše. „Trenutno se dešava previše toga. Nisam zainteresovan. Ipak, zahvali mu se.”

„Dobro. Oh, ali trebalo je da spomenem još nešto. Nešto neobično. Rekao mi je da ti kažem kako je problem koji ima potpuno isti kao u Isandlvani u osmoj deceniji XIX veka.”

Hajt podiže pogled s dokumenata na stolu. Delić sekunde kasnije, shvatio je da svom snagom steže telefonsku slušalicu. „Jesi li siguran da je baš tako kazao?”

„Jesam. Isti problem kao u Isandlvani. Nemam blage veze šta to znači.”

„On je trenutno u Durbanu?”

„Tamo se nalazi sedište njegove kompanije. On je trenutno u kancelariji u Kejptaunu.”

„Pitaj ga da li ima vremena da danas svrati ovamo.”

„Kada?”, upita ga menadžer prodaje.

Kratka pauza, a Hajt zatim reče: „Odmah.”

U januaru 1879. godine, rat između Velike Britanije i Zulu kraljevstva započeo je šokantnim porazom britanske vojske. U bici kod Isandlvane, brojčano nadmoćne neprijateljske snage (dvadeset hiljada zulu ratnika protiv nešto manje od dve hiljade britanskih vojnika i pomoćnih kolonijalnih odreda) i loše taktičke odluke rezultirale su potpunim slomom i sveopštom bežanijom Britanaca. Zulu ratnici su u toj bici probili britanski kvadrat, čuvenu odbrambenu formaciju u kojoj jedan red vojnika puca dok drugi, odmah iza prvog, iznova puni oružje, zasipajući na taj način neprijatelja bezmalo neprekidnom kišom metaka - u ovom slučaju, kuršumima iz smrtonosnih ostraguša Martini-Henri* (*Ostraguše su prve puške koje su se punile otopzadi, odnosno kroz zatvarač umesto kroz cev.* (Prim, prev.)).

No, tada ta taktika nije upalila; izginulo je hiljadu trista britanskih vojnika i njihovih saveznika.

Problem s uklanjanjem koji je spomenuo Afrikaner mogao je da znači samo jedno. Bitka se odigrala u januaru, u pakleno vrelinim danima, u oblasti danas poznatoj kao provincija KvaZulu-Natal; bilo je neophodno pod hitno ukloniti leševe, što je predstavljalo ogroman logistički problem.

Uklanjanje posmrtnih ostataka žrtava takođe je predstavljalo jedan od većih problema koje će Gehena izazvati u budućim projektima, a Hajt i Dan su o tome razgovarali tokom proteklih mesec dana.

Zašto bi, za ime sveta, biznismen iz Durbanu imao ovakav problem koji zahteva Hajtovu pomoć?

Desetak dugačkih minuta kasnije, njegova sekretarica pojavila se u do vratku. „Gospodin Teron je ovde, gospodine. Iz Durbanu.”

„Dobro, dobro. Uvedi ga unutra, molim te.”

Sekretarica je nestala s vidika i pojavila se trenutak kasnije u društvu nervoznog muškarca žestokog izgleda, koji se oprezno osvrnuo po Hajtovo kancelariji, šireći pritom oko sebe atmosferu izazova. Bio je odeven u odeću uobičajenu za Južnu Afriku: poslovno odelo i elegantnu košulju, ali bez kravate. Čime god da se bavio, mora da je bio izuzetno uspešan u svom poslu; na zglobu desne ruke je nosio tešku zlatnu narukvicu, a ručni sat na levoj bio je marke Brajting. Takođe je imao zlatni pečatni prsten sa ugraviranim inicijalima, iako malčice kičast, pomisli Hajt.

„Dobro jutro.” Došljak se rukovao s Hajtom. Zapazio je dugačke, žućkaste nokte, ali nije se štrečno, što se ljudima često dešavalo. „Džin Teron”, rekao je.

„Severan Hajt.”

Razmenili su vizitkarte.

Judžin Dž. Teron
Predsednik, JDŽT usluge d. o. o.
Durban, Kejptaun i Kinšasa

Hajt pomisli: Ima ispostavu u prestonici Demokratske Republike Kongo, jednom od najopasnijih gradova Afrike. Zanimljivo.

Teron baci pogled ka vratima, koja su ostala otvorena. Hajt ustade i zatvori ih, a zatim ponovo sede za sto. „Vi ste iz Durbana, gospodine Terone?”

„Da, moja glavna kancelarija je tamo. Ali mnogo putujem. A vi?” Slabašan naglasak zvučao je melodično.

London, Holandija i Južna Afrika. Putujem i na Daleki istok, takođe Indiju. Kuda god me posao odvede. A Teron? To je hugenotsko* (*Hugenoti su francuski protestanti (kalvinisti) koji su tokom XVI veka počeli masovno da se iseljavaju iz Francuske, uglavnom u Holandiju i Švajcarsku, a kasnije i u holandske kolonije u Africi*) prezime, zar ne?”

„Jeste.”

Zaboravljam da Afrikaneri nisu uvek Holandani.” Teron izvi obrvu kao da takve komentare sluša još otkako je bio dete i da su mu odavno dosadili.

Hajtov mobilni telefon zazvoni. Pogledao je na ekran. Zvao ga je Nil Dan. „Izvinite me na trenutak”, rekao je Teronu, koji je s razumevanjem klimnuo glavom. „Da?”, upita Hajt pritisnuvši telefon na uvo.

„Teron je ispravan. Ima južnoafrički pasoš. Živi u Durbanu i poseduje firmu koja se bavi pružanjem bezbednosnih usluga, sedište joj je u Durbanu, a ogranci ovde i u Kinšasi. Otac mu je Afrikaner, a majka Britanka. Odrastao je uglavnom u Keniji.”

Kad ne bi nikakvog komentara, Dan nastavi: „Sumnjičili su ga da snabdeva vatrenim oružjem sukobljene strane u ratnim područjima u Africi, jugoistočnoj Aziji i Pakistanu. Trenutno se ne nalazi ni pod kakvom aktivnom istragom. Kambodžani su ga pritvorili za vreme istrage o trgovini ljudima, zbog nečega što je radio Šanima u Mjanmaru, ali su ga naposljetku ipak pustili na slobodu. Interpol nema dosije o njemu. Koliko mogu da vidim, prilično je uspešan.” Hajt je to i sam zaključio; Teronov brajtlng vredeo je oko pet hiljada funti.

„Upravo sam ti poslao njegovu fotografiju”, dodao je Dan. Na ekranu mobilnog telefona pojavila se slika čoveka koji je sedeo ispred njega. Dan zatim reče: „Ipak... šta god da ti predloži, jesi li zaista siguran da sada želiš da razmišljaš o tome?”

Hajtu se učini da Irac zvuči ljubomorno - možda zato što je mislio da plaćenik ima projekat koji će mu odvratiti pažnju od Danovih planova za Gehenu. Rekao je: „Te cifre o prodaji su mnogo bolje nego što sam mislio. Hvala ti.“ Prekinuo je vezu. Potom upita Terona: „Kako ste čuli za mene?“

Premda su bili sami u prostoriji, Teron je snizio glas kada je uperio strogi, znalački pogled u Hajta. „Kambodža. Bavio sam se nekim poslovima tamo. Neki ljudi su mi rekli za vas.“

„Ah!“ Hajt je sada shvatio, a razumevanje ga je uzбудilo. Prošle godine, za vreme poslovnog putovanja na Daleki istok, svratio je da poseti nekoliko masovnih grobnica na ozloglašanim poljima smrti, mestima na kojima su Crveni Kmeri pobili nekoliko miliona Kambodžana tokom osme decenije XX veka. Kod memorijalnog spomenika u Čoeng Eku, gde je skoro devet hiljada tela bilo zakopano u masovnu grobnicu, razgovarao je s nekoliko veterana o pokolju i snimio na hiljade fotografija za svoju kolekciju. Mora da je neko od njih Teronu spomenuo njegovo ime.

„Bavili ste se nekim poslovima tamo, kažete?“, upita ga Hajt, razmišljajući o onome što mu je Dan ispričao.

„U blizini“, uzvрати Teron izbegavši direktan odgovor.

Hajt je bio izuzetno znatiželjan, ali se, budući da je pre svega bio poslovni čovek potrudio da ne izgleda isuviše entuzijastično. „A kakve tačno veze samnom imaju Isandlivana i Kambodža?“

„U pitanju su mesta na kojima je mnoštvo ljudi izgubilo živote. Mnogi ljudi su pokopani tamo gde su i pali.“

Čoeng Ek je bio genocid, a ne bitka, ali ga Hajt nije ispravio.

„Ta mesta su postala svetišta. To je, pretpostavljam, dobro. Osim što...“ Afrikaner je zastao. „Ispričaću vam za problem kojeg sam postao svestan i rešenje koje mi je palo na pamet. Onda mi odgovorite da li je takvo rešenje moguće i da li ste zainteresovani da mi pomognete u njegovom izvođenju“.

„Nastavite.“

Teron reče: „Posedujem sijaset veza s vladama i kompanijama u različitim delovima Afrike.“ Zastao je. „U Darfuru, Kongu, Centralnoafričkoj Republici, Mozambiku, Zimbabveu i tako dalje.“

Sve sama konfliktna područja, primeti Hajt.

„A te grupe su zabrinute u vezi s posledicama koje nastaju nakon, recimo, strašnih prirodnih katastrofa - poput suše, gladi ili oluja - ili, da budem otvoren bilo kojih slučajeva u kojima dolazi do gubitka velikog broja ljudskih života, a tela moraju biti sahranjena. Kao u Kambodži ili Isandlvani.“

Hajt bezazleno reče: „Takvi slučajevi predstavljaju ozbiljne pret-nje po zdravlje ljudi. Zagađenje prirodnih izvora pijaće vode, izbijanje bolesti.”

„Ne”, reče otvoreno Teron. „Mislim na nešto drugo. Sujeverje.”

„Sujeverje?”

„Recimo da, na primer, zbog nedostatka novca ili resursa, tela budu zakopana u masovnim grobnicama. Sramota, ali to se dešava.”

„Uistinu.”

„Sad, ako neka vlada ili humanitarna organizacija poželi da sagradi nešto na torn području za dobrobit naroda - bolnicu, stambene zgrade ili put - oklevaće da to učini. Zemljište je savršeno dobro, novac za izgradnju i radnici voljni da rade već su spremni, ali bi se mnogi ljudi plašili duhova i utvara i strahovali da odu u tu bolnicu ili da se usele u te stanove. Meni je to apsurdno, baš kao i vama, siguran sam. Međutim, mnoštvo ljudi u Africi se tako oseća.” Slegnuo je ramenima. „Veoma je tužno ako bi zdravlje i bezbednost građana koji žive na tim područjima bili ugroženi zbog takvih budalastih ideja.”

Hajt se zakucao. Zadobovao je noktima po površini stola. Morao je da se prisili da prestane.

„Dakle, ovo je moja ideja: razmišljam o tome da tim vladinim agencijama ponudim usluge uklanjanja ljudskih ostataka.” Lice mu se ozarilo. „To će omogućiti lakšu izgradnju stambenih zgrada, fabrika, bolnica, puteva, farmi, škola, a sve u korist siromašnih i nesrećnih.”

„Da”, rekao je Hajt. „Iskopati, a zatim ponovo zakopati tela na nekom drugom mestu.”

Teron stavi ruke na sto. Zlatni prsten s njegovim inicijalima zablista kada na njega pade zrak sunčeve svetlosti. „To je jedna mogućnost. Međutim, to bi koštalo izuzetno mnogo. Takođe, sličan problem može se ponovo pojaviti kasnije i na toj novoj lokaciji.”

„Istina. No, koje su druge alternative?”, upita ga Hajt.

„Vaša specijalnost.”

„A to je?”

Teron prošapta: „Pa, uklanjanje i... reciklaža.”

Hajt je video scenario jasno kao dan. Džin Teron, najamnik, i to očigledno veoma uspešan, snabdevao je vojnicima i vatrenim oružjem raznovrsne armije i gospodare rata širom Afrike, ljude koji su u potaji ubijali na stotine i hiljade ljudi i skrivali leševe žrtava u masovnim grobnicama. Međutim, sada su se brinuli da će leševe pronaći zakonite vlasti, mirovne misije Ujedinjenih nacija, štampa ili grupe za zaštitu ljudskih prava.

Teron je zarađivao novac obezbeđivanjem sredstava za uništavanje Sada je želeo da zaradi novac uklanjanjem dokaza upotrebe tih sredstava

„To mi se učinilo kao zanimljivo rešenje“, nastavi da govori Teron „Međutim, nemam pojma kako bi se to realizovalo. Vaša... interesovanja u Kambodži i vaš posao recikliranja u Južnoj Africi govore mi kako je to nešto o čemu ste i sami razmišljali, zar ne. Ili bar da biste bili voljni da razmotrite.“ Ledene oči procenjivački osmotriše Hajta. „Imao sam u vidu beton, ili kreč. Možda veštačko dubrivo?“

Pretvaranje ljudskih tela u proizvode koji se nikako ne mogu prepoznati kao ljudski ostaci! Hajt je jedva uspeo da se suzdrži. Potpuno genialno! Pobogu, mora da postoji na stotine ovakvih prilika širom sveta - u Somaliji, bivšoj Jugoslaviji, Latinskoj Americi... a u Africi je polja smrti bilo u izobilju. Na hiljade. Srce mu zabubnja u grudima.

„Dakle, ovo je moja ideja. Ravnopravno pola-pola partnerstvo. Ja vas snabdevam sirovinom, vi je reciklirate.“ Činilo se da Teron pronalazi nešto prilično smešno u svojim rečima.

„Mislim da ćemo lepo poslovati zajedno“, reče Hajt i pruži ruku Afrikaneru.

Najveću opasnost po Bondovo preuzimanje lažnog identiteta Džina Terona predstavljala je mogućnost da ga je Nil Dan dobro osmotrio u Srbiji ili Fenlandu, ili da je dobio njegov lični opis u Dubaiju - ako je muškarac u plavoj jakni, koji ga je pratio, zaista radio za Hajta.

U tom slučaju, kada je drsko ušetao u Grinvejeve kancelarije i zatražio Hajtovu pomoć za uklanjanje leševa iz tajnih masovnih grobnica širom Afrike, Bonda bi Nil Dan ubio na lieu mesta ili odveo na vlastito polje smrti, gde bi ga smaknuo s hladnokrvnom efikasnošću.

Međutim, nakon što se rukovao sa zainteresovanim Severanom Hajtom, Bond je verovao da je njegov lažni identitet uspešan. Za sada. Hajt je isprva bio sumnjičav, naravno, ali je ipak bio voljan da Teronu pruži Priliku. Zašto? Zbog toga što je Bond Severana Hajta mamio mamcem kojem ovaj nije mogao da odoli: smrću i raspadanjem.

Bond je tog jutra u glavnom štabu južnoafričke policije kontaktirao ¹¹ Mejdinstoun i Ozborna Smita - svog novog prijatelja - a njih dvoje su prekopali kreditne kartice Severana Hajta i račune kompanije Grinvej. Znali su da Hajt nije putovao samo na polja smrti u Kambodži, već i u Krakov u Poljskoj, gde je nekoliko puta posetio Aušvic. Tom prilikom je koristio rezervne AA baterije za blic foto-aparata. Čovek otvara potpuno novi žanr pornografije...

Ponuda će, kako bi ušao u Hajtov život, morati da mu zadovolji tu žudnju: pristup tajnim poljima smrti širom Afrike i ponudu da reciklira ljudske posmrtno ostatke.

Tokom protekla tri sata, iz petnih žila se trudio da pod tutorstvom Beke Džordan postane afrikanerski plaćenik iz Durbanu. Džin Teron će imati malčice neobičnu prošlost: s hugenotskim radije nego holandskim precima, i roditeljima koji su u njegovom detinjstvu preferirali da govore engleski i francuski jezik, što je objašnjavalo zašto ne zna dobro afrikanersko obrazovanje u Keniji opravdaće njegov naglasak. Džordanova ga je ipak naterala da nauči malo dijalekta, iznevši sledeći argument: ako su Leonardo Dikaprio i Met Dejmon uspeli da savladaju suptilnu intonaciju - a oni su, zaboga, Amerikanci - onda može i on.

Dok ga je podučavala činjenicama koje bi južnoafrički plaćenik trebalo da zna, narednik Mbalula je u ormariću s dokaznim materijalom pronašao gizdavi ručni sat brajting, zaplenjen od nekog dilera droge, da zameni Bondov elegantni roleks, kao i zlatnu narukvicu kakvu bi trebalo da nosi uspešan najamnik. Potom je otišao do juvelira u tržnom centru Gardens u Ulici Mil, gde je pazario zlatni pečatni prsten i dao da se na njemu ugraviraju inicijali JDŽT.

U međuvremenu, vodnik prve klase Kvalene Nkosi grozničavo je saradivao s GPR-ovim Odsekom I u Londonu kako bi stvorili izmišljenog Judžina Terona, postavljajući na internetu biografske informacije prekaljenog plaćenika, skupa s fotografijama obrađenim u Fotošopu i detaljima o njegovoj fiktivnoj kompaniji.

Niz predavanja o lažnim identitetima u Fort Monktonu mogao bi da se sumira u instruktorovu uvodnu rečenicu: „Ako vas nema na internetu, ne postojite.”

Nkosi je takođe odštampao vizitkarte za kompaniju JDŽT usluge d. o. o., a odeljak MI6 u Pretoriji potegao je veze kako bi lažna kompanija bila registrovana u rekordno kratkom vremenskom roku, a dokumenta zavedena pod starijim datumima. Džordanova nije bila preterano srećna zbog toga - to je za nju predstavljalo kršenje svetog pravila zakona - ali budući da ona i južnoafrička policija nisu bili direktno umešani, pustila je da to ide svojim tokom. Odeljenje I je takođe stvorilo i lažnu kriminalnu istragu u Kambodži povodom Teronovog sumnjivog ponašanja u Mjanmaru, u kojoj su takođe bile spomenute sumnjive aktivnosti i u drugim državama.

Crni Afrikaner preskočio je prvu preponu. Druga, i mnogo opasnija, je sledila. Hajt je telefonom pozvao Nila Dana da dođe u kancelariju poznatog biznismena iz Durbanu.

Nakon što je prekinuo vezu, Hajt je ležerno i rekao: „Imam jedno pitanje. Imate li kojim slučajem fotografije polja? Grobnica?“ „To se da srediti“, reče Bond.

„Odlično.“ Hajt se nasmešio poput školanrca. Protrljao je bradu nadlanicom.

Bond začu kako se vrata iza njegovih leđa otvaraju. „Ah, evo ga moj saradnik Nil Dan... Nile, ovo je Džin Teron iz Durbanu.“

Trenutak istine. Hoće li ga Irac upucati? Bond je ustao, okrenuo se i prišao Ircu, gledajući ga pravo u oči i namestivši na lice ukočeni osmeh poslovnog čoveka koji po prvi put sreće drugog. Dok su se rukovali, Dan je prodorno zurio u njega ledenim, plavim očima.

Međutim, u njegovom pogledu nije bilo surnmnjičavosti. Bond je bio uveren da ga Irac ne prepoznaje.

Zatvorivši vrata za sobom, uputio je zbunjern pogled svom šefu koji mu je pružio vizitkartu kompanije JDŽT usluge d. o. o. Svi su posedali. „Gospodin Teron ima poslovni predlog“, reče entuzijastično Hajt. Prepričao je plan u opštim crtama.

Bond je uvideo da je i Dan zainteresovan. „Da“, rekao je. „To bi moglo da bude dobro. Postoje određeni logistički problemi koje bi trebalo razmotriti, naravno.“

Hajt nastavi da govori: „Gospodin Teron će srediti da vidimo fotografije lokacija. Kako bi nam pružio bolju ideju o tome šta će biti uključeno.“

Dan mu je uputio zabrinut pogled - Irac nije bio podozriv, ali je izgledao kao da mu se ovo ne dopada. Podsetio je Hajta: „Moramo da budemo u postrojenju u pola četiri. Onaj sastanak?“ Zatim se ponovo okrenuo prema Bondu. „Vaša kancelarija nalazi se odmah iza ugla.“ Zapamtio je adresu na prvi pogled, primeti Bond. „Zašto ih sada ne donesete? Te fotografije?“

„Pa... pretpostavljam da bih mogao“, reče Bond odugovlačeći. sasvim ravnodušno ga pogleda. „Dobro.“ Dok nmu je otvarao vrata, Irčev sako se otvori otkrivajući dršku berete za pojasom, najverovatnije istu onu kojom je pobio ljude u Srbiji.

Da li je to predstavljalo poruku? Upozorenje?

Bond se pretvarao da ne primećuje oružje. Klimnuo je glavom obojici muškaraca. „Vraćam se za tridesetak minuta.“

Međutim, prošlo je nepunih pet kada je Dan naglo rekao: „Hajdemo.“

„Kuda?“, namršti se Hajt.

„U Teronovu kancelariju. Smesta!“

Hajt zapazi da se na licu štrkljastog čoveka nalazi jedan od onih izraza - izazivački izraz nadurenog deteta.

Ponovo ta bizarna ljubomora. Šta se dešava u Danovoj duši?

„Zašto, ne veruješ mu?“

„Pazi, to nije loša ideja“, reče odsečno Dan. „Razgovarali smo o uklanjanju tela. Ali to nema nikakve veze s petkom. Naprosto mi izgleda malčice sumnjivo što se Teron pojavljuje niotkuda, kao grom iz vedra neba. To me čini nervoznim.“

Kao da se takva emocija ikada mogla videti na bivšem vojnom inženjeru ledene spoljašnjosti.

Hajt popusti. Bio mu je potreban neko ko će ga držati čvrsto nogama na zemlji, a bila je istina da ga je Teronova ponuda zavela. „U pravu si, naravno.“

Uzeli su sakoe i izašli iz kancelarije. Dan ih je poveo ka adresi odštampanoj na vizitkarti.

Irac jeste bio u pravu, ali se Severan Hajt sve vreme molio da je Teron pravi, a ne varalica. Tela, na stotine hektara tela! Toliko je žudeo da ih vidi i udahne vazduh koji ih okružuje. Takođe, žudeo je da vidi fotografije.

Došli su do poslovne zgrade u kojoj je bila smeštena kancelarija Teronove podružnice u Kejptaunu. Zgrada je bila tipična za poslovni kvart grada, funkcionalno zdanje napravljeno od metala i kamena. Ova naročita građevina delovala je gotovo napušteno. U predvorju nije bilo čuvara, što je bilo neobično.

Uspeli su se liftom do četvrtog sprata i pronašli vrata kancelarije, broj 403.

„Nema imena kompanije“, zapazi Hajt. „Samo broj. To je čudno.“

„Ovo ne sluti na dobro“, reče Dan. Oslušnuo je. „Ništa ne čujem.“

„Otvori vrata.“

Irac se maši kvake. „Zaključano.“

Hajt se žestoko razočara i počeo da se preslišava da li je Teronu odao nešto škakljivo. Mislio je da nije.

Dan reče: „Trebalo bi da okupimo nekoliko naših pripadnika obezbeđenja. Kada se Teron bude vratio, ako se uopšte vrati, odvešćemo ga u podrum. Saznaću šta je naumio.“

Taman su se spremali da pođu kada je Hajt, očajnički želeći da poveruje kako je Teron stvaran, rekao: „Pokucaj na vrata, vidi ima li nekoga unutra.“

Dan je oklevao, a zatim povukao u stranu peš sakoa, otkrivajući dršku pištolja. Irčevi golemi zglavci zadobovaše po drvenim vratima.

Bez odgovora.

Krenuli su ka liftu.

Utom se vrata kancelarije otvoriše.

Džin Teron iznenadeno zatrepta. „Hajte... Dane. Otkud vi ovde?“

Afrikaner je oklevao na tren, a zatim im je pokazao rukom da uđu unutra. Stupili su u kancelariju. Napolju nije bilo nikakvog znaka, ali je ovde na zidu stajala mala ploča: JDŽT usluge d. o. o. - Durban, Kejptaun, Kinšasa.

Kancelarija nije bila velika, a unutra je radilo svega troje zaposlenih čiji su stolovi bili zatrpani dokumentima i papirologijom koja predstavlja glavno uporište sličnih preduzetničkih jazbina širom planete, bez obzira na to koliko plemeniti ili mračni bili njihovi proizvodi ili usluge.

Dan reče: „Palo nam je na pamet da vam uštedimo trud povratka do naših kancelarija.“

„Zaista?“ pitao je Teron.

Hajt je znao da plaćenik shvata kako su došli u nenajavljenu posetu zato što mu ne veruju. Teron se bavio poslom u kojem je poverenje bilo jednako opasno kao i nestabilni eksplozivi, tako da nije bio preterano nezadovoljan. Na kraju krajeva, i Teron je učinio nešto slično, proveravajući Hajtove akreditive kod Kambodžana, i još ponegde, pre nego što mu je došao u posetu sa svojim predlogom. Tako je posao funkcionisao.

Pohabani zidovi i prozori kroz koje se videlo sumorno dvorište podsetili su Hajta da čak i nezakonita aktivnost kakvom se Teron bavi nije nužno unosna kao što to predstavljaju filmovi i vesti. Najveća kancelarija, smeštena u zadnjem delu prostorije, pripadala je Teronu, ali je čak i ona bila skromne veličine i izgleda.

Jedan radnik, visoki mladi Afrikanac, pregledao je katalog automatskog naoružanja na internetu. Pojedino oružje bilo je označeno zvezdicama, što je ukazivalo na popust od deset odsto. Drugi službenik je užurbano kucao po tastaturi računara, koristeći pritom samo kažiprste. Obojica behu u belim košuljama i uzanim kravatama.

Sekretarica je sedela za stolom ispred Teronove kancelarije. Hajt uvide da je privlačna, ali je bila veoma mlada i, shodno tome, nije ga ni najmanje zainteresovala.

Teron je pogleda. „Moja sekretarica upravo štampa dokumenta o kojima smo razgovarali.“ Trenutak kasnije, fotografije masovnih grobnica počеше da izlaze iz štampača u boji.

Da, dobre su, pomisli Hajt, zureći u slike. Štaviše, veoma su dobre. Prve fotografije bile su snimljene nedugo nakon ubistava. Muškarci, žene i deca, pokošeni rafalima ili iskasapljeni. Neki su pretrpeli ranije amputacije - sake ili cele ruke odsečene iznad lakta, što je predstavljalo popularnu meru koju su gospodari rata širom Afrike upotrebljavali da ka-

žnjavaju i kontrolišu narod. Otprilike četrdesetak leševa ležalo je u jarku. Okruženje na fotografiji podsećalo je na podsaharsku Afriku, ali je bilo nemoguće tačno odrediti mesto. Sijera Leone, Liberija, Obala Slonovače, Centralnoafrička Republika. Postojalo je toliko mnogo mogućnosti na ovom izmučenom kontinentu.

Usledile su druge fotografije, na kojima su se videli različiti stupnjevi raspadanja tela. Hajt se naročito dugo zadržao na njima.

„BVO?“*(*Božja vojska otpora, pobunjenička grupacija koja je delovala u Ugandi, Centralnoafričkoj Republici, kao i delovima Konga i Sudana, odlikovala se filozofskim - ako se to tako može nazvati - religioznim i mističnim ekstremizmom, a bila je neka vrsta nasilne hrišćanske milicije. Počinila je nebrojena zverstva i bila je poznata, između ostalog, i po upošljavanju dece kao vojnika.*), upita Dan klinički smireno posmatrajući fotografije.

Odgovorio mu je visoki, mršavi službenik. „Gospodin Teron ne saraduje s Božjom vojskom otpora.“

„Postoji dosta drugog posla“, reče Teron.

Hajta je razgalilo čovekovo osećanje moralnosti.

Fotografije su nastavile da izlaze iz štampača. Poslednji niz je prikazivao prostrano polje iz kojeg su štrčale kosti i delimično vidljiva tela sasušene kože.

Hajt je pokazao fotografije Danu. „Šta misliš?“ Okrenuo se ka Teronu. „Nil je inženjer.“

Irac ih je proučavao nekoliko minuta. „Grobovi izgledaju plitko. Biće lako izvaditi tela. Trik je u tome kako prikriti činjenicu da su se uopšte nalazila tamo. U zavisnosti od toga koliko su dugo tela bila zakopana u zemlji, kad ih izvadimo, nastaće merljive razlike u temperaturi tla. To traje mesecima. Moguće ih je izmeriti odgovarajućom vrstom opreme.“

„Mesecima?“, upita Teron mršteći se. „Nisam imao pojma.“ Pogledao je u Dana, a zatim je rekao Hajtu: „Dobar je.“

„Ja ga zovem čovek koji misli o svemu.“

Dan zamišljeno reče: „Moglo bi da upali pošumljavanje terena vegetacijom koja brzo raste. Takođe, postoje sprejevi koji mogu da uklone zaostatke DNK. Ima mnogo stvari o kojima treba razmisliti, ali ništa nije nemoguće.“

Razgovor o problemima tehničke prirode je zamro, a Hajt se ponovo usredsredio na fotografije. „Mogu li da ih zadržim?“

„Svakako. Želite li ih i u digitalnom obliku? Biće oštrije.“

Hajt mu se nasmeši. „Hvala.“

Teron prebaci fotografije na fleš-drajv i doda ga Hajtu, koji pogleda na ručni časovnik. „Želeo bih da još porazgovaramo o ovome. Jeste li slobodni kasnije u toku dana?"

„Mogu da budem."

No, Dan se namrštio. „Posle podne imaš zakazan sastanak, a uveče si na dobrotvornoj večeri za prikupljanje novčanih sredstava."

Hajt se namrgodi. „Jedna od dobrotvornih ustanova kojima poklanjam novac priređuje svečanu večeru. Moram da prisustvujem. Međutim, ako ste slobodni večeras, zašto mi se ne pridružite tamo?"

„Moram li da poklonim novac?", upita Teron.

Hajt nije mogao da odredi da li se Afrikaner šali ili ne. „Nije neophodno. Međutim, moraćete da odslušate nekoliko svečanih govora i da popijete izvesnu količinu vina."

„To ću preživeti. Gde se održava?"

Hajt pogleda Dana, a on reče: „U klubu Lodž. Počinje u sedam sati uveče."

Hajt je dodao: „Trebalo bi da obučete sako, ali kravata nije obavezna."

„Vidimo se tamo." Teron se rukovao s njima.

Napustili su kancelariju i izašli na ulicu.

„On nije varalica", reče Hajt, pre svega samom sebi.

Nalazili su se na pola puta natrag do Grinvejevih kancelarija kada je pan primio telefonski poziv. Nakon nekoliko minuta, prekinuo je vezu i kazao: „Zvali su me zbog Stefana Dlaminija."

„Ko je to?"

„Radnik u odeljenju za održavanje kog moramo da likvidiramo. Čovek koji je možda video imejl poruke u vezi s Gehenom."

„Oh. Dobro."

„Naši ljudi su pronašli njegovu daščaru u predgrađu Prajmrouz Gardens, istočno od centra."

„Kako ćeš se postarati za njega?"

„Izgleda da se njegova maloletna ćerka žalila policiji na lokalnog diler droge. Zapretio joj je da će je ubiti. Namestićemo tako da izgleda kao da je diler odgovoran za Dlaminijevu smrt. Već je i ranije ubijao ljude Molotvljevim koktelima."

„Dakle, Dlamini ima porodicu?"

„Ženu i petoro dece", pojasni Dan. „Moraćemo i njih da pobijemo. Možda je rekao supruzi šta je video. Ako obitava u siromašnom delu grada, porodica sasvim sigurno živi u jednoj ili dve sobe, tako da su možda i deca mogla da načuju njegove reči. Upotrebićemo ručne bombe pre Molotvljevog koktela. Mislim da bi bilo najbolje da to učinimo za

vreme večere - svi će biti okupljeni zajedno u jednoj sobi." Pogledao je visokog muškarca. „Umreće brzo."

Hajt mu odgovori: „Ne brine me njihova patnja."

„Ni mene. Samo sam hteo da kažem da je to prilično lak način da ih sve skupa brzo pobijemo. Zgodno je, znaš."

Nakon što su dva muškarca otišla, vodnik prve klase Kvalene Nkosi odmaknuo se od stola za kojim je razgledao katalog s cenama automatskog oružja, ustao i klimnuo glavom prema ekranu. „Zaista je zapanjujuće šta sve danas može da se kupi preko interneta, zar ne, komandire Bonde?"

„Pretpostavljam da jeste."

„Ako kupimo devet automata, dobićemo jedan gratis", našalio se s narednikom Mbalulom, neumornim dvoprstim daktilografom.

„Hvala ti na brzom razmišljanju u vezi s BVO, vodniče prve klase" reče mu Bond. Nije prepoznao skraćenicu za Božju vojsku otpora - grupa s kojom bi svaki najamnik u Africi morao da bude veoma dobro upoznat. Operacija je mogla da se tu i tada okonča potpunom katastrofom

Bondova sekretarica Beka Džordan provirila je kroz prozor. „Odlaze. Ne vidim nikakve telohranitelje u blizini."

„Čini mi se da smo ih obmanuli", reče narednik Mbalula.

Izgledalo je kao da je varka odista bila uspešna. Bond je bio Ubeđen kako će jedan od dvojice muškaraca - najverovatnije pronicljivi Dan - poželeti da poseti Teronov ogranak u Kejptaunu. Verovao je da će dobro i solidno okruženje - skrivena lokacija - biti dovoljna da Hajt poveruje kako je Bond zaista afrikanerski plaćenik s gomilom leševa kojih mora da se ratosilja.

Dok je Bond preko telefona ugovarao sastanak s Hajtom, Džordanova je pronašla malu vladinu kancelariju koju je iznajmljivalo Ministarstvo kulture, ali koja je trenutno bila prazna. Nkosi je odštampao nekoliko vizitkarti s adresom, a pre nego što je Bond otišao da se sastane s Hajtom i Danom, oficiri južnoafričke policije smestili su se u kancelariju.

„Ti ćeš biti moj partner", Bond je s osmehom rekao Džordanovoj. „Biće dobro za moj lažni identitet da posedujem pametnu i privlačnu saradnicu."

Nakostrešila se. „Kako bi maska bila uverljiva, ovakva kancelarija mora da ima i sekretaricu."

„Kako god želiš."

„Ne želim", odbrusila je. „Tako mora."

Bond je predvideo Hajtovu i Danovu iznenadnu posetu, ali ne i da će Hajt poželeti da vidi fotografije polja smrti, premda je morao da pretpostavi da će to prvo tražiti. Čim je izašao iz Grinvejeve kancelarije, pozvao

je Džordanovu i rekao joj da u vojnim i policijskim arhivama pronade fotografije masovnih grobova u Africi. Nažalost, to je ispao veoma lak posao, a ona je prikupila već desetak dok je on stigao.

„Možeš li da pronađeš neke ljude da posede ovde još dan-dva?“, upita je Bond. „Za slučaj da se Dan vrati.“

„Mogu da se lišim jednog-dva čoveka“, kazala je. „Naredniče Mbala, ostaćete ovde do daljeg.“

„Razumem, kapetane.“

„Uputiću nekog pozornika u situaciju, a on će te zameniti.“ Zatim se okrenute Bondu. „Zaista misliš da će se Dan vratiti?“

„Ne, ali je moguće. Hajt je šef, ali mu je lako odvratiti pažnju. Dan je kudikamo usredsređeniji i sumnjičaviji. S moje tačke gledišta, to ga čini mnogo opasnijim od Hajta.“

„Komandire.“ Nkosi otvori pohabanu akten-tašnu. „Ovo je za vas stiglo u glavni štab.“ Izvadio je podebelu kovertu. Bond je pocepa. Unutra je pronašao deset hiljada randa - naravno, korišćene novčanice - lažni južnoafrički pasoš, kreditne i debitnu karticu, sve na ime Judžina Dž. Terona. Odeljenje I je još jednom maestralno odradilo posao.

U koverti se nalazila i ceduljica: Rezervacija za neograničeni boravak u hotelu „Tejbl mauntin“, soba s pogledom na dokove.

Strpao je sva dokumenta u džepove. „Sad, kakav je taj klub Lodž gde se večeras sastajem sa Hajtom?“

„Preskup za moj džep“, reče Nkosi.

„U pitanju je ekskluzivni restoran sa salom za održavanje zvaničnih skupova“, reče mu Džordanova. „Ni ja nikada nisam bila tamo. Nekada je bio privatni lovački klub. Potom su vlasnici, nakon što je Afrički nacionalni kongres pobedio na izborima 1994. godine, odlučili da raspušte klub i prodaju zgradu - vise im se tako svidelo nego da liberalizuju uslove za članstvo. Upravni odbor nije bio zabrinut zbog prijema crnaca ili obojenih muškaraca, ali nisu želeli žene u klubu. Sigurna sam da nemate takvih klubova kod vas u Engleskoj, zar ne, Džejmse?“

Nije joj priznao da se takve ustanove još drže, i to ponosno, i u Ujedinjenom Kraljevstvu. „U mom omiljenom klubu u Londonu, na delu možeš da vidiš čistu demokratiju. Svako je Slobodan da se učlani... i izgubi novac za kockarskim stolovima. Baš kao što ga ja gubim. I to prilično često, moram da priznam.“

Nkosi se nasmeja.

„Ukoliko ikada dođeš u London, biće mi zadovoljstvo da ti ga pokažem“, rekao je Džordanovoj.

Činilo se da ona njegove reči smatra još jednim primerom besramnog flertovanja budući da je ćutke ignorisala njegov komentar.

„Odvešću te u hotel." Na lieu visokog policajca nalazio se ozbiljan izraz. „Mislim da ću napustiti južnoafričku policiju i zamoliti vas da mi pronađete posao u Engleskoj, komandire."

Da biste radili za GPR ili MI6, morate biti britanski građanin ili najmanje jednog građanina ili nekoga sa značajnim vezama sa Ujedinjenim Kraljevstvom. Takođe, morate da posedujete stalno prebivalište u Engleskoj.

„Nakon ove sjajne predstave duboke pritajenosti", mahnuo je rukom po prostoriji, „sad znam da sam odličan glumac. Doći ću u London, radiću na Vest Endu. Tamo se nalaze čuvena pozorišta, zar ne?"

„Pa, da." Bond već godinama nije posetio nijedno.

Mladić reče: „Siguran sam da ću biti i te kako uspešan. Kao stvoren sam za Šekspira. Ni Dejvid Mamet uopšte nije loš, takođe. Bez ikakve sumnje."

Bond je prepostavljao da, radeći za šeficu kao što je Beka Džordan, Nkosi nije dobijao mnogo prilika da iskaže svoj smisao za humor.

Hotel se nalazio nadomak zaliva Tejbl u pomodnom delu Grin Pointa u Kejptaunu. Bila je to stara šestospratna građevina, sagrađena u klasičnom kejpskom stilu, ne krijući svoje kolonijalne korene - mada se u tome nije ni trudila naročito mnogo; mogli su se videti, jasno kao dan, u pedantno održavanim travnjacima za koje se trenutno starao izvestan broj marljivih baštovana, diskretnom ali strogo podsetniku o pravilima oblačenja za trpezarijskim stolom, besprekorno belim uniformama nenametljivog ali svuda prisutnog osoblja, nameštaju od pletenog pruća na verandi sa koje je pucao pogled na zaliv.

Još jedan podsetnik na kolonijalne korene hotela beše raspitivanje recepcionera da li bi gospodin Teron želeo ličnog batlera dok bude odsedao u hotelu. Učtivo je odbio ponudu.

Hotel Tejbl mauntin - posvuda ukrašen iskošenim monogramom, počev od mermernog poda do platnenih salveta na stolovima - bio je pravo mesto gde bi odseo jedan dobrostojeći afrikanerski biznismen iz Durbanda, bio on prodavac računarske opreme ili plaćenik s deset hiljada leševa kojih mora da se reši.

Nakon prijavljivanja na recepciji, Bond je krenuo prema liftu, ali mu je pažnju privuklo nekakvo kretanje van hotela. Uskočio je u prodavnicu suvenira da kupi kremu za brijanje koja mu nije bila potrebna. Posle se vratio do recepcije da se posluži čašom voćnog soka iz velikog crnog rezervoara okruženog aranžmanom ljubičastih jakarandi i belih ruža.

Nije bio sasvim siguran, ali činilo mu se da se nalazi pod prismotrom. Kada se naglo okrenuo da sipa sok, senka ispred hotela je nestala s vidika.

S brojnim mogućnostima dolaze i brojni tajni agenti...

Sačekao je nekoliko trenutaka, ali utvara se nije ponovo pojavila na vidiku.

Naravno, život obaveštajca seje seme paranoje; prolaznik je ponekad zaista bio samo običan prolaznik, a radoznali pogled bi najčešće bio samo radoznali pogled. Osim toga, ne možete se zaštititi od svakog rizika u ovom poslu; ukoliko neko žarko želi da vas vidi mrtvog, želja će mu se kad-tad ispuniti. Bond zamisli sebe kako sleže ramenima i pope se liftom na prvi sprat, gde se u sobe ulazilo s otvorenog balkona iznad predvorja. Ušao je u sobu, zatvorio i zabravio vrata.

Bacio je akten-tašnu na jedan od kreveta, prišao prozoru i navukao zavesu. Ubacio je sva dokumenta koja su ga identifikovala kao Džejmisa Bonda u veliku kovertu od ugljeničnih vlakana s elektronskom bravom i zapečatio je. Ramenima je podigao komodu i gurnuo kovertu ispod. Možda će je neko pronaći i ukrasti, naravno, ali će svaki pokušaj otvaranja koverta bez otiska Bondovog palca na elektronskoj bravi poslati šifrovanu poruku GPR-ovom Odseku C, a Bil Taner će mu poslati poruku naglo zaranjanje kako bi ga upozorio da mu je lažni identitet kompromitovan.

Pozvao je sobnu uslugu i naručio sendvič i flašu tamnog piva marke Gilroj. Potom se istuširao. Dok je obukao mišji sive pantalone i crnu polo majicu, hrana je već bila pred vratima. Očešljao je mokru kosu, provirio kroz špijunku na vratima i pustio konobara da uđe u sobu.

Kelner je spustio poslužavnik na mali stočić, a Bond je potpisao račun imenom Judžin Dž. Teron - ali vlastitim rukopisom; to je predstavljalo nešto što nikada nije pokušavao da lažira, ma koliko dubok bio njegov lažni identitet. Konobar je s očevidnom zahvalnošću stavio napojnicu u džep. Kada je Bond prišao vratima kako bi ispratio mladića iz sobe i ponovo stavio rezu na vrata, automatski je preleteo pogledom balkon i predvorje u prizemlju.

Zaškiljio je zureći dole, a zatim žurno zatvorio vrata.

Prokletstvo.

Sa žaljenjem pogledavši sendvič, a još žalosnije flašu piva, obuo je cipele i otvorio akten-tašnu. Zašrafio je gemteh prigušivač na cev valtera, kao što je to uradio nedavno u glavnom štabu južnoafričke policije, povukao natrag navlaku pištolja nekoliko milimetara kako bi se uverio da ful-metak ubačen u cev.

Ubacio je oružje u presavijeni primerak izdanja Kejp tajmsa, koji je stavio na poslužavnik između sendviča i piva. Podigao je poslužavnik jednom rukom iznad ramena i izašao iz sobe, pri čemu je njime sakrio lice. Nije bio odeven u hotelsku uniformu, ali je hodao užurbano, spuštene glave, tako da ga je slučajni posmatrač mogao zameniti za člana posluge hotela.

Na kraju hodnika je prošao kroz požarna vrata na stepeništu, spustio poslužavnik na pod i uzeo novine sa smrtonosnim sadržajem. Potom je žustro sišao niz stepenice u prizemlje.

Gledajući kroz prozorče u obrtnim vratima, spazio je metu u fotelji, maltene nevidljivu u senkama udaljenog ugla predvorja. Leđima okrenut Bondu, čovek je prelazio pogledom preko novina koje je držao u ruci, osmatrajući predvorje i balkon na prvom spratu. Očigledno mu je promakao Bondov manevar.

Bond je procenio udaljenost i uglove, položaj i broj gostiju, osoblja i pripadnika obezbeđenja u predvorju. Sačekao je da prođu nosač prtljaga, koji je gurao kolica s putnim torbama, zatim konobar, koji je nosio poslužavnik sa srebrnim lončetom za kafu drugom gostu na udaljenom kraju predvorja, kao i da gungula japanskih turista en masse izađe iz hotela, privlačeći na sebe pažnju njegove mete.

Bond hirurški precizno pomisli: sad.

Skliznuo je sa stepeništa i munjevito prišao fotelji otpozadi, iznad čijeg naslona je virio vrh glave njegove mete. Obišao je fotelju i seo na naspramnu stolicu, smešeći se kao da je naleteo na starog prijatelja. Držao je prst na okidaču valtera koji je kaplar Mingis savršeno naštelovao.

Pegavo i zajapureno lice podiže pogled. Čovekove oči se iznenađeno raširiše kada je shvatio da je prevaren. A i zbog prepoznavanja. Izraz na njegovom licu je govorio: ne, ovo nije slučajnost. Zaista je držao Bonda pod prismotrom.

Bio je to čovek kog je Bond jutros video na aerodromu i za kog je pomislio da je kapetan Džordan.

„Ko bi rekao da ćemo se sresti ovde!“, reče Bond razdragano kako bi umirio sumnjičavost eventualnih svedoka susreta. Podigao je uvijene novine tako da cev prigušivača gleda u čovekove široke grudi.

Međutim, neobično, izraz iznenađenja u zelenim očima nisu zamenili strah ili očajanje, već zabavljenosti. „Ah, gospodine... Teron, zar ne? Da l' se trenutno tako zovete?“ Naglasak je zvučao mančesterski. Dežmekaste šake se podigoše u vazduh, s dlanovima ispruženim upolje.

Bond nakrivi glavu u stranu. „Ovaj prigušivač je bezmalo nečujan Bićete mrtvi, a ja ću otići odavde mnogo pre nego što to iko primeti“

„Eh, ali vi ne želite da me ubijete. Ne bi bilo pozitivno prihvaćeno" U ovakvim trenucima, kad bi uhvatio protivnika u šaku, Bond se naslušao raznoraznih monologa. Obično su bons mots* (*Fr. bons mots - dosetke, duhovite primedbe. (Prim, prev.)*) služile da kupe vreme ili odvuku pažnju dok se meta priprema za očajnički napad. Bond je znao da treba da ignoriše čovekove reči i posmatra njegove ruke i govor tela.

Ipak, teško da je mogao da prenebregne naredne reči koje su potekle s mlitavih usana. „Na kraju krajeva, šta bi M rekao ako bi čuo da ste ubili jednog od najboljih agenata Krune? I to u ovako divnom okruženju."

Čovek se zvao Gregori Lamb, što su potvrdili skeniranje dužice oka i otisci prstiju - pripadnik MI6 u Kejptaunu. Agent za kog mu je Bil Tanner rekao da ga izbegava.

Sedeli su u Bondovoj sobi, bez piva i sendviča; na Bondovo zaprepašćenje, dok su se Lamb i on vratili na prvi sprat, efikasni hotelski službenik već je odneo poslužavnik sa stepeništa.

„Mogao sam da te ubijem", promrmlja Bond.

„Nisam bio ni u kakvoj stvarnoj opasnosti. Tvoja agencija ne daje te duple nule budalama koje su nervozne na obaraču... de, de, prijatelju moj, nemoj se uzrujavati. Neki među nama znaju čime se zaista bavi tvoja Grupa za prekomorski razvoj."

„Kako si znao da sam u gradu?"

„Sabrao sam dva i dva. Čuo sam za nekakva dešavanja pa sam kontaktirao s nekim prijateljima u Lambetu."

Jedan od nedostataka oslanjanja na MI6 ili Odbrambenu obaveštajnu službu za prikupljanje obaveštajnih podataka sastoji se u tome što u tom slučaju za vaše poslove zna mnogo više ljudi nego što biste želeli. „Zbog čega jednostavno sa mnom nisi kontaktirao preko bezbednih kanala?", Obrecnu se Bond.

"Nameravao sam, ali taman kad sam stigao u hotel, video sam da te neko posmatra."

Bond obrati pažnju na njegove reči. „Mršavi muškarac u plavoj sa zlatnom mindušom?"

„Pa, sad, nisam video mindušu, zar ne? Oči mi vise nisu oštre L nekad. Ali to jeste opšti izgled. Visio je ispred hotela neko vreme zatim je nestao poput magle kad grane sunce. Znaš šta hoću da kažem, kao magla na planini Tejbl."

Bond nije bio raspoložen za putopise. Dođavola, čovek koji je ubio Jusufa Nasada i koji je zamalo sredio i Feliksa Lajtera, saznao je da je Bond u gradu. Verovatno je to bila ista osoba koju mu je pomenula

Džordanova, tip koji je jutros stigao u zemlju iz Abu Dabija s lažnim britanskim pasošem.

Ko je on, dodavola?

„Jesi li ga fotografisao?”

„Bestraga mu glava, nisam. Čovek je brz kao zmija.”

„Jesi li zapazio bilo šta drugo u vezi s njim, tip mobilnog telefona, moguća oružja, vozilo?”

„Ništa. Nestao. Kao zmija u travi.” Lamb je slegnuo širokim ramenima, za koja je Bond pretpostavljao da su podjednako pegava i crvena kao i njegovo lice.

Bond mu reče: „Bio si na aerodromu kada sam sleteo. Zašto si se okrenuo i otišao?”

„Video sam kapetana Beku Džordan. Iz nekog razloga, nikada joj nisam bio simpatičan. Možda misli da sam veliki beli lovac kolonista koji je ovde kako bi opet ukrao njenu zemlju. Vraški me je izribala pre nekoliko meseci.”

„Moj načelnik štaba rekao mi je da si u Eritreji”, reče Bond.

„I bio sam, odista, tokom protekle nedelje, tamo i s druge strane granice, u Sudanu. Čini se da su se nameračili da zarate pa sam se prošetao malo kako bih se osigurao da moj lažni identitet preživi puškaranje. Nakon što sam to rešio, saznao sam za GPR-ovu operaciju.” Lice mu se smračilo. „Čudi me što me niko nije obavestio o tome.”

„Opšte mišljenje bilo je da si umešan u prilično ozbiljnu operaciju. Delikatnu”, reče mu oprezno Bond.

„Ah!” Činilo se da mu je Lamb poverovao. „Pa, u svakom slučaju palo mi je na pamet kako bi bilo najbolje da dotrčim ovamo da bih ti pomogao. Vidiš, Kejptaun je škakljiv. Izgleda čisto, sređeno, rajsko, jeste, ali je mnogo više od toga. Ne želim da dižem samog sebe u nebesa prijatelju moj, ali potreban ti je neko poput mene ko će da se drži površine i kaže ti šta se zaista dešava. Ja imam veze. Znaš li nekog MI6 koji je izvaćario državni novac namenjen finansiranje lokalnog razvoja kako bi finansirao svoj lažni identitet? Zaradio sam Kruni pristojan profit prošle godine.”

„Sav novac je otišao u Državnu blagajnu, zar ne?”

Lamb je slegnuo ramenima. „Moram da igram svoju ulogu, zar ne? U očima javnosti, ja sam uspešan biznismen. Ako se potpuno ne uživiš u svoj lažni identitet, pa, zrnce peska ti uleti u ljušturu i vrlo brzo imaš ogromni biser koji viče: Ja sam špijun! Kaži mi, imaš li nešto protiv toga da napadnemo taj tvoj mini-bar?”

Bond odmahnu rukom. „Samo napred." Lamb se poslužio minijaturnom flašom džina Bombaj safir, a zatim još jednom. Sipao je piće u čašu. „Nema leda? Šteta. Pa, šta da se radi." Dodao je dva-tri prsta tonika.

„A šta je tačno tvoj lažni identitet?"

„Uglavnom se bavim zakupljivanjem teretnih brodova. Brilljantna ideja, da se pohvalim. Pruža mi priliku da visim s lošim momcima na dokovima. Takođe imam udela u eksploataciji zlata i aluminijuma, kao i izgradnji puteva i infrastrukture."

„A pored svega toga i dalje imaš vremena da se baviš špijunažom?"

„Ta ti je dobra, prijatelju moj!" Lamb je iz nekog razloga počeo da mu prepričava svoj život. On je bio britanski građanin, kao i njegova majka, a otac Južnoafrikanac. Došao je ovamo s roditeljima i shvatio da mu se Južna Afrika više sviđa od života u Mančesteru. Nakon obuke u Fort Monktonu, zatražio je da ga pošalju natrag. Stanica Z bila je jedina za koju je ikada radio i jedina za koju je mario. Provodio je najveći deo vremena u Zapadnom Kejpu, ali je često putovao širom Afrike kako bi vodio računa o operativnoj mreži.

Kada je primetio da ga Bond ne sluša, srknuo je piće i rekao: „Pa, na čemu tačno radiš? Nečemu što ima veze s tim Severanom Hajtom? Sad, se koristi veoma zanimljivo i neobično ime. I taj Incident dvadeset. Sviđa mi se; kao nešto iz Divizije 55 Odbrambene obaveštajne službe – znaš, tipovi koji traže leteće tanjire iznad Midlandsa. Bond iznervirano reče: „Ja sam radio za Odbrambenu obaveštajnu službu. Divizija 55 bavi se projektilima i avionima koji zadiru u britanski vazdušni prostor, a ne neidentifikovanim letećim objektima."

„Eh, da, da, uveren sam da jeste... Naravno, to je žvaka koja se lakše prodaje javnosti, zar ne?"

Bond je bio na ivici da ga izbací iz sobe. Ipak, možda bi vredelo da pita šta sve Lamb zna. „Znači, čuo si za Incident dvadeset? Imaš li dokaz u kakvoj bi vezi mogao da bude s Južnom Afrikom?"

„Primio sam izveštaje", priznao je Lamb, „ali nisam obratio mn pažnje budući da je u presretnutoj poruci pisalo kako će se napad odigrati na britanskom tlu."

Bond ga podseti na tačan tekst poruke, u kojem se nije pominjala nikakva lokacija već je samo pisalo da je protivno britanskim interesima

„Dakle, napad bi se mogao odigrati bilo gde. To mi nije palo na pamet."

Ili nisi pročitao poruku dovoljno pažljivo, pomisli Bond.

„A sada je ciklon stigao na moj teren. Neobično kako sudbina može da udari, zar ne?"

Aplikacija na Bondovom telefonu, koja je verificovala Lambov identitet, prikazala je njegovu dozvolu za rad na strogo poverljivim poslovima, znatno višeg nivoa nego što je Bond očekivao. Sada se osećao manje-više komotno da s njim razgovara o Geheni, Hajtu i Danu. Ponovo ga je upitao: „Dakle, imaš li ikakvu ideju o mogućoj vezi? Životi na hiljade ljudi su u opasnosti, britanski interesi su ugroženi, a plan je iskovan u kancelariji Severana Hajta.“

Posmatrajući čašu, Lamb je zamišljeno rekao: „Činjenica je da ne znam kakva bi vrsta napada mogla odgovarati opisu. Ovde imamo mnogo britanskih turista i sijaset londonskih poslovnih interesa, ali - ubijanje tolikog broja ljudi jednim jedinim potezom? Zvuči kao da bi morali da izbiju građanski nemiri, a ne vidim kako bi to moglo da se dogodi u Južnoj Africi. Ovde imamo tušta i tma problema - to nema smisla poricati - političke azilante iz Zimbabvea, štrajkove sindikata, korupciju-sidu... ali smo i dalje najstabilnija država na kontinentu.“

Lamb je po prvi put snabdeo Bonda korisnim informacijama, ma koliko bile oskudne. To je ojačalo njegovu ideju da se, iako se konci možda povlače iz Južne Afrike, smrti u petak vrlo lako mogu se desiti negde drugde.

Čovek je ispio najveći deo džin-tonika. „Ti ne piješ?“ Kada mu Bond nije odgovorio, dodao je: „Nedostaju nam stari dobri dani, zar ne, prijatelju moj?“

Bond nije znao šta su to stari dobri dani i zaključio je da mu najverovatnije neće nedostajati, ma kakvi bili. Takođe je zaključio da ga nervira izraz prijatelju moj. „Rekao si da se ne slažeš baš najbolje s Bekom Džordan.“

Lamb zabruna.

„Šta znaš o njoj?“

„Vraški je dobra u svom poslu, toliko moram da priznam. Vodila je istragu protiv NOA, južnoafričke Nacionalne obaveštajne agencije, povodom optužbe za protivzakonito nadziranje političara.“ Lamb se mračno zakikota. „Nije da se tako nešto može desiti u našoj državi, zar ne?“

Bond se priseti da je Bil Taner odabrao da radije iskoristi oficira za vezu iz južnoafričke policije umesto iz Nacionalne obaveštajne agencije.

Lamb nastavi da govori: „Dali su joj zadatak nadajući se da će zabljuditi stvar, ali Džordanova se snašla. O, da! Nema šanse da ta nešto zabljudi.“ Oči mu perverzno zasvetlučaše. „Počela je da postiže napredak u slučaju, a svima u vrhu su se zatresle gaće. Šef joj je naredio da se ratosilja dokaza protiv agenata Nacionalne obaveštajne agencije.“

„A ona ga je uhapsila?“

„I njegovog šefa, takođe!" Lamb se gromoglasno nasmeja i iskapi ostatak pića. „Zaradila je veliku komendaciju."

„Zlatni krst za hrabrost? Da li je bila ozleđena prilikom istrage?"

„Ozleđena?"

Spomenuo je ožiljak na podlaktici.

„Na neki način. Unapređenje je dobila kasnije. To je moralo da se desi - politika. Znaš već kako to funkcioniše. E pa, pojedini pripadnici Južnoafričke policije, koje je unapređenje zaobišlo, nisu to baš najbolje prihvatili. Primila je pretnje - žene ne bi trebalo da otimaju poslove muškarcima i takve gluposti. Neko je bacio Molotovljev koktel pod njen službeni automobil. Džordanova je pre toga otišla u stanicu, ali se na zadnjem sedištu kola nalazio pijani uhapšenik koji je spavao. Niko od momaka nije video. Istrčala je napolje i izvukla ga iz vozila, ali je pri tome, činio se zaradila gadne opekotine. Nikada nisu otkrili ko je to učinio počiniooci su bili maskirani. Ali svi znaju da su posredi bili ljudi s kojima je radila. S kojima možda još radi."

„Bože blagi." Bond je sada pomislio da shvata stav Džordanove njemu - možda je pomislila da je njegovo flertovanje na aerodronu čilo kako i on, takođe, ženu ne posmatra kao ozbiljnog policajca

Objasnio je Lambu svoj sledeći korak: večerašnji susret s Hajtom '

„Ah, klub Lodž. U redu je. Nekada je bio ekskluzivan, ali ovih da puštaju svaku šušu unutra... Hej, video sam taj pogled. Nisam mislio na ono što si pomislio. Naprosto imam loše mišljenje o širokim narodnim masama. Više poslujem s crncima i obojenima nego s belcima... Eto taj pogled ponovo!"

„Obojeni?", upita kiselo Bond.

„Taj izraz naprosto označava ljude izmešanih rasa i ovde je savršeno prihvatljiv. Niko se ne bi uvredio."

Međutim, po Bondovom iskustvu, samo ljudi koji upotrebljavaju takve termine jesu ljudi koje takvi termini neće uvrediti. Međutim, nije nameravao da diskutuje o politici s Gregorijem Lambom. Pogledao je na ručni sat. „Hvala ti što si podelio svoje misli sa mnom", rekao je bez mnogo entuzijazma. „A sad moram nešto da odradim pre sastanka s Hajtom." Džordanova mu je poslala nekoliko tekstova o Afrikanerima, južnoafričkoj kulturi i zaraćenim područjima u koje je Džin Teron mogao da ima umešane prste.

Lamb se trapavo osovio na noge. „Pa, stojim ti na usluzi. Spreman sam da pomognem. Zaista, šta god da ti je potrebno." Zvučao je bolno iskreno.

„Hvala ti.“ Bond oseti neobičan poriv da mu tutne dvadeset randa u šaku.

Pre nego što je otišao, Lamb se vratio natrag do mini-bara i olaksao ga za dve minijaturne votke. „Nemaš ništa protiv, zar ne? M poseduje pozamašan budžet; to svi znaju.“

Bond ga je ispratio iz sobe.

Daleko ti lepa kuća, pomisli dok su se vrata zatvarala. Persi Osborn Smit bio je pravi šarmer u poređenju s ovim tipom.

Bond je sedeo za laptopom na prostranom stolu u hotelskom apartmanu. Ulogovao se skeniranjem dužice oka i otisaka prstiju. Iščitavao informacije koje mu je poslala Beka Džordan kada mu je prispela šifrovana imejl poruka:

Džejmse,

Samo za tvoje oči.

Saznala sam da je operacija Čelična patrona predstavljala aktivnu meru KGB/SVR-a za izvršenje atentata na tajne agente MI6 i CIA i njihove lokalne pomoćnike, kako bi prikrili infiltraciju ruskih agenata u naše redove. Bio je to pokušaj smanjivanja za-tegnutosti u odnosima između dve države i poboljšanja veza sa Zapadom nakon raspadanja Sovjetskog Saveza.

Poslednji atentati operacije Čelična patrona desili su se krajem osamdesetih i početkom devedesetih godina XX veka. Zasad sam uspela da pronađem svega jedan incident: žrtva je bio privatni preduzimač koji je radio za MI6. Duboka pritajenost. Nije bilo drugih detalja, osim što je agent zadužen sa sprovođenjem aktivnih mera učinio da smrt izgleda kao nesrećan slučaj. Atentatori su ponekad ostavljali prave čelične patrone pored tela žrtava kao upozorenje drugim agentima da drže jezik za zubima. Nastavljam istragu.

Tvoj drugi par očiju, Fili

Bond se zavalio unazad u naslon fotelje i zagledao u plafon pa šta sad da radim sa ovim? - zapitao se.

Još jednom je pročitao čitavu poruku, a zatim Fili poslao kratki dopis u kojem joj se zahvalio. Zavalio se i u ogledalu postavljenom preko[^] prostorije primetio odraz vlastitih očiju, hladnih kao u ptice grabljivice. Pomislio je: dakle, agenti za sprovođenje aktivnih mera KGB-a ubili su obaveštajca MI6 krajem osamdesetih, početkom devedesetih.

Otac Džejmsa Bonda poginuo je negde u tom periodu.

To se dogodilo u decembru, nedugo nakon Džejmsovog jedanaestog rođendana. Endru i Monika Bond ostavili su mladog Džejmsa kod tetke Čarmijan u Pet Botomu u Kentu, sa obećanjem da će se vratiti za Božić. Odleteli su u Švajcarsku i odvezli se na Monblan kako bi uživali u pet dana skijanja i planinarenja.

Međutim, obećanje njegovih roditelja bilo je šuplje. Dva dana kasnije bili su mrtvi: sunovratili su se s prelepih padina Crvenih vrhova nadomak Šamonija.

Prelepe litice, da, impresivne... ali ne preterano opasne, ne na mestu gde su se peli. Pošto je odrastao, Bond je istražio okolnosti nesrećnog slučaja. Saznao je da uspon padinom sa koje su pali ne zahteva napredne planinarske veštine; štaviše, tamo se niko nikada nije povredio, a kamoli poginuo. Naravno, opštepoznato je da su planine prevrtljive, a Bond je prihvatio zdravo za gotovo priču koju je žandarm ispričao njegovoj tetki: da su njegovi roditelji poginuli zato što im se konopac pokidao u isto vreme kada se velika stena odronila.

„Mademoiselle, je suis desole de vous dire...“*(*Gospodice, žao mi je što moram da vas obavestim..*)

Kada je bio mlad, Džejms Bond je uživao da putuje s roditeljima u strane zemlje u koje je kompanija Endrua Bonda slala svog zaposlenog. Uživao je da živi u hotelskim apartmanima. Uživao je u lokalnim kuhinjama toliko različitim od engleskih i škotskih pabova i restorana. Bio je očaran egzotičnim kulturama, narodnim nošnjama, muzikom, jezikom...

Takođe je uživao da provodi vreme sa ocem. Majka ga je ostavljala u rukama dadilja i prijatelja kada je odlazila na novinarske zadatke, ali otac ga je povremeno vodio sa sobom na poslovne sastanke u restorane ili kod poslovnih prijatelja. Dečak bi se smestio negde u blizini s nekom Tolkinovim ili detektivskim romanom u rukama, dok bi otac razgovarao sa ozbiljnim ljudima po imenu Sem, Majk ili Huan. Džejms je bio srećan što je uključen - koji to sin ne voli da provodi vreme sa ocem? Oduvek je bio znatiželjan. Ipak, zbog čega je Endru ponekad insistirao da mu Džejms pravi društvo, dok bi mu drugi put to odsečno zabranio?

Bond više nije razmišljao o tome... sve do obuke u Fort Monktonu. Tamo je, na lekcijama o tajnim operacijama, jedan instruktor kazao nešto što mu je privuklo pažnju. Debeljuškasti muškarac s naočarima, iz Odeljenja za obuku u špijunskim veštinama MI6, rekao je grupi studenata: „U većini tajnih situacija, nije preporučljivo da agent, pa čak i pomoćnik, bude oženjen ili da ima decu. Ukoliko je to pak slučaj, najbolje

je postarati se da porodica bude odvojena od agentovog obaveštajnog života. Međutim, postoji jedna situacija u kojoj je preporučljivo imati takozvani normalan život. Ti agenti će operisati u najdubljoj tajnosti i baviće se najkritičnijim zadacima, u kojima su podaci koji se prikupljaju od ključnog značaja. U tim slučajevima, porodični život je važan kako bi se uklonile neprijateljeve sumnje da je osoba, u stvari, obaveštajni agent. Zvanični identitet agenta je najčešće radno mesto u nekoj kompaniji ili organizaciji koja zanima neprijateljske agente: infrastruktura, informacije, naoružanje, vazdušni prostor ili vlada. Dobijaće premeštaj na svakih nekoliko godina i vodiće svoje porodice sa sobom."

Otac Džejmsa Bonda je radio za jednu od najvećih britanskih kompanija za proizvodnju oružja. Boravio je u velikom broju međunarodnih prestonica. Njegova supruga i sin bili su uvek s njim. ...Instruktor je nastavio da govori: „U određenim okolnostima, na najkritičnijim zadacima - bez obzira na to da li je reč o slučajnim susretima ili sastancima licem u lice - za obaveštajca je korisno da povede i dete sa sobom. Ništa ne otklanja sumnju kao prisustvo deteta. Videvši to, šta je jednostavnije, nego bezmalo uvek poverovati da ste odista ono za šta se predstavljate. Osim toga, roditelj neće želeći da svoje dete dovede u opasnost."

Posmatrao je agente koji su sedeli pred njim u učionici, na čijim licima su se pojavile različite reakcije na njegovu ravnodušnu poruku. „Borba protiv špijunaže zahteva obustavu opšteprihvaćenih vrednosti."

Bond je pomislio: Moj otac je bio špijun? Nemoguće! Apsurdno!

Ipak, nakon što je napustio Fort Monkton, proveo je izvesno vreme istražujući očevu prošlost, ali nije pronašao nikakve dokaze o dvostrukom životu. Jedini dokaz predstavljao je niz uplata na tetkin bankovni račun, iznosi novca koji su dobrano premašivali prihod od polise životnog osiguranja Bondovih roditelja. Novac je sve do Džejmsovog osamnaestog rođendana svake godine uplaćivala kompanija koja mora da je imala nekakve veze sa Endruovim poslodavcem, premda nikada nije uspeo da otkrije gde joj se nalazi sedište, niti koja je priroda tih isplata.

Na kraju je sam sebe ubedio kako je čitava ideja suluda i zaboravio na sve to.

Sve do ruskog signala o čeličnoj patroni.

Naime, policija je previdela jedan aspekt smrti njegovih roditelja.

U izveštaju o nesrećnom slučaju, koji su sačinili žandarmi, spomenuto je kako su pored tela njegovog oca pronašli čeličnu patronu za pušku kalibra 7,62 milimetra.

Mladi Džejms je tu čauru primio zajedno sa ostatkom imovine svojih roditelja jer su istražitelji, budući da je Endru bio izvršni direktor u

kompaniji koja se bavila proizvodnjom oružja, prepostavili da patrona predstavlja reklamni uzorak robe koji je nosio sa sobom i pokazivao mušterijama.

U ponedjeljak, pre dva dana, nakon što je pročitao ruski izveštaj, Bond je posetio arhive očeve kompanije na internetu. Saznao je da kompanija nije proizvodila municiju. Niti je ikada prodavala bilo kakvo oružje koje je ispaljivalo metke kalibra 7,62 milimetra.

To je bio metak koji je sada stajao na istaknutom mestu, na kaminu u njegovom stanu u Londonu.

Da li ga je slučajno ispustio neki lovac? Ili ga je neko namerno ostavio kao upozorenje?

Referenca KGB-a na operaciju Čelična patrona ojačala je Bondovu želju da sazna da li je njegov otac bio tajni agent ili ne. Morao je. Nije mu bilo dovoljno da se pomiri s mogućnošću da je otac slagao. Svi roditelji obmanjuju svoju decu. Međutim, u najvećem broju slučajeva, to se dešava zato što im je tako lakše ili pak zbog lenjosti ili nepromišljenosti; ako ga je otac zaista lagao, njega je na to primoravao Akt o zabrani odavanja državnih tajni.

Jednostavno je morao da sazna istinu kako bi mogao da se, kao što bi to neki psihijatar možda nagovestio, vrati u prošlost i nekako iskrenije preboli smrt roditelja. Kakve koještarije!

Ne, želeo je da sazna istinu iz mnogo jednostavnijeg razloga, koji mu je pristajao poput odela skrojenog po meri u Savil Rou: osoba koja mu je ubila roditelje možda je još u životu, uživajući u sunčanju ili ukusnom obedu, ili možda čak kujući zavere da oduzme druge živote. Ako je tako, Bond je znao da će dati sve od sebe kako bi se postarao da ubica njegovih roditelja doživi istu sudbinu kao i oni, a to će učiniti na efikasan način i u skladu sa zvaničnim geslom organizacije za koju je radio: Svim raspoloživim sredstvima!

U četvrtak, oko pet sati po podne, Bondov mobilni telefon oglasio zvukom koji je signalizirao prispeće hitne poruke. Pohitao je iz kupatila u kojem se upravo tuširao i pročitao šifrovani imejl. Pristigao je iz Glavnog komunikacionog štaba Vlade Velike Britanije i saopštavala kako je njegov pokušaj prislušivanja Severana Hajta bio donekle uspešan. Bez znanja kapetana Beke Džordan, fleš-drajv koji je dao Hajtu je, osim fotografija polja smrti u Africi, sadržao i sićušni mikrofon s radio-predajnikom. Mikrofon nije omogućavao dobar kvaliteta audio-snimka, a i baterije su kratko trajale, ali je sve te nedostatke nadomestio dometom. Signal je primao satelit, a zatim pojačavao i slao ka masivnim antenama na Menvit Hilu u predivnom jorkširskom krajoliku.

Naprava je emitovala deliće razgovora između Hajta i Irca neposredno nakon što su napustili fiktivne kancelarije JDŽT usluga u centru Kejptauna. Reči je zatim dešifrovao i pročitao analitičar, koji je procenio da su od ključnog značaja i smesta prosledio poruku Bondu.

Trenutno je uporedo čitao neobrađene obaveštajne podatke i analizirani proizvod. Činilo se da Dan planira da ubije jednog Hajtovog radnika, Stefana Dlaminija, i čitavu njegovu porodicu, zbog toga što je službenik u Grinveju video nešto što nije trebalo da vidi, možda informacije u vezi s Gehenom. Bondov cilj bio je jasan kao dan: spasti čoveka po svaku cenu.

Namera... reakcija.

Dlamini je živeo izvan Kejptauna. Smrt će biti zamaskirana tako da liči na mafijaški napad. Biće upotrebljene ručne bombe i Molotovljevi kokteli. Napad će se odigrati za vreme večere.

Međutim, nakon toga se baterija istrošila, a uređaj za prisluškivanje je prestao da emituje. U vreme večere. Dakle, svakog časa.

Bond nije uspeo da spase ženu u Dubaiju. Sada nije nameravao da dopusti da ova porodica izgine. Morao je da sazna šta je to Dlamini možda video.

No, teško da je mogao da pozove Beku Džordan i saopšti joj šta je saznao putem protivzakonite prisluškivane. Umesto toga, podigao je slušalicu i pozvao recepcionera.

„Izvolite, gospodine?”

„Imam jedno pitanje za vas”, reče opušteno Bond. „Automobil mi se danas pokvario, a neki momak iz Kejptauna mi je pomogao da ga popravim. Nažalost, tada nisam imao novac pri sebi, a želim da mu se zahvalim na pomoći. Kako da saznam adresu na kojoj živi? Znam kako se čovek zove i u kom delu grada živi, ali to je sve.”

„Kako se zove deo grada?”

„Prajmrouz Gardens.”

Usledila je kratka tišina. Recepcioner je potom kazao: „To je predgrađe.”

Siromašni deo grada, priseti se Bond materijala koji mu je prosledila Beka Džordan. Udžerice retko kad imaju standardne poštanske adrese.

„Pa, možda bih mogao da odem tamo i priupitam da li ga neko poznaje?”

„Ovaj, gospodine, to možda ne bi bilo bezbedno.”

„To me ne brine preterano.”

„A ne bi bilo ni praktično.”

„Zašto?“

U Prajmrouz Gardensu živi otprilike pedeset hiljada stanovnika."

Posmatrao ga je dok je jesenje sunce zalazilo za horizont. Nil Dan je posmatrao sa visokog balkona kako Hajt izlazi iz Grinvejeve kancelarije u Kejptaunu, uspravan, hodajući sa izvesnom elegancijom ka limuzini. Hajtova stopala nisu bili iskrivljena, njegovo držanje nije bilo pogrbljeno, njegove ruke nisu mlatarale levo-desno. („Oj, narode, vid' drkadžije, ide ko' prokleta žirafa!")

Hajt je išao prema hotelu gde će se presvući, a zatim odvesti na dobrotvornu večeru u klub Lodž.

Dan je stajao u predvorju Grinveja i zurio napolje kroz prozor. Pogled mu je bio prikovan za Hajta dok je odlazio niz ulicu u pratnji jednog pripadnika obezbeđenja kompanije.

Dok ga je posmatrao kako odlazi ka hotelu i svojoj družbenici Dan oseti napad ljubomore.

Ne budi proketo smešan, reče sebi. Usredsredi se na posao. U petak će nastati prava pravcata ludnica, a ako se pokvari ijedan jedini zubac ili zupčanik, to će biti moja krivica.

Usredsredi se.

Tako je i učinio.

Dan je izašao iz Grinveja, ušao u automobil i odvezao se iz Kejptauna prema Prajmrouz Gardensu. Sastaće se sa čuvarem kompanije i nastaviti po planu, koji je sada provlačio kroz mozak: tajming, pristup, broj ručnih bombi, Molotovljev koktel, bekstvo.

Precizno i strpljivo je prelazio plan. Baš kao što je činio i sve ostalo.

Ovo je Nil. On je briljantan. On je moj glavni planer...

Međutim, druge pomisli su mu nepozvane padale na pamet, a ionako oklembesena ramena mu se još više opustiše dok je zamišljao svog šefa na gala večeri kasnije u toku dana. Žaoka ljubomore ga ponovo probode.

Dan je pretpostavljao da se ljudi pitaju zbog čega je sam i zašto nema partnerku. Pretpostavljali su da je odgovor zato što mu nedostaje sposobnost da bilo šta oseća. Zato što je mašina. Nisu razumeli da, prema konceptima klasične mehanike, ljudska bića jesu proste mašine - poput zavrtnja, poluge i običnog kotura - i složene mašine, kao što su to motori, koji po definiciji pretvaraju energiju u pokret.

Naime, kalorije se pretvaraju u energiju, koja se kreće kroz ljudsko telo. Prema tome, on jeste bio mašina, kao i svi ostali, kao i sva živa stvorenja na kugli zemaljskoj. To nije isključivalo funkciju ljubavi.

Naprotiv, objašnjenje njegove samoće bilo je krajnje jednostavno-predmet njegove želje nije želeo njega.

Koliko je to bilo sramotno i ovozemaljsko, toliko je i uobičajeno često.

Bilo je nepravedno, naravno. Gospode, ala je to nepravedno! Nijedan autor nacрта ne bi konstruisao mašinu u kojoj dva dela neophodna za stvaranje harmoničnog kretanja ne bi savršeno saradivala, prirodno da mu je bio potreban onaj drugi, a oba su zauzvrat zadovoljavala uzajamne potrebe. Ali upravo je takva bila situacija u kojoj se našao. On i njegov šef bili su neodgovarajući delovi. Osim toga, pomisli ogorčeno, zakoni privlačnosti kudikamo su rizičniji od zakona mehanike. Veze su bile aljkave, opasne i zagađene otpadom - rad motora mogao se održavati stotinu hiljada sati, a ljubav između dva ljudska bića često bi se gasila i umirala tik nakon što bi započela.

Izdavala vas je, takođe, znatno češće nego što to čine mašine. Gluposti, reče sebi osećajući ono što je prolazilo kao gnev kroz Nila Dana. Zaboravi na sve to. Večeras imaš posao koji moraš da odradiš. Ponovo je prošao kroz plan u svojoj glavi, a zatim još jedanput.

Dok se saobraćaj proredivao, Dan je brzo vozio ka istoku, prema sirotinjskom predgrađu, mračnim drumovima, peskovitim i vlažnim poput rečnih dokova.

Zaustavio se na parkiralištu tržnog centra i isključio motor. Trenutak kasnije, pored njega se parkirao izguljeni kombi. Dan je izašao iz automobila, ušao u drugo vozilo i klimnuo glavom pripadniku obezbeđenja, krupnom muškarcu odevenom u kamuflažne pantalone. Ne razmenivši ni reč, smesta su krenuli i u roku od deset minuta su već bili na neobeležanim ulicama Prajmrouz Gardensa. Dan se premestio u stražnji deo kombija u kojem nije bilo prozora. Zbog visine i boje kose, Dan je, naravno, upadao u oči. Pritom je bio i belac zbog čega će nakon zalaska sunca u južnoafričkom predgrađu biti upadljiv kao bela vrana. Bilo je moguće da je diler droge koji je pretio Dlaminijevoj ćerki takođe belac, da upošljava neke belce, ali je Dan zaključio kako je najbolje da ostane u kombiju - barem dok ne kucne čas da zavrlijači ručne bombe i Molotovljeve koktele kroz prozore Dlaminijeve daščare.

Vozili su se beskrajnim, utabanim zemljanim stazama koje se služile kao putevi u gradu trošnih daščara, mimoilazeći čopore dečurlije, mršave pse i muškarce koji su sedeli na kućnom pragu. „U OVIM kolima nema GPS-a“, progovori po prvi put gorostasni radnik obezbeđenja. Nije se smešio i Dan nije imao blage veze da li se čovek šali. Proveo je dva

sata tog popodneva pokušavajući da pronađe Dlaminiju stračaru. „Eno je.”

Parkirali su se s druge strane ulice. Kuća je bila sićušna, prizemna, bila je kao i sve ostale čatrlje u Prajmrouz Gardensu, a zidovi sklepani od kartona i šperploča i valovitog metala, obojenih u drečavo crvenu, žutu i plavu boju kao da prkose sveopštem siromaštvu. U prednjem dvorištu bio je razapet konopac za sušenje veša, s kojeg je visila odeća porodice čiji su članovi varirali u uzrastu od pet-šest godina do poznog zrelog doba.

Ovo je predstavljalo izuzetno dobru lokaciju za ubistvo. Udžerica se nalazila naspram praznog placu, što znači da će biti malo svedoka. Ne da je to bilo naročito bitno - kombi nije imao registarske tablice, a ova-kva bela vozila bila su uobičajena u Zapadnom Kejpu, poput galebova na smetlištu.

Desetak minuta su sedeli u tišini, tik na ivici da privuku pažnju. Potom je pripadnik obezbedenja pokazao: „Eno ga!”

Stefan Dlamini dolazio je niz prašnjavi drum: visok i mršav muškarac s prosedom kosom, odeven u izbledelu jaknu, narandžastu majicu i braon pantalone. Pored njega je hodao jedan od njegovih sinova. Dečak, star otprilike jedanaest godina, nosio je fudbalsku loptu isprskanu blatom, a bio je obučen samo u majicu s amblemom Springboksa. Nije imao jaknu uprkos jesenjoj studeni.

Dlamini i dečak su zastali ispred kuće da malo šutiraju loptu. Potom su ušli unutra. Dan je klimnuo glavom saradniku. Navukli su skijaške maske na glave. Dan je pogledom pretražio stračaru. Bila je veća od ostalih, ali su imali dovoljno eksplozivnih naprava i Molotovljevih koktela na raspolaganju. Na prozorima su bile zavese, a jeftina tkanina propuštala je svetlost iz unutrašnjosti kuće.

Dan je zatekao sebe kako iz nekog razloga ponovo razmišlja o svom šefu na dobrotvornoj večeri za prikupljanje priloga. Potisnuo je sliku iz glave.

Sačekao je dodatnih pet minuta kako bi se uverio da je Dlamini upotrebio toalet - ukoliko je uopšte klozet postojao u kući - i da se porodica okupi za trpezarijskim stolom za večeru.

„Hajdemo”, reče Dan. Pripadnik Grinvejevog obezbedenja klimnu glavom. Izašli su iz kombija držeći u šakama razorne kašikare ispunjene smrtonosnim bakarnim šrapnelima. Ulica je uglavnom bila prazna.

Sedam članova porodice, priseti se Dan. „Sad”, prošapta. Izvukli su osigurače iz ručnih bombi i zavitali ih kroz dva prozora. U pet sekundi tišine koja je usledila, Dan je zgrabio Molotovljev koktel - kanister pun goriva sa kratkim fitiljem - i pripremio ga. Kada je iznenadna eksplozija

benzina raznela preostalo staklo na prozorima, ubacio je zapaljeni kanister kroz prozor. Njih dvojica zatim uskočiše u kombi. Danov saradnik je uključio motor i odjezdio niz ulicu.

Tačno pet sekundi kasnije, plamenovi su suknuili kroz prozore, a iz dimnjaka je spektakularno pokuljao vatreni stub i uzdigao se šest-sedam metara visoko u vazduh, podsetivši Dana na vatromet koji je toliko voleo dok je kao dečak živeo u Belfastu.

„Hayi! Hayi!”

Lelek je ispunio noć dok je žena sa suzama u očima zurila u zapaljenu straćaru, njen dom.

Žena i njenih petoro dece stajali su zbijeni iza vatrene zida. Stražnja vrata udžerice bila su otvorena, pružajući pogled na pomamne plamenove koji su proždrali sav porodični imetak. Žena se borila da utrči unutra i spase što se spasti može, ali ju je suprug, Stefan Dlamini, čvrsto držao. Obratio joj se na jeziku koji je Džejmsu Bondu zaličio na khosanski.

Na ulici se okupljala povelika gomila suseda i oformila se neslužbena vatrogasna brigada: ljudi su jedni drugima dodavali kofe s vodom u jalovom pokušaju da ugase razuzdane plamenove.

„Moramo da idemo odavde”, reče Bond visokom muškarcu koji je stajao kraj njega, tik pored neobeleženog kombija južnoafričke policije.

„Bez ikakve sumnje”, ponovi i Kvalene Nkosi.

Bond je mislio na to kako bi trebalo da sklone porodicu Dlamini izvan sirotinjske četvrti pre nego što Dan shvati da su još živi.

Međutim, Nkosi je na pameti imao drugačiju vrstu brige. Vodnik prve klase posmatrao je sve brojniju gomilu koja je netremice buljila u belog čoveka; kolektivni pogled nije bio nimalo prijateljski.

„Pokaži im svoju značku”, reče mu Bond.

Nkosijeve oči se razrogačiše. „Ne, ne, komandire, to uopšte nije mudra ideja. Idemo odavde! Smesta!”

Poveli su Stefana Dlaminija i njegovu porodicu u kombi. Bond je ušao s njima nazad, a Nkosi je seo za volan, uključio motor i odvezao se u noć.

Za sobom su ostavili kivnu i zbunjenu gomilu i razjarene plamenove... ali ni jednu jedinu povređenu osobu.

Bila je to prava pravcata reli-trka kako bi stigli na vreme.

Nakon što je saznao da će Dan napasti Dlaminija koji je, bukvalno, anonimno živeo u ogromnom sirotinjskom predgrađu, Bond se iz petnih žila potrudio da smisli nađn kako da ga pronade. Glavni komunikacioni štab i MI6 nisu uspeli da saznaju broj mobilnog telefona registrovanog na njegovo ime, niti bilo kakve reference o Dlaminijevima u popisima stanovništva Južne Afrike ili izveštajima radničkih sindikata. Rizikovao

je i pozvao Kvalena Nkosija. „Reći ću ti nešto, vodniče prve klase, i nadam se da mogu da se oslonim na tebe da to nećeš ispričati nikome.”

Usledila je kratka pauza, nakon koje je mladić oprezno rekao: „Kažite.”

Bond mu je izložio problem, uključujući i činjenicu da je prisluškivanje bilo protivzakonito.

„Veza nešto šušti, komandire. Nisam čuo šta ste poslednje rekli.”

Bond se nasmejao. „Ali moramo da saznamo gde živi Stefan Dlamini. Hitno!”

Nkosi je uzdahnuo. „To će biti veoma teško. Prajmrouz Gardens je ogroman. No, imam jednu ideju.” Ispostavilo se da udruženje taksista zna kudikamo više o siromašnim predgrađima i lokacijama od lokalnih vlasti. Vodnik prve klase počeo je redom da ih zove telefonom. On i Bond su se našli i munjevito odvezli u Prajmrouz Gardens, a Nkosi se mobilnim telefonom sve vreme raspitivao o prebivalištu porodice Dlamini. Nešto pre šest sati, krstarili su kroz predgrađe kada ih je jedan taksista izvestio da zna gde obitavaju Dlaminijevi. Dao im je uputstva kako da ga nadu.

Dok su se približavali, ugledali su još jedan beli kombi parkiran preko puta ulice, a iz njega je virilo upadljivo lice belca.

„Dan”, rekao je Nkosi.

On i Bond skrenuli su u stranu i parkirali se iza straćare. Ušli su unutra kroz stražnja vrata, a porodica se uspanidla. Nkosi im je rekao, na njihovom maternjem jeziku, kako su došli da ih spasu. Smesta moraju da izađu iz kuće. Stefan Dlamini se još nije vratio kud, ali ga očekuju svakog časa.

Nekoliko minuta kasnije, Stefan Dlamini je ušao u kuću s mlađim sinom, a Bond, znajući da će napad uslediti svakog trenutka, nije imao drugog izbora osim da izvadi pištolj i prisili ih da izađu napolje kroz zadnja vrata. Nkosi je upravo završio s objašnjavanjem Bondove namere i opasnosti u kojoj se nalaze, kada su ručne bombe uletele u kuću, praćene velikim Molotovljevim koktelom.

Sada su se nalazili na auto-putu N-1 i krstarili prema zapadu. Dlamini je šćepao Bonda za šaku i žestoko je protresao. Potom se nagnuo prema prednjem sedištu i zagrlio ga. U uglovima očiju zablistale su mu suze. Njegova supruga se šćućurila s decom i podozrivo je posmatrala Bonda, dok je agent 007 Dlaminiju objašnjavao ko je odgovoran za napad na njega i njegovu porodicu.

Napokon, saslušavši čitavu priču, Dlamini je zbunjeno upitao: „Gospodin Hajt? Ali to nije moguće? On je najbolji šef na svetu! Sve nas tretira dobro. Ne razumem...”

Bond mu objasni. Čini se da je Dlamini saznao nešto o protivzakonitim aktivnostima kojima su se bavili Hajt i Dan.

Dlaminijeve oči blesnuše. „Znam o čemu govorite.“ Zaklima glavom gore-dole. Rekao je Bondu da radi u službi održavanja u Grinvejevom postrojenju severno od Kejptauna. Tog kobnog jutra prošao je pored otvorenih vrata Odeljenja za istraživanje i razvoj. Dvojica službenika nalazila su se u stražnjem delu prostorije. Dlamini je ugledao prepunu kantu za smeće. To đubre je trebalo da odnosi neko drugi, ali on je svejedno odlučio da isprazni kantu. „Naprosto sam se trudio da pokažem kako dobro radim. To je sve.“ Zavrteo je glavom. „Ušao sam i počeo da praznim kantu za smeće kada me je video jedan od službenika i počeo da vice na mene. Šta sam video? Šta tražim unutra? Odgovorio sam da nisam video ništa. Naredio mi je da izađem napolje.“

„A jesi li video nešto što je moglo da ih uznemiri?“

„Mislim da nisam. Na računaru pored kante za đubre nalazila se imejl poruka čini mi se na engleskom jeziku. Pročitao sam nešto kao Serbia. Ali nisam obratio naročitu pažnju na to.“

„Bilo šta drugo?“

„Ne, gospodine.“

Srbija...

Dakle, pojedine tajne plana Gehena leže skrivene s druge strane vrata Odeljenja za istraživanje i razvoj.

Bond reče Nkosiju: „Moramo da sklonimo porodicu na sigurno mesto. Ukoliko im dam novac, postoji li neki hotel u kojem mogu da odsednu do vikenda?“

„Mogu da im pronađem neke sobe.“

Bond im je dao petnaest hiljada randa. Čovek je zatreptao dok je buljio u svotu novca u svojim rukama. Nkosi mu je objasnio da će izvesno vreme morati da se kriju.

„Kaži mu da pozove ostale članove porodice i bliske prijatelje. Neka im kaže da su on i njegovi dobro, ali da nekoliko dana moraju da se pretvaraju da su mrtvi. Možeš li da podmetneš priču o njihovoj smrti u medije?“

„Mislim da mogu.“ Vodnik prve klase je na tren oklevao. „No, pitam se da li...“ Zaćutao je.

„Nećemo nikome red za ovo. Kapetan Džordanova ne mora da zna.“

„Bez ikakve sumnje, tako je najbolje.“

Dok su se veličanstveni prizori Kejptauna uzdizali pred njima, Bond je bacio pogled na ručni sat. Kucnuo je čas za drugi zadatak te nod, a on će od njega zahtevati da upotrebi špijunske veštine veoma drugadje

od izbegavanja ručnih bombi i Molotovljevih koktela, premda je imao osećaj da ovaj zadatak neće biti ništa manje izazovniji.

Klub Lodž nije ostavio utisak na Bonda.

Možda je nekada davno bio pravi hit, u vreme kada je predstavljao zatvorenu enklavu lovaca u jahačkim pantalonama i jaknama ukrašenim redenicima s municijom za lovačke puške velikog kalibra, ali sada je atmosfera u klubu podsećala na restorane u kojima se slave svadbe i krštenja. Nije čak bio siguran da li je glava bizona iznad ulaznih vrata, koja je gnevno zurila u njega, prava ili Proizvedena u PRC.

Predstavio se kao Džin Teron jednoj od privlačnih mladih dama na vratima. Bila je plavuša, raskošnih oblina i odevena u tesno pripijenu haljinu grimizne boje s dubokim dekolteom. Druge hostese su bile zulu ili khosanskog porekla, ali slično građene i obučene. Pretpostavio je da, ma ko da organizuje dobrotvornu večeru za prikupljanje sredstava, zna kako da taktički udovolji uglavnom muškim donatorima, bez obzira na to koje rase bili. Dodao je: „Gost gospodina Hajta.”

„Ah, da”, ciknu veselo zlatokosa žena i propusti ga u osvetljenu prostoriju u kojoj je pedesetak ljudi već milelo unaokolo. U ponudi su bila vina, šampanjac i gazirani sokovi, a Bond se opredelio za penušavo vino.

Poslušao je Hajtovu sugestiju u vezi s odevanjem, pa je plaćenik iz Durbanda trenutno nosio svetlosive pantalone, crni sportski sako i svetloplavu košulju, bez kravate.

Držeći visoku i uzanu čašu za šampanjac, osvrnuo se po raskošno ukrašenoj prostoriji. Grupa koja je organizovala događaj zvala se Međunarodna organizacija Jedinostvena ekumena, sa sedištem u Kejptaunografiji na štafelajima prikazivale su aktiviste kako dele velike džakove srećnim primaocima, pretežno ženama, zatim istovaranje aviona natovarenih vrećama pirinča i žita. Nije bilo fotografija izgladnele i mršave dece. Prigodan kompromis, sve u svemu. Organizatori nastoje da darodavce podstaknu, a ne da im bude nelagodno. Pretpostavlja se da kretanje svetom čovekoljublja iziskuje jednaku opreznost kao i bavljenje politikom u Vajtholu.

Dopirući sa zvučnika postavljenih na tavanici, harmonije hora Lejdistnit blek mambazo i nadahnjujuće pesme Veriti, pevačice iz Kejptauna, davali su pogodnu muzičku pozadinu svečanoj atmosferi.

Događaj je predstavljao tihu aukciju - stolovi su bili prenatrpani svim mogućim vrstama predmeta koje su poklonili simpatizeri organizacije: fudbalska lopta s autogramima svih članova Bafana Bafane, južnoafričke fudbalske reprezentacije; vaučeri za krstarenje, s pratećim programom - posmatranje kitova ili dvodnevni odmor u Stelenbošu; skulptura u

zulu stilu; dijamantske minđuše i još mnogo toga. Zvanice će kružiti i na komadićima papira ispisivati ponude za svaki izloženi predmet, a osoba koja na kraju aukcije bude imala najvišu ponudu, osvojiće dotični predmet. Severan Hajt je darovao večeru za četvoro vrednu osam hiljada randa - otprilike sedam stotina funti, preračunao je Bond - u restoranu s pet zvezdica.

Vino je teklo u potocima, a konobari su plesali između gostiju nosed srebrne poslužavnike sa složenim kanapeima.

Deset minuta nakon što je Bond pristigao, pojavio se i Severan Hajt sa pratiljom. Nila Dana nije bilo nigde na vidiku. Klimnuo je glavom Hajtu koji je bio odeven u fino skrojeno tamnoplavo odelo, najverovatnije američke proizvodnje, ako je tačno procenio oklembesena ramena. Pratilja - Džesika Barns, prisetio se - obukla je jednostavnu crnu haljinu sa gomilom nakita, sve samim dijamantima i platinom. Čarape snežno bele boje. Na njoj nije bilo ni najmanjeg nagoveštaja ikakve šminke, nije stavila čak ni karmin. Utisak koji je ranije ostavila na Bonda, ostao je isti: koliko ispijeno i mršavo deluje, uprkos privlačnom licu jednostavnog i strogog izgleda, delovala je znatno starije od njenih godina, pomalo avetinjski. Bond je bio znatiželjan; sve ostale žene u prostoriji potrošile su sate i sate na doterivanje.

„Terone!“ rekao je Hajt i krenuo napred, odvojivši se od Džesike koja je pošla za njim. Dok su se rukovali, žena ga je osmotrila sa uzdržanim osmehom na liu. Okrenuo se prema njoj. Špijunaža neprestani, veoma često i iscrpljujući trud. Morate održavati izr ljubopitljivosti na licu kada se sretnete sa osobom koja vam je poznata samo zato što ste je držali pod prismotrom. Brojni agenti su izgubili zbog jednostavne omaške tipa: „Ah, drago mi je što se ponovo vidim“ a zapravo se nikada ranije nisu susreli licem u lice s tom osobom. Bond je održavao neutralan izraz dok ih je Hajt predstavljao „Ovo je Džesika.“ Zatim se okrenuo ka njoj. „Džin Teron. Moj poslovni partner“ Žena je klimnula glavom i, premda ga je gledala direktno u oči, bojažljivo je prihvatila ponuđenu ruku. Znak nesigurnosti, zaključio Bond još jedan dokaz toga je predstavljala njena tašnica, koju je držala prebačenu preko ramena i čvrsto stisnutu između ruke i rebara.

Usledilo je neobavezno ćaskanje, a Bond je recitovao odlomke iz lekcija o Južnoj Africi koje mu je održala Beka Džordan, vodeći računa da bude precizan i tačan, pretpostavivši da će Džesika docnije možda preneti njihov razgovor Hajtu. Prošaptao je kako bi Vladi Južnoafričke Republike bilo pametnije da se pozabavi važnijim stvarima nego što je preimenovanje Pretorije u Cvanu. Milo mu je što se problemi sa sin-

dikatima stišavaju. Da, veoma uživa u životu na Istočnoj obali. Plaže pored njegovog doma u Durbanu su izuzetno lepe, naročito otkad su mrestilišta ajkula uništena, premda on lično nikada nije imao problema s velikim belim ajkulama koje su s vremena na vreme napadale kupače. Zatim su razgovarali o zaštićenim parkovima divljih životinja. Džesika je nedavno ponovo posetila čuveni rezervat Kriger i videla kako dva odrasla slona uništavaju drveće i žbunje. To ju je podsetilo na ulične bande u Samervilu u Masačusetsu, severno od Bostona, i na tinejdžere koji vandalizuju javne parkove. Ah, da, i pomislio je da joj je na glasak američki;

„Jeste li ikada boravili u Sjedinjenim Državama, gospodine Terone.

„Zovite me Džin, molim vas“, reče Bond, prisećajući se lažne Tero nove biografije koju su zajedno napisali Beka Džordan i Odeljenje.

„Nisam“, odgovorio je. „Ali nadam se da ću ih posetiti jednog dana“.

Bond pogleda Hajta. Njegov govor tela se izmenio; odavao je znakove nestrpljenja. Kratak pogled koji je uputio Džesiki nagovestio je želi da ih ona ostavi nasamo. Bond pomisli na maltretiranje koje su Džordan priredile kolege. Hajtovo ponašanje se razlikovalo, ali samo donekle. Trenutak kasnije, žena se izvinila rekavši kako mora da napuderiše nos, što je predstavljalo frazu koju godinama nije čuo, palo mu je na pamet koliko njene reči zvuče ironično, s obzirom na to da nije nosila šminku.

Pošto su ostali sami, Hajt mu reče: „Razmislio sam o tvojoj ponudi i voleo bih da počnemo zajednički posao.“

„Izvršno!“

Mlada Afrikanerka im je prišla i ponovo napunila čaše šampanjcem. Bond joj reče: „Dankie“, a zatim se podseti da ne bi trebalo da preteruje s glumom.

Hajt i on se potom povukoše u ugao prostorije, pri čemu je ugledni industrijalac usput mahao, pozdravljao i rukovao se sa mnogim poznanicima. Kad su ostali sami, stojeći ispod glave gazele - ili je to bila antilopa? - okačene na zidu, Hajt je zasuo Bonda pitanjima o broju grobova, površini polja smrti, državama u kojima se nalaze, i koliko su lokalne vlasti voljne da se masovne grobnice razotkriju. Dok je Bond improvizovao odgovore, nije mogao a da ne bude impresioniran Hajtovom temeljitošću. Činilo se da je proveo čitavo popodne razmišljajući o projektu. Postarao se da dobro upamti sve što mu je rekao i načinio je mentalnu zabelešku da sve to kasnije zapiše na papir kako bi bio dosledan i u budućnosti.

Nakon petnaestak minuta, Bond reče: „Naime, postoje stvari koje bih i ja želeo da znam. Najpre, vaša postrojenja ovde. Želeo bih da ih obiđem.“
„I ja mislim da bi trebalo.“

Budući da Hajt nije predložio vreme posete, Bond ga upita: „Šta kažete na sutra?“

„To bi moglo da predstavlja problem s obzirom na moj veliki projekat u petak.“

Bond klimnu glavom. „Neki od mojih klijenata su veoma željni da posao što pre krene. Vi predstavljate moj prvi izbor, ali ako bude previše proganja, biću primoran da...“

„Ne, ne. Pa molim vas. Udenućemo to nekako u sutrašnji dan.“

Bond je počeo da postavlja dodatna pitanja, ali onda su se svetla u Sali pogasila, a žena na podijumu, nedaleko od mesta na kojem su stajali Hajt i Bond, reče: „Dobro večer“, obratila se prisutnima tihim glason obojenim južnoafričkim naglaskom, „i dobro došli! Hvala vam što ste ovde večeras s nama.“

Žena je bila organizatorica svečanosti, a Bonda je razveselilo njeno ime: Felisiti Viling - Srećka Dobrovoljka!

Po Bondovom mišljenju, žena nije posedovala lepotu lutke s naslovne strane, kakvu je, na primer, imala Fili Meijdenstoun. Međutim, lice joj je bilo snažno i upečatljivo. Stručno našminkano, odavalo je mačju prirodu. Oči su joj bile tamnozelenene, nalik letnjem lišću obasjanom sunčevim zracima, a kosa tamnoplava, skupljena u punđu, što je naglašavalo oštre uglove njene brade i nosa. Nosila je usko pripijenu tamnoplavu večernju haljinu s dubokim dekolteom i još dubljim izrezom na leđima. Nosila je i srebrne cipele sa uzanim trakama i vratolomno visoke štikle. Oko vrata joj je slabašno svetlucala ogrlica ružičastih bisera, a na kažiprstu desne ruke imala je prsten, takođe biserni. Nokti su joj bili kratko podsečeni i nelakirani.

Preletela je prodornim, bezmalo izazovnim pogledom preko zvanica i kazala: „Moram sve da vas upozorim...“ Napetost u prostoriji je porasla. „Na univerzitetu su me zvali Felisiti Vilful* (*Engl. Willing - voljna, željna da pomogne; Willful - promišljena, uporna, tvrdoglava, neumoljiva - (Prim, prev.)*), što je sasvim prikladno ime, kao što ćete se i sami kasnije uveriti dok budem obilazila salu. Sve vas savetujem, zarad vaše vlastite bezbednosti, da držite čekovne knjižice u pripravnosti.“ Osmeh je zamenio žestoki izraz na njenom licu.

Dok je smeh u sali zamirao, Felisiti je počela da govori o problemu gladi. „Afrika mora da uvozi dvadeset pet odsto potrebne hrane... dok se broj stanovnika vinuo u nebo, prinosi danas nisu ništa veći nego što

su to bili 1980. godine... U državama poput Centralnoafričke Republike, gotovo trećina svih domaćinstava nema redovan izvor hrane... U Africi, nedostatak joda u ishrani predstavlja uzrok broj jedan oštećenja mozga, a nedostatak vitamina A glavni je uzrok dečjeg slepila... Skoro tri stotine miliona ljudi u Africi nema dovoljno hrane, što je broj jednak čitavoj populaciji Sjedinjenih Država..."

Afrika, naravno, nije usamljena u potrebi za hranom, nastavila je da govori, a njena organizacija napada tu pošast na svim frontovima. Zahvaljujući darežljivosti mnogobrojnih ljudi dobre volje, uključujući i mnoge koji su trenutno ovde, grupa je nedavno proširila polje delovanja - od pretežno južnoafričke nacionalne dobrotvorne ustanove postala je Međunarodna organizacija, otvorivši ispostave u Džakarti, na Haitiju i u Mumbaju, s mnoštvom drugih čije je otvaranje tek u planu.

Zatim je dodala kako će najveća pošiljka kukuruza, prosa, mleka u prahu i drugih visokohranljivih namirnica, najveća koja ikada dotad stigla u Afriku, uskoro prispeti u Kejptaun, odakle će se distribuirati širom afričkog kontinenta.

Felisiti je sačekala da aplauz zamre. Potom joj osmeh nestade sa lica i još jedanput se prodorno zagleda u gomilu, a zatim poče da govori tihim glasom, pa čak i pretećim, o potrebi da se siromašne države učine nezavisnim od zapadnih agropolisa. Ogorčeno se žalila na preovladajući pristup Amerike i Evrope u rešavanju problema gladi: megafarme u stranom vlasništvu, koje se na silu probijaju u države trećeg sveta i istiskuju iz posla lokalne farmere - ljude koji znaju kako da ostvare najbolje prinose sa useva. Ti poslovni poduhvati koriste Afriku i druge države kao poligone za testiranje neoprobanih metoda proizvodnje, poput veštačkog dubriva i genetički modifikovanog semena.

„Najveći deo međunarodne napredne poljoprivrede mari isključivo za profit i baš je briga za izgladnelost naroda, a to jednostavno nije prihvatljivo."

Napokon, nakon što je završila napad, Felisiti se nasmešila i po imenu pomenula najveće dobrotvore, a među njima i Hajta. Mahanjem je odgovorio na aplauz. On se takođe smešio, ali je njegov šapat upućen Bondu govorio drugu priču: „Ako želiš da ti se masa dodvorava, naprosto pokloni novae. Što su očajniji, to te više vole." Očigledno nije želeo da bude ovde.

Felisiti je sišla s platforme kako bi kružila prostorijom dok su zvanice nastavljale tihu lieitaeiju.

Bond reče Hajtu: „Ne znam da li ste planirali nešto drugo kasnije u toku večeri, ali mislio sam da možda odemo negde na večeru. Na moj račun."

„Žao mi je, Terone, ali moram da se sastanem sa saradnikom koji je upravo stigao u grad, u vezi s onim projektom koji sam pomenuo.“

Gehena... Bond je nadasve želeo da sretne tog čoveka, ma ko on bio.

„Biće mi zadovoljstvo da vas sve izvedem na večeru, uključujući i tvog saradnika.“

„Plašim se mi večeras ne odgovara“, odgovorio je odsutno, a zatim izvadio ajfon i počeo da pregleda pristigle SMS poruke i spisak propuštenih poziva. Podigao je pogled i spazio Džesiku koja je stajala sama pored stola s predmetima ponuđenim na licitaciji. Kada je primetila njegov pogled, Hajt joj je nestrpljivo mahnuo rukom da priđe.

Bond je pokušao da smisli neki drugi način da sastavi poziv za večeru, ali je ipak odlučio da odustane pre nego što Hajt postane sumnjičav. Zavodenje u špijunskom poslu istovetno je zavodenju u ljubavi: najbolje je kada naterate predmet vaše želje da priđe vama, umesto da ga jurite. Ništa ne uništava trud uspešnije od očajničke i uporne potere.

„Sutra, onda“, reče Bond naizgled zaokupljen prebiranjem po vlastitom telefonu.

„Da... može.“ Hajt podiže pogled. „Felisiti!“

Upravnica dobrotvorne organizacije se sa osmehom odvojila od debelog, proćelavog muškarca u prašnjavom večernjem odelu. Držao ju je za šaku mnogo duže nego što je to nalagala uobičajena ljubaznost. Pridružila se Hajtu, Džesiki i Bondu.

„Severane.“

„Džesika.“ Poljubili su se u obraz.

„Ovo je moj poslovni partner, Džin Teron. On je iz Durbana, a u gradu je poslovno na nekoliko dana.“

Felisiti se rukovala s Bondom. Postavio joj je očigledna pitanja o organizaciji i pošiljci hrane koja bi trebalo uskoro da pristigne u Kejptaun, nadajući se da će Hajt promeniti mišljenje u vezi s večerom.

No, čovek je još jedanput pogledao na ajfon i kazao: „Plašim se da moram da krenem.“

„Severane“, reče Felisiti, „mislim da moje primedbe nisu u dovoljnoj meri iskazale koliko smo ti zahvalni. Upoznao si nas s nekim veoma važnim dobrotvorima. Zaista ne mogu dovoljno da ti se zahvalim.“

Bond obrati pažnju na njene reči. Dakle, znala je imena pojedinih Hajtovih poslovnih saradnika. Zapitao se kako da najbolje iskoristi tu vezu.

Hajt reče: „Zadovoljstvo mi je što mogu da pomognem. Imao sam sreće u životu pa želim da deo te dobre sreće podelim i s drugima.“ Okrenuo se ka Bondu. „Vidimo se sutra, Terone. Oko podneva, ukoliko ti to odgovara. Obuci staru odeću i cipele.“ Pogladio je kovrdžavu bradu

kažiprstom čiji je nokat reflektovao žućkastu svetlost rasvete. „Vodim te u obilazak pakla.“

Nakon što su Hajt i Džesika otišli, Bond se okrenuo prema Felisiti Viling. „Te statistike su uznemirujuće. Možda sam zainteresovan da pripomognem.“ Stojeći blizu nje, bio je svestan mošusnog mirisa njenog parfema.

„Možda ste zainteresovani?“, upitala je.

Klimnuo je glavom.

Osmeh se zadržao na njenim usnama, ali joj nije dodirnuo oči. „E pa, gospodine Terone, na svakog darodavca koji uistinu napiše ček, dolaze dvojica drugih koji mi kažu da su zainteresovani da pripomognu, ali ja nikada ne vidim ni jedan jedini rand. Vise bih volela da mi ljudi unapred kažu da nemaju nameru išta da poklone. Tako bih mogla mime duše da nastavim dalje s poslom. Oprostite mi na iskrenosti, ali ja ovde vodim pravi pravcati rat.“

„I ne uzimate zarobljenike.“

„Ne“, odgovorila je smešeći se iskreno. „Ne uzimam.“

Felisiti Vilful - Neumoljiva...

„U torn slučaju ću svakako pomoći“, reče Bond i zapita se šta li će Odeljenje A red kada ugledaju donaciju na njegovom bankovnom računu u Londonu. „Doduše, nisam siguran da ću moći da pariram nivou Severanove darežljivosti.“

„Svaki poklonjeni rand vodi nas korak bliže rešavanju problema“, ohrabivala ga je.

Zastao je na trenutak, a zatim rekao: „Upravo mi je nešto palo na pamet: Severan i Džesika ne mogu da stignu na večeru, a ja ne znam nikoga u gradu. Da li biste želeli da mi se pridružite na večeri nakon aukcije?“

Felisiti razmotri njegove red. „Ne vidim zašto da ne. Izgleda mi da ste u sasvim pristojnoj kondiciji.“ Zatim se udaljila kao lavica spremna da se stušti na krdo gazela.

Na završetku događaja, koji je prikupio sumu novca ekvivalentnu trideset hiljada funti - uključujući i skromnu donaciju s kreditne kartice Džina Terona - Bond i Felisiti Viling odšetaše do parkinga iza kluba Lodž.

Približili su se velikom kombiju, pored kojeg je stajala gomila velikih kartonskih kutija. Zadigla je porub haljine, sagla se poput lučkih radnika na dokovima i unela tešku kutiju kroz otvorena bočna vrata u kombi.

Referenca na njegovu fizičku kondiciju mu je najednom postala jasna kao dan. „Pustite mene“, rekao joj je.

„Oboje ćemo utovariti kutije.“

Zajedno su počeli da unose kartonske kutije koje su još mirisale na hranu. „Ostaci od večere“, pitao je.

„Da li vam je palo na pamet kako je zapravo prilično ironično što služimo gurmansku hranu na dobrotvornoj večeri za prikupljanje novca za gladne?“ upita ga Felisiti.

„Jeste, moram da priznam.“

„Da sam gostima ponudila krekerne iz limenke i topljeni sir, pojeli bi svu hranu. Međutim, sa ovom skupljom hranom sam iznudila donaciju od nekog restorana s tri zvezdice, a gosti se nisu usudili da pojedu više od dva-tri zalogaja. Zelela sam da se postaram da ostane dosta hrane.“

„Gde ćemo dostaviti ostatke?“

„U banku hrane nedaleko oдавде. U pitanju je jedna od ustanova s kojom moja organizacija saraduje.“

Nakon što su završili utovar, ušli su u kombi. Felisiti je sela na vozačko mesto i skinula cipele kako joj štikle ne bi smetale. Potom su se odvezli u noć truckajući se preko neravnog asfalta dok je Felisiti mučila kvačilo i menjač.

Nakon petnaest minuta, našli su se u kejptaunskom Ekumenskom centru za skladištenje hrane. Pošto je ponovo obula cipele, Felisiti je otvorila bočna vrata pa su zajedno istovarili škampe, pite od mesa kraba i jamajkanske piliće, koje je osoblje centra brzo unelo u sklonište.

Pošto su ispraznili kombi, Felisiti je mahnula rukom krupnom muškarcu u šortsu zemljane boje i majici. Činilo se da mu hladnoća nimalo ne smeta. Oklevao je na tren, a zatim im se priključio, radoznalo posmatrajući Bonda. Potom je rekao: „Da, gospođice Viling? Hvala vam, gospođice Viling. Mnogo dobre hrane za sve večeras. Jeste li videli unutrašnjost skloništa? Sve je puno.“

Ignorisala je njegova pitanja koja su Bondu zazvučala kao pokušaj odvlačenja pažnje. „Joso, prošle nedelje je nestala jedna pošiljka. Pedeset kilograma pirinča. Ko ju je uzeo?“

„Nisam ništa čuo...“

„Nisam te pitala jesi li išta čuo. Pitala sam te ko ju je uzeo.“

Čovekovo lice je bilo nepomična maska, ali se zatim oklembesilo. „Zašto mene pitate, gospođice Viling? Ja ništa nisam uradio.“

„Joso, imaš li pojma koliki broj ljudi može da se nahrani s pedeset kilograma pirinča?“

„Ja...“

„Reci mi! Koliko ljudi?“ Grdosija se nadnosio iznad nje poput tornja, ali Felisiti nije odstupila ni pedalj. Bond se zapita da li se njena opaska o

njegovoj kondiciji odnosila na ovo: da li je želela da joj neko čuva leđa. Međutim, u očima joj se videlo da uopšte nije ni svesna njegovog prisustva. Ovo je bilo između Felisiti i prestupnika koji je ukrao hranu od ljudi za koje se zaklela da će ih štiti, a bila je savršeno sposobna da se sama izbori s tim. Njene od su Bonda podsećale na vlastite kada se suočavao sa neprijateljem. „Koliki broj ljudi?“, ponovila je.

Ozlojedjen, čovek se prebacio na zulu, ili khosanski.

„Ne“, ispravila ga je. „Nahranilo bi mnogo više od toga, mnogo više.“

„Bio je to nesrećan slučaj“, protestovao je. „Zaboravio sam da zatvorim vrata. Bilo je kasno. Radio sam...“

„To nije bio nikakav nesrećan slučaj. Neko te je video kako otključavaš vrata pre nego što si krenuo kući. Ko je ukrao pirinač?“

„Ne, ne, morate da mi verujete...“

„Ko?“, pitala ga je ledenim glasom.

Čovek je bio poražen. „Čovek iz Flatsa. Iz bande. Oh, molim vas gospođice Viling, ako kažete policiji, saznaće da sam ga ja odao. Znaće da sam vam ja rekao. Doći će po mene i doći će po moju porodicu.“

Mišići vilice joj se stegnuše, a Bond nije mogao da se oslobodi utiska koji je stekao ranije - velika mačka sprema se da napadne. U njenom glasu nije bilo ni trunke saosećanja kad mu je rekla: „Neću otići u policiju. Ne ovog puta. Ali kaži upravniku šta si uradio, a on neka odluči hoće li te otpustiti ili ne.“

„Ovo je moj jedini posao“, protestovao je. „Imam porodicu. Moj jedini posao.“

„Posao koji si doveo u opasnost za šaku randa“, odgovorila je. „A sad idi i kaži prečasnog Van Grotu šta si uradio. Ako odluči da te zadrži na poslu, a dogodi se još jedna krađa hrane, sve ću reći policiji.“

„To se neće ponovo desiti, gospođice Viling.“ Okrenuo se i nestao u unutrašnjosti građevine.

Bond je bio impresioniran time kako se hladnokrvno i efikasno pobrinula za incident. Takođe je primetio da ju je to učinilo još privlačnijom.

Primetila je Bondov pogled, a lice joj je smekšalo. „Taj rat koji vodim, ponekad nisam sasvim sigurna ko mi je pravi neprijatelj. Katkad je u pitanju i neko ko je na mojoj strani.“

Koliko mi je to dobro poznato, pomisli Bond.

Vratili su se do kombija. Felisiti se sagla da ponovo izuje cipele, ali Bond brzo reče: „Ja ću voziti. Ne moras opet da otkopčavaš i skidaš cipele.“

Nasmejala se. Seli su u vozilo i krenuli. „Večera?“ upitala je.

Skoro da se osećao krivim nakon svega što je saznao o gladi u Africi.

„Ukoliko si još raspoložena za nju.“

„Oh, jesam, i te kako.“

Dok su se vozili, Bond ju je upitao: „Da li bi ga zaista ubili da ste otišli u policiju?“

„Južnoafrička policija bi se samo nasmejala na ideju da istraže slučaj krađe pedeset kilograma pirinča. Ali banda Kejp Flats jeste opasna, to je istina, a ako bi neko odatle pomislio da ih je Joso izdao, najverovatnije bi ga ubili. Nadajmo se da je naučio lekciju.“ Glas joj je bio leden kada je dodala: „Blagost može doneti saveznike, ali može biti kobna.“

Felisiti ga je vodila prema Grin Pointu. Budući da se restoran koji je predložila nalazio blizu Tejbl mauntina, ostavio je kombi kod hotela, a ostatak puta su prepešačili. Bond je primetio i da se Felisiti nekoliko puta osvrnula preko ramena, ozbiljnog lica i napetih ramena. Ulica je bila prazna. Zašto li je osećala da joj pretila opasnost?

Opustila se kada su ušli u predvorje restorana bogato ukrašeno tapi-serijama, panelima od tamnog drveta i mesingom. Kroz ogromne prozore pucao je pogled na reku osvetljenu hiljadama sićušnih svetala. Najveći deo rasvete u restoranu dolazio je od stotina sveća boje krema. Dok ih je šef sale vodio ka stolu, Bond je zapazio kako njena haljina blista na svetlosti i naizgled menja boju sa svakim pređenim korakom, od tamno-plave do azurnog plavetnila neba. Koža joj se presijavala.

Konobar ju je pozdravio po imenu, a potom se nasmešio Bondu. Naručila je kosmopoliten, dok se Bond, raspoložen za koktel, opredelio za piće koje je popio s Fili Mejdienstoun. „Dupli kraun rojal s ledom. Dodajte pola mere tripl seka, dva prsta gorkog likera angostura i tanku krišku limuna.“

Pošto je kelner otišao, Felisiti reče: „Nikad ranije nisam čula za to piće.“

„Ja sam ga izmislio.“

„Jesi li mu dao ime?“

Bond se nasmeši, prisativši se da ga je konobar restorana Antoan u Londonu pitao to isto. „Još ne.“ Dobio je blesak inspiracije prilikom razgovora sa M-om nekoliko dana ranije. „Premda mislim da ću to sada učiniti. Nazvaću ga Kart blanš. U tvoju čast.“

„Zašto?“, upitala ga je namrštenog čela.

„Zato što će ti tvoji dobrotvori, ako popiju dovoljan broj ovog koktela, dati odrešene ruke da im uzmeš sav novac.“

Nasmejala se i stisnula ga za ruku, a zatim dohvatila jelovnik.

Sedeći veoma blizu nje, Bond je spazio kako je stručno nanela šminku, naglašavajući mačje oči, izbačene jagodice i vilicu. Nešto mu

je palo na pamet. Fili Mejdienstoun je možda bila klasično lepša i privlačnija, ali je njena lepota bila pasivna. Lepota Felisiti je bila kudikamo samopouzdanija i silovitija.

Ukorio se zbog upoređivanja ove dve žene, uzeo jelovnik i počeo DA GA proučava. Iščitavajući opširni meni, saznao je kako je restoran Celzijus čuven po roštilju koji se priprema na temperaturi od 950 stepeni Celzijusa.

Felisiti reče: „Ti naruči za oboje. Bilo šta za predjelo, ali kao glavno jelo moram da imam odrezak. Ništa ne može da se poredi s mesom na roštilju u Celzijusu. Bože moj, Džine, nisi valjda vegetarijanac?”

„Nikako.”

Kada je konobar stigao, Bond je za predjelo naručio sveže sardine s roštilja i dva goveda odreska kao glavno jelo. Upitao je može li glavni kuvar da ga ispeče bez vađenja kostiju - što je u Americi bilo poznato kao kaubojski odrezak.

Kelner je napomenuo da se odresci uobičajeno služe sa egzotičnim sosovima: argentinskim čimičurijem, indonežanskim kafenim sosom, madagaskarskim sosom od crnog bibera, španskom madeirom ili peruanskim antikučosom. No, Bond ih je sve odreda odbio. Verovao je da je odrezak sam po sebi dovoljno ukusan bez ikakvih dodataka i da ga treba jesti samo uz malo soli i bibera.

Felisiti je klimnula glavom u znak slaganja.

Zatim je izabrao flašu južnoafričkog crnog vina: kaberne Rustenberg Piter Barlou, berba 2005.

Vino je stiglo i bilo je onoliko dobro koliko je i očekivao da će biti. Kucnuli su se čašama i otpili.

Konobar je doneo predjelo i počeli su da se služe. Budući da ga je Gregori Lamb uskratio za ručak, Bond je bio gladan kao vuk.

„Čime se baviš u životu, Džine? Severan mi ništa nije rekao.”

„Obezbedenjem.”

„Aha.” Usledila je hladna, neprijatna tišina. Felisiti je očigledno bila svetska poslovna žena i odmah je prepoznala eufemizam. Pretpostaviće da je Bond na neki način povezan s mnogim sukobima u Africi. Rat, kazala je za vreme svečanog govora, predstavlja jedan od glavnih uzroka nestašice hrane.

Rekao je: „Posedujem kompaniju koja ugrađuje bezbednosne sisteme i iznajmljuje čuvare.”

Činilo se da veruje kako je to barem delimično istinito. „Rodila sam se u Južnoj Africi i živim ovde poslednjih četiri-pet godina. Videla sam

kako se zemlja menja. Kriminal više nije onoliki problem kao što je nekada bio, ali su usluge obezbeđenja i te kako i dalje potrebne. Imamo nekoliko čuvara u organizaciji. Naprosto moramo. Dobrotvorni posao nam nije obezbedio imunitet na lopove." Dodala je mračno: „Srećna sam što poklanjam hranu, ali ne dozvoljavam da je krađu od mene."

Kako bi je odvratio od postavljanja dodatnih pitanja o njegovom životu, Bond se raspitao o njenom.

Odrasla je u Zapadnom Kejpu kao jedino dete engleskih roditelja, a otac joj je bio izvršni direktor rudarske kompanije. Porodica se preselila u London kad joj je bilo trinaest godina. Bila je izopštenica u internatu, priznala je. „Možda sam mogla bolje da se uklopim da nisam pričala drugaricama o tome na koji način je najbolje odrati gazelu, a naročito u trpezariji za vreme obeda."

Potom se upisala na Londonsku poslovnu školu, a nakon diplomiranja zaposlila se u velikoj investicionoj banci, gde je napravila pristojnu karijeru; njena skromnost je sugerisala kako je, zapravo, imala izuzetno uspešnu karijeru.

Ipak, posao bankara je nije zadovoljavao. „Bilo mi je previše lako, Džine. Nije bilo pravih izazova. Bila mi je potrebna strmija planina. Zato sam pre četiri-pet godina odlučila da razmislim o svom životu. Uzela sam mesec dana bolovanja i provela izvesno vreme u Južnoj Africi. Uvidela sam koliko je glad sveprisutna i odlučila sam da nešto uradim i da pomognem. Svi su mi rekli da je to Sizifov posao. Nemoguće je bilo šta promeniti. Naravno, te red su na mene imale efekat kao mahanje crvenom zastavicom ispred bika."

„Felisiti Vilful – Tvrdoglava?"

Nasmešila se. „I tako, evo me ovde, maltretiram dobrotvore da nam daju novac i borim se protiv američkih i evropskih megafarmi."

„Agropolisi. Lep termin."

„Ja sam ga iskovala", kazala je, a zatim prasnula. „Te kompanije uništavaju afrički kontinent. Neću im dopustiti da se nekažnjeno izvuku."

Ozbiljnu raspravu prekinuo je dolazak konobara sa odreskom koji je cvrčao na metalnom poslužavniku. Meso je spolja bilo reš prepečeno, a iznutra sočno. Izvesno vreme su jeli u tišini. Bond je u jednom trenu odsekao komad mesa, ali je najpre otpio gutljaj vina pre nego što ga je stavio u usta. Kada je ponovo spustio pogled na tanjir, parče mesa je nestalo, a Felisiti je nestašno žvakala. „Izvini. Imam običaj da sama uzimam stvari koje su mi privlačne."

Bond se nasmejao. „Veoma lukavo, kradeš ispred nosa stručnjaka za obezbeđenje." Mahnuo je rukom somelijeru, a druga boca kaberna se

ubrzo pojavila na stolu. Bond je usmerio temu razgovora na Severa Hajta.

Razočaralo ga je što se činilo da Felisiti ne zna mnogo toga o čoveku koji bi mogao da bude od pomoći njenoj misiji. Spomenula je imena nekolicine njegovih poslovnih partnera koji su darivali novae njenoj organizaciji, a on ih je upamtio. Nije se upoznala s Nilom Danom, ali je znala da Hajt ima nekog briljantnog pomoćnika koji je sposoban za svakojake tehničke čarolije. Podigla je obrvu i kazala: „Upravo sam se setila, ti si ta osoba koju upotrebljava.”

„Molim?”

„Za obezbedenje Grinvejevog postrojenja severno od grada. Nikada nisam bila tamo, ali je jedan od mojih asistenata otišao da uzme donaciju od njega. Svi ti detektori za metal i skeneri! Unutra se ne može uneti ni spajalica za papir, a kamoli mobilni telefon. Moras da predaš sve što imaš kod sebe na ulaznim vratima. Kao u onim starim američkim vestern filmovima - ostaviš pištolje ispred pre nego što uđeš u krčmu.”

„Dodelio je taj ugovor nekom drugom. Ja se bavim drugim poslovima.” Ti podaci su ga zabrinuli; nameravao je da uđe u zgradu s mnogo više opreme od spajalice za papir i mobilnog telefona, uprkos nesklonosti Beke Džordan prema protivzakonitoj prismotri. Moraće da razmotri posledice.

Završili su obedovanje i dokrajčili vino. Bili su zadnje mušterije u restoranu. Bond je zatražio račun i platio ga. „Druga od mojih donacija”, rekao je.

Vratili su se natrag do ulaza, gde je uzeo njen crni kaput od kašmira i prebacio joj ga preko ramena. Krenuli su niz pločnik, a vrhovi potpetica njenih cipela odjekivali su po betonu. Ponovo je osmotrila okolinu. Potom se opustila, uzela ga za ruku i čvrsto je stisnula. Bio je veoma svestan njenog parfema i povremenog dodira njenih grudi na svojoj ruci.

Približili su se njegovom hotelu, a Bond je izvadio ključeve kombija iz džepa. Felisiti je usporila korak. Noćno nebo bilo je vedro iznad njihovih glava, prošarano mnoštvom zvezda.

Ovo je bilo veoma ugodno veče”, reče mu Felisiti. „Hvala ti na pomoći u dostavljanju ostataka hrane od svečane večere. U boljoj si formi nego što sam mislila.”

Bond začu sebe kako pita: „Jesi li raspoložena za još jednu čašu vina?”

Zelene oči su gledale nagore, direktno u njegove. „Jesi li ti raspoložen?”

„Jesam”, odgovorio je čvrsto.

U roku od deset minuta, nalazili su se u njegovoj sobi u hotelu Tejbl mauntin, sedeći na divanu koji su okrenuli i privukli bliže prozoru. U rukama su držali čaše crnog vina iz Stelenboša.

Posmatrali su treperava, prigušena žuta i bela svetla u zalivu, poput svitaca koji lebde u iščekivanju.

Felisiti se okrenula prema njemu, možda s namerom da nešto kaže, a možda i ne, a on se nagnuo napred i nežno je poljubio. Potom se malo odmaknuo unazad, procenjujući njenu reakciju, a onda pomerio napred i ponovo je poljubio, ovog puta snažnije, gubeći se u njenom dodiru, ukusu i vrelini. S njenim dahom na njegovom obrazu, Felisitine ruke mu se obmotaše oko ramena dok su im usta bila spojena. Potom ga je poljubila u vrat i vragolasto ugrizla mesto gde se spajao s mišićavim ramenom. Jezik joj je kliznuo niz ožiljak koji mu je vijugao niz biceps.

Bondovi prsti kliznuše uz njen vrat, upletoše joj se u kosu i privukoše je bliže. Bio je izgubljen u oštrom mošusnom mirisu njenog parfema.

Paralela sa ovim trenutkom je skijanje: kao kada zastanete na vrhu grebena iznad predivne ali opasne padine. Imate izbor: ili da krenete niže ili da odustanete. Uvek možete da skinete skije i pešice se spustite niz planinu. Međutim, za Bonda nikada nije postojao takav izbor; kada bi se našao na ivici, bilo mu je nemoguće da se ne prepusti zavodničkom osećaju gravitacije i brzine. Jedini pravi izbor koji preostaje jeste kako kontrolisati sve brži spust.

Isto je i sa ovim.

Bond joj skinu haljinu, a tanana plava tkanina prosu se po podu. Felisiti se zatim zavalila unazad, povukavši ga sa sobom, sve dok nisu zalegli na divan, ona ispod njega. Počela je da mu grize donju usnu. Ponovo ju je obuhvatio rukama i privukao joj lice bliže svome, a njene sake počivale su na donjem delu njegovih leđa. Felisiti zadrhta i oštro uzdahnu, a Bond shvati kako, iz nekog razloga, ona uživa u tome da ga tamo dodiruje. Takođe je znao da želi da je njegove ruke čvrsto stisnu oko struka. Takav je način na koji ljubavnici komuniciraju, a on će zapamtiti isto i delikatne kosti njene kičme.

Bond je bio ushićen njenim telom, svim njegovim delovimanim usnama, jakim i besprekornim bedrima, grudima zatvorenih u utegnutu crnu svilu, delikatnim licem i grlom iz kojeg se začuo tihi uzdah, gustom kosom i mekim vlasima na drugim mestima.

Beskrajno su se ljubili, a potom se ona odmakla unazad i zagledala u njegove oči; njene trepavice, isprskane slabašnim zelenim sjajem, bile su napola spuštene. Obostrana predaja, obostrana pobeda.

Bond ju je lako podigao s divana. Usne im se još jednom nakratko spojiše, a zatim je prenese do kreveta.

četvrtak

ODAJA NESTAJANJA

Uz trzaj, prenuo se iz košmara kojeg nije mogao da se seti. Neobično, prvo je pomislio na Fili Mejdienstoun. Osetio se - apsurdno - kao da joj je bio neveran, iako je njegov najprisniji kontakt s njom bio tek ovlašni poljubac u obraz koji je trajao svega pola sekunde.

Prevrnuo se na bok. Druga strana kreveta zvrjala je prazna. Pogledao je na sat. Bilo je pola osam. Osećao je miris Felisitinog parfema na posteljini i jastucima.

Prethodno večer započelo je kao vežba proučavanja neprijatelja i spoznaje njegovih namera, ali je postalo nešto mnogo više od toga. Osećao je snažnu empatiju s Felisiti Viling, čvrstom ženom koja je pokorila London i sada je okretala svoje resurse prema plemenitijem ratu. Pomislio je kako su oboje, svako na svoj način, plemeniti vitezovi lualice.

Takođe, želeo je da je ponovo vidi.

Međutim, postojalo je nešto što je prethodno morao da uradi. Ustao je iz kreveta i ogrnuo bade-mantil. Oklevao je na tren, a zatim rekao sebi: ovo mora da se uradi.

Prišao je laptopu u dnevnoj sobi hotelskog apartmana. Odeljenje Q je modifikovalo spravu tako da ima i laku video-kameru koja se aktivira na pokret. Bond je uključio mašinu i pregledao video-snimak. Kamera je bila uperena samo u ulazna vrata apartmana i stolicu na koju je okačio sako i pantalone, u kojima su se nalazili novčanik, pasoš i mobilni telefon. Otprilike u pet sati izjutra, sudeći prema vremenu na snimku, Felisiti je, potpuno odevena, prošla pored njegove odeće, ne pokazavši pritom ni najmanje zanimanja za njegov telefon, džepove ili laptop. Zastala je i pogledala natrag prema krevetu. Sa osmehom? Verovao je da, ali nije mogao da bude sasvim siguran. Ostavila je nešto na stolu blizu vrata, a zatim izašla napolje.

Ustao je i prišao stolu. Pored lampe je bila njena vizitkarta. Dodala je broj svog privatnog mobilnog telefona ispod broja fiksnog telefona njene organizacije. Ubacio je vizitkartu u novčanik.

Oprao je zube, istuširao se i obrijao, a onda obukao plave farmeri i laku crnu košulju marke lakost, odabranu kako bi prikrla valter zade

nut za pojas pantalona. Smejući se u sebi, navukao je zlatnu kitnjastu narukvicu i ručni sat na levu ruku, a zatim na prst stavio prsten sa inicijalima JDŽT.

Proverivši SMS i imejl poruke, naleteo je na jednu koju je poslao Persi Ozborn Smit. Čovek je ostao veran svom novom načinu ophodenja i izvestio ga je o napretku istrage u Britaniji, ma koliko on bio oskudan. Zaključio je rečima:

Naši prijatelji u Vajtholu potpuno su opsednuti Avganistanom. Ja kažem: tim bolje po nas, Džejmse. Jedva čekam da podelim Krst Sejnt Džordža s tobom, nakon što bacimo Hajta iza rešetaka.

Dok je doručkovao u hotelskoj sobi, razmišljao je o predstojećoj poseti Hajtovom postrojenju, prisativši se svega što je video i čuo tokom prošle noći, a pogotovo o visokom nivou obezbedenja. Pošto je završio obed, pozvao je Odeljenje Q i popričao sa Sanuom Hiranijem. Čuo je dečje glasove u pozadini i pretpostavio je da su ga spojili s telefon^{01^} u kući direktora Odeljenja Q. Hirani je imao šestoro dece. Svi su igriket, a najstarija kćerka je bila fenomenalni udarač.

Bond mu je ispričao za svoju potrebu za komunikacionom opretni i oružjem. Hirani je imao nekoliko ideja, ali nije bio siguran da može pronade rešenje u tako kratkom vremenskom roku. „Koliko vremena imaš na raspolaganju do tog sastanka, Džejmse?”

„Dva sata.”

S druge strane telefonske linije, jedanaest hiljada kilometara dalje, čulo se zamišljeno uzdisanje, a zatim: „Biće mi potreban potrčko u Kejptaunu. Neko s dobrim poznavanjem područja i propusnicom ali i sa solidnom mrežom operativaca. Poznaješ li nekoga ko odgovara tom opisu?”

„Plašim se da poznajem”.

U jedanaest ujutru, odeven u sivu vetrovku, Bond je ušetao u centralnu policijsku stanicu, gde su ga otpratili do kancelarije divizije za istraživanje i borbu protiv kriminala.

„Dobro jutro komandire”, reče mu Nkosi sa osmehom.

„Dobro jutro, vodniče prve klase.” Bond mu klimnu glavom. Oči im se zaverenički susretoše.

„Jeste li pročitali današnje vesti?” upita ga Nkosi kucnuvši vrhom prsta u Kejp tajms. „Tragična priča. Tokom prošle noći, neko je ubio čitavu porodicu u bombaškom napadu u predgrađu Prajmrouz Gardens.” Namrštio se odveć očigledno.

„Užasno“, reče Bond pomislivši kako Nkosi, uprkos ambiciji da nastupa na Vest Endu, ipak nije preterano dobar glumac.

„Bez ikakve sumnje.“

Pogledao je prema kancelariji Beke Džordan, a ona mu je mahnula rukom da ude unutra. „Jutro“, kazao je, primetivši par iznošenih sportskih patika na podu u ćošku kancelarije. Juče ih nije zapazio. „Vežbaš li često?“

„S vremena na vreme. U mom poslu je izuzetno važno biti u dobroj kondiciji.“

Kada je boravio u Londonu, Bond je svakog dana provodio najmanje sat vežbajući u teretani Grupe za prekomorski razvoj ili džogirajući po Plezents parku. „I ja uživam u vežbanju. Ukoliko nam vreme dozvoli, možda bi mogla da mi pokažeš neke staze za trčanje. Mora da postoje neke dobre staze u gradu.“

„Sigurna sam da u tvom hotelu postoji mapa“, rekla je nezainteresovano „Da li je tvoj sastanak u klubu Lodž bio uspešan?“

U kratkim crtama joj je prepričao sve što se dogodilo na dobrotvornoj večeri, preskočivši detalje završetka večeri.

Podigla je pogled a zatim upitala: „A šta se desilo posle? Da li se gospođa koja vodi fond pokazala korisnom?“

Bond upitno izvi obrvu. „Mislio sam da nisi poklonik protivzakonite prismotre?“

„Teško da je protivzakonito postarati se da neko bude bezbedan na javnim pločnicima i ulicama. Vodnik prve klase Nkosi ti je rekao za naš sistem video-kamera u centru grada.“

„Lepo, a odgovor na tvoje pitanje je da, bila je korisna. Pružila mi je važne informacije o pojačanoj bezbednosti u Grinvejevom postrojenju.“ Zatim je ukočeno dodao: „Imao sam sreće što je to učinila. U suprotnom bi se moj današnji odlazak tamo pretvorio u katastrofu.“

„Sreća po tebe“, reče Džordanova.

Bond joj je rekao imena troje dobrotvora koje je Felisiti sinoć pomenula - ljude s kojima ju je Hajt upoznao.

Džordanova je znala za dvojicu uspešnih i sasvim legalnih biznismena. Nkosi je sproveo istragu i saznao da ni njih dvojica, kao ni treći dobrotvor, ne poseduju policijski dosije. U svakom slučaju, sva trojica su trenutno bili van grada. Bond je procenio da oni zasad neće biti ni od kakve pomoći.

Pogledao je policajku. „Ne dopada ti se Felisiti Viling?“

„Misliš da sam ljubomorna?“ Izraz na njenom licu govorio je da je to upravo ono što bi muškarac pomislio.

Nkosi se okrenuo u stranu. Bond je pogledao ka njemu, ali vodnik nije ponudio nikakvo savezništvo Velikoj Britaniji u ovom međunarodnom sukobu.

„To mi uopšte nije palo na pamet. Tvoj pogled mi je rekao da ti se ne sviđa. Zašto?”

„Nikada je nisam lično upoznala. Ona je verovatno savršeno fina žena - ne dopada mi se ono što ona predstavlja.”

„A predstavlja?”

„Strankinju koja dolazi ovamo da nas potapše po glavi i razdeli milostinju. To je imperijalizam dvadeset prvog veka. Ljudi su nekada izrabljivali Afriku zbog robova i dijamanata. Danas se Afrika izrabljuje da bi umirila osećaj krivice bogatih Zapadnjaka.”

„Meni se čini”, reče ravnodušno Bond, „kako niko ne može da napreduje kada mu je prazan stomak. Nema nikakve veze odakle hrana potiče, zar ne?”

„Milosrde slabi ljude. Čovek mora da izbori sebi put napolje iz potlačivosti i siromaštva. Mi to možemo i sami. Možda smo spori, ali ćemo uspeti u tome.”

Nemaš nikakav problem kada Britanija ili Amerika gospodarima rata uvedu embargo na oružje. Glad je podjednako opasna kao i ručni protivtenkovski minobacači ili nagazne mine. Zašto ne bismo pomogli i u tome?”

„Upitanju su dve različite stvari. Očigledno.”

„Ne uvidam kako”, rekao je hladno. „Osim toga, Felisiti je više na tvojoj strani nego što misliš. Načinila je sebi neprijatelje od pojedinih velikih korporacija u Evropi, Americi i Aziji. Smatra da se mešaju u poslove Afrike i da vise toga treba da se prepusti ljudima ovde.” Prisetio se njene nelagode za vreme sinoćne kratke šetnje do restorana. „Ako te zanima, ja mislim da se izložila prilično velikom riziku što je to rekla.”

Međutim, Džordanovu očigledno nije zanimalo Bondovo mišljenje. Koliko je samo ova žena bila iritantna!

Pogledao je na ogromni ručni sat marke brajting. „Uskoro bi trebalo da krenem ka Grinvejevom postrojenju. Potreban mi je automobil. Može li neko da mi iznajmi kola na Teronovo ime?”

Nkosi entuzijastično klimnu glavom. „Naravno. Volite da vozite, komandire.”

„Volim”, reče Bond. „Kako znaš?”

„Juče, na putu sa aerodroma, zainteresovano ste posmatrali maserati, zatim motocikl motoguci i američki mustang s volanom na levoj strani.”

„Poseduješ izvrsnu moć zapažanja, vodniče prve klase.”

„Trudim se. Taj ford je veoma dobar automobil. Ja ću jednog dana kupiti jaguar. To je moj životni cilj.“

Utom se iz hodnika začuo bučni muški glas: „Zdravo, zdravo!“

Bond nije bio iznenađen što je glas pripadao Gregoriju Lambu. Agent MI6 se ušetao u kancelariju mašući svima. Bilo je očigledno da ga Beka Džordan ne podnosi, kao što je Lamb juče i sam priznao, mada je izgledalo da se Nkosi i on sasvim dobro slažu. Nakratko su porazgovarali o skorašnjoj fudbalskoj utakmici.

Bacivši oprezan pogled ka Džordanovoj, kršni, rumeni muškarac okrenuo se Bondu. „Došao sam ovde zbog tebe, prijatelju moj. Dobio sam poruku iz Vokshol Krosa da ti pomognem.“

Lamb je bio potrčko kojeg je Bond s oklevanjem pomenuo Hiraniju ranije tog jutra. Na pamet mu nije pao niko drugi kog bi mogao da upotrebi, a Lamb je barem imao dozvolu za rad na strogo poverljivim poslovima.

„Pridružujem se boju. Zbog toga sam čak preskočio i doručak, prijatelju moj, samo da znaš. Razgovarao sam sa onim momkom iz Odeljenja Q. Da li je on uvek toliko proketo veseo ovako sabajle?“

„Zapravo, jeste“, reče Bond.

„Malo sam popričao s njim. Imam neke navigacione probleme s teretnim brodovima. Pirati ometaju signale. Šta se dogodilo s povezima preko oka i drvenim nogama, hm? Pa, taj tip Hirani kaže da postoje uredaji koji ometaju naprave za ometanje signala. Doduše, nije želeo da mi pošalje nijedan. Ima li ikakve šanse da mu kažeš koju lepu reč u moje ime?“

„Znaš da naša organizacija zvanično ne postoji, Lambe.“

„Svi smo članovi istog tima“, rekao je zlovoljno. „Za dan-dva mi dolazi veliki teretni brod. Ogroman.“

U ovom trenutku, pomaganje Lambovom unosnom lažnom identitetu predstavljalo je poslednju stvar na Bondovoj pameti. Strogo je upitao: „Šta je s tvojim današnjim zadatkom?“

„Ah, da.“ Lamb mu je pružio crnu torbicu koju je nosio kao da se unutra nalaze krunski dragulji. „Moram da kažem kako današnje jutro predstavlja veliki uspeh. Apsolutno briljantno. Čitavo jutro trčkaram tamo-amo po gradu. Morao sam da delim napojnice šakom i kapom. Ti ćeš mi refundirati potrošeni novac, naravno?“

„Siguran sam da će se to nekako rešiti.“ Otvorio je torbicu i pogledao sadržaj. Pomno je pregledao jedan predmet. Bila je to mala plastična pumpicu sa etiketom na kojoj je pisalo: „Ventolin. Za probleme sa kongestijom izazvane astmom.“

Hirani je bio genije.

„Inhalator. Imaš problema s disajnim putevima?“, upita ga Nkosi. „I moj brat, takođe. On radi u rudniku zlata.“

„Ne baš.“ Bond stavi inhalator u džep, zajedno sa ostalim predmetima koje mu je doneo Lamb.

Nkosi obavi telefonski razgovor. Nakon što je prekinuo vezu, rekao je: „Nabavio sam vam fin automobil, komandire. Subaru s pogonom na sva četiri točka.“

Subaru, pomisli skeptično Bond. Porodični automobil. No, Nkosi je sijao od sreće, tako da mu je rekao: „Hvala ti, vodniče Nkosi. Radujem se što ću ga voziti.“

„Potrošnja goriva je veoma mala“, reče mu entuzijastično Nkosi.

„Siguran sam da jeste.“ Krenuo je prema vratima.

Gregori Lamb ga je zaustavio. „Bonde“, reče mu tiho. „Ponekad nisam siguran da me starešine u Londonu shvataju ozbiljno. Juče sam maldec preterivao u vezi s Kejpom, znaš. Zapravo, najgore što se ovde dešava jeste kada gospodar rata iz Konga dode po vodu. Ili pripadnik Hamasa u tranzitu na aerodromu. Samo želim da ti se zahvalim što si me uključio u slučaj, prijatelju moj. Ja...“

Bond mu upade u reč: „Nema na čemu, Lambe. Ali, šta kažeš na ovo: hajde da pretpostavimo da zaista jesam tvoj prijatelj. Onda to nećeš morati neprestano da ponavljaš. Šta kažeš na to?“

„To je fer, prija... to je sasvim fer.“ Osmeh se raširio preko debelog lica.

Bond je zatim zakoračio kroz vrata, misled: sledeća stanica - pakao!

Džejms Bond je uživao u šali Kvalena Nkosija.

Automobil koji je iznajmio za njega zaista jeste bio malo uvozno vozilo japanske proizvodnje. Međutim, posredi nije bio uravnoteženi porodični sedan, već metalik plavi subaru impreca WRX, verzija STI, sa turbokompresorom na motoru od 305 konjskih snaga, šest brzina i visokim spojlerom. Lagano malo vozilo bi se kudikamo više osećalo kao kod kuće na reli-stazama nego na parkiralištu tržnog centra. Smestivši se na sedište, Bond nije mogao da se obuzda. Ostavio je dve paralelne erno trake na asfaltu dok je ubrzavao niz Ulicu Bojtenkant, krenuvši prema magistralnom putu.

Prated satelitsku navigaciju, narednih pola sata jezdio je severno od Kejptauna, onda se iskljudo sa auto-puta N-7 i nastavio da vozi ka istoku sve praznijim drumom kraj ogromnog kamenoloma bez dna, a zatim je zašao u prljav krajolik niskih zelenih i braon brdašca. Sporadični šumarci razbijali su monotoniju predela.

Majsko nebo bilo je oblačno i tmurno, a vazduh pun vlage, ali se i pored toga prašina dizala s puta, uskovitlana točkovima Grinvejevih kamiona koji su prevozili otpad u istom smeru u kojem se kretao i Bond. Pored tipičnih dubretarskih kamiona, postojali su i znatno veći, oslikani imenom kompanije i karakterističnim logom u obliku zelenog lista - ili bodeža. Znakovi na bočnim stranama vozila nagoveštavali su da kamioni potiču iz kompanijinih podružnica širom Južne Afrike. Bond je iznenadeno primetio da jedan kamion dolazi čak iz Pretorije, administrativne prestonice Južne Afrike udaljene mnogo kilometara odatle - zasto je Hajt trpeo izdatke dovođenja otpada u Kejptaun kada je lako mogao da otvori postrojenje za reciklažu tamo gde je bilo dovoljno sirovine?

Bond je ubrzao i projurio mimo kolone kamiona. Veoma je uživao u vožnji ovog živahnog vozila. Moraće da ispriča Fili za njega.

Proleteo je kraj velikog crno-belog saobraćajnog znaka:

Cevaar!

Opasnost!

Privaateienskap!

Privatno vlasništvo!

Prešao je još nekoliko kilometara, a onda je naišao na račvanje na drumu gde su kamioni skretali desno. Bond je krenuo levim krakom puta sa oznakom:

Korporatiewe Kantoor

Glavna kancelarija

Projurivši kroz gusti šumarak - drveće je bilo visoko, ali činilo se da je tek nedavno zasađeno - naišao je na uzvišicu i preleteo preko nje, ignorišući saobraćajni znak da je dozvoljena brzina vožnje četrdeset kilometara na sat, ali je naglo zakočio kada se na vidiku ukazalo postrojenje za reciklažu. Munjevito kočenje nije izazvala prepreka na putu ili oštra krivina, već uznemirujući prizor koji ga je dočekao.

Beskrajno postrojenje za preradu dubreta ispunilo mu je vidokrug i nestalo u prašnjavao izmaglici u daljini. Narandžaste vatre u kojima je spaljivan otpad videle su se sa udaljenosti od najmanje kilometar i po.

Zaista pakao!

Direktno ispred njega, s druge strane kratog parkirališta, stajala je upravna zgrada kompanije. Ona je takođe, na sopstveni način, bila jeziva. Premda nije bila velika, građevina je bila sumorno imponantna. Neokrećeni betonski bunker, visok svega jedan sprat, imao je šaćicu malih Prozora - zapećaćenih, činilo se. Čitav kompleks okruživala je dvostruka

žičana ograda visoka tri metra, krunisana bodljikavom žicom koja se P^fesijavala na prigušenom dnevnom svetlu. Barijere su bile postavljene na svakih deset metara, podsetivši Bonda na sličan perimetar: smrtonosnu zonu koja je okruživala zatvor u Severnoj Koreji, iz kojeg je prošle godine uspešno spasao lokalnog saradnika MI6.

Namrštio se na prizor dvostruke žičane ograde. Jedan od njegovih planova bio je upropašćen. Znao je, na osnovu onoga što mu je kazala Felisiti, da postoje detektori za metal, skeneri i, najverovatnije, impozantna sigurnosna ograda. No, pretpostavio je da će posredi biti obična, jednostruka barijera. Planirao je da deo opreme koju mu je Hirani poslao - vodootpornu minijaturnu komunikacionu napravu i oružje - provuče kroz ogradu i sakrije u travu ili žbunje s druge strane, a zatim ponovo pokupi nakon što uđe u kompleks. To neće upaliti s dve žičane ograde i velikom prostorom između njih.

Kada je ponovo krenuo napred, spazio je da ulaz blokira debela čelična kapija na čijem se vrhu nalazio znak:

REDUKOVATI, NANOVO UPOTREBITI, RECIKLIRATI

Bonda su podišli žmarci od gesla kompanije Grinvej. Ne zbog samih reči, već zbog konfiguracije niza metalnih, crnih slova u obliku polumeseća. Znak ga je podsetio na jedan postavljen iznad kapije nacističkog logora smrti u Aušvicu, užasavajuće ironičnog uveravanja kako će rad osloboditi zatvorenike: ARBEIT MACHT FREI.

Parkirao se. Izašao je iz vozila, ponevši sa sobom mobilni telefon i pištolj kako bi se uverio koliko je obezbeđenje zaista efikasno. U džepu je takođe imao inhalator kojim ga je snabdeo Sanu Hirani; ispod prednjeg sedišta je sakrio ostale predmete koje mu je jutros doneo Gregori Lamb: oružje i komunikacione uređaje.

Prišao je prvoj stražarskoj kudci na spoljašnjoj žičanoj ogradi. Krujni uniformisani muškarac ga je pozdravio uzdržanim klimanjem glave. Bond mu je rekao lažno ime. Čovek je pozvao nekoga telefonom, a trenutak kasnije se pojavio jednako kršni i strogi muškarac u tamnom poslovnom odelu i kazao: „Gospodine Terone, podite za mnom, molim vas.“

Bond ga je sledio preko ničije zemlje između dve žičane ograde. Stupili su u prostoriju u kojoj su sedela tri stražara i posmatrala fudbalsku utakmicu. Smesta su ustali.

Čuvar se okrenuo Bondu. „Sad, gospodine Teron, ovde imamo veoma stroga pravila. Gospodin Hajt i njegovi saradnici ovde vrše najveći deo istraživanja i razvoja za kompaniju i moramo veoma pažljivo da čuvamo tajne našeg zanata. Ne dozvoljavamo unošenje i upotrebu mobilnih tele-

fona niti bilo kakvih radio-aparata. Video-kamere i pejdžeri takođe nisu dozvoljeni. Moraćete da nam ih predate."

Bond je gledao u veliku policu sa pregradama, nalik tabli za držanje ključeva na zidu iza recepcija u staromodnim hotelima. Polica je imala na stotine pregrada, i u većini su se nalazili mobilni telefoni. Čuvar je primetio njegov pogled. „Pravila o zabrani odnose se i na zaposlene."

Bond se priseti šta mu je Rene Matis rekao za Hajtovo postrojenje u Londonu - da bukvalno nema nikakvih SIGINT signala koji dolaze iz kompleksa postrojenja. „Pa, pretpostavljam da imate fiksne telefonske linije koje mogu da upotrebim. Moram da proveravam poruke."

„Uistinu postoje, ali sve prolaze kroz telefonsku centralu odeljenja za bezbednost. Čuvar bi mogao da pozove nekoga za vas, ali ne biste imali nikakvu privatnost u toku razgovora. Većina posetilaca pričekava da ode odavde. Isto važi i za pristup internetu i imejl poruke. Ukoliko želite da zadržite bilo kakve metalne predmete pri sebi, moraćete da prođete kroz detektor za metal."

„Trebalo bi da vam kažem da sam naoružan."

„Da." Izgleda da je veći broj posetilaca takođe naoružan. „Naravno..."

„Moram li da vam predam i oružje?"

„Tako je."

Bond se nemo zahvali Felisiti Viling što ga je obavestila o Hajtovom obezbeđenju. U suprotnom, uhvatili bi ga s jednom od minijaturnih video-kamera Odeljenja Q, skrivenoj u hemijskoj olovci ili dugmetu sakoa, što bi mu uništilo kredibilitet, a najverovatnije dovelo i do borbe prsa u prsa.

Izigravajući žestokog plaćenika, namršti se zbog neugodnosti kojoj je izložen, ali je ipak predao pištolj i mobilni telefon, isprogramiran tako da otkrije samo informacije o lažnom identitetu Džina Terona ako bi neko pokušao da prčka po njemu. Potom je otpasao kaiš, skinuo ručni sat i stavio ih zajedno s ključevima od automobila u kutiju detektora za metal.

Žustro je prošao kroz mašinu i ponovo uzeo svoje predmete - nakon što je čuvar proverio da sat, ključevi i pojas ne sadrže nikakve video-kamere, oružje ili prislušivače.

„Sačekajte ovde, molim vas", reče mu pripadnik obezbeđenja. Bond se smesti na naznačenu stolicu.

Inhalator mu je i dalje bio u džepu. Da su ga pretresli, pronašli napravu i zatim je razmontirali, otkrili bi senzitivnu kameru napravljenu bez ijednog metalnog dela. Jedan od Hiranijevih kontakata u Kejptaunu

uspeo je jutros da pronađe ili da sastavi uređaj. Blenda je bila napravljena od ugljeničnih vlakana, baš kao i opruge koje su je pokretale.

Medijum za skladištenje snimaka bio je prilično zanimljiv, štaviše, jedinstven ovih dana: staromodni mikrofilm, kakav su špijuni koristili za vreme Hladnog rata. Foto-aparat je imao nepomičan objektiv, a Bond je mogao da snimi fotografiju pritiskanjem osnove, a zatim obrtanjem poluge za premotavanje filma. U ovom digitalnom dobu, paučinom prekrivena prošlost povremeno je pružala prednost.

Bond je pogledom potražio znak Odeljenja za istraživanje i razvoj, za koje je od Stefana Dlaminiya čuo da sadrži barem neke informacije o Geheni, ali nije ugledao nijedan. Sedeo je pet minuta pre nego što se pojavio Severan Hajt: mračna silueta u hodniku, ali nepogrešivo on - visoko telo, masivna glava s kovrdžavom kosom i bradom, odelo finog kroja. Zastao je u dovratku. „Terone.“ Crne oči se prodorno zagledaše u Bondove.

Rukovali su se, a Bond je pokušao da ignoriše groteskni osećaj kada su mu Hajtovi dugački nokti skliznuli preko dlana i zgloba.

„Podi sa mnom“, reče mu Hajt i povede ga u unutrašnjost zgrade koja je bila znatno ukrašenija nego što je spoljašnjost sugerisala. Štaviše, mesto je bilo prilično fino sredeno, sa skupocenim nameštajem, umetnicima, antikvitetima i udobnim radnim prostorom za osoblje. Izgledala je kao tipična kompanija srednje veličine. Predvorje je bilo opremljeno obavezanim kanabeom i stolicama, stolom s časopisima i kejptaunskim dnevnim listovima. Na zidovima su stajale slike šuma, talasastih polja žita, cveća, potoka i okeana.

A posvuda i onaj jezivi logo - list nalik bodežu.

Dok su hodali niz hodnik, Bond je pogledom tražio Odeljenje za istraživanje i razvoj. Napokon, u stražnjem delu građevine, ugledao je znak i zapamtio njegovu lokaciju.

Međutim, Hajt je krenuo u drugom pravcu. „Hajdemo. Polazimo u obilazak vredan pedeset randa.“

U zadnjem delu građevine, Bondu su pružili tamnozeleni zaštitni šlem. Hajt je takođe stavio jedan na glavu. Prišli su zadnjim vratima, gde se, na Bondovo iznenađenje, nalazila još jedna stražarska kućica. Neobično, čuvari su proveravali i radnike koji su ulazili u građevinu iz dvorišta deponije. Hajt i Bond izadoše u dvorište u kojem su stajali redovi niskih građevina. Kamioni i viljuškari ulazili su u svaku zgradu i izlazili iz nje poput pčela u košnici. Uniformisani radnici u zaštitnim šlemovima mogli su se videti posvuda.

Hangari, poredani u urednim nizovima poput baraka, ponovo su podsetili Bonda na zatvor ili koncentracijski logor.

ARBEIT MACHT FREI...

„Ovuda“, rekao je glasno Hajt i pošao krupnim korakom preko dvorišta zakrčenog opremom za kopanje, kontejnerima, praznim buričima za naftu, paletama na kojima su stajale bale papira i kartona. Potmula tutnjava ispunjavala je vazduh, a činilo se kao da se tlo trese, kao da radi neka ogromna podzemna peć ili mašina; tutnjava je predstavljala oštru suprotnost piskavim kricima galebova koji su se spuštali s neba kako bi pokupili komadiće hrane koji su ostajali za kamionima dok su ulazili u dvorište kroz kapiju četvrt kilometra dalje ka istoku. „Objasniću ti u kratkim crtama kako posao funkcioniše“, reče mu Hajt.

Bond klimnu glavom. „Samo izvoli.“

„Postoje četiri načina da se otarasimo nepotrebnih stvari. Da ih odložimo negde sa strane, odnosno da ih bacimo na deponije ili zakopamo u jame, kako se danas uglavnom i radi, ali su okeani i dalje prilično popularni. Znaš li da u Tihom okeanu ima četiri puta više plastike nego zooplanktona? Najveće smetlište na svetu je Veliki pacifički tepih od smeća koji pluta između Japana i Severne Amerike. Ima najmanje dva puta veću površinu od Teksasa i ubrzo bi mogao da postane veliki poput Sjedinjenih Država. To niko ne zna zasigurno. Ali jedno je izvesno: svakog dana postaje sve veći.“

„Drugi način jeste spaljivanje đubreta, što je prilično skupo i može da proizvede opasan pepeo. Treći je reciklaža - to je Grinvejeva specijalnost. Konačno, imamo i minimalizaciju, što znači proizvoditi i prodavati što je moguće manje materijala za jednokratnu upotrebu. Jesi li upoznat s plastičnim flašama za vodu?“

„Naravno.“

„Sada su mnogo tanje nego što su nekada bile.“

Bond mu je poverovao na reč.

„To se naziva lajtvejting. Sad ih je mnogo lakše sabiti. Vidiš, uopšteno govoreći, kada je reč o odstranjivanju đubreta, problem zapravo ne predstavljaju sami proizvodi. Najveći deo zapremine zauzima njihovo pakovanje. Uklanjanje đubreta se lako rešavalo sve dok nismo prešli na potrošačko društvo i počeli masovno da proizvodimo robu. Kako dostaviti proizvod u ruke potrošača? Obloži ga polistirenskom penom i stavi u kartonsku kutiju, a zatim, za ime sveta, stavi sve to u plastičnu kesu kako bi kupac mogao da ga odnese kući sa sobom. Ah, a ako je to poklon, zamotaj ga i u ukrasni papir s mašnicom! Božić je apsolutni uragan zagađenja.“

Stojeći uspravan kao strela i nadnoseći se nad svojim carstvom, Hajt nastavi: „Najveći broj postrojenja za obradu otpada prostire se na površini veličine od pedeset do sedamdeset pet jutara. Naše zauzima čitavih stotinu. Posedujem još tri postrojenja u Južnoj Africi i desetak stanica za transfer, iz kojih prevoznici, kamioni koje vidiš na ulicama, odvoze sav otpad na sabijanje i slanje u postrojenja za reciklažu. Ja sam prvi postavio stanice za transfer u južnoafričkim divljim naseljima. Okolina je za svega šest meseci postala između šezdeset i sedamdeset posto čistija. Plastične kese su nekada nazivali južnoafričkim nacionalnim cvećem. Vise ne, a meni treba zahvaliti za to.”

„Video sam kamione koji ovamo dovoze đubre čak iz Pretorije i Port Elizabeta. Zašto čak s tolike udaljenosti?”

„To je specijalni materijal”, odgovori mu sažeto Hajt.

Da li su to naročito opasne supstance? - zapita se Bond.

Njegov domaćin nastavi da objašnjava: „Ali moraš da naučiš da upotrebljavaš odgovarajuće termine, Terone. Mi sav vlažni otpad nazivamo đubretom - na primer ostatke hrane. Otpaci su suvi materijali, poput kartona ili limenki. Ono što đubretarski kamioni pakuje ispred

domaćinstava i kancelarija zove se čvrsti komunalni otpad. Takođe ga zovemo i smeće. GŠ je skraćenica za građevinski šut. Institucionalni, trgovinski i industrijski otpad je ITI. Najsveobuhvatniji izraz je đubre, ali ja lično više volim termin odbačene stvari.”

Pokazao je ka istoku, prema pozadini postrojenja. „Sve što nije za recikliranje ide tamo, u jamu u zemlji, gde se zakopava u slojevima plastike kako bi se sprečilo da bakterije procure i zagade tlo. Jamu možeš primetiti ako obratiš pažnju na ptice.”

Bond je ispratio njegov pogled ka galebima koji su kružili na nebu.

„Jamu nazivamo Odajom nestajanja.”

Hajt je odveo Bonda do ulaznih vrata dugačke građevine. Za razliku od ostalih zgrada u dvorištu, ova je imala imponantna zapečaćena vrata. Bond je provirio kroz prozor. Radnici su rasklapali računare, hard-diskove, televizore, radio-aparate, pejdžere, mobilne telefone i štampače. Kante za đubre bile su do vrha krcate baterijama, neonkama, hard-diskovima, pločama sa integralnim kolima, žicama i čipovima. Zaposleni u ovom postrojenju nosili su više zaštitne odeće od ostalih radnika - respiratore, debele rukavice i naočare ili maske koje su im prekrivale čitavo lice.

„Naše odeljenje za uklanjanje elektronskog otpada. Ovu oblast zovemo Silicijumskom dolinom. Smatra se da elektronski otpad čini više od deset posto svih smrtonosnih supstanci na zemaljskoj kugli. Teški

metali, litijum iz baterija. Na primer, uzmi računare i mobilne telefone. Ti uređaji imaju vek trajanja najviše dve-tri godine, u najboljem slučaju, pa ih ljudi naprosto bace. Jesi li ikada pročitao brošuru koja dolazi uz laptop ili mobilni telefon, onu o pravilnom odstranjivanju?"

„Ne baš.”

„Naravno da nisi. Niko to ne radi. Ali računari i mobilni telefoni predstavljaju najsmrtonosniji otpad na zemlji. U Kini ih naprosto zakopaju ili spale. Na taj način ubijaju vlastito stanovništvo. Ja počinjem novu operaciju kako bih se pozabavio tim problemom - razdvajanjem komponenti računara u kompanijama mojih klijenata, a zatim njihovim propisnim odlaganjem.” Nasmehio se. „Za nekoliko godina, to će predstavljati moj najunosniji posao.”

Bond se priseti naprave čiju je demonstraciju video u Fulanovoj fabrici, mašine koja se nalazila nedaleko od trake za sabijanje dubreta, koja je ubila Jusufa Nasada.

Hajt pokaza dugačkim, žućkastim noktom. „U zadnjem delu ove građevine nalazi se odeljenje za sanaciju opasnih materijala. U pitanju je jedna od usluga koja nam donosi najviše novca. Rukujemo svakojakim supstancama, od farbe i motornog ulja do arsenika i polonijuma.”

„Polonijum?” Bond se hladno nasmeja. To je bio radioaktivni material kojim je pre nekoliko godina ubijen ruski špijun Aleksandar Litvinenko, politički izgnanik u Londonu. Posredi je bio jedan od najtoksičnijih materijala na svetu. „Ljudi ga tek tako bacaju u đubre? To mora da je protivzakonito.”

„Ah, ali u tome i jeste štos s nepotrebnim stvarima, Terone. Ljudi bace u đubre antistatički uređaj bezopasnog izgleda, koji, igrom slučaja, sadrži polonijum, ali to niko ne zna.”

Sproveo je Bonda pored parkirališta na kojem je stajalo nekoliko kamiona dugačkih sedam-osam metara. Na bočnim stranama vozila nalazilo se ime i logo kompanije, skupa sa rečima: Usluge sigurnog uništavanja dokumenata.

Hajt je primetio Bondov pogled i kazao: „Jos jedna od naših specijalnosti. Iznajmljujemo mašine za uništavanje dokumenata kompanijama i državnim kancelarijama, ali manje firme nas radije unajmljuju da mi to uradimo umesto njih. Znaš li da su iranski studenti, kada su zauzeli američku ambasadu krajem sedamdesetih godina prošlog veka, uspeli ponovo da sastave ranije uništena Cijina strogo poverljiva dokumenta? Saznali su identitete većine Cijinih tajnih agenata stacioniranih u Iranu. Lokalni tkači su odradili posao.”

To su znali svi u špijunskom svetu, ali je Bond odglumio iznenađenje.

„U Grinveju pružamo usluge uništavanja dokumenata u skladu sa DIN industrijskim standardom šestog nivoa. U suštini, naše mašine pretvaraju dokumenta u prašinu. Unajmljuju nas čak i najtajnije vladine organizacije.“

Potom je poveo Bonda prema najvećoj građevini u kompleksu, tro-spratnici dugačkoj dve stotine metara. Neprekidna kolona kamiona ulazila je kroz jedna i izlazila na druga vrata. „Glavno postrojenje za reciklažu. Ovo područje zovemo Odaja vaskrsnuća.“

Ušli su unutra. Tri ogromne mašine gutale su beskrajnu reku papira, kartona, plastičnih boca, polistirena, starog gvožđa, drveta i stotinu drugih predmeta. „Mašine za sortiranje“, povika Hajt. Buka je bila zaglušujuća. Na daljem kraju, razvrstani materijali pakovani su i utovarivani u kamione radi daljeg transporta - limenke, staklo, plastika, papir i drugi materijali.

„Recikliranje je neobičan posao“, vikao je Hajt. „Svega šačica proizvoda - uglavnom metali i staklo - može beskonačno da se reciklira. Sve ostalo se posle izvesnog vremena haba i lomi, nakon čega mora da se spali ili da se zakopa u jame. Aluminiyum je jedini postojano profitabilni materijal za reciklažu. Najveći deo proizvoda je kudikamo jeftinije, čistije i lakše napraviti od sirovih materijala negoli od recikliranih. Dodatni kamioni potrebni za prevoz materijala za reciklažu i sama reciklaža povećavaju zagađenje izazvano potrošnjom fosilnih goriva. A ponovna proizvodnja troši više električne energije od prvobitne proizvodnje, što zapravo urnanjuje energetske resurse.“

Nasmejao se. „Međutim, recikliranje je politički korektno, tako da se ljudi i dalje obraćaju meni.“

Bond je krenuo napolje za svojim domaćinom i zapazio kako im se, nezgrapno se gegajući na stopalima okrenutim upolje, približava Nil Dan. Plave šiške padale su mu na plave oči, nepomične poput oblutaka. Potisnuvši sećanje na Danov okrutni tretman prema ljudima u Srbiji i ubistvo Fulanove asistentkinje u Dubaiju, Bond se ljubazno nasmeši i rukova sa Ircem.

„Terone.“ Dan klimnu glavom, pri čemu se na njegovom lieu nije nalazio naročito gostoljubiv izraz. Pogledao je Hajta. „Trebalo bi da krenemo.“ Delovao je nestrpljivo.

Hajt je rukom pokazao Bondu da ude u obližnji rendž rover. Bond ga poslušao i sede na suvozačko sedište. Bio je svestan osećaja iščekivanja u dvojici muškaraca, kao da je nekakav plan bio načinjen i sada treba da otpočne. Šesto čulo mu je kazivalo da je nešto možda krenulo naopako. Jesu li otkrili njegov pravi identitet? Da li se na neki način odao?

Dok su dvojica muškaraca ulazila u vozilo, pri čemu je ozbiljni Dan seo za volan, Bondu prođe kroz glavu da ako postoji mesto gde se ljudski leš može neprimetno ukloniti, onda je to ovde.

Odaja nestajanja...

Rendž rover je krenuo prema istoku zemljanim drumom mimoilazeći niske kamione s ogromnim točkovima koji su prevozili bale ili kontejnere dubreta. Prošao je pored široke provalije, duboke najmanje trideset metara.

Bond pogleda naniže. Kamioni su istovarali teret, a buldožeri su ga sabijali uz liticu ponora. Dno jame bilo je prekriveno debelim crnim čaršavima. Hajt je bio u pravu što se tiče galebova. Ptice su se nalazile posvuda, na hiljade njih. Njihov broj, prodorno kreštanje i mahniti let bili su krajnje uznemirujući, a Bond oseti kako ga podilaze žmarci.

Dok su se vozili dalje, Hajt je pokazao na plamenove koje je Bond video ranije. Ovde, gledano s mnogo veće blizine, bile su to gigantske vatrene sfere - osećao je njihovu vrelinu. „Jama proizvodi metan“, rekao je Hajt. „Bušimo zemlju i crpemo ga kako bismo napajali generatore, mada najčešće ima previse gasa pa moramo da spaljujemo višak. Kada to ne bismo radili, čitava jama bi mogla da odleti u vazduh. To se nedavno dogodilo u Americi. Stotine ljudi bilo je povređeno u eksploziji.“

Nakon petnaest minuta, prošli su kroz gust drvodred i kapiju. Bond se protiv volje nasmejao. Pustoš deponije dubreta je nestala. Sada ih je okruživao zapanjujuće prelep prizor: drveće, cveće, stene, putići, jezerca, šumarci... Brižljivo uređeni pejzaž prostirao se nekoliko kilometara unaokolo.

„Ovo nazivamo Jelisejskim poljima. Nakon boravka u paklu - raj. Ipak, i ovo je smetlište. Ispod nas se nalazi sloj od maltene trideset metara pohranjenog dubreta. Povratili smo prirodu. Za godinu-dve, voriću ovaj prostor za javnost. Moj poklon Južnoafrikancima. Raspadanje vaskrsnuto kao lepota.“

Bond nije bio zaljubljenik u botaniku - njegova uobičajena reakcija na godišnju izložbu cveća u Čelsiju bila je razdraženost zbog gužve u saobraćaju u okolini njegovog stana - Međutim, morao je da prizna kako su ovi vrtovi bili impresivni. Zatekao se kako pilji u neko korenje.

Hajt je primetio njegov pogled. „Da li ti izgleda malčice neobično?“

Bile su to metalne cevi, ofarbane tako da liče na korenje.

„Te cevi prenose metan koji se proizvodi u tlu do elektrana, ili negde gde se može spaliti.“

Pretpostavio je da je ovaj detalj osmislio Hajtov domišljati inženjer.

Odvezli su se u šumarak i parkirali. Plavi ždral, južnoafrička nacionalna ptica, kraljevski dostojanstveno stajala je u obližnjem jezercetu, savršeno balansirajući na jednoj nozi.

„Terone, hajde da porazgovaramo o poslu.“

Zašto baš ovde? - zapitao se Bond dok je pratio Hajta niz stazicu duž koje su male tablice identifikovale biljke. Ponovo se zapitao imaju li dvojica muškaraca neke planove u vezi s njim i osvrnuo se oko sebe u jalovoj potrazi za mogućim oružjem ili putevima za bekstvo.

Hajt se zaustavi i pogleda unatrag. Bond učini to isto i - štregnu se. Dan im se približavao, nosed u rukama lovačku pušku.

Bond je ostao smiren. („Nosite lažni identitet sa sobom u grob“, imali su običaj da kažu instruktori u Fort Monktonu svojim studentima.)

„Umeš li da pucaš iz puške?“, upita ga Dan, pokazavši mu oružje s crnim kundakom od plastike ili ugljeničnih vlakna, sa okvirom i cevi od neobrađenog čelika.

„Da, umem.“ Bond je bio kapiten streljačkog tima na Fetesovom koledžu i osvojio je nekoliko takmičenja u gađanju iz oružja malog i velikog kalibra. Osvojio je i kraljidnu medalju za izvanredno gađanje dok je služio u Rezervnom sastavu Kraljevske mornarice - jedinu streljačku medalju koja se može osvojiti samo ako niste civil. Bacio je pogled na oružje u Danovim rukama. „Vinčesterka .270.“

„Odlična puška, zar ne?“

„Uistinu jeste. Više volim taj kalibar od .30-06. Ravnija je putanja metka.“

Hajt ga upita: „Loviš li, Terone?“

„Nikada nisam imao mnogo prilike za lov.“

Hajt se nasmeja. „Ni ja ne lovim... osim jedne vrste divljači.“ Osmeh mu nestade s lica. „Nil i ja smo razgovarali o tebi.“

„Jeste li?“, upita bezizražajnim glasom Bond.

„Zaključili smo kako bi ti mogao da predstavljaš dragoceni dodatak i drugim projektima na kojima radimo. Međutim, potreban nam je dokaz da možemo da ti verujemo.“

„Novac?“, Bond je odugovlačio; verovao je da konačno razume nameru neprijatelja i bila mu je potrebna reakcija. I to brzo.

„Ne“, reče tiho Hajt, nagnuvši golemu glavu u Bondovom pravcu. „Nisam na to mislio.“

Dan je zakoračio napred, držeći vinčesterku uz bok, a cev uperenu put neba. „U redu. Dovedite ga ovamo.“

Dvojica radnika u uniformama službe obezbeđenja izvedoše mršavog čoveka u majici i otrcanim pantalonama zemljane boje iz gustog šumarka jakarandi. Čovekovo lice bilo je maska užasa.

Hajt ga prezrivo osmotri. Zatim reče Bondu: „Ovaj čovek je nezakonito ušao na naš posed i pokušao da ukrade mobilne telefone iz postrojenja za uklanjanje elektronskog otpada. Kada su mu prišli, izvadio je pištolj i pucao na čuvare. Promašio je, a oni su ga savladali. Proverio sam njegov kriminalni dosije. Pobegao je iz zatvora. Osuđen je zbog silovanja i ubistva. Mogao bih da ga predam policiji, ali njegovo današnje prisustvo ovde je baš zgodno, a tebi pruža priliku.”

„O čemu govoriš?”

„Dobio si šansu da zabeležiš svoje prvo ubistvo kao lovac. Ako upucaš ovog čoveka...”

„Ne!”, zakukao je zarobljenik.

„Ako ga ubiješ, to će predstavljati dokaz koji mi je potreban. Nastavićemo s tvojim projektom i unajmiću te da mi pomogneš i na drugim. Ukoliko pak izabereš da ga ne ubiješ, što ću svakako razumeti, Nil će te odvesti natrag do ulazne kapije i tu će se naši putevi zauvek razići. Ma koliko bila primamljiva tvoja ponuda da pročistim polja smrti, moraću da je odbijem.”

„Da hladnokrvno ubijem čoveka?”

Dan reče: „Odluka je samo tvoja. Nemoj da ga ubiješ. Okreni se i idi.” Irski naglasak postao je upadljiviji.

Kakva je ovo prilika da uđe u unutrašnje svetilište Severana Hajta! Mogao bi da sazna sve o Geheni. Jedan život naspram hiljadu.

A koliko će još ljudi umreti ako, kao što se činilo verovatnim, događaj u petak predstavlja samo prvi u nizu sličnih projekata?

Bond se zagleda u tamnoputo lice kriminalca čije su oči bile iskolačene od straha, a ruke mu se tresle uz bokove.

Potom baci pogled ka Danu. Zakoračio je napred i uzeo pušku.

„Nemojte, molim vas!”, zavapio je čovek.

Čuvari ga baciše na zemlju i odstupiše nekoliko koraka unazad. Čovek je buljio u Bonda, koji po prvi put shvati da se povez preko očiju pred streljačkim vodom ne koristi zbog olakšanja osuđeniku; stavljali su ga zbog izvršilaca smrtne presude, kako ne bi morali da gledaju u oči žrtve.

„Molim vas, gospodine, nemojte!” povikao je.

„Metak je ubačen u cev”, doviknu mu Dan. „Oružje je otkočeno.”

Jesu li ubacili ćorak kako bi ga testirali? Ili možda Dan uopšte nije ni napunio pušku? Lopov sasvim očigledno nije nosio pancirni prsluk ispod tanke majice. Bond u rukama oseti težinu oružja koje je imalo

običan nišan, a ne teleskopski. Pogledao je u lopova udaljenog petnaestak metara i nanišanio. Čovek je podigao ruke kako bi prekrio lice. „Ne! Molim vas!”

„Želiš li da prideš bliže?”, upita ga Hajt.

„Ne. Ali ne želim da bespotrebno pati”, reče ravnodušno Bond. „Puca li puška visoko ili nisko sa ove razdaljine?”

„Nemam pojma”, odgovori mu Dan.

Bond je uperio pušku udesno i naciljao list koji se nalazio na otprilike istoj udaljenosti kao i zarobljenik. Pritisnuo je okidač. Začuo se oštar prasak, a u središtu lista se pojavila rupa, tačno tamo gde je nanišanio. Povukao je klizni zatvarač, izbacivši pritom potrošenu čauru i ubacivši novi metak u cev. Ipak, oklevao je.

„Dakle, šta si odlučio, Terone?”, prošapta Hajt.

Bond ponovo podiže pušku i staloženo nanišanio u žrtvu.

Usledila je trenutna pauza. Povukao je okidač. Još jedan zaglušujući prasak, a crvena tačka procvetala je u središtu čovekove majice dok je padao u prašinu.

„Dakle”, reče Bond otvorivši klizni zatvarač i dobacivši pušku Danu. „Jesi li sada zadovoljan?”

Irac je krupnim šakama lako uhvatio oružje. Ostao je ravnodušan kao i uvek. Čutao je.

Međutim, Hajt je izgledao zadovoljno.

Rekao je: „Odlično. Hajdemo natrag u kancelariju da popijemo piće kako bismo proslavili naš ortakluk... i kako bih ti se izvinio.”

„Zato što si me naterao da ubijem čoveka.”

„Ne. Zato što sam te naterao da poveruješ kako ubijaš čoveka.”

„Šta?”

„Vilijame!”

Čovek kog je Bond maločas upucao skoči na noge sa širokim osmehom na lieu.

Bond se obrnu na peti prema Hajtu. „Ja...”

„Voštani meci”, reče mu Dan. „Policija ih upotrebljava za obuku, a režiseri ih koriste za snimanje akcionih scena.”

„To je bio prokleti test?”

„Koji je osmislio naš prijatelj Nil. Bio je veoma dobar, a ti si ga prošao.”

„Smatraš li me školarcem? Idi dođavola!” Bond se okrenuo i krenuo prema kapiji vrta.

„Čekaj. Čekaj!” Hajt je pošao za njim mršteći se. „Mi smo poslovni ljudi. Ovo je ono čime se bavimo. Moramo da budemo sigurni.”

Bond izusti sočnu psovku i nastavi da hoda stazom, stiskajući i opuštajući pesnice.

Hajt mu užurbano reče: „Možeš slobodno da odeš. Ali, Terone, znaj da ne odlaziš samo od mene, već i od milion dolara koji će sutra biti tvoji ako ostaneš. A biće još mnogo novca.”

Bond stade. Okrenuo se.

„Hajde da se vratimo nazad u kancelariju i porazgovaramo. Ponašajmo se kao profesionalci.”

Bond pogleda čoveka kog je upucao i koji se i dalje srećno smešio. Potom je upitao Hajta: „Milion?”

Hajt klimnu glavom. „Tvoj je sutradan.”

Bond je na trenutak ostao da stoji u mestu, zureći preko vrtova koji su zaista bili veličanstveni. Zatim se vratio natrag do Hajta i hladno pogledao Dana koji je praznio pušku i pažljivo je čistio gladeći metalne delove.

Bond je pokušao da zadrži ozlojeđen izraz na licu i izigrava uvređenost.

A to beše varka, budući da je prokljuvio da su u pitanju voštani meci. Nikoga ko je barem jedanput u životu pucao iz puške s normalnim barutnim punjenjem i olovnim puščanim zrnima neće prevariti voštani metak, koji pravi daleko manji trzaj od pravog kuršuma (davanje ćorka vojniku u streljačkom vodu je apsurdno; on zna da li je njegov metak pravi čim opali). Nekoliko trenutaka ranije, Bond je posumnjao da je posredi smicalica kada je lopov rukama prekrio oči. Ljudi koji će ubrzo biti streljani ne štite ništa rukama. Dakle, pomislio je Bond, čovek se plaši da će biti oslepljen, a ne ubijen. I to je sugerisalo da su meci ili ćorci ili voštani.

Gađao je list kako bi procenio trzaj i, na osnovu veoma blagog povratnog udara, shvatio da su u pušci zaista nesmrtonosni meci.

Pretpostavio je da će Vilijam zaraditi pozamašnu sumu novca za svoj nastup. Šta god drugo da se može reći za Hajta, izgledalo je da zaista vodi računa o svojim radnicima. To je sada bilo i potvrđeno. Hajt izvadi svežanj novčanica i pruži ih čoveku, koji pride Bondu i rukova se s njim. „Hej, mister, gospodine! Ti dobar strelac. Pogodio si me u blagoslovenu tačku. Gledaj, tačno tu!” Potapšao se po grudima. „Jedan čovek pogodio me dole, znaš već gde. On bio kopile. Oh, to je bolelo i bolelo danima. A moja žena se mnogo žalila.”

Nakon što su se ponovo našli u rendž roveru, ćutke su se vratili u postrojenje, a predivne vrtove su ponovo zamenile mučna deponija, kakovonija galebova i smrdljiva isparenja.

Gehena...

Dan se parkirao ispred upravne zgrade, klimnuo glavom Bondu i rekao Hajtu: „Naši saradnici? Sačekaću ih na aerodromu. Pristižu oko sedam uveče. Smestiću ih u hotel, a zatim ću se vratiti ovamno.”

Dakle, Dan i Hajt će raditi do kasno u noć. Da li će se to doobro ili loše odraziti na bilo kakvu buduću prismotru Grinveja? Jedno jee bilo jasno- Bond je pod hitno morao da uđe u Odeljenje za istraživanje : i razvoj.

Dan je odšetao dalje, a Hajt i Bond nastaviše da hodaju prema zgradi „Hoćeš li mi pokazati ovu zgradu?”, upitao je Hajta. „Toplije je... i nema toliko mnogo galebova.”

Hajt se nasmeja. „Nema baš mnogo toga da se vidi. Hajdemo pravo u moju kancelariju.” Takođe, Hajt nije poštedeo svog novog partnera bezbednosnih procedura na stražarskoj kućici, premda su čuvsari ponovo propustili da uoče Bondov inhalator. Kada su zakoračili u glavni hodnik, Bond ponovo zapazi znak Odeljenja za istraživanje i razvoj. Snizio je glas. „Pa, ne bi mi smetalo da obidem toalet.”

„Onuda.” Hajt pokaza rukom, a zatim izvadi mobilni telefon iz džepa. Bond žustro odšeta niz hodnik. Ušao je u prazan muški toalet, zgrabio pregršt papirnih ubrusa i ubacio ih u šolju. Kada je povukao vodu, ubrusi su začepili odvod. Prišao je vratima i pogledao ka mestu na kojem ga je čekao Hajt. Glava mu je bila spuštena dok je razgovarao telefonom. Bond uvide da u hodniku nema video-kamera, pa je pošao u suprotnom smeru od Hajta, smišljajući usput zgodan izgovor.

„Oh, jedna kabina je bila zauzeta, a šolja u drugoj bila je začepljena, pa sam krenuo u drugi toalet. Nisam želeo da te uznemiravam dok razgovaraš.”

Mogućnost poricanja...

Bond se priseti mesta gde je video znak kada je ušao. Pohittao je niz prazan hodnik.

ISTRAŽIVANJE I RAZVOJ - ULAZ STROGO ZABRANJEN!

Metalna sigurnosna vrata otvarala su se pomoću elektronske brave u kombinaciji s čitačem kartica. Bond uze inhalator i snimi nekoliko fotografija vrata, uključujući i snimke elektronske brave.

Hajde, rekao je nemo nevidljivom saučesniku s druge strane vrata mora da barem neko unutra razmišlja o tome da poseti klonju ili ode po šolju kafe u kantu.

Ali niko mu nije uslišio želju. Vrata su ostala zatvorena, a Bond je zaključio da je vreme da se vrati natrag do Hajta. Obrnuo se na peti i ponovo požurio niz hodnik. Hvala bogu, Hajt je i dalje razgovarao te-

lefonom. Podigao je pogled kada je Bond prošao pored vrata toaleta; činilo se kao da je tek izašao odatle.

Prekinuo je vezu. „Ovuda, Terone.“

Poveo je Bonda dalje niz hodnik i uveo u prostranu prostoriju koja je izgledala kao da istovremeno obavlja funkciju i kancelarije i dnevne sobe. Ogroman sto bio je okrenut prema ogromnom panoramskom prozoru koji je zauzimaao skoro celu površinu zida i gledao ka Hajtovom carstvu pustoši. Sa strane se, neobično, nalazila spavaća soba. Bond zapazi da krevet nije namešten. Hajt zatvori vrata između dve prostorije. Mahnuo je rukom prema fotelji i stočiću za kafu u uglu prostorije.

„Piće?“

„Viski. Škotski. Da nije mešavina.“

„Okentošan?“

Bondu je bila poznata destilerija kraj Glazgova. „Izvršno. Kap vode.“

Hajt je izdašno sipao viski u čašu, dodao vodu i pružio mu piće. Sebi je nasuo čašu južnoafričkog vina konstancija. Bondu je bilo poznato i to vino. Bilo je zasladeno medom, skorašnija ponovo oživljena verzija Napoleonovog omiljenog pića. Svrgnuti car je naredio da se stotine galona ovog pića pošalju na Svetu Jelenu, gde je proveo poslednje godine života u izgnanstvu. Pijuckao ga je i na samrtnoj postelji.

Sumorna prostorija bila je ispunjena antikvitetima. Meri Gudnajt je uvek uzbuđeno pričala o predmetima koje je budzašto pazarila na buvjaku na Portobelo roudu u Londonu, ali nijedan od predmeta u Hajtovoju ancelariji nije izgledao kao da bi tamo mogao da postigne iole pristojnu cenu; bili su pohabani, izlupani i iskrivljeni. Stare fotografije, slike i baljefi visili su okačeni po zidovima. Na kamenim pločama su se videle Predstave grčkih i rimskih bogova i boginja, premda Bond nije mogao da kaže koja su to tačno božanstva.

Hajt sede. Nagnuli su čaše jedan drugome. Hajt se zaljubljeno zagleda zidove. „Najveći deo ovih predmeta potiče iz gradevina koje je srušila moja kompanija. Za mene, oni su nalik relikvijama iz tela svetaea. I one rne zanimaju, uzgred rečeno. Posedujem ih nekoliko iako niko u Rimu za to ne zna.“ Pomilovao je čašu. „Sve što je staro i odbačeno pruža mi uživanje. Ne umern da kažem zašto. Niti marim da znam. Mislim, Terone, da većina ljudi traći isuviše vremena pitajući se zašto su takvi kakvi su. Prihvati svoju prirodu i zadovolji je. Ja volim raspadanje, propadanje... stvari kojih se drugi ljudi klone.“ Zastao je, a zatim upitao: „Da li bi voleo da znaš kako sam započeo ovaj posao? To je poučna priča.“

„Da, izvoli.“

„Imao sam teško detinjstvo. Ah, kao i svi, naravno, ali ja sam bio prisiljen da počnem da radim veoma mlad. Igrom sudbine, zaposlio sam se u komunalnom preduzeću, kao đubretar u Londonu. Jednog dana, moji drugari i ja pili smo čaj za vreme pauze, kad nam je vozač pokazao na stan s druge strane ulice. Rekao je: Tamo živi jedan od onih tipova iz Klerkenvela.“

Klerkenvel: verovatno najveća i najuspešnija kriminalna organizacija u britanskoj istoriji. Danas je uglavnom rashodovana, ali su njeni članovi dvadeset godina brutalno vladali svojom teritorijom oko Izlingtona. Navodno su bili odgovorni za dvadeset pet ubistava.

Hajt nastavi da govori, dok su mu tamne oči svetlucale: „Bio sam zaintrigiran. Nakon čaja smo nastavili s poslom, ali sam ja bez znanja ostalih sakrio u blizini smeće iz tog stana. Vratio sam se tamo po noći i pokupio kesu za đubre, odneo je kući i pogledao šta ima unutra. Radio sam to nedeljama. Pregledao sam svako pismo, svaku konzervu, svaki račun, svaki omotač kondoma. Najveći deo toga bilo je beskorisno. No, pronašao sam nešto što je bilo zanimljivo. Ceduljicu sa adresom u Istočnom Londonu. Ovde, samo to je pisalo. Međutim, ja sam imao ideju šta to znači. Naime, tih dana sam dopunjavao budžet tražeći detektorom za metal zakopane novčiće i tome slično. Vidao si takve ljude? Osobe koje šetaju plažom u Brajtonu ili Istbornu i pronalaze izgubljene novčiće i prstenje nakon što turisti odu kući. Posedovao sam dobar detektor za metal te sam sledećeg vikenda otišao na naznačenu adresu. Kao što sam i očekivao, posredi je bio prazan plac.“ Hajt je živahno pripovedaao, uživajući u priči. „Bilo mi je potrebno deset minuta da pronađem zakopani pištolj. Kupio sam pribor za uzimanje otisaka prstiju i, mada nisam bio nikakav stručnjak, izgledalo je da se otisci prstiju na pištolju podudaraju sa onima na ceduljici. Nisam tačno znao za šta je pištolj bio upotrebljen, ali...“

„Ali zašto bi ga neko zakopao osim ako nije upotrebljen da se neko ubije?“

„Tačno tako. Otišao sam da vidim čoveka iz Klerkenvela. Rekao sam mu da moj pravni zastupnik ima pištolj i ceduljicu - nije postojao nikakav advokat, razume se, ali sam veoma dobro blefirao. Rekao sam mu da će, ako ga ne pozovem za sat, advokat sve to poslati u Skotland jard. Da li je to bilo kockanje? Naravno. Ali sraeunato. Čovek je poklekao i odmah me pitao šta želim. Rekao sam mu iznos. Platilo mi je u gotovini. Tako sam otvorio vlastito preduzeće za skupljanje dubreta. To preduzeće je naposletku postalo multinacionalna holding kompanija Grinvej.“

„To daje potpuno novi smisao reči reciklaža, zar ne?“

„Uistinu." Činilo se da Bondov komentar zabavlja Hajta. Otpio je gutljaj vina i zagledao se kroz prozor u deponiju, gde su sfere plamenova blistale u daljini. „Znaš li da postoje tri fenomena stvorena ljudskom rukom, a koja se mogu videti iz svemira? Veliki kineski zid, piramide i - stara deponija smeća u Nju Džersiju."

Bond nije znao.

„Za mene, sakupljanje odbačenih stvari predstavlja nešto više od pukog biznisa", reče Hajt. „Posredi je prozor u naše društvo... i u naše duše.' Nagnuo se napred. „Vidiš, mi možemo i slučajno da dobijemo nešto u životu - poklonom, nebrigom, nasleđstvom, sudbinom, greškom, pohlepom, lenjošću - ali kada nešto bacimo, to se skoro uvek dešava vesno i namerno."

Otpio je još jedan gutljaj vina. „Terone, znaš li šta je entropija?"

„Ne, ne znam."

„Entropija je", reče mu Hajt, spojivši dugačke, žućkaste nokte leve i desne sake, „suštinska istina o prirodi. To je sklonost ka raspadanju i neredu - u fizici, u društvu, u umetnosti, u živim bićima... u svemu i svačemu. To je put ka anarhiji." Nasmehio se. „To zvuđ pesimistički, ali nije. U pitanju je najlepša stvar na svetu. Nikada nećeš pogrešiti ako prihvatiš istinu. A to jeste istina."

Pogled mu se prikova za jedan bareljef. „Promenio sam ime, znaš."

„Nisam znao", reče Bond misleđ: Marten Holt.

„Promenio sam ga zbog toga što je moje prezime pripadalo mom ocu, a i ime mi je on izabrao. Nisam želeo da imam nikakve veze s njim." Hladno se osmehnuo. „Ružno detinjstvo koje sam maločas spomenuo. Odabrao sam prezime Hajt zato što podseća na mračnu stranu ličnosti glavnog junaka knjige Doktor Džekil igospodin Hajd, koju sam pročitao kada sam bio u školi i u kojoj sam veoma uživao. Vidiš, ja verujem da svi posedujemo javnu stranu i mračnu stranu karaktera. Knjiga o tome i govori."

„A ime Severan? Neobično je."

„Ne bi tako mislio da si kojim slučajem živeo u Rimu u drugom i trećem stoleću nove ere."

„Ne bih?"

„Učio sam istoriju i arheologiju na fakultetu. Kad spomeneš nekome stari Rim, Terone, na koga većina ljudi pomisli? Na careve iz julijevsko-klaudijevske dinastije. Oktavijan Avgust, Tiberije, Kaligula, Klaudije i Neron. Barem pomisle tako ako su proćitali knjigu Ja, Klaudije ili gledali briljantnog Dereka Džekobija u istoimenoj televizijskoj seriju na Bi-Bi-Siju. Međutim, ćitava dinastija je trajala patetično kratko - jedva

preko stotinu godina. Da, da, mare nostrum, pretorijanska garda, film s Raselom Krouom... sve to je veoma dekadentno i dramatično. Gospode bože, Kaligula, pa to ti je sestra! Međutim, za mene se istina o starom Rimu otkriva znatno kasnije, u drugoj vladajućoj dinastiji, carevima iz loze Severa, koju ju osnovao Septimije Sever mnogo godina nakon što se Neron ubio. Vidiš, oni su vladali raspadanjem Rimskog carstva. Njihova vladavina je kulminirala onim što historičari nazivaju Doba anarhije."

„Entropija", ponovi Bond.

„Tačno tako." Hajt je sijao od zadovoljstva. „Video sam statuu Septimija Severa, a ja pomalo ličim na njega, pa sam zato uzeo njegovo porodično prezime." Usredsredio je pogled na Bonda. „Osećaš li se nelagodno, Terone? Ne brini. Nisi pristao da služiš na brodu kapetana Ahaba. Ja nisam lud."

Bond se nasmeja. „Nisam ni mislio da jesi. Iskreno. Razmišljao sam o milion dolara koje si pomenuo."

„Naravno." Pomno je pogledao Bonda. „Sutra će prvi od mojih mnogobrojnih projekata uroditi plodom. Moji glavni poslovni partneri biće ovde. Ti ćeš takođe doći. Onda ćeš videti čime se tačno bavimo."

„Za milion dolara, šta želiš da učinim?" Bond se namršti. „Da upucam nekoga pravim mecima?"

Hajt ponovo pogladi kovrdžavu bradu. Uistinu je ličio na rimskog imperatora. „Sutra nećeš morati da radiš ama baš ništa. Taj projekat je završen. Sutra ćemo samo posmatrati rezultate. I slaviti. Nadam se. Zavešćemo tvoje milionče kao bonus za potpisivanje ugovora. Ipak, posle ćeš imati pune ruke posla."

Bond se prisili na osmeh. „Drago mi je što sam postao deo tvog tima."

Utom Hajtov mobilni telefon zazvoni. Pogledao je na ekran, ustao iz fotelje i okrenuo mu leđa. Bond je pretpostavio da je došlo do nekih poteškoća. Hajt se nije razbesneo, ali je njegova staloženost ukazivala na to da nije preterano srećan. Prekinuo je vezu. „Izvinjavam se. Problem u Parizu. Inspektori. Sindikati. U pitanju je problem koji nema nikakve veze sa sutrašnjim projektom."

Bond nije želeo da Hajt postane podozriv pa nije navaljivao. „U redu. Kada želiš da budem ovde?"

„U deset pre podne."

Prisetivši se originalne presretnute poruke koju je dešifrovao Vladin glavni stab za komunikaciju i tragova koje je pronašao u gradu Marču o vremenu odigravanja napada, Bond je shvatio da na raspolaganju ima svega dvanaest sati da otkrije šta je projekat Gehena i da ga zaustavi.

Figura se pojavila u do vratku. Džesika Barns. Bila je odevena u svoju naizgled svakodnevno odeću - crnu suknju i skromnu košulju bele boje. Bondu se nikad nisu dopadale preterano našminkane žene, ali se ponovo zapitao zbog čega Barnsova ne upotrebljava čak ni minimum šminke.

„Džesika, ovo je Džin Teron“, reče joj odsutno Hajt. Očigledno je zaboravio da su se sinoć upoznali.

Žena ga nije podsetila.

Bond je uze za ruku. Uzvratila mu je plašljivim klimanjem glave. Potom je rekla Hajtu: „Probne reklame još nisu stigle. Neće doći sve do sutra po podne.“

„Možeš tada da ih pregledaš, zar ne?“

„Da, ali ovde više nemam šta drugo da radim. Palo mi je na pamet da bih volela da se vratim u Kejptaun.“

„Nešto će se već pojaviti. Ja ću raditi još nekoliko sati, možda i više. Možeš me sačekati u...“ Pogled mu odluta ka vratima iza kojih je Bond video krevet.

Oklevalaje. „U redu.“ Uzdah.

Bond reče: „Ja se vraćam natrag u grad. Mogu da te povezem ako želiš.“

„Zaista? Neće vam biti teško?“ Njeno pitanje, međutim, nije bilo upućeno Bondu već Hajtu.

Sakupljač dubreta je zurio u mobilni telefon. Podigao je pogled. „Hvala ti, Terone. Vidimo se sutra.“

Rukovali su se.

„Totsiens.“ Bond se pozdravio na afrikansu, jeziku koji je naučio u Školi stranih jezika kapetana Beke Džordan.

„Kada ćeš se vratiti kući, Severane?“, upita Džesika Hajta.

„Kad se vratim, vratio sam se“, odgovorio je odsutno ukucavajući broj na tastaturi mobilnog telefona.

Pet minuta kasnije, Džesika i Bond su se nalazili na prednjoj stražarskoj kućici, gde je ponovo prošao kroz detektor za metal. Međutim, pre nego što se ponovo ujedinio sa svojim pištoljem i telefonom, čuvar mu je prišao i kazao: „Šta vam je to, gospodine? Vidim nešto u vašem džepu.“

Inhalator. Kako je čovek, dođavola, spazio neznatnu izbočinu u džepu vetrovke? „Sitnica.“

„Pokažite mi je, molim vas.“

„Ne kradem ništa sa deponije“, breknuo se Bond, „ako je to ono što mislite.“

Čuvar je strpljivo rekao: „Naša pravila su veoma jasna, gospodine. Pokažite mi predmet ili ću biti primoran da pozovem gospodina Dana ili gospodina Hajta.“

Nosite lažni identitet sa sobom u grob...

Bond je smireno izvukao crnu plastičnu pumpicu iz džepa i pokazao je čuvaru. „Posredi je lek.“

„Zaista?“ Čovek je uzeo napravu i pomno je pregledao. Objektiv fotoaparata bio je uvučen, ali je Bondu izgledao previše upadljivo. Čuvar se taman spremao da mu vrati lažni inhalator, ali se najednom predomislio. Odrvnuo je poklopac, otvorio raspršivač i stavio prst na njega.

Bond je osmotrio valter u jednoj od pregrada. Pištolj je bio udaljen tri metra, a od Bonda su ga odvajala dvojica čuvara, obojica naoružani.

Čuvar je pritisnuo raspršivač inhalatora. Mlaz denaturalizovanog alkohola isprskao je vazduh nedaleko od njegovog lica.

Naravno, Sanu Hirani je napravio igračku s tipičnim razmišljanjem unapred. Mehanizam pumpice bio je stvaran, iako hemikalija unutra to nije bila; foto-aparat je bio smešten u donji deo osnove. Miris alkohola bio je rezak i snažan. Čuvar je nabrao nos, a oči mu zasuziše dok mu je vraćao natrag napravu. „Hvala vam, gospodine. Nadam se da ne morate često da uzimate ovaj lek. Izgleda mi prilično odvratan.“

Ne udostojivši čoveka odgovorom, Bond je stavio inhalator u džep i primio natrag svoj pištolj i mobilni telefon.

Pošao je prema ulaznim vratima koja su vodila na ničiju zemlju između dve žičane ograde. Bio je skoro napolju kada električne sirene počеше gromoglasno da zavijaju, a svetla da blešte.

Bonda je svega delić sekunde delio od toga da se obrne na peti, zauzme položaj za pucanje, potegne pištolj i odabere prioritete.

Međutim, instinkt mu je rekao da se uzdrži.

Bilo je dobro što jeste. Čuvari nisu čak ni pogledali u njegovom pravcu. Vratili su se gledanju televizije.

Bond se ležerno osvrnuo oko sebe. Alarm se aktivirao zato što je Džesika, izuzeta od bezbednosnih procedura, prošla kroz detektor za metal s tašnicom i nakitom. Stražar je opušteno pritisnuo prekidač kako bi resetovao alarm.

Dok su mu se otkucaji srca vraćali u normalu, on i Džesika prodoše kroz sledeću stražarsku kućicu i kročiše na parkiralište prekriveno skvrčenim braonkastim lišćem koje je jesenji povetarac raznosio unaokolo. Bond joj je otvorio vrata na suvozačevoj strani subaru, a zatim seo za volan i uključio motor. Krenuli su prašnjavim drumom ka auto-putu N-7, okruženi sveprisutnim Grinvejevim kamionima.

Bond je izvesno vreme ćutao, ali se onda suptilno bacio na posao. Započeo je bezazlenim pitanjima, navodeći Džesiku da se dovoljno opu-

sti kako bi razgovarala s njim. Voli li da putuje? Koji su njeni omiljeni restorani u Kejptaunu? Šta je njen posao u Grinveju?

Potom ju je upitao: „Znatiželjan sam - kako ste se vas dvoje upoznali?”

„Zaista želite da znate?”

„Zaista.”

„Bila sam mis lepote kada sam bila mlađa.”

„Zaista? Nikada ranije nisam upoznao nijednu misicu.” Nasmehio se.

„Nije mi lose išlo. Jedanput sam čak učestvovala na takmičenju za mis Amerike. No, ono što zaista...” Pocrvenela je. „Ne, to je budalasto.”

„Molim vas. Nastavite.”

„Pa, jednom sam se takmičila u Njujorku, u hotelu Voldorf-Astorija. To je bilo pre takmičenja za mis Amerike i veliki broj učesnica se nalazio dole u predvorju. Džeki Kenedi me je ugledala, prišla mi i kazala mi kako sam mnogo lepa.” Sijala je od ponosa koji se ranije nije video na njenom lieu. „To je bio jedan od vrhunaca u mom životu. Ona mi je bila idol kada sam bila devojčica.” Osmeh joj je izbledeo. „Vi zaista želite da znate sve ovo?”

„Zaista.”

„Pa, devojke se tim poslom mogu baviti samo ograničeno vreme, razume se. Pošto sam napustila svet takmičenja lepote, radila sam neke reklame, a zatim telešop prodaju. Onda... pa, i ti poslovi takođe mogu da se rade samo određeno vreme. Moja majka je nekoliko godina kasnije preminula - bile smo veoma bliske - i prošla sam kroz veoma težak period. Zaposlila sam se kao hostesa u restoranu u Njujorku. Severan je imao neke poslove u blizini i sastajao se s klijentima u restoranu u kojem sam radila. Počeli smo da pričamo. Bio je tako fascinantan. Obožava istoriju, a proputovao je čitav svet. Razgovarali smo o hiljadu različitih stvari.”

„Uspostavili smo vezu. To je bilo veoma... osvežavajuće. Na takmičenjima sam se šalila kako život ne dopire čak ni do kože; dopire samo do šminke. To je sve što ljudi primećuju. Šminku i odeću. Severan je video neku dubinu u meni, pretpostavljam. Zatražio mi je broj telefona i počeo da me zove. Znaš, ja nisam glupa žena. Imala sam pedeset sedam godina, bez porodice, sa veoma malo novca. A on je privlačan muškarac... vitalan muškarac.”

Bond se zapitao da li to znači ono što je mislio da znači.

Satelitska navigacija mu je saopštila da se isključi sa auto-puta. Vozio je pažljivo po prometnom drumu. Minibusi su bili posvuda. Kamioni šlep-službe čekali su na raskrsnicama, očigledno kako bi prvi stigli na mesto saobraćajnih nesreća. Ljudi su prodavali pića pokraj ivice puta; improvizovani poslovi su se obavljali iz zadnjih delova kamioneta i kom-

bija. Osobama koje su prodavale akumulatore i popravljali alternatore posao je cvetao. Zbog čega je upravo ta boljka toliko često spopadala južnoafričke automobile?

Budući da je probio led, Bond je ležerno upitao Džesiku o sutrašnjem sastanku, ali mu je odgovorila da ne zna ništa o tome, a on joj je poverovao. Frustrirajuće, činilo se da je Hajt drži u mraku u vezi s Gehenom i svim ostalim ilegalnim aktivnostima u koje su bili umešani on, Dan ili kompanija.

Sudeći po satelitskoj navigaciji, bili su pet minuta vožnje udaljeni od odredišta kada je Bond rekao: „Moram da budem iskren. To je čudno.”

„Šta to?”

„Kako se okružuje svim tim stvarima.”

„Kakvim stvarima?”, upita Džesika pomno ga posmatrajući.

„Raspadanjem, uništenjem.”

„Pa, to mu je posao.”

„Ne mislim na posao kompanije Grinvej. To razumem. Govorim o njegovom ličnom zanimanju za stare i iskorišćene predmete... odbačene stvari.”

Džesika je nekoliko trenutaka ćutala. Pokazala je rukom na veliku drvenu privatnu rezidenciju, okruženu visokom kamenom ogradom. „To je ta kuća. To je...”

Zagrcnula se i zaplakala.

Bond je parkirao uz ivičnjak. „Džesika, šta nije u redu?”

„Ja...” Disanje joj se ubrzalo.

„Jesi li dobro?” Mašio se ručice za podešavanje sedišta i pomerio ga unazad kako bi mogao da se okrene i pogleda je u lice.

„Nije mi ništa, baš ništa. Baš sam se osramotila.”

Bond je uzeo njenu tašnicu i potražio pakovanje papirnih maramica. Pronašao ga je i dodao joj jednu.

„Hvala ti.” Zaustila je da progovori, ali se zatim prepustila jecajima. Pošto se smirila, okrenula je retrovizor prema sebi. „Ne dozvoljava mi da se šminkam pa mi se barem maskara nije razmazala i ne ličim na klovna.”

„Ne dozvoljava ti... Kako to misliš?”

Priznanje joj je umrlo na usnama. „Ništa”, prošaptala je.

„Jesam li rekao nešto pogrešno? Izvini ako sam te uznemirio. Naprosto sam pokušavao da vodim razgovor.”

„Ne, ne, nisi ništa pogrešno rekao, Terone.”

„Red mi šta nije u redu.” Od mu se prikovaše za njene.

Oklevala je na tren. „Nisam bila iskrena prema tebi. Dobro sam se pretvarala, ali to je sve fasada. Nas dvoje nemamo nikakvu vezu. Nikada je nismo ni imali. On me želi..." Podigla je ruku u vazduh. „Ma, ne želiš da čuješ ovo."

Bond joj dodirnu ruku. „Molim te, ja sam na neki način odgovoran za tvoje suze. Naprosto sam pričao koješta. Osećam se kao budala. Reci mi."

„Da, on voli stare stvari... iskorišćene, odbačene. Mene."

„Bože dragi, ne. Nisam tako mislio..."

„Znam da nisi. Ali to jeste razlog zbog kojeg me Severan želi - zbog toga što sam i ja deo entropije. Ja sam njegova laboratorija za posmatranje procesa starenja i propadanja."

„To je sve što predstavljam za njega. On retko kad uopšte i razgovara sa mnom. Nemam skoro nikakvu ideju šta se dešava u njegovom umu, a njega nimalo ne zanima da me upozna. Daje mi kreditne kartice, vodi me na fina mesta, brine se o meni. Zauzvrat, on... pa, posmatra me kako starim. Primećujem kako zuri u mene, u novu boru ovde, u staračku tačku onde. Zbog toga mi ne dozvoljava da se šminkam. Ostavlja uključena svetla kada... znaš već na šta mislim. Imaš li pojma koliko je to ponižavajuće za mene? On to takođe zna. Zato što poniženje predstavlja samo još jedan oblik raspadanja."

Gorko se nasmejala brišući maramicom suze iz očiju. „Znaš li šta je najveća ironija u svemu, Džine? Prokleta ironija? Kada sam bila mlada, živela sam za takmičenja lepote. Niko nije mario za to ko sam ja iznutra, ni sudije, ni druge takmičarke... pa čak ni moja majka. A sad sam stara, a Severana takođe nije briga ko sam. S vremena na vreme zaista mrzim što sam s njim. Ali šta mogu da radim? Nemoćna sam da bilo šta promenim."

Bond joj blago stisnu ruku. „To nije istina. Uopšte nisi nemoćna. Biti stariji znači biti snažniji. Starost čoveku donosi iskustvo, rasuđivanje, razboritost, poznavanje vrlina i mana. Mladost se sastoji od impulsivnog reagovanja i gomile grešaka. Veruj mi, to mi je vrlo dobro poznato."

„Ali šta da radim bez njega? Kuda da idem?"

„Bilo kuda. Možeš da radiš šta god želiš. Očigledno si pametna. Mora da imaš kakvu-takvu ušteđevinu."

„Imam nešto novca. Ali nije u tome stvar. Problem je u pronalaženju nekoga mojih godina."

„Zašto ti je uopšte neko potreban?"

„Tako nešto može da kaže samo mlad čovek."

„A tako nešto može da kaže samo osoba koja veruje u ono što joj kažu umesto da razmišlja svojom glavom."

Džesika se slabašno nasmeši. „Pravo u centar, Džine.“ Potapšala ga je po šaci. „Bio si veoma ljubazan, a ja ne mogu da verujem da sam sve ovo ispričala potpunom neznancu. Molim te, sada moram da uđem unutra. Severan će zvati da me proveri.“ Pokazala je rukom na kudu.

Bond je krenuo napred i dovezao automobil do kapije praćen budnim pogledom stražara, čije je prisustvo osujetilo njegov plan da uđe u kuću i vidi kakve se tajne unutra nalaze.

Džesika mu je obema šakama stegla ruku, a zatim izašla iz automobila.

„Hoću li te videti sutra?“, upitao ju je. „U postrojenju?“

Uputila mu je slabašan osmeh. „Da, biću tamo. Moj povodac je prilično kratak.“ Okrenula se i užurbano prošla kroz kapiju.

Bond je ubacio menjač u prvu brzinu i krenuo, a Džesika Barns je istog časa nestala iz njegovih misli. Pažnja mu je bila usmerena na sledeće odredište i ono što ga tamo čeka.

Prijatelj ili neprijatelj?

Međutim, Bond je naučio da se u njegovoj odabranoj profesiji te dve kategorije uzajamno ne isključuju.

U četvrtak, čitavo jutro i čitavo popodne, govorilo se o pretnjama.

O pretnjama Severne Koreje, o pretnjama Talibana, o pretnjama Al Kaide, Čečena, Muslimanskog bratstva, o pretnjama iz istočne Malezije, Sudana, Indonezije. Usledila je kratka diskusija o Irancima; uprkos nadrealnoj retorici koja je dolazila iz predsedničke palate, niko ih nije shvatao previše ozbiljno. M-u je skoro bilo žao ustajalog režima u Teheranu - a Persija je nekada bila tako veliko carstvo.

Pretnje...

Ali stvarni napad, pomislio je suvoparno, dešava se upravo sada, za vreme pauze za čaj na konferenciji o bezbednosti. M je završio razgovor s Manipeni, prekinuo vezu i ukočeno se zavalio u naslon fotelje u pozlaćenom dvorani za prijem u zgradi između Vajthola i Viktorijinog keja u Ričmond Terasu. Bila je to jedna od onih potpuno neupečatljivih, trošnih zgrada neodredene starosti, u kojima se obavljao najveći deo posla upravljanja državom.

Predstojeći napad uključivao je dvojicu ministara, članova Združenog obaveštajnog komiteta. Njihove glave su sada virile kroz vrata, jedna pored druge, a liea s naočarima pretraživala su prostoriju sve dok napokon nisu ugledala svoju metu. Nakon što mu je predstava dvojice glumaca iz televizijske serije Dva Ronija pala na pamet, M vise nije mogao da je izbac iz glave. Međutim, dok su hodali prema njemu, nije bilo ništa smešno u vezi sa izrazima na njihovim licima.

„Majlse", pozdravio ga je stariji ministar. Reči ser Endru prethodile su prezimenu i bile su u savršenom skladu s njegovim dostojanstvenim licem i belom kosom.

Bikston, drugi ministar, dodirnu prstima glavu čija je čela reflektovala svetlost prašnjavog lusteru. Bio je zadihan. Zapravo, obojica su teško disala.

M ih nije pozvao da sednu, ali oni to svejedno učiniše, zauzimajući divan iz edvardijanske epohe s druge strane poslužavnika s čajnikom. Žudeo je da izvadi cigaru iz akten-tašne i zapali, ali ipak je odlučio da to ne uradi.

„Odmah ćemo preći na stvar", reče mu ser Endru.

„Znamo da moraš da se vratiš na konferenciju o bezbednosti", upade mu u reč Bikston.

„Upravo smo razgovarali sa sekretarom inostranih poslova. Trenutno se nalazi u Parlamentu."

To je objašnjavalo njihovu zadihanost. Iz Donjeg doma se nisu mogli dovesti automobilom, budući da je Vajthol, od Avenije Hors Gards pa sve do Ulice kralja Čarlsa, bio zapečaćen, poput podmornice koja se sprema da zaroni, kako bi konferencija o bezbednosti mogla da se održi, pa, bezbedno.

„Incident dvadeset?" upita M.

„Tačno tako", reče Bikston. „Pokušavamo da uđemo u trag direktoru MI6, takođe, ali ova vraška konferencija..." On je bio novajlija u Združenom obaveštajnom komitetu i činilo se kako je najednom shvatio da možda i ne bi trebalo da toliko otvoreno kudi one koji ga plaćaju.

„... je vraški nezgodna", progunda M, dovršavajući njegovu rečenicu. Nije imao nikakvih problema da iskritikuje bilo koga ili bilo šta kada je to bilo zaslužno.

Ser Endru preuze tok razgovora u svoje ruke. Rekao je: „Odbrambena obaveštajna služba i Glavni komunikacioni štab izveštavaju o pravoj bujici SIGINT signala iz Avganistana u toku proteklih šest sati."

„Jednoglasno mišljenje je da to ima nekakve veze s Incidentom dvadeset."

M upita: „Postoji li bilo šta određeno u vezi s Hajtom, odnosno Nojem, ili smrti nekoliko hiljada ljudi? Nilom Danom? Improvizovanim eksplozivnim napravama? Inženjerima u Dubaiju? Postrojenjima za reciklažu dubreta u Kejptaunu?" M je čitao svaki izveštaj koji bi mu prešao preko radnog stola ili stigao na mobilni telefon.

„To ne možemo da znamo, zar ne?", odgovori mu Bikston. „Krofna još nije dešifrovala poruke." Upravna zgrada Glavnog komunikacionog

štaba u Čeltnamu imala je oblik debelog prstena. „Upotrebljene šifre su nove. To ih je sve zbunilo.”

„SIGINT informacije su tamo ciklične”, promrmlja nezainteresovano M. On je proveo veoma mnogo vremena u MI6 i stekao je izuzetnu reputaciju zahvaljujući svojoj veštini u kopanju za obavještajnim podacima i, što je bilo kudikamo važnije, u prerađivanju tih podataka u nešto upotrebljivo.

„Istina”, složio se ser Endru. „Međutim, isuviše je prevelika slučajnost što se sve te imejl poruke i telefonski pozivi pojavljuju baš sada, dan pre Incidenta dvadeset, ne misliš li tako?”

Ne nužno.

Nastavio je da govori: „A niko nije pronašao ništa što neposredno povezuje Severana Hajta s pretnjom.”

Niko se prevodilo kao 007.

M baci pogled na ručni sat koji je pripadao njegovom sinu, vojniku u Kraljevskoj pešadijskoj regimenti. Konferencija o bezbednosti trebalo je da se nastavi za pola sata. Već je bio izmožden, a sutra, u petak, uslediće još duže zasedanje koje će kulminirati zamornom večerom i svečanim govorom državnog sekretara.

Ser Endru nije promaklo nimalo suptilno bacanje pogleda na pohabani časovnik. „Da skratim priču, Majlse, Združeni obavještajni komitet smatra da je taj tip po imenu Severan Hajt u Južnoj Africi obična diverzija. Možda je na neki način umešan u Incident dvadeset, ali ni u kom slučaju nije ključni igrač. Ljudi iz MI5 i MI6 misle da se pravi glumci nalaze u Avganistanu i da će se napad odigrati tamo: na vojnike, pomoćno osoblje ili privatne izvođače radova.”

Naravno da je to bilo upravo ono što će ljudi iz MI5 i MI6 reći - šta god zapravo mislili. Avantura u Kabulu koštala je milijarde funti i odnela je previse ljudskih života; što više zla može da se pronađe u Avganistanu kako bi se opravdala vojna intervencija, tim bolje. M je toga bio svestan od samog početka operacije Incident dvadeset.

„Sad, Bond...”

„On je dobar, to svi znamo”, upade mu u reč Bikston, posmatrajući čokoladne biskvite koje je konobar ipak doneo iako mu je M izričito rekao da to ne uradi.

Ser Endru se namršti.

„Reč je samo o tome da nije pronašao bogzna šta korisno”, nastavi dalje Bikston. „Osim ukoliko u međuvremenu nije bilo izveštaja s kojima nismo upoznati.”

M ne reče ništa; posmatrao je dvojicu muškaraca s ledenom ravnodušnošću.

Ser Endru reče: „Bond jeste zvezda, naravno. Opšteprihvaćeno mišljenje jeste da bi za sve bilo najbolje da što pre odleti u Kabul. Večeras, ako to možeš ikako da središ. Stavi ga u vrelu zonu zajedno s još desetak vrhunskih agenata MI6. Ubacićemo i nekoliko momaka iz Cije. Nemamo ništa protiv da podelimo slavu s Jenkijima.”

I krivicu, pomisli M, ako nešto pode naopako.

Bikston reče: „To ima smisla. Bond je služio u Avganistanu.”

M reče: „Incident dvadeset bi navodno trebalo da se dogodi sutra. Biće mu potrebna čitava noć da stigne u Kabul. Kako može da spreči bilo šta?”

„Opšteprihvaćeno mišljenje...” Ser Endru naglo začuta, shvativši, pretpostavio je M, kako je ponovio iritirajuću poštapalicu. „Nismo sigurni da incident uopšte može da se spreči.”

Na trojku se spustila nelagodna tišina, nalik plimi zagadenoj medicinskim otpadom.

„Smatramo da bi tvoj čovek i ostali agenti trebalo da predvode tim za post mortem analizu. Da pokušaju da zasigurno otkriju ko stoji iza napada. Da sastave predlog za odgovor. Bond bi čak mogao da bude na čelu tog tima.”

M je, naravno, znao šta se ovde zapravo dešava: Dva Ronija su starešini Grupe za prekomorski razvoj nudila priliku da sačuva obraz. Njegov GPR može biti zvezda devedeset pet posto vremena, ali ukoliko pogreši samo jednom, a gubitak bude veliki, može se dogoditi da se pojavi u kancelariji u ponedeljak ujutru i vidi kako je organizacija raspuštena ili, još gore, pretvorena u agenciju za proveru vojnog i civilnog osoblja bezbednosnih službi.

A Grupa za prekomorski razvoj nalazila se na tankom ledu od samog početka, budući da je sadržala Odeljenje 00 kojoj se mnoštvo ljudi protivilo. Ukoliko bi uprskali operaciju Incident dvadeset, to bi zaista predstavljalo veliku omašku. Premeštanjem Bonda u Avganistan istog trena, GPR bi barem imala igrača na lieu mesta, čak i da na teren izade tek pred kraj utakmice.

M ravnodušno reče: „Vaše opaske su primljene k znanju, gospodo. Dozvolite mi da obavim nekoliko telefonskih poziva.”

Bikston je sijao od zadovoljstva. No, ser Endru još nije završio. Njegova upornost, skupa sa oštroumnošću, predstavljala je jedan od razloga zbog kojih je M verovao da će buduće razgovore s njim najvero-

vatnije obavljati u Dauning stritu broj 10. „Bond će saradivati sa ostalim agentima?”

Pretnja sadržana u torn pitanju beše da će, ukoliko agent 007 ostane u Južnoj Africi uprkos M-ovim naređenjima, ser Endru prestati da štiti Bonda, M-a i GPR.

Ironija u davanju carte blanche agentu poput 007 bila je u tome što se podrazumevalo da će on to upotrebiti i reagovati kako nađe za shodno, što je ponekad značilo da neće biti na palubi sa svim ostalim momcima. Ne možete imati i jare i pare, pomisli M. „Kao što rekoh, obaviću nekoliko poziva.”

„Dobro. Moramo da krenemo.”

Dok su odlazili, M je ustao i izašao kroz vrata na balkon, gde je naišao na oficira za bezbednost Metropolitan policije, naoružanog automatskim oružjem. Nakon pregledanja i klimanja glavom pridošlici na njegovu teritoriju, stražar se vratio osmatranju ulice trideset metara ispod. „Sve je u redu?”, upitao ga je M.

„Jeste, gospodine.”

M se odšetao na udaljeni kraj balkona i zapalio cigaru, a zatim uvuкао dim punim plućima. Ulice su ispod bile jezivo tihe. Barikade na saobraćajnicama nisu bile samo ograde od metalnih cevi kakve se mogu videti ispred Parlamenta; bili su to betonski blokovi, visoki metar i po, dovoljno stameni da zaustave oklopno vozilo u punoj brzini. Pločnicima su patrolirali naoružani stražari, a M je zapazio nekoliko snajperista na krovovima obližnjih građevina. Odsutno je zurio niz Ričmond Teras prema Viktorijinom keju.

Izvadio je mobilni i pozvao Manipeni.

Telefon je zazvonio samo jednom pre nego što se javila. „Izvolite, gospodine?”

„Moram da razgovaram s načelnikom štaba.”

„Skoknuo je do kantine. Spojiću vas.”

Dok je čekao, M je začiljio i hrapavo se nasmejao. Na obližnjoj raskrsnici, nadomak barikade, stajao je veliki dubretarski kamion, a nekoliko muškaraca teglilo je do njega pune kante za đubre i vraćala ih prazne na mesto. Behu to radnici kompanije Severana Hajta: Grinvej internacional. Shvatio je da ih posmatra već nekoliko minuta a da ih, zapravo, nije ni video. Bili su potpuno neupadljivi.

„Taner na vezi, gospodine.”

Dubretari su iščezli iz M-ovih misli. Izvadio je cigaru iz usta i ravnodušno rekao: „Bile, moram da razgovaram s tobom o agentu 007.”

Prateći satelitsku navigaciju, Bond je prošao kroz centar Kejptauna, pored poslovnih i stambenih zgrada. Obreo se u oblasti niskih, drečavo okrečenih kuća: plavih, ružičastih, crvenih i žutih, zbijenih ispod brda Signal. Uzane uličice su uglavnom bile kaldrmisane. Područje ga je podsetilo na sela na Karibima, s torn razlikom što su složene arapske arabske bile na mnogim domovima. Mimoišao je i utihlu džamiju.

Bilo je 18 i 30, jesenje večere pro hladno, a on se nalazio na putu prema kući Beke Džordan.

Prijatelj ili neprijatelj...

Vijugao je neravnim sokacima i parkirao automobil u blizini. Sačekala ga je na vratima i pozdravila klimanjem glave, bez osmeha. Presvušla je službenu odeću i sada je bila odevena u plave farmerice i tesno pripijeni tamnocrveni džemper. Sjajna crna kosa joj je slobodno padala na ramena, a Bonda je omamila prijatna aroma ljiljana nedavno oprane kose. „Ovo je zanimljiva oblast”, rekao je. „Fina.”

„Zove se Bo-Kap. Nekada je bila izuzetno siromašna, pri čemu je većina žitelja bila muslimanske veroispovesti, uglavnom emigranti iz Malezije. Preselila sam se ovde sa... pa, s nekim, pre nekoliko godina. Tada je četvrt bila mnogo siromašnija. Sada ovo mesto polako postaje veoma ugledno. Nekada su izvan kuća stajali samo bicikli, a sada su parkirane tojote, ali će veoma brzo i njih zameniti mercedesi. To mi se ne dopada. Radije bih volela da je ostalo kao što je nekada bilo. Ipak, ovo je moj dom. Osim toga, ugogo na smenu boravi kod mene i mojih sestara, a one žive nedaleko odavde, tako da je to veoma zgodno.”

„Ugogo?”, upita je Bond.

„To znači baka na zulu jeziku. Majka naše majke. Moji roditelji žive u Pitermaricburgu, u pokrajini Kvazulu-Natal, istočno odavde.”

Bond se prisetio antičke mape u njenoj kancelariji.

„A moje sestre i ja staramo se o ugogi. Takav je običaj kod nas ”

Nije ga pozvala da uđe unutra pa joj je Bond na tremu prepričao putešestvije do Grinveja. „Potrebno mi je da neko razvije film iz ovog foto-aparata.” Pružio joj je inhalator. „Film je osmomilimetarski, a ISO je hiljadu i dvesta. Možeš li to da mi središ?”

„Ja? A zašto ne tvoj saradnik iz MI6?”, upita ga zajedljivo.

Bond nije osećao potrebu da brani Gregorija Lamba. „Verujem mu, ali mi je poharao mini-bar u hotelskoj sobi i napravio štetu u iznosu od dve stotine randa. Želeo bih da se neko bistre glave postara za to. Razvijanje filma ume da bude pipav posao.”

„Pobrinuću se za to.”

„Sad, neki Hajtovi poslovni partneri dolaze u grad večeras. Sutra ujutru se održava sastanak u Grinvejevom postrojenju." Ponovo je pomislio na ono što je rekao Dan. „Pristižu oko sedam sati. Možeš li da saznaš kako se zovu?"

„Znaš li kojom avio-kompanijom dolaze?"

„Ne, ali ih Dan čeka na aerodromu."

„Poslaćemo tim za prismotru. Kvalene je dobar u tome. On neprestano zbija sale, ali je zaista dobar."

Bez ikakve sumnje, jeste. Takođe je i diskretan, pomisli Bond.

Iz unutrašnjosti kuće začuo se ženski glas.

Džordanova je okrenula glavu u stranu. „Jaze balulekile."

Razmenjeno je još reči na zulu jeziku.

Lice Džordanove ostalo je bezizražajno. „Hoćeš li da udeš? Ugogo želi da proveri da nisi neko iz ulične bande. Kazala sam joj da nije niko bitan, ali ona se brine."

Niko bitan?

Bond ju je sledio u neveliki stan, uredno sređen i ukusno namesteii-Slike, grafike i fotografije ukrašavale su zidove.

Starija žena, koja je razgovarala s Džordanovom, sedela je za velikm trpezarijskim stolom postavljenim za dve osobe. Večera je uglavnom bila završena. Izgledala je veoma krhko. Bond je smesta prepoznao ženu koja se nalazila na mnogim fotografijama u kancelariji Džordanove. Nosila je narandžasto-braon bade-mantil i papuče. Proseida kosa joj je bila kratko podšišana. Počela je da ustaje od stola.

„Nemojte, molim vas", reče Bond.

Svejedno je ustala i, pogrbljena, zakoračila napred kako bi se rukovala s njim- Stisak joj je bio čvrst i suv.

„Ti si Englez o kojem mi je Beka govorila. Ne izgledaš mi baš toliko loš."

Džordanova je besno prostreli pogledom.

Starija žena se predstavi. „Ja sam Mbali."

„Džejms."

„Sad odoh da se odmaram. Beka, daj mu nešto da pojede. Mnogo je mršav."

„Ne, hvala, ubrzo moram da krenem."

„Gladan si. Videla sam kako gledaš bobotie. Još je ukusniji nego što izgleda."

Bond se nasmeši. Jeste posmatrao lonac na šporetu.

„Moja unuka je veoma dobra kuvarica. Dopašće ti se. A popićeš i malo zulu piva. Jesi li ga ikada ranije probao?"

„Pio sam birkenhed i gilroj.“

„Ne, zulu pivo je najbolje.“ Mbali pogleda unuku. „Daj mu čašu piva i da pojede malo hrane. Donesi mu tanjir bobotie. I sos sambal.“ Ispitivački je pogledala Bonda. „Voliš li začinjenu hranu?“

„Da, volim.“

„Odlično.“

Razdražena, Džordanova je rekla: „Ugogo, rekao je da mora da krene.“

„Rekao je to samo zbog tebe. Daj mu pivo i malo hrane. Pogledaj kako je mršav!“

„Sad si preterala, ugogo!“

„Takva vam je moja unuka. Mnogo je svojeglava.“

Starica je podigla keramički vrč s pivom i odšetala u spavaću sobu. Zatvorila je vrata za sobom.

„Da li joj je dobro?“, upita Bond.

„Rak.“

„Žao mi je.“

„Bolje joj je nego što smo očekivali. Ima devedeset sedam godina.“

Bond je bio iznenađen. „Mislio sam da nema više od sedamdeset.“

Kao da se plaši tišine koja bi mogla da prouzrokuje potrebu za razgovorom, Džordanova je prišla starom CD plejeru i ubacila kompakt-disk. Iz zvučnika je grunuo ženski tihi glas praćen hip-hop ritmovima. Bond pogleda omot kompakt-diska: Tandisva Mazvai.

„Sedi“, reče mu Džordanova pokazavši rukom na sto.

„Nema potrebe, u redu je.“

„Kako to misliš nema potrebe, u redu je!“

„Ne moras da me hraniš.“

Džordanova sažeto reče: „Ukoliko ugogo sazna da ti nisam ponudila pivo ili bobotie, neće biti srećna.“ Izvadila je zemljanu posudu s poklopcem od ratan palme i sipala neku penastu tečnost ružičaste boje u čašu.

„Znači, to je zulu pivo?“

„Aha.“

„Domaće?“

„Zulu pivo je uvek domaće proizvodnje. Potrebno je tri dana da se spravi i pije se dok još fermentira.“

Bond otpi gutljaj. Imalo je kiselkasto-slatkast ukus i, činilo se, mali procenat alkohola.

Džordanova mu je zatim poslužila tanjir bobotie i kašikom prelila jelo nekakvim crvenkastim sosom. Pomalo je ličilo na pitu s mesom, s jajetom umesto krompirom na vrhu, ali kudikamo bolje od bilo koje pite koju je ikada ranije probao u Engleskoj. Gusti sos je bio baš začinjen.

„Nećeš mi se pridružiti?“ Klimnuo je glavom ka praznoj stolici. Džordanova je stajala naslonjena na sudoperu, s rukama prekrštenim preko bujnog poprsja.

„Završila sam sa jelom“, procedila je kroz zube. Nije se ni pomerila.

Prijatelj ili neprijatelj...

Dovršio je hranu. „Moram da priznam da si veoma nadarena: promućurna policajka koja takođe pravi čudesno pivo i“, klimnuo je glavom prema loncu na šporetu, „bobotije. Da li se tako pravilno izgovara?“

Nije primio nikakav odgovor. Da li ju je vređao baš sa svakom opaskom koju izgovori?

Potisnuo je gnev i zatekao sebe kako posmatra mnoštvo porodičnih fotografija na zidovima i kaminu. „Mora da je tvoja baka videla mnogo istorije u nastajanju.“

Bacivši nežan pogled ka vratima spavaće sobe, rekla je: „Ugogo je Južna Afrika. Njen ujak je ranjen boreći se protiv Britanaca u bici kod Kambule, svega nekoliko meseci nakon bitke o kojoj sam ti već pričala, one kod Isandlvane. Rodila se svega nekoliko godina nakon što je Južna Afrika nastala spajanjem provincija Kejp i Natal. Bila je nasilno preseljena nakon donošenja Zakona o rasnim grupama 1950. godine. Takođe, bila je ranjena za vreme protesta 1960.“

„Šta se dogodilo?“

„Masakr u Šarpevilu. Nalazila se među ljudima koji su protestovali protiv dompasa - glupih propusnica, kako su ih zvali. Za vreme aparthejda, ljude su zakonski razvrstavali u kategorije: na belce, crnce, obojene ili Indijce.“

Bond se priseti komentara Gregorija Lamba.

„Crnci su morali sa sobom da nose radne knjižice koje su potpisali njihovi beli poslodavci kako bi mogli da borave u belačkim područjima. Bilo je ponižavajuće i užasno. Usledio je miran protest, ali je policija pucala na demonstrante. Ubijeno je skoro sedamdesetoro ljudi. Ugogo je bila pogođena. U nogu. Zbog toga šepa.“

Džordanova je oklevala i napokon sipala sebi čašu piva, a zatim otpila gutljaj. „Ugogo mi je dala ime. To jest, kazala je mojim roditeljima kako da me nazovu i oni su je poslušali. Ljudi obično rade ono što im ugogo kaže da urade.“

„Beka?“, reče Bond.

„Na zulu jeziku to znači ona koja bdi nad ljudima.“

„Zaštitnica. Dakle, bilo ti je suđeno da postaneš policajac.“ Bond je poprilično uživao u muzici.

„Ugogo predstavlja staru Južnu Afriku. Ja predstavljam novu. Mešavina Zulua i Afrikanera. Zovu nas Dugina zemlja, znaš li, ali pogledaj dugu i videćeš različite boje, sve razdvojene. Moramo da postanemo poput mene, pomešani zajedno. Proći će mnogo vremena pre nego što se to dogodi. Ali kad-tad će se i to desiti." Hladno je pogledala u Bonda. „Onda ćemo moći da volimo ljude zbog onoga što jesu, a ne zbog boje njihove kože."

Bond joj je ravnodušno uzvratio pogled i rekao: „Hvala ti na hrani i pivu. Trebalo bi da krenem."

Otpratila ga je do vrata. Izašao je napolje.

Tek tada je po prvi put jasno ugledao čoveka koji ga je pratio iz Dubajja. Čoveka u plavoj jakni, sa zlatnom minđušom, koji je ubio Jusufa Nasada i zamalo ubio Feliksa Lajtera.

Stajao je na drugoj strani ulice, skriven u senkama stare građevine prekrivene arapskim slovima i mozaicima.

„Šta je bilo?", upita ga Džordanova.

„Neprijatelj."

Muškarac je držao mobilni telefon u ruci, ali nije razgovarao; fotografisao je Bonda i Džordanovu - dokaz da Bond saraduje s policijom.

Bond se brecnu: „Uzmi oružje i ostani u kući s bakom."

Potrčao je za njim kad je ovaj počeo da beži niz uzanu uličicu prema brdu Signal, ostajući u senkama sve tamnijeg sutona.

Čovek je imao početnu prednost od desetak metara, ali Bond je počeo da je smanjuje dok su trčali niz uličicu. Besne mačke i mršavi psi su bežali, dete sa okruglim malezijskim crtama lica iskoračilo je iz dovratka pravo na Bondov put, ali ga je roditeljska ruka istog trena povukla nazad.

Bio je svega pet metara udaljen od napadača kada su mu proradili operativni instinkti. Shvatio je da je begunac možda pripremio nekakvu zamku koja će mu pomoći u bekstvu. Bacio je pogled na tlo. Da! Napadač je razapeo žicu preko uličice, trideset centimetara iznad tla, bezmalo nevidljivu u mraku. Begunac je znao gde se nalazi - označio je mesto krhotinom polomljene grnčarije - i glatko ju je preskočio. Bond nije uspeo na vreme da se zaustavi, ali je mogao da se pripremi za pad.

Kada ga je sila inercije povukla, isturio je rame i poleteo na zemlju. Žestoko je udario i na trenutak ostao ošamućen, proklinjući sebe što je dozvolio da mu čovek pobegne.

Samo što begunac vise nije bežao.

Svrha žice nije bila da osujeti poteru, već da Bonda učini ranjivim.

Za delić sekunde, već se našao na njemu i počeo da izvlači Bondov pištolj iz futrole. Zaudarao je na pivo, ustajali duvanski dim i prljavo,

oznojeno telo. Bond sunu nagore, ščepa napadačevu desnu ruku u gvozdeni stisak i poče da mu uvrće zglob sve dok mu oružje nije ispalo na zemlju. Napadač šutnu pištolj koji odlete van Bondovog domašaja. Dahćući, Bond mu je držao desnu ruku i izbegavao opake udarce drugom pesnicom.

Kratko se osvrnuo preko ramena, pitajući se da li je Beka Džordan ignorisala njegov savet i ipak krenula za njim naoružana službenim pištoljem. Prazna uličica mu je uzvratila pogled.

Njegov napadač se izvio unazad kako bi ga udario u čelo. No, dok se Bond uvrtao kako bi izbegao napad, ovaj je odskočio unazad, bukvalno napravivši salto poput gimnastičara. Bila je to briljantna finta. Bond se priseti Lajterovih red:

Čoveče, ala taj kučkin sin zna neke zajebane karate poteze...

Bond potom skoči na noge i suoči se s protivnikom koji je zauzeo borbeni stav, s nožem u desnoj šaci, sečiva uperenog nadole, a oštricom okrenutom upolje. Otvorena leva šaka, s dlanom okrenutim naniže, lebdele je u vazduhu odvlačeći pažnju, spremna da ščepa Bonda za odeću i navuče ga na smrtonosnu oštricu noža.

Bond na vrhovima prstiju krenu u stranu.

Još od studentskih dana provedenih na Fetesovom koledžu, Bond je vežbao razlidte stilove borbe prsa u prsa, ali je Grupa za prekomorski razvoj podučavala svoje agente i retkom stilu goloruke borbe, pozajmljenom od bivšeg (ali ne tako davnog) neprijatelja - Sovjeta. Prastaru kozačku borilačku veštinu po imenu sistema osavremenio je Specnaz, Specijalne snage ruske Vojne obaveštajne službe.

Majstori sisteme su u borbi retko kad koristili pesnice. Njihovo glavno oružje bili su otvoreni dlanovi, laktovi i kolena. Međutim, cilj nije bio udarati protivnika što je češće moguće. Umesto toga, cilj je bio izmoriti suparnika, a zatim ga uhvatiti u čelični stisak za rame, zglob, ruku ili gležanj. Najbolji borci sisteme nikada nisu dolazili u fizički kontakt sa svojim protivnicima... sve do konačnog trenutka, kada bi iznureni napadač uglavnom bio bespomoćan. Pobjednik bi ga potom oborio na zemlju i priklještiio zgazivši ga kolenom na grudi ili vrat.

Mahinalno zauzimajud borilački stav sisteme, Bond je izbegao prvi napad.

Eskiviraj, eskiviraj, eskiviraj... upotrebi protivnikovu energiju protiv njega.

Bond je uglavnom bio uspešan, ali mu je sedvo noža dva puta proletelo svega nekoliko centimetara ispred lica.

Čovek u plavoj jakni jurnuo je napred, zamahnuvši krupnim šakama, testirajući Bonda koji je zakorado u stranu, odmeravajući protivnikovu snagu (bio je veoma mišićav i iskusan u borbi prsa u prsa, a i psihološki spreman da ubije) i slabosti (činilo se da su alkohol i duvan uzeli svoj danak).

Bondova odbrana ga je iznervirala. Stegao je dršku noža i okrenuo ga za ubadanje, a zatim krenuo napred, maltene očajnički. Kezio se demonski i obilno znojio uprkos prohladnom vazduhu.

Pružajući neprijatelju ranjivu metu, donji deo leđa, Bond je zakoračio prema valteru. Međutim, taj pokret bio je varka. Čak i pre nego što je napadač jurnuo napred, Bond se izvio unazad, podlakticom leve ruke odgurnuo sečivo noža u stranu i otvorenim dlanom desne šake žestoko odalamio čoveka po levom uvetu. Skupio je dlan dok je udario i osetio pritisak koji će oštetiti, ako ne i probiti, napadačevu bubnu opnu. Čovek urliknu razjaren od bola i neoprezno nasrnu na Bonda koji s lakoćom odbi nagore ruku s nožem, a zatim uđe u klinč, stežući čovekov zglob obema šakama i uvrćući ga sve dok nož nije pao na zemlju. Procenio je napadačevu snagu i sumanutu rešenost. Doneo je odluku: uvratio mu zglob još jače, sve dok kost nije pukla.

Čovek je zaurloao od bola i srušio se na kolena, a zatim se spustio u sedeći položaj posivelog lica. Glava mu se mlitavo nagnula u stranu, a Bond je šutnuo nož izvan njegovog domašaja. Pažljivo je pretresao čoveka i izvadio mali automatski pištolj iz džepa, zajedno s rolnom lepljive trake. Ima pištolj? Zašto me onda naprosto nije upucaao? - zapitao se.

Gurnuo je napadačevo oružje u džep i pokupio svoj valter. Zgrabio je čovekov mobilni telefon - kome li je poslao fotografiju Bonda i Džordanove? Ako ju je poslao samo Danu, može li Bond da pronade i onesposobi Irca pre nego što ovaj podnese izveštaj Hajtu?

Pregledao je spisak obavljenih poziva i poslatih poruka. Hvala bogu, nije poslao ništa. Jednostavno je snimao Bonda.

Šta je bila svrha toga?

Potom je dobio odgovor na to pitanje.

„Jebi se!“, prosikta napadač na srpskom jeziku.

Balkanska psovka je sve objasnila.

Pregledao je čovekove isprave i potvrdio da je bivši pripadnik Jedinice za specijalne operacije, srpske ozloglašene paravojne grupacije. Zvao se Nikola Ratko.

Nikola je sada ječao i držao se za slomljeni zglob. „Pustio si da brat umre! Napustio si ga! Bio je tvoj partner na tajnom zadatku. Nikada ne napuštaj partnera!“

Ratkov brat je očigledno bio mlađi od dvojice agenata Bije, koji su mu pomagali u subotu nedaleko od Novog Sada.

„Moj brat, on vazda puši kad je na terenu. To ovde u Srbiji izgleda ku dikamo normalnije nego ne pušiti...”

Bond je sada shvatio kako ga je čovek pronašao u Dubaiju. Da bi osigurali saradnju srpske Bije, GPR i MI6 su starijim oficirima u Beogradu otkrili Bondovo pravo ime i misiju. Nakon što mu je brat umrc Ratko i njegovi drugovi iz BIA pokrenuli su opsežnu operaciju kako bi pronašli Bonda, koristeći pri tome kontakte u NATO-u i MI6. Saznali su da je Bond u Dubaiju. Naravno, shvatio je sada i Bond, upravo se Ratko, a ne Ozborn Smit, suptilno raspitivao o Bondovim planovima ranije u toku nedelje. Među Ratkovim ispravama pronašao je i ovlašćenje za let vojnim mlaznjakom iz Beograda za Dubai, što je objasnilo kako je pre Bonda stigao u Emirate. Lokalni plaćenik, kada mu je Ratko pokazao dokumenta, u njegovo ime je iznajmio automobil bez registarskih tablica, crnu tojotu, i stavio ga na raspolaganje pripadniku JSO-a.

A svrha?

Svakako ne Bondovo hapšenje i izručenje. Ratko je verovatno planirao da snimi Bondovo priznanje ili izvinjenje, ili da možda zabeleži njegovo mučenje i smrt.

„Zoveš se Nikola ili Nik?“, upita ga čučević Bond.

„Jebi se!“, bio je jedini odgovor.

„Slušaj me. Žao mi je što ti je brat izgubio život. Ali on zaista nije imao šta da traži u Biji. Bio je nemaran i nije slušao naređenja. Zbog njega nam je meta pobjela.”

„Bio je mlad.”

„To nije nikakvo opravdanje. To ne bi bilo nikakvo opravdanje za mene i nije bilo nikakvo opravdanje za tebe dok si služio u Arkanovim Tigrovima.”

„On je bio tek dečak.” Suze zablistaše u uglovima čovekovih ociju, mada Bond nije znao da li od bola zbog slomljenog zgloba ili žalosti za mrtvim bratom.

Gledao je niz uličicu i video kako Beka Džordan i nekoliko uniformisanih policajaca trče prema njemu. Sagnuo se, uzeo čovekov nož i presekao žicu razapetu preko ulice.

Čučnuo je pored Srbina. „Odvešćemo te kod doktora.”

Potom je začuo kako ženski glas oštro uzvikuje: „Stoj!”

Bacio je pogled ka Beki Džordan. „Sve je u redu. Imam njegovo oružje.”

No, onda je shvatio kako je njen pištolj uperen u njega. Namrštio se i ustao.

„Ostavi ga na miru!“, breknula se.

Dvojica policajaca stadoše između Bonda i Ratka. Jedan je nakratko oklevao, a zatim mu je uzeo nož iz ruke.

„On je srpski obaveštajni agent. Pokušao je da me ubije. To je čovek koji je pre neki dan ubio pomoćnika Centralne obaveštajne agencije u Dubaiju.“

„To ne znači da možeš da mu tek tako prerežeš grkljan.“ Tamne oči su joj bile sužene od gneva.

„O čemu to govoriš?“

„Nalaziš se u mojoj državi! Poštovaćeš zakon!“

Bond uvide da ostali policajci zure u njega, a pojedini među njima prilično kivno. Pogledao je Džordanovu i odstupio nekoliko koraka, a zatim joj pokazao rukom da mu priđe.

Džordanova mu je prišla, a kada su se našli izvan dometa glasa, nastavila je da govori oštrim glasom: „Pobedio si. Oboren je i ne predstavlja ti nikakvu pretnju. Zašto si nameravao da ga ubiješ?“

„Nisam“, odgovori joj Bond.

„Ne verujem ti. Rekao si mi da ostanem u kući s bakom. Nisi zatražio od mene da pozovem pomoć zato što nisi želeo prisustvo svedoka dok ga mučiš i ubijaš.“

„Pretpostavio sam da ćeš pozvati pojačanje. Nisam želeo da ostaviš baku samu u kući u slučaju da nije radio sam.“

Međutim, Džordanova ga nije slušala. Nastavila je da besni: „Dolaziš u zemlju s tom tvojom duplom nulom. O, znam ja sve o tome šta radiš!“ Napokon je shvatio izvor njenog gneva prema njemu. Njen bes nije imao nikakve veze sa njegovim pokušajem flertovanja na aerodromu, niti sa činjenicom da predstavlja tlačilačko muško biće. Prezirala je njegovo besramno zanemarivanje zakona: obavljanje misija prvog nivoa - atentate - za GPR.

Zakoračio je napred i tiho promrmljao jedva zauzdavajući bes: „U nekoliko slučajeva, kada nije bilo drugog načina da zaštitim svoju državu, da, ubijao sam. I to samo kada mi je bilo naređeno da to učinim. Ne činim to zato što želim. Niti uživam u tome. Radim to kako bih spasio ljude koji zaslužuju da budu spaseni. Možeš to da nazoveš grehom, ali u pitanju je neophodan greh.“

„Nema potrebe da ga ubiješ“, uzvratila je jednakom žestinom.

„Nisam ni nameravao.“

„Nož... videla sam...“

„Postavio je zamku. Zicu razapetu preko uličice." Pokazao je rukom. „Presekao sam je kako se niko ne bi sapleo i pao. A što se tiče njega", klimnuo je glavom prema Srbinu, „upravo sam mu govorio da ćemo ga odvesti u bolnicu. Pitaj ga ako mi ne veruješ. Retko kada vodim nekoga u bolnicu ako nameravam da ga ubijem." Okrenuo se i progurao između dvojice pandura koji su mu blokirali put. Njegove oči su ih čikale da pokušaju da ga zaustave. Viknuo je bez osvrtanja: „Potrebno mi je da se taj film razvije što je pre moguće. Kao i identitet svih osoba koje sutra dolaze kod Hajta." Odšetao je dalje od njih niz uličicu.

Ubrzo se obreo u subaruu, jureći mimo živopisnih kućica znatno brže nego što je bilo bezbedno kroz vijugave, slikovite uličice predgrada Bo-Kap.

Restoran s domaćom kuhinjom je prizivao, a Džejms Bond, još besan zbog sukoba s Bekom Džordan, zaključio je da mu treba piće.

Uživao je u paprikašu u njenom domu, ali je porcija bila prilično mala, kao da ju je poslužila s namerom da Bond što pre završi obrok i ode. Sada je naručio obilnu porciju sosatija - ražnjića s roštilja - s dodatkom žutog pirinča i marog spanaća (nakon što je uljudno odbio ponudu da proba specijalitet kuće - porciju mopane crva). Uz večeru je ispio dva votka-martinija, a zatim se vratio svoju sobu u hotelu Tejbl mauntin.

Istuširao se, obrisao peškirom i obukao. Začuo je kucanje na ulaznim vratima apartmana. Portir mu je dostavio veliku kovertu. Šta god da se moglo kazati za nju, Beka Džordan nije dozvolila da se njeno mišljenje o Bondu kao hladnokrvnom serijskom ubici ispreči poslu. U koverti je pronašao odštampane crno-bele fotografije koje je snimio foto-aparatom skrivenim u inhalatoru. Pojedine su bile zamagljene, a druge pak potpuno izvan fokusa, ali je ipak napravio i nekoliko jasnih snimaka onoga što ga je najviše zanimalo: vrata Odeljenja za istraživanje i razvoj, alarma i mehanizma za zaključavanje. Džordanova je takođe bila dovoljno profesionalna da mu pošalje fleš-drajv s fotografijama u digitalnom formatu, a Bondov gnev je zbog toga dodatno splasnulo. Prikačio je uređaj na laptop, šifrovao fotografije i poslao ih Sanuu Hiraniju zajedno s uputstvima.

Trideset sekundi nakon što je pritisnuo dugme za slanje, primio je odgovor. Mi nikada ne spavamo.

Nasmešio se i poslao poruku zahvalnosti.

Nekoliko minuta kasnije ga je pozvao Bil Taner iz Londona.

„Upravo sam se spremao da te pozovem", reče mu Bond.

„Džejmse..." Taner je zvučao smrtno ozbiljno. Postojao je nekakav problem.

„Kaži.“

„Ovde je došlo do prave uzbune. Vajthol je došao do zaključka da Incident dvadeset nema baš mnogo veze s Južnom Afrikom.“

„Šta?“

„Misle da Hajt predstavlja najobičnije odvracanje pažnje. U Vajtholu smatraju da će se ubistva Incidenta dvadeset desiti u Avganistanu, a da će žrtve biti pomoćni radnici ili preduzetnici. Združeni obavestajni komitet izglasao je da te povuku iz Južne Afrike i pošalju u Kabul - budući da, istini za volju, nisi pronašao ništa konkretno tu gde se nalaziš.“

Srce mu je zabubnjalo u grudima. „Bile, ubeđen sam da se ključ...“

„Sačekaj malo“, prekide ga Taner. „Naprosto ti prenosim šta su želeli da urade. Međutim, M je ukopao pete i insistirao na tome da ostaneš tu gde jesi. Rasprava se pretvorila u bitku kod Trafalgara, veliku i bučnu. Svi zajedno smo otišli kod sekretara inostranih poslova i izložili mu čitav slučaj. Kruži priča da je i premijer lično umešao prste, premda to ne mogu da potvrdim. U svakom slučaju, M je pobedio. Ostaješ tu gde si. Takođe, zanimaće te da je postojao još jedan svedok odbrane, neko ko ti je pružio priličnu podršku.“

„Ko?“

„Tvoj novi drugar Persi.“

„Ozborn Smit?“ Bond se skoro nasmejao.

„Rekao je da ako imaš neki trag, trebalo bi da ti se omogući da ga istražiš.“

„Zaista? Častiću ga pivom kad se sve ovo okonča. I tebe takođe.“

„Ipak, situacija nije toliko ružičasta kao što ti se čini na prvi pogled“, reče turobno Taner. „Starac je stavio reputaciju Grupe za prekomorski razvoj na kocku kako bi te zadržao u Južnoj Africi. Tvoju reputaciju takođe. Ukoliko se ispostavi da Hajt zaista jeste diverzija, biće posledica. I to veoma ozbiljnih.“

Da li budućnost Grupe za prekomorski razvoj zavisi od njegovog uspeha?

Politika, pomisli cinično Bond. Rekao je: „Siguran sam da Hajt planira napad.“

„M se slaže s tvojom procenom.“ Taner ga je upitao šta namerava sledeće da preduzme.

„Sutra ujutru ću biti u Hajtovom postrojenju za reciklažu. U zavisnosti od toga šta pronađem, moraću brzo da reagujem, a komunikacija će možda predstavljati problem. Ako ne budem mogao ništa da saznam do kasnog popodneva, pozvaću Beku Džordan da izvrši raciju u Grinveju, saslušaj Dana i Hajta i otkrije šta su planirali za sutra uveče.“

„U redu, Džejmse. Obaveštavaj me šta se događa. Ja ću obavestiti M-a. Provešće čitav dan na toj konferenciji o bezbednosti.“

„Laku noć, Bile. I zahvali mu se u moje ime.“

Nakon što su prekinuli vezu, sipao je pozamašnu količinu viskija Kraun rojal u kristalnu čašu, dodao dve kockice leda i isključio svetla. Raskrilio je širom zavese, seo na divan i zagledao se u pahuljičasta svetla u luci. Ogromna putnička krstarica s britanskom zastavom pristajala je uz dokove.

Mobilni telefon je zazvonio, a on je bacio pogled na ekran.

„Zdravo, Fili.“ Otpio je još jedan gutljaj mirišljavog viskija.

„Prekidam li te usred večere?“

„Ovde je trenutno u toku hepi aur.“

„Ti zaista jesi muškarac po mom ukusu.“ Kada je izgovorila te reči, Bondove oči počivale su na krevetu u kojem je proveo noć s Felisiti Viling. Fili je nastavila da govori: „Nisam znala želiš li dodatne informacije o operaciji Čelična patrona...“

Uspravio se. „Da, molim te. Šta si otkrila?“

„Nešto veoma zanimljivo, bar mi se čini. Izgleda da svrha čitave operacije nije predstavljalo ubistvo bilo kojih naših agenata i izvođača radova. Rusi su ubijali sopstvene krtice unutar redova MI6 i Cije.“

Bond oseti kako mu nešto eksplodira u grudima. Spustio je čašu s viskijem na sto.

„Nakon pada Sovjetskog Saveza, Kremlj je želeo da učvrsti veze sa Zapadom. Bilo bi politički nezgodno ako bi njihovi dvostruki agenti bili razotkriveni. Zato su aktivni agenti KGB-a ubijali najuspešnije krtice u MI6 i Ciji, tako da ubistva nalikuju nesrećnim slučajevima, ali ostavljali su čelične patrone na mestu ubistava kao upozorenje ostalima da drže jezik za zubima. To je sve što sam zasad uspela da saznam.“

Gospode bože, pomisli Bond. Njegov otac... njegov otac je bio dvostruki agent - izdajica?

„Jesi li još na vezi?“

„Jesam... samo sam malčice rastrojen ovim što se ovde dešava. Ali ti si odlično odradila posao, Fili. Biću nedostupan najveći deo sutrašnjeg dana, ali pošalji mi SMS ili imejl ako pronađeš još nešto.“

„Hoću. Budi oprezan, Džejmse. Brinem se.“

Prekinuli su vezu.

Podigao je hladnu kristalnu čašu prekrivenu kondenzovanom parom i prislonio je na čelo. Prisetio se porodične prošlosti, pokušavajući da otkrije tragove o Endruu Bondu koji bi mogli da razjasne ovu grozomornu priču. Bond je bio prilično vezan za oca, strastvenog ko-

lekcionara poštanskih markica i fotografija automobila. Endru Bond je posedovao nekoliko vozila, ali je više uživao u njihovom popravljanju i čišćenju negoli u vratolomnoj vožnji. Pošto je odrastao, Bond je zatražio od tetke da mu priča o ocu. Čarmijan je razmislila na tren i kazala: „Bio je dobar čovek, naravno. Čvrst i pouzdan, kao stena. Ali povučen. Endru se nikada nije isticao.”

Što su osobine najboljih tajnih agenata.

Da li je njegov otac mogao raditi kao krtica za Ruse?

Na pamet mu je pala još jedna bolna i šokantna pomisao: dvostruki život njegovog oca, ako je priča bila istinita, rezultirao je i smrću njegove supruge, Džejmsove majke.

Ne samo Rusi, već je i očevo izdajstvo napravilo siročće od mladog Bonda.

Pogledao je na ekran kada je mobilni zazujao, označavajući prispeće još jedne poruke.

Kasne pripreme za istovar pošiljke hrane. Upravo sam izašla iz kancelarije. Jesi li zainteresovan za društvo? Felisiti

Džejms Bond je oklevao sekund-dva. Potom je otkucao:

Jesam.

Deset minuta kasnije, nakon što je valter ostavio umotan u peškir ispod kreveta, začuo je tiho kucanje na ulaznim vratima. Otvorio ih je i pustio Felisiti Viling da uđe u apartman. Bilo kakve sumnje, koje je možda gajio hoće li ili neće nastaviti tamo gde su sinoć stali, bile su raspršene kada ga je zagrlila i silovito poljubila. Namirisao je parfem koji se širio s mesta na vratu iza njenog uveta, a usta su joj imala ukus nane.

„Grozno izgledam”, rekla je smejući se. Nosila je plavu pamučnu košulju, uvučenu u zgužvane i prašnjave farmer ice.

„Neću ni da čujem za to”, rekao je i ponovo je poljubio.

„Sediš u mraku, Džine”, rekla je. Po prvi put u toku operacije, šokirao ga je ovaj podsetnik na njegov lažni afrikanerski identitet.

„Dopada mi se pogled.”

Razdvojili su se, a Bond je u polumraku pogledao njeno lice i pomislio kako izgleda zanosno kao i sinoć, ali bilo je i više nego očigledno da je iscrpljena. Pretpostavljao je da je logistika upravljanja najvećom pošiljkom hrane koja je ikada pristigla na afrički kontinent bila zastrašujuća, u najmanju ruku.

„Izvoli." Vinska flaša se pojavila iz njene tašnice - Tri kejske dame, marka crnog vina iz Muldersvleja na Kejpu. Bond je znao za brend po čuvenju. Izvadio je pampur i sipao. Seli su na divan i pijuckali.

„Čudesno", kazala je.

Izula je čizme. Bond ju je obgrlio oko ramena i s mukom pokušao da iz glave izbacimisli o ocu.

Felisiti se opustila i naslonila glavu na njegovo rame. Na horizontu se videlo još više brodovlja nego prošle noći. „Nasi brodovi sa hranom. Pogledaj samo koliko ih je", rekla je. „Čuješ toliko mnogo ružnih priča o ljudima, ali to nije istina. Postoji mnogo dobrog tamo napolju. Ne možeš uvek da računaš na to jer nikada nije izvesno, ali barem..."

Bond ju je prekinuo: „Barem je neko voljan da pomogne."

Nasmejala se. „Zbog tebe sam zamalo prosula vino. Mogla sam da upropastim košulju."

„Imam rešenje."

„Da prestanem da pijem vino?" Napućila je usne. „Ali tako je lepo."

„Drugo rešenje, još bolje od toga." Poljubio ju je i počeo polako da otkopčava dugmiće njene košulje.

Sat vremena kasnije, Bond i Felisiti ležali su u krevetu na boku. Ruka mu je bila prebačena preko njenog tela, a šakom joj je pokrivaio dojk. Prsti su joj bili isprepletani s njegovim.

Za razliku od prošle noći, nakon vođenja ljubavi, Bond je bio potpuno budan.

Mozak mu je grozničavo radio, razmatrajući raznorazna pitanja. U kolikoj je tačno meri budućnost Grupe za prekomorski razvoj zavisila od njega? Kakve tajne je skrivalo Odeljenje za istraživanje i razvoj kompanije Grinvej? Šta je svrha Gehene i kako je Bond mogao da sačini prikladnu protivmeru?

Namera... reakcija.

A šta je s njegovim ocem?

„Razmišljaš o nečemu veoma ozbiljnom", primetila je sneno Felisiti.

„Zašto to misliš?"

„Žena uvek zna."

„Razmišljam o tome koliko si lepa."

Prinela je njegovu šaku ustima i nežno mu zagrizla prst. „To je prva laž koju si mi rekao."

„Razmišljam o svom poslu", rekao je.

„Onda ti opraštam. Isto je i sa mnom. Koordinacija pomoći na dokovima, isplaćivanje mornarskih nadnica, zakupljivanje brodova i teretnih kamiona, sindikati." Glas joj je postao oštar kao i ranije kada je rekla:

„A zatim, tu je i tvoja specijalnost. Već smo imali dva pokušaja krađe na dokovima. A nijedan kontejner s hranom još nije istovaren. Baš čudno." Nakratko je začutala, a zatim upitala: „Džine?"

Bond je znao da sledi nešto veoma značajno. Smesta se razbudio i postao prijemčiv. Telesna intimnost dolazi zajedno sa intimnošću uma i duha, a čovek ne bi trebalo da traži prvu ukoliko nije spreman da prihvati i drugu. „Da?"

Rekla je ravnodušno: „Imam osećanje da mi nisi rekao sve o poslu kojim se baviš. Ne, ništa ne govori. Ne znam kako se ti osećaš, ali ako se ispostavi da možemo da nastavimo da se viđamo, ako..." Glas joj je odlutao.

„Nastavi", prošaptao je.

„Ukoliko se ispostavi da se ponovo vidimo, misliš li da možda možeš da se samo malčice promeniš? Hoću da kažem, ako odeš na neka mračna mesta, možeš li da mi obećaš kako se nećeš promeniti... nagore?" Osećio je napetost u njenom telu. „Oh, nemam pojma šta govorim. Ignoriši me, Džine."

Premda je govorila stručnjaku za obezbeđenje/plaćeniku iz Durbana, na neki način se takođe obraćala i njemu, Džeјmsu Bondu, agentu Odeljenja 00.

Ironično, prihvatio je njeno priznanje da može živeti sa izvesnim stepenom mračnjaštva u Teronu kao nagoveštaj da takođe može prihvatiti gonda onakvim kakav je.

Prošaptao je: „Mislim da je to veoma moguće."

Poljubila mu je šaku. „Nemoj reći ništa vise. To je sve što sam želela da čujem. Sad, imam ideju. Ne znam šta si planirao da radiš za vikend..."

Ne znam ni ja, pomisli kiselo Bond.

„Ali do sutra uveče ćemo završiti istovar hrane. Postoji jedna krčma u Franshuku... Jesi li ikada bio u toj oblasti?"

„Nisam."

„To je najlepše mesto u Zapadnom Kejpu. Vinski kraj. Restoran je dobio jednu zvezdicu u Mišlenovom vodiču i ima najromantičniju verandu na svetu; s nje puca pogled na okolna brda. Hoćeš li da odeš tamo sa mnom u subotu?"

„Voleo bih to", rekao je i poljubio je u kosu.

„Zaista tako misliš?" Zestoka ratniea, koja je izgledala tako opuštena boreći se protiv svetskih agropolisa, sada je zvučala ranjivo i nesigurno.

„Da, mislim."

Zaspala je u roku od pet minuta.

Međutim, Bond je ostao budan zureći u svetla luke. Vise nije razmišljao o očevom mogućem izdajstvu, obećanju koje je dao Felisiti Viling da će razmotriti promenu tamne strane svog karaktera, niti o iščekivanju vremena koje će provesti zajedno tokom predstojećeg vikenda. Ne, Džejms Bond se usredsredio isključivo na jednu jedinu stvar: nejasna lica ljudi, negde u svetu, čije živote je, uprkos verovanju Vajthola, jedino on mogao da spase.

petak

SILAZAK U GEHENU

U 8.40 ujutru Bond je uvezao neprovetreni i blatom uprskani subaru na parkiralište kejptaunske glavne policijske stanice. Isključio je motor, izašao iz vozila i ušao u zgradu, gde je Beku Džordan našao u njenoj kancelariji u društvu Gregorija Lamba i Kvalena Nkosija.

Pozdravio ih je klimanjem glave. Lamb mu je odgovorio zagonetnim pogledom, Nkosi krepkim osmehom.

Džordanova mu je rekla: „Što se tiče Hajtovih pristiglih poslovnih partnera, identifikovali smo ih.“ Okrenula je laptop i kliknula na slajdšou. Prve fotografije prikazivale su krupnog muškarca sa okruglim licem boje ebanovine. Nosio je drečavu zlatno-srebrnu košulju, naočare za sunce i široke pantalone braonkaste boje.

„Čarls Matebula. Crni dijamant iz Johanesburga.“

Lamb mu objasni: „Matebula je deo klase novokomponovanih bogataša Južne Afrike. Neki među njima su se preko noći obogatili na načine koji nisu baš najjasniji, ako shvataš na šta mislim.“

„A neki su se“, dodala je ledenim glasom Džordanova: „obogatili napornim dirinčenjem. Matebula se bavi poslovima koji izgledaju zakoniti - transportom robe. Istina, dovodili su ga u vezu s krijumčarenjem vatrenog oružja pre nekoliko godina, ali nije bilo nikakvih dokaza o kršenju zakona.“ Pritisla je dugme, a na ekranu se pojavila nova slika. „Ovo je Dejvid Huang.“ Čovek je bio mršav i smešio se u objektiv foto-aparata.

„Njegova kćerka je okačila ovu fotografiju na svoj fejsbuk profil. Glupa devojčica... na našu sreću.“

„Poznati mafijaš?“

Nkosi kiselo reče: „Osumnjičeni mafijaš. Iz Singapura. Uglavnom pranje novca. Možda trgovina ljudima.“

Zatim se pojavilo još jedno lice. Džordanova je noktom kucnula po ekranu. „Nemac po imenu Hans Eberhard. Došao je ovamo u četvrtak. Ima udeo u rudarstvu, uglavnom iskopavanje dijamanata. Primarno u industrijske svrhe, ali ponešto i u draguljarstvu." Zgodni plavokosi muškarac na fotografiji bio je prikazan kako napušta aerodrom. Nosio je fino skrojeno poslovno odelo i košulju bez kravate. „Sumnjičili su ga za raznovrsne zločine, ali je, tehnički posmatrano, nevin."

Bond je proučavao fotografije muškaraca.

Eberhard.

Huang.

Matebula.

Zapamtio je njihova imena.

Namrštena, Džordanova je rekla: „Ne razumem zbog čega su Hajtu potrebni poslovni partneri. Čini mi se da poseduje sasvim dovoljno novca da sam finansira Gehenu."

Bond je već razmislio o tome. „Najverovatnije iz dva razloga. Mora da je Gehena izuzetno skupa. Hajt želi novae spolja, tako da ne mora da objašnjava ogromna dugovanja u knjigama ukoliko mu poreska inspekcija ikada zakuca na vrata. No, još važnije, Hajt ne poseduje kriminalnu zaledinu ili mrežu. O čemu god da je reč u Geheni, potrebni su mu kontakti kakve ljudi poput ove trojice mogu da ponude."

„Da", reče Džordanova, „to ima smisla."

Bond pogleda Lamba. „Sanu Hirani iz Odeljenja Q mi je jutros poslao poruku. Rekao je da imaš nešto za mene."

„Ah, da, izvini." Agent MI6 mu je pružio kovertu.

Bond zaviri unutra, a zatim je strpa u džep. „Sada krećem ka Hajtovom postrojenju. Kad uđem unutra, pokušaću da saznam šta je zapravo Incident dvadeset, ko se nalazi u opasnosti i gde. Javiću vam se čim uzmognem. Međutim, biće nam potreban i rezervni plan." Ukoliko im se ne javi do četiri sata po podne, Džordanova bi trebalo da izvrši raciju u Grinveju, smesti u pritvor Hajta, Dana i poslovne partnere i zapleni sadržaj Odeljenja za istraživanje i razvoj. „To će nam pružiti - ili vama, ako ja više ne budem u igri - pet ili šest sati da ih saslušate i otkrijete o čemu je zapravo reč u Incidentu dvadeset."

„Racija?" Džordanova se namrgodila. „Ne mogu to da uradim."

„Zašto?"

„Već sam ti rekla. Osim ako nemam osnovanu sumnju da se u Grinveju dešava zločin, ili sudski nalog, ruke su mi vezane."

Prokleta bila! „Ovde nije reč o očuvanju Hajtovog prava na pošteno sudenje. Reč je o spasavanju života hiljade ljudi, među kojima su mnogi najverovatnije Južnoafrikanci.“

„Ništa ne mogu da učinim bez naloga, a trenutno nema nikakvih dokaza koje bih mogla da podnesem sudiji kako bi mi potpisao jedan. Nemam pokriće za raciju.“

„Ako vam se ne javim do četiri, možeš pretpostaviti da me je ubio.“

„Očigledno, nadam se da se to neće desiti, komandire, ali tvoje odsustvo nije isto što i osnovana sumnja.“

„Već sam ti rekao da je Hajt voljan da iskopava masovne grobnice i pretvara ih u građevinsko zemljište. Šta još želiš?“

„Dokaz da se negde u Grinvejevom postrojenju dešava zločin.“ Vlica joj je bila stegnuta, a oči crni granit. Bilo je jasno kao dan da neće popustiti ni pedalj.

Bond oštro reče: „Onda, nadajmo se da ću pronaći odgovor. Zarad dobrobiti nekoliko hiljada nedužnih ljudi.“ Klimnuo je glavom Nkosiju i Lambu i, ignorišući Džordanovu, izašao iz kancelarije. Sišao je niz stepenice do iznajmljenog automobila, seo za volan i pokrenuo motor.

„Džejmse, sačekaj!“ Okrenuvši se, ugledao je kako mu Džordanova prilazi. „Molim te, pričekaj.“

Razmislio je o tome da nagazi gas i odjuri, ali je umesto toga spustio prozor.

„Ono što se desilo sinoć“, rekla je sagnuvši se ka prozoru, „sa Srbinom?“

„Da?“

„Razgovarala sam s njim. Rekao mi je da si nameravao da ga odvedeš u bolnicu.“

Bond klimnu glavom.

Policajka je nakon kratke pauze dodala: „Pogrešno sam pretpostavila. Ponekad... to činim. Najpre sudim. Trudim se da to ne radim, ali teško mi je da prestanem. Želela sam da ti se izvinim.“

„Prihvatam izvinjenje“, rekao je.

„Što se tiče racije, moras da razumeš nešto. Za vreme aparthejda, južnoafrička policija i njeno odeljenje za istraživanje zločina činili su užasne stvari. Sada svi posmatraju nas, novu policiju, kako bi se postarali da ne postupamo isto kao stara. Protivzakonite racije, svojevoljna hapšenja i saslušanja... takve stvari je radio stari režim. Mi ne možemo tako. Mi moramo da budemo bolji od onih pre nas.“ Lica zategnutog od odlučnosti, rekla je: „Boriću se rame uz rame s tobom kad mi to zakon

dopusti, ali bez osnovane sumnje, bez sudskog naloga, ništa ne mogu da uradim. Žao mi je."

Veliki deo obuke agenata Odeljenja 00 bio je posvećen psihologiji, a deo tog napornog treninga bavio se izgradnjom uverenja da su drugačiji, da im je dozvoljeno - štaviše, da se od njih zahteva - da operišu van granica zakona. Za Džejmsa Bonda su naređenje prvog nivoa i dozvola za ubijanje predstavljali samo još jedan aspekt njegovog posla, nimalo različit od fotografisanja tajnih postrojenja ili podmetanja lažnih informacija u sredstvima javnog informisanja.

Kao što bi to M rekao, Bond je morao da ima carte blanche da učini sve što je neophodno kako bi ispunio svoju misiju.

Mi štitimo državu... svim raspoloživim sredstvima.

To je predstavljalo deo Bondovog bića - štaviše, nije ni mogao da obavlja posao bez toga - i neprestano je morao da se podseća kako su Beka Džordan i ostali pripadnici agencija za sprovođenje zakona širom sveta sto posto u pravu zato što poštuju pravila. On je bio virus u sistemu.

Ne sasvim neljubazno, rekao je: „Razumem te, kapetane. Šta god da se dogodi, bilo je zanimljivo sarađivati s vama."

Odgovorila mu je slabašnim i kratkim ali, procenio je, iskrenim osmehom - prvi put da je osmeh zagrejao njeno lepo lice u njegovom prisustvu.

Bond je zaustavio subaru na parkingu nadomak utvrđenja kompanije Grinvej internacional i ostao u kolima.

Nekoliko limuzina stajalo je parkirano nadomak kapije.

REDUKOVATI, NANOVO UPOTREBITI, RECIKLIRATI

Šačica ljudi je milela unaokolo. Prepoznao je nemačkog biznismena, Hansa Eberharda u bež poslovnom odelu i belim cipelama. Razgovarao je s Nilom Danom koji je stajao nepomično poput sijamske ribe-borca. Povetarac mu je mrsio plave šiške. Eberhard je dovršavao cigaretu. Možda Hajt ne dozvoljava pušenje u postrojenju, što je izgledalo ironično; okolni vazduh bio je beličast od izmaglice i isparenja sagorelog metana u elektrani.

Bond je mahnuo rukom Danu, a ovaj mu je uzvratio bezličnim klimanjem glave i nastavio razgovor s Nemcem. Potom je izvadio mobilni telefon iz futrole na opasaču i pročitao SMS ili imejl. Prošaptao je nešto Eberhardu, a zatim se udaljio nekoliko koraka kako bi obavio razgovor telefonom. Bond je uključio aplikaciju za prisluškivanje i prineo telefon

uvetu, a zatim spustio prozor automobila i uperio napravu prema Ircu. Zurio je pravo ispred sebe i bezglasno pomicao usne kako bi Irac pomislilo da Bond razgovara telefonom.

Irac je uglavnom slušao, ali je Bond čuo kako kaže: „... napolju sa Hansom. Želeo je da popuši cigaretu... znam.”

Verovatno je razgovarao s Hajtom.

Dan je nastavio da govori: „Sve teče po planu. Upravo sam dobio imejl poruku. Kamion je napustio Marč i krenuo prema Jorku. Trebalo bi da stigne tamo svakog minuta. Naprava je već naoružana.”

Znači, to je bio Incident dvadeset! Napad će se odigrati u Jorku „Meta je potvrđena. Eksplozija je i dalje predviđena u 10 i 30 po njihovom vremenu.”

Zaprepašćen, Bond je obratio pažnju na vreme napada. Pretpostavili su da će se napad odigrati u pola jedanaest uveče, ali svaki put kada je Dan govorio o vremenu, koristio je dvadesetčetvoročasovno računanje vremena. Da je posredi bilo pola jedanaest uveče, rekao bi 22 i 30.

Dan je pogledao u Bondov automobil i kazao: „Teron je stigao... dobro onda.” Prekinuo je vezu i doviknuo Eberhardu da sastanak uskoro počinje. Potom se okrenuo prema Bondu. Izgledao je nestrpljivo. Bond je pozvao telefonski broj. Molim te, prošaptao je bezglasno. Javi se. Zatim: „Ozborn Smit.”

Hvala bogu. „Persi. Ovde Džejms. Slušaj me pažljivo. Imam svega šezdesetak sekundi na raspolaganju. Imam odgovor na Incident dvadeset. Moraš brzo da reaguješ. Smesta mobiliši tim agenata. Agenciju za borbu protiv organizovanog kriminala, MI5, lokalnu policiju. Bomba se nalazi u Jorku.”

„Jorku?”

„Hajtovi ljudi prevoze napravu u kamionu iz Marča u Jork. Eksplozivaće kasnije u toku prepodneva. Ne znam gde će je postaviti. Možda na nekom sportskom događaju - postojala je ona referenca kurs, pa stoga pokušaj na hipodromu. Ili negde gde ima mnogo ljudi. Proveri sve snimke video-sistema za nadzor u Marču i gradskoj okolini, saznaj registarske tablice što je moguće većeg broja kamiona. Onda ih uporedi s tablicama kamiona koji trenutno ulaze u Jork. Moras da...”

„Sačekaj malo, Bonde”, reče mu ledenim glasom Ozborn Smit. „Incident dvadeset nema ama baš nikakve veze s Marčom ili Jorkom”

Bond je smesta zapazio da ga Ozborn Smit oslovljava po prezimenu; a ne imenu, i zapovednički ton u njegovom glasu. „O čemu to govoriš - Dan mu je mahnuo rukom. Bond klimnu glavom, trudeći se iz petnih žila da se ljubazno nasmeši.

„Znaš li da se Hajtova kompanija bavi sakupljanjem i uklanjanjem opasnih materija?"

„Pa, da. Ali... "

„Sećaš li se kada sam ti kazao kako prokopava tunele za neki novi posao sakupljanja đubreta ispod Londona, uključujući i oblast oko Vajt Hola?"

Ozborn Smit je sada zvučao poput pravobranioca koji ispituje svedoka. Bond se preznojio. „All ovde nije o tome reč."

Dan se ponašao sve nestrpljivije, pogleda usredsređenog na Bonda. Ne slažem se s tobom", rece mu usiljeno Ozborn Smit. „Jedan tunel se nalazi nedaleko od konferencije o bezbednosti koja se danas održava na Ričmond Terasu. Tvoj šef, moj šef, stariji zvaničnici Centralne obaveštajne službe, MI6, Združenog obaveštajnog komiteta - u pitanju je pravi Koje ko sveta špijunaže. Hajt namerava da ispusti neki opaki smrtonosni otrov koji je njegova kompanija nabavila. Da pobije učesnike konferencije. Njegovi radnici već nekoliko proteklih dana unose kante u tunele i gradevine u blizini Vajthola. Nikome nije palo na pamet da ih proveru."

Bond ravnodušno reče: „Persi, grešiš. To nije ono što se dešava. Hajt neće direktno upotrebiti zaposlene u Grinveju za napad. Iduviše je očigledno. Na taj način bi direktno ukazao na sebe."

„Onda, kako objašnjavaš ono što smo pronašli u tunelima? Radijaciju."

„Koliko?", upita ga otvoreno Bond.

Pauza. Ozborn Smit je zatim nadureno odgovorio: „Otpriblike četiri milisiverta."

„To je ništa, Persi!" Svi agenti Odeljenja O bili su dobro upoznati sa statistikama izloženosti radioaktivnom zračenju. „Svako ljudsko biće na Zemlji svake godine bude ozračeno sa šezdeset milisiverta samo od kosmičkog zračenja. Dodaj tome dva-tri pregleda rendgenom godišnje i eto ti dve stotine. Prljava bomba* (*Bomba, odnosno radiološki uređaj za raspršivanje, kombinuje klasični eksploziv s prahom ili česticama radioaktivnog materijala. (Prim, prev.)*) bi ostavila znatno veći trag radioaktivnog zračenja od četiri milisiverta."

Ignorišući ga, Ozborn Smit je vedro rekao: „Sad, što se tiče Jorka, pogrešno si čuo. Mora da je u pitanju pab Vojvoda od Jorka ili pozorište u Londonu. Proverićemo. U svakom slučaju, otkazao sam konferenciju o bezbednosti i premestio sve učesnike na sigurnu lokaciju. Bonda, razmišljam o tome šta pokreće Hajta još otkako sam video da živi u Kaning Taunu i otkako si mi ispričao za njegovu opsesiju ljudima mrtvim desetinama godina. On se veseli raspadu, gradovima koji se mrve u prah."

Dan je krenuo polako napred, pravo prema subaruu.

Bond reče: „Znam, Persi, ali..."

„Postoji li bolji način da Hajt potpomogne društveni raspad od uništavanja bezbednosne mašinerije polovine zapadnoevropskih država?"

„U redu, dođavola. Radi šta god želiš u Londonu, ali pošalji tim agenata Agencije za borbu protiv organizovanog kriminala ili MI5 u Jork"

„Nemamo dovoljno ljudstva za tako nešto. Nismo u mogućnosti da izdvojimo ni jednog jedinog čoveka. Možda kasnije u toku popodneva ali, plašim se, trenutno ne. Ionako se ništa neće desiti do večeras."

Bond mu objasni da je početak napada pomeren unapred.

Ozborn Smit se zakikota. „Taj tvoj Irac voli dvadesetčetvoročasovno računanje vremena, zar ne? Ali fino naštelovano. Ne, držaćemo se mog plana."

Dakle, Ozborn Smit je zbog ovoga podržao M-ovo stanovište da Bond ostane u Južnoj Africi; nije verovao da je Bond zaista na tragu nečega. Naprosto je želeo da sam pobere sve lovorike. Bond je prekinuo vezu i pokušao da zove Bila Tanera.

Međutim, Dan je već bio kraj automobila; otvorio je vrata. „Hajde, Terone. Puštaš svog novog šefa da čeka na tebe. Znaš proceduru. Ostavi mobilni telefon i pištolj u spoljašnjem svetu."

„Mislio sam da ću ih ostaviti kod vašeg nasmešenog portira."

Ukoliko bi došlo do borbe, Bond se nadao da će biti u mogućnosti da uzme oružje i komunicira sa spoljašnjim svetom.

Međutim, Dan je rekao: „Ne danas."

Bond se nije prepirao. Stavio je valter i telefon u pretinac za rukavice, pridružio se Danu i zaključao automobil.

Dok je ponovo prolazio kroz poznati ritual u stražarskoj kućici. bacio je pogled na zidni sat. Bilo je skoro 8.00 u Jorku. Na raspolaganju je imao svega dva i po sata da otkrije gde je postavljena bomba.

Predvorje Grinvejeve upravne zgrade zvrjalo je prazno. Bond je pretpostavio da je Hajt - ili, što je bilo mnogo verovatnije, Dan - osoblju dao slobodan dan, kako bi sastanak i planovi za Gehenu mogli da proteknu bez ometanja.

Severan Hajt se došetao niz hodnik i srdačno ga pozdravio. Bio je u dobrom raspoloženju, štaviše, kipteo je od uzbuđenja. „Terone!" Rukovali su se.

„Želim da prezentuješ projekat polja smrti mojim poslovnim saradnicima. Njihov novac će ga finansirati. Sad, ne moras da uradiš ništa detaljno, prosto im na mapi pokaži gde se nalaze masovne grobnice, ispričaj im koliko se leševa nalazi u svakoj od njih, koliko su dugo : zakopani i

proceni koliko su tvoji klijenti voljni da plate. Oh, uzgred rečeno, nekoliko mojih saradnika bavi se istim poslom kao i ti. Možda se i pooznajete."

Bondu je istog trena pala na pamet alarmantna pomisao da će se ti ljudi možda zapitati suprotno: zbog čega nikada ranije nisu čuli za nemilosrdnog plaćenika iz Durbanu po imenu Džin Teron, koji je afričku zemlju nađubrio tolikim brojem leševa.

Dok su hodali kroz zgradu, Bond je upitao Hajta gde može da radi, nadajući se da će ga povesti ka Odeljenju za istraživanje i razvoj, budući da je sada bio odani poslovni partner.

„Imamo spremnu kancelariju za tebe." Međutim, Hajt ga je sproveo pored Odeljenja za istraživanje i razvoj do prostrane prostorije bez prozora. Unutra je bilo svega nekoliko stolica i radni sto. Snabdeli su ga kancelarijskim priborom poput olovaka i blokčića za pisanje, desetak detaljnih mapa Afrike i interfonom, ali ne i telefonom. Na tablama od plute na zidovima, stajale su prikačene kopije fotografija raspadnutih leševa koje mu je dao Bond. Zapitao se gde se nalaze originali.

U Hajtovoj spavaćoj sobi?

Sakupljač dubreta ga je ljubazno upitao: „Hoće li ovo poslužiti?"

„Hoće. Mada bi mi računar prilično pomogao."

„To se da srediti, ali samo za obradu i štampanje tekstova. Bez pristupa internetu, razume se."

„Bez interneta?"

„Brinu nas provale u sistem. No, zasad ne moraš brinuti o detaljima. Ručno pisane beleške biće sasvim dovoljne."

Bond je zadržao staložen izraz na licu dok je gledao na sat. U Jorku je bilo tačno 8 i 20. „U torn slučaju, bolje da se bacim na posao."

„Mi ćemo biti u sali za konferencije malo dalje niz hodnik. Idi do kraja hodnika i skreni levo. Broj devetsto. Pridruži nam se kad god budeš želeo, samo se postaraj da stigneš tamo pre pola jedan. Tada će biti nešto na televiziji što mislim da će te zanimati."

Ovde 12.30 - 10.30 po lokalnom vremenu u Jorku.

Nakon što je Hajt otišao, Bond se nagnuo nad mapu i nacrtao krugove oko nekih područja koja je nasumično odabrao kada su se Hajt i on sastali u klubu Lodž. Naškrabao je nekoliko brojeva koji su označavali količinu leševa, a zatim smotao i uzeo mape, blokčić za pisanje i nekoliko olovaka. Izašao je u prazan hodnik. Orijeđujući se, vratio se natrag do Odeljenja za istraživanje i razvoj.

Špijunske veštine nalažu da je najjednostavniji pristup obično i najbolji, čak i u tajnim operacijama provaljivanja u zgrade radi pribavljanja informacija poput ove.

U skladu s tim, Bond je pokucao na vrata.

„Gospodin Hajt mi je naložio da uzmem neka dokumenta za njega. Izvinite što smetam, neću dugo...”

Bio je spreman da zaskoči osobu koja mu bude otvorila vrata, trebi borilački zahvat i savlada je. Takođe, bio je spreman na to da to biti naoružani stražar, štaviše, nadao se tome kako bi mogao da oduzme oružje.

Međutim, niko nije odgovorio. Osoblje Odeljenja za istraživanje i razvoj očigledno je takođe dobilo Slobodan dan.

Bacio se na rezervni plan, koji je donekle bio složeniji. Noćas je poslao Sanuu Hiraniju digitalne fotografije sigurnosnih vrata Odeljenja za istraživanje i razvoj. Šef Odeljenja Q ga je obavestio da je brava bukvalno nepobediva. On i njegov tim pokušaće da smisle neko drugo rešenje.

Ubrzo nakon toga, Bond je primio poruku da je Hirani poslao Grejema Lamba po specifičnu alatku špijuskog zanata. Dostaviće mu je sutra ujutru, skupa s pisanim uputstvom kako da otvori vrata. To je bilo ono što je agent MI6 predao Bondu u kancelariji Beke Džordan.

Bond se sada još jednom osvrnuo preko ramena i proverio hodnik, a zatim prionuo na posao. Iz unutrašnjeg džepa jakne izvadio je ono što mu je dao Lamb: namotaj strune za pecanje, sposobne da izdrži težinu do devedeset kilograma, koju detektori za metal ne mogu da otkriju. Provukao je jedan kraj strune kroz uzanu pukotinu na vrhu vrata i nastavio da ga odmotava sve dok nije dodirnuo pod s druge strane. Otcepio je kartonsku pozadinu blokčića za pisanje u obliku slova J, napravivši rudimentarnu udicu. Potom je provukao karton kroz prorez između vrata i poda sve dok nije uspeo da zakači strunu za pecanje i izvuče je napolje.

Vezao je trostruki hirurški čvor kako bi spojio krajeve najlona. Sada je imao petlju koja je okruživala vrata od vrha do dna. Koristeći olovku, pretvorio je ovo u ogromni podvez i počeo da zavrće.

Najlon je počeo da se zateže, pritiskajući kvaku s druge strane. Napokon, baš kao što je Hirani i predvideo da će se najverovatnije desiti, vrata su se uz škljocaj otvorila, kao da je službenik s druge strane pritisnuo kvaku kako bi izašao iz prostorije. Zbog protivpožarne bezbednosti, sa unutrašnje strane vrata nije se nalazila elektronska brava s tastaturom.

Bond je kročio u zatamnjenju prostoriju, odmotao improvizovani podvez i vratio u džep dokaze provale. Polako je gurnuo vrata sve dok labava brava nije škljocnula i zaključala se, a onda je uključio rasvetu i osvrnuo se po laboratoriji, pogledom tražeći telefone, radio-aparate ili

oružja. Ništa. U prostoriji se nalazilo desetak računara, stonih i prenosivih modela.

Međutim, probao je tri kompjutera i svi su bili zaštićeni lozinkama. Nije traćio vreme na ostale.

Obeshrabrujuće, stolovi i radne stanice bili su prekriveni hiljadama dokumenata i fascikli, od kojih nijedna na sebi nije imala lepu nalepnicu s natpisom Gehena.

Pregledao je velike količine nacрта, tehničkih dijagrama, listova s tehničkim podacima, šematskih crteža. Pojedina dokumenta imala su veze s vatrenim oružjem i bezbednosnim sistemima, druga pak s vozilima. Nijedan dokument nije nudio odgovor na pitanje od životnog značaja: ko je u opasnosti u Jorku i gde je tačno postavljena bomba?

Potom je, napokon, pronašao fasciklu označenu nalepnicom Srbija, pocepao je i pregledao dokumente u njoj.

Stao je kao ukopan ne verujući u ono što gleda.

Ispred njega su se nalazile fotografije stolova u mrtvačnici stare vojne bolnice u Marču. Na jednom stolu je ležalo oružje koje ni zvanično ni nezvanično nije postojalo. Eksplozivnu napravu su nezvanično zvali Sekač. MI6 i CIA sumnjali su da srpske vlasti rade na njenom razvoju, ali lokalni saradnici u Srbiji nisu pronašli nikakve dokaze da je oružje zaista napravljeno. Sekač je zamišljen kao protivpešadijsko oružje koje je upotrebljavalo uobičajene eksplozive pojačane raketnim gorivom i ispaljivalo na stotinu sićušnih titanijumskih oštrica brzinom od pet hiljada kilometara na sat.

Sekač je predstavljao toliko užasno oružje da su ga, iako se samo šuš-kalo o njegovom razvoju, već osudile i Ujedinjene nacije i organizacije za zaštitu ljudskih prava. Srbija je postojano poricala da radi na razvoju takvog oružja i niko, pa čak ni trgovci oružjem s najboljim vezama na crnoj berzi, nikada nije video takvu napravu.

Kako je Hajt, dođavola, došao do nje?

Nastavio je da pregleda dokumenta i pronašao složene inženjerske dijagrame i nacрте, skupa s uputstvima o proizvodnji titanijumskih sečiva koja su imala ulogu šrapnela, kao i o programiranju sistema naoružavanja, koji je bio na srpskom jeziku, s priloženim prevodom na engleski. To je sve objasnilo: Hajt je sam napravio oružje! Nekako mu je pošlo za rukom da dođe u posed nacрта i naredio je svojim inženjerima da mu naprave jednu od tih prokletinja. Komadići titanijuma koje je Bond pronašao u vojnoj bazi u Fenlandu bili su metalni opiljci smrtonosnih sečiva.

A voz u Srbiji - to je objašnjavalo i misteriju opasnih materija; oni nisu imali nikakve veze s Danovom misijom u Srbiji. Irac najverovatnije

nije imao pojma da su opasne supstance u vozu. Svrha njegovog dolaska u Novi Sad bila je samo da ukrade tovar titanijuma s voza, kako bi ga upotrebili u izradi ove naprave - lokomotiva je teglila dva teretna vagona sa starim gvožđem. Oni su bili Irčeva meta. U Danovom rancu se nisu nalazila oružja ili bombe pomoću kojih bi otvorio kontejnere s hemikalijama na trećem teretnom vagonu; ranac je bio prazan kad je Dan stigao u restoran Roštilj. Napunio ga je jedinstvenim komadima titanijuma i odneo sa sobom u Marč kako bi Hajtovi inženjeri napravili Sekač.

Irac je izbacio voz iz koloseka da bi čitava stvar izgledala poput nesrećnog slučaja i kako niko ne bi shvatio da je metal ukraden.

Ali kako su Hajt i Dan došli do planova za izradu oružja? Srpske vlasti su valjda učinile sve da sačuvaju nacрте i specifikacije u najvećoj tajnosti.

Bond je trenutak kasnije spoznao odgovor i na to pitanje, pročitavši memorandum koji je Hajtu godinu dana ranije poslao inženjer iz Dubaija, Mahdi el Fulan.

Severane,

Pozabavio sam se tvojim zahtevom da vidim je li moguće fabrikovati sistem koji će rekonstruisati uništena strogo poverljiva dokumenta. Plašim se da je, kada su u pitanju moderne mašine za uništavanje dokumenata, odgovor na tvoje pitanje je ne. Ali predložio bih ti sledeće: mogu da napravim sistem električnog oka koji služi kao bezbednosna naprava za sprečavanje povreda na radu, odnosno kada neko pokuša da posegne rukom u mašinu za uništavanje dokumenata. Taj sistem bi mogao da posluži i kao ultrabrzi optički skener. Kada se dokumenta ubace u mašinu, skener čita sve informacije na njima pre nego što budu uništene. Podaci se mogu čuvati na hard-disku kapaciteta tri ili četiri terabajta, koji bi bio skriven negde unutar mašine. Njemu bi se moglo pristupiti preko sigurnog satelitskog linka, ili ga tvoji radnici, kada dodu da zamene sečiva ili očiste mašinu, mogu ifizički izvaditi.

Dalje, predlažem da sačiniš i ponudiš svojim klijentima mašine za uništavanje dokumenata toliko efikasne da bukvalno pretvaraju njihove papire u prah; na taj način ćeš zadobiti njihovo poverenje kako bi te unajmili da uništiš čak i najpoverljiviji materijal.

Takođe, posedujem nacrt za izradu slične naprave koja će izvlačiti podatke s hard-diskova pre nego što budu uništeni. Verujem da je moguće sačiniti mašinu koja bi mogla da rasklapa prenosive i kućne

računare, optički identifikuje hard-disk i uputi ga u specijalnu stanicu gde će se hard-disk privremeno spojiti s procesorom mašine za uništavanje. Strogo poverljiva dokumenta se tako mogu iskopirati pre nego što hard-diskovi budu izbrisani i zdrobljeni.

Bond se prisetio obilaska Grinveja i Hajtovog uzbuđenja u vezi automatskim napravama za uništavanje.

To će za nekoliko godina predstavljati moj najunosniji posao. Nastavio je da čita. Skeneri unutar mašina za uništavanje dokumenata već su bili u upotrebi u svakom gradu u kojem je Hajtova kompanija posedovala podružnicu, uključujući tu i tajne vojne ustanove u Srbiji i privatne proizvođače oružja u okolini Beograda.

Drugi memorandumi su detaljno opisivali planove da se preuzmu manje poverljivi dokumenti, ali i dalje vredni, i to korišćenjem specijalnih timova Grinvejevih đubretara, koji će skupljati smeće odabranih pojedinaca, odnositi ga na specijalne lokacije, a zatim prebirati po njemu u potrazi za ličnim i osetljivim informacijama.

Bond je obratio pažnju na razmere svega: pronašao je kopije priznanica kreditnih kartica, pojedine netaknute, druge pak rekonstruisane iz jednostavnih mašina za uništavanje dokumenata. Na primer, jedan račun je poticao iz hotela izvan Pretorije. Vlasnik kreditne kartice je ispred imena nosio titulu prečasn. Beleška prikazana uz račun upozoravala je da će se čovekova vanbračna ljubavna afera pojaviti u javnosti ako ovaj ne pristane na čitav spisak zahteva koje je tražio politički protivnik. Dakle, ovakvi predmeti su specijalni materijal koje ovamo dovoze kamion koje je Bond ranije video.

Takođe su postojale i na stotine stranica ispunjenih telefonskim brojevima, skupa s mnogim drugim brojkama, korisničkim nalozima, šiframa i odlomcima SMS i imejl poruka. Elektronski otpad. Naravno, radnici u Silicijumskoj dolini pregledali su telefone i računare i iz njih izvadili serijske brojeve mobilnih telefona, lozinke, bankarske informacije i izveštaje o porukama i samo bog zna šta sve još?

Ali trenutno pitanje bilo je: Gde će se desiti detonacija Sekača? Ponovo je prelistao zabeleške. Nijedna od informacija koje je pronašao nije mu pružala nikakvu ideju o lokaciji bombe u Jorku, koja će eksplodirati za nešto više od sat vremena. Naginjući se iznad radnog stola bubnjalo mu je u slepoočnicama dok je zurio u dijagram naprave

Razmisli, rekao je sebi pomamno. Razmisli.

I posle nekoliko dugih minuta mu ništa nije padalo na pamet. Onda mu je sinulo; Šta je radio Severan Hajt? Sastavljao je vredne informacije iz

komadića i fragmenata.

Učini to isto, reče sam sebi. Sastavi komadiće slagalice.

A kakve komadiće imam?

- Meta bombaškog napada nalazi se u Jorku.
- Jedna presretnuta poruka sadržalaje reči „ termin" i „pet miliona funti".
- Hajt je voljan da izazove masovno uništenje kako bi skrenuo pažnju s pravog zločina koji namerava da počini, kao što je u Srbiji hteo da izbací čítav voz s koloseka.
- „Sekač" je bio skriven negde nedaleko od Marča i upravo ga prevoze u Jork.
- Hajta plaćaju za napad, ne čini to iz ideoloških razloga.
- Mogao je da upotrebi bilo kakvu eksplozivnu napravu, ali se grdno namučio da napravi baš „Sekač", i to na osnovu nacrtá srpske vojske, budući da se oružje nije moglo kupiti na opštem tržištu naoružanja.
- Na hiljade ljudi će pomreti.
- Udar eksplozije mora imati prečnik od najmanje trideset metara.
- „Sekač" će biti detoniran u određeno vreme, tačno u 10 i 30. Napad ima nekakve veze s „kursom", s drumom ili nekom drugom saobraćajnom trasom.

Međutim, ma koliko da je preraspoređivao ove oskudne komadiće informacija, video je samo međusobno nepovezane fragmente.

Olako odustaješ, reče besno sebi.

Ponovo se usredsredio na svaki komadić. Mentalno ih je pomerao i menjao im mesta kada mu je nešto postalo jasno kao dan: ukoliko su Hajt i Dan napravili „Sekač" tim forenzičara, koji će sprovesti analize nakon detonacije, pronaći će neko od srpskih vojnih obeležja i poverovati kako je srpska vlada ili srpska vojska odgovorna za napad, budući da oružje zvanično postoji samo kao nacrt u srpskim državnim institucijama. Hajt je to uradio kako bi odvratio pažnju s pravih počinioca: sebe i osobe, ili osoba, koje su mu platile pet miliona funti. To će biti najobičnije zamazivanje očiju, baš kao i osujećena nesreća voza.

Što je pak značilo da postoje dve mete: ona očigledna bi imala direktnu vezu sa Srbijom i, za javnost i policiju, predstavljala bi svrhu napada. Međutim, prava žrtva napada bila bi neka druga osoba, uhvaćena u eksploziju, tek slučajni očevidac. Niko nikada ne bi saznao da je ta osoba predstavljala metu koju su Hajt i njegov klijent zaista želeli da ubiju... a ta smrt bi bila ona koja bi nanela štetu britanskim interesima.

Ko? Neki vladin zvaničnik u Jorku? Naučnik? Dodavola, gde će se napad uopšte odigrati?

Ponovo se pozabavio zbrkom nepotpunih informacija.

Ništa...

Međutim, onda je u njegovom umu komadić slagalice upao na svoje mesto. Reč termin je završila pored reči kurs.

Šta ako se prva reč uopšte ne odnosi na klauzulu u ugovoru već na period u akademskoj godini? A kursje bio upravo to: kurs na fakultetu?

To je već imalo nekakvog smisla. Velika obrazovna ustanova, na hiljade studenata.

Ali gde?

Najbolje što je mogao da smisli beše institucija u kojoj se održavao nekakav kurs, predavanje, skup, muzejska izložba ili nešto tome slično, što je imalo neke veze sa Srbijom, u pola jedanaest pre podne. To je sugerisalo univerzitet.

Da li je njegova teorija držala vodu?

Nije imao vremena za spekulisanje. Bacio je pogled na časovnik na zidu, čija se velika kazaljka pomerila za još jedan minut napred.

U Jorku je bilo 9.40.

Noseći u ruci mapu s obeleženim stratištima, Bond je ležerno koračao niz hodnik.

Čuvar s ogromnom glavom u obliku metka sumnjičavo ga je osmotrio. Bio je nenaoružan, uvide razočarano Bond; nije imao ni radio-aparat. Upitao je čuvara kako da stigne do Hajtove sale za konferencije. Čovek ga uputi.

Krenuo je dalje, ali zatim se okrenuo kao da se upravo nečega setio. „Eh, da, moram da upitam gospođicu Barns za ručak. Zna li gde se ona nalazi?”

Čuvar je oklevao, a zatim pokazao rukom na drugi hodnik. „Njena kancelarija je pravo dole. Dvostruka vrata s leve strane hodnika. Broj 108. Obavezno pokucajte.”

Bond je pošao u naznačenom pravcu. Za nekoliko minuta je stigao i osvrnuo se preko ramena. U hodniku nije bilo nikoga. Pokucao je na vrata. „Džesika, ovde Džin. Moram da razgovaram s tobom.”

Usledila je pauza. Rekla je da će biti ovde, ali se možda razbolela ili je bila preumorna da dođe, bez obzira na njen kratki povodac.

Onda se začulo škljocanje brave. Vrata su se otvorila, a Bond je zakoračio unutra. Džesika Barns iznenađeno zatrepta. „Džine? Otkud ti?”

Zatvorio je vrata za sobom i spazio njen mobilni telefon na radnom stolu.

Smesta je shvatila šta se dešava. Razrogačenih tamnih očiju, prišla je stolu, zgrabila telefon i udaljila se od Bonda. „Ti...” Zavrtela je glavom. „Ti si policajac. Juriš ga. Trebalo je da znam.”

„Slušaj me.”

„Oh, sad konačno shvatam. Juče, u kolima, ti si... Kako vi ono Britanci kažete? Čavrljao si sa mnom kako bi me raskravio.”

Bond reče: „Za četrdeset pet minuta, Severan će pobiti veoma mnogo ljudi.”

„Nemoguće.”

„Istina je. Hiljade života su u opasnosti. Dići će u vazduh univerzitet u Engleskoj.”

„Ne verujem ti! On to nikada ne bi uradio.” Ali nije zvučala ubedljivo. Verovatno je videla previse Hajtovih fotografija kako bi negirala opsesiju svog partnera smrću i raspadom.

Bond joj reče: „On prodaje tajne, ucenjuje i ubija ljude na osnovu onoga što rekonstruiše iz njihovog dubreta.” Zakoračio je napred s rukom ispruženom prema telefonu. „Molim te.”

Džesika je odstupila još nekoliko koraka vrteći glavom. Izvan otvorenog prozora nalazila se barica vode od skorašnje oluje. Ispružila je ruku kroz prozor i postavila mobilni telefon iznad lokve. „Stani!”

Bond je stao. „Ponestaje mi vremena. Molim te, pomози mi.”

Prošlo je nekoliko dugih sekundi. Napokon, njena uzana ramena se oklembesiše. Rekla je: „On ima mračnu stranu. Nekada sam mislila da je to samo ljubav prema fotografijama... pa, prema užasnim fotografijama. Njegova bolesna ljubav prema raspadu. No, oduvek sam sumnjala da postoji i nešto više. Nešto mnogo gore. Duboko u srcu, on ne želi da bude samo svedok uništenja. Želi da ga izazove.” Odmakla se od prozora i dodala mu mobilni telefon.

Uzeo ga je. „Hvala ti.”

Utom se vrata njene kancelarije uz tresak otvoriše. U do vratku se pojavi stražar koji mu je malopre dao uputstva. „Šta je to? Ovde posetiocima nisu dozvoljeni telefoni.”

Bond mu reče: „Imam hitnu situaciju kod kuće. Jedan član moje porodice je teško bolestan. Želeo sam da vidim kako mu je. Zamolio sam gospodicu Barns da mi pozajmi telefon, a ona je bila dovoljno ljubazna da mi ga ustupi na tren.”

„Tako je”, potvrdila je Džesika.

„Mislim da ću ga sada uzeti”, reče čuvar.

„Mislim da nećeš”, odgovori Bond.

Usledila je kratka pauza. Zatim je čovek jurnuo na Bonda, koji je bacio telefon na sto i zauzeo odbrambeni položaj sisteme. Borba je počela.

Čovek je bio dva-tri kilograma teži od Bonda i talentovan - veoma talentovan. Izgleda da je trenirao kik-boks i aikido. Bond je mogao da parira njegovim udarcima, ali uz dosta truda, a manevrisanje je bilo otežano jer je kancelarija, premda prostrana, bila prenatrpana nameštajem. Masivni stražar se u jednom trenutku munjevito povukao i udario u Džesiku, koja je vrisnula i srušila se na pod. Ostala je da leži ošamućena.

Dva borca su šezdesetak sekundi žestoko sparingovali, a Bond je shvatio da defanzivni zahvati sisteme neće biti dovoljni. Njegov protivnik je bio snažan i nije pokazivao nikakve znakove umora.

Pogleda usredsređenog i užarenog, čovek je procenio ugao i napao, ili se barem tako činilo. Njegov potez je bio varka. Bond je to shvatio. Kada se kršni stražar okrenuo u stranu, silovito mu je zabio lakat u breg. Zestoki udarac ne samo da je bio izuzetno bolan već je mogao i trajno da ošteti organ.

Međutim, Bond prekasno shvati da je i ovaj potez bio varka; čuvar je namerno primio udarac kako bi mogao da sprovede svoj mali plan. Bacio se postrance prema stolu na kojem je ležao Džesikin mobilni telefon. Zgrabio je nokiju, polomio je na pola i zavrtačio krhotine kroz prozor. Jedna polovina telefona je odskočila od površine vode, a onda potonula.

Međutim, pre nego što je uspeo da povрати ravnotežu, Bond je već bio na njemu. Napustio je sistemu i zauzeo klasičan boksterski borbeni stav: zabio je levu pesnicu u suparnikov solarni pleksus, od čega se ovaj pre-samitio, a zatim je zamahnuo desnom i pogodio tačku iza protivnikovog uva. Udarac je bio savršeno precizan. Čuvar je zadrhtaio i stropoštao na pod, onesvešćen. Doduše, neće dugo ostati u nesvesti, čak i pored toliko snažnog udarca. Bond ga je brzo uvezao kablom stone lampe i zapužio mu usta salvetama koje je našao na poslužavniku s doručkom.

Dok je to činio, okrenuo se prema Džesiki koja je polako ustajala na noge. „Jesi li dobro?“, upitao ju je.

„Jesam“, prošaptala je zadihano. Otrčala je do prozora. „Telefon je uništen. Šta ćemo sada da radimo? Nemam drugi. Samo Severan i Dan imaju telefone. A isključio je telefonsku centralu zato što je sve zaposlene poslao kući.“

Bond joj reče: „Okreni se. Zavezacu te. Moramo da ih nateramo da poveruju kako mi nisi pomagala.“

Stavila je ruke iza leđa, a Bond joj je zavezao zglobove. „Žao mi je. Pokušala sam.“

„Pst“, prošapta Bond. „Znam da jesi. Ako neko dođe, kaži im da nemaš pojma gde sam otišao. Naprosto se pretvaraj da si uplašena.“

„Neću morati da se pretvaram“, kazala mu je. „Džine...“

Pogledao ju je.

„Moja majka i ja smo se molile pre svakog takmičenja lepote na kojem sam učestvovala. Pobedila sam mnogo puta. Mislim da smo se molile prilično dobro. Sada ću se moliti za tebe.“

Bond je žurio niz mutno osvetljeni hodnik, prolazeći mimo fotografija smetlišta koje su Hajtovi radnici pretvorili u Jelisejska polja, prelepih vrtova iznad jame s đubretom na istoku Grinvejevog kompleksa.

U Jorku je bilo 9 i 55. Detonacija će se odigrati za trideset pet minuta.

Smesta je morao da izađe iz postrojenja. Bio je siguran da postoji nekakva oružarnica, verovatno negde u blizini ulazne kapije. Tamo se zaputio, postojano hodajući spuštene glave i nosed u rukama mape i blokčić za pisanje. Bio je udaljen otprilike pedesetak metara od ulaza, razmišljajući taktično. Tri čuvara na predivnoj stražarskoj kućici. Da li su stražnja vrata takođe obezbeđena? Po svoj prilici, jesu; iako nije bilo zaposlenih u kancelarijama, video je radnike napolju. Trojica stražara bila su juče tamo. Koliko je drugih pripadnika obezbeđenja danas prisutno? Da li je neko od posetilaca predao oružje čuvarima na ulazu, ili je svima rečeno da ga ostave u kolima? Možda...

„Ah, tu ste, gospodine!“

Glas ga je prepao. Dvojica zdepastih, mišićavih čuvara pojavise se stadoše tačno ispred njega, preprečivši mu put. Lica su im bila lišena bilo kakvih emocija. Bond se zapita jesu li pronašli Džesiku i zavezanog kolegu. Očigledno nisu. „Gospodine Terone, gospodin Hajt vas traži. niste bili u vašoj kancelariji pa nas je poslao da vas pronađemo i odvedemo u salu za konferencije.“

Mlađi od dvojice pripadnika obezbeđenja posmatrao ga je očima crnim i tvrdim poput bubašvabinog oklopa.

Nije imao drugog izbora nego da krene za njima. Nekoliko minuta kasnije pristigli su u salu za konferencije. Krupniji čuvar je pokucao na vrata. Dan ih je otvorio, osmotrio Bonda bezizražajnim pogledom i propustio ih unutra. Trojica Hajtovih poslovnih partnera sedela su za stolom. Ogromni čuvar u tamnom odelu, koji je juče uveo Bonda u postrojenje, stajao je nadomak vrata ruku prekrštenih na grudima.

Hajt ga pozva sa uzbuđenjem koje je iskazivao i ranije: „Terone! Kako napreduje prezentacija?“

„Prilično dobro. Ali još nisam potpuno završio. Rekao bih da mi je potrebno još petnaest ili dvadeset minuta.“ Bacio je pogled ka vratima.

Međutim, Hajt se ponašao nalik detetu. „Dobro, dobro, ali najpre mi dozvoli da te upoznam s ljudima s kojima ćeš saradivati. Pričao sam im o tebi, a oni izgaraju od želje da te upoznaju. Sveukupno imam otprilike desetak investitora, ali ovo su trojica najvažnijih.“

Dok ih je Hajt predstavljao, Bond se zapitao da li će ijednom od njih biti sumnjivo to što nikada nisu čuli za gospodina Terona. Međutim, pažnja Matebule, Eberharda i Huanga bila je zaokupljena današnjim poslom i, nasuprot Hajtovom komentaru, izuzev odsutnih klimanja glavom, potpuno su ga ignorisali.

U Jorku je bilo 10.05.

Bond je pokušao da ode, ali Hajt mu je rekao: „Ne, ostani.“ Klimnuo je glavom ka televizoru, a Dan ga je uključio. Prebacio je program na londonski Skaj njuz i utišao ton.

„Želećeš da vidiš ovo, naš prvi projekat. Dozvoli da te uputim u ono što se dešava.“ Hajt je seo i objasnio mu ono što je Bond već odra-nije znao: da se projekat Gehena bavi rekonstrukcijom ili skeniranjem strogo poverljivih dokumenata, zarad prodaje informacija, iznuđivanja i ucenjivanja.

Bond upitno izvi obrvu, pretvarajući se da je impresioniran. Bacio je još jedan pogled ka vratima. Zaključio je da nema svrhe da pojuri ka izlazu; kršni čuvar u crnom poslovnom odelu stajao je svega nekoliko centimetara dalje od vrata.

„Dakle, kao što vidiš, Terone, nisam bio potpuno iskren s tobom pre neki dan kada sam ti opisao operaciju uništavanja dokumenata. Ali to je bilo pre našeg malog ispita s vinčesterkom. Ispričavam se.“

Bond je nehajno slegnuo ramenima, procenjujući razdaljinu i snagu neprijatelja. Njegovi zaključci nisu bili dobri.

Hajt je dugačkim, požutelim noktom češao kovrdžavu bradu. „Siguran sam da te veoma zanima šta se danas ovde dešava. Započeo sam projekat Gehena samo zato da bih krao i prodavao strogo poverljive informacije. No, onda sam shvatio da postoji znatno isplativiji... a za mene lično, izuzetno zadovoljavajući način upotrebe vaskrskih tajni. One mogu biti upotrebljene kao oružje. Za ubijanje, za uništavanje.“

„Pre nekoliko meseci, susreo sam se sa direktorom farmaceutske kompanije kojoj sam prodavao rekonstruisane industrijske tajne - R i K farmasjutiks u Roliju, u Severnoj Karolini. Bio je zadovoljan saradnjom, ali je imao još jedan poslovni predlog, nešto znatno ekstremnije. Ispričao mi je za briljantnog istraživača, profesora u Jorku, koji razvija

novi lek za rak. Kada se taj novi lek bude pojavio na tržištu, kompanije mog klijenta otići će pod stečaj. Bio je voljan da plati milione kako bi se osigurao da će taj istraživač umreti, a njegova kancelarija biti uništena. Tada je Gehena uistinu procvetala."

Hajt je zatim potvrdio i sve ostale Bondove zaključke - o korišćenju prototipa srpske bombe napravljene na osnovu planova i nacрта koje su Hajtovi ljudi u beogradskoj podružnici uspeali da sastave iz uništenih dokumenata. Zbog toga će izgledati da je prava meta napada neki drugi profesor na univerzitetu u Jorku - čovek koji je svedočio pred Haškim tribunalom, međunarodnim sudom za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji. Držao je kurs o istoriji Balkana u učionici koja se nalazi tik pored prostorije u kojoj predaje istraživač raka. Svi će misliti kako je meta napada profesor slavistike.

Bond baci pogled na vreme u dnu ekrana televizora. U Engleskoj je bilo 10 i 15.

Morao je smesta da izađe odavde. „Briljantno, apsolutno briljantno", rekao je. „Ali dozvoli mi da odem po beleške kako bih mogao da ti ispričam sve o mojoj ideji."

„Ostani i gledaj svetkovinu." Hajt je klimnuo glavom prema televizoru, a Dan je pojačao ton. Zatim je kazao Bondu: „Prvobitno smo nameravali da detoniramo napravu u pola jedanaest po engleskom lokalnom vremenu, ali budući da smo dobili potvrdu kako su oba predavanja trenutno u toku, mislim da to možemo i sada da uradimo. Osim toga priznao je, „izgaram od želje da vidim kako radi naša naprava." Pre nego što je Bond mogao da reaguje, Hajt je pozvao broj na svom telefonu. Pogledao je na ekran. „Eto, signal je prošao. Videćemo šta će biti."

U tišini, svi prisutni se okrenuše ka televizoru. U toku je bila ranije snimljena emisija o kraljevskoj porodici. Nekoliko minuta kasnije, ekran je prekrilo sneg, a zatim je blesnuo crveno-crni logo:

VANREDNE VESTI

Na ekranu se zatim pojavila Azijka u poslovnom odelu koja je sedela za stolom u kancelariji dnevnih vesti. Glas joj je podrhtavao dok je govorila: „Prekidamo program kako bismo javili da je došlo do eksplozije u Jorku. Izgleda da je automobil-bomba... Vlasti javljaju da je automobil-bomba eksplodirao i uništio veći deo zgrade univerziteta... upravo saznajemo... da, građevina se nalazi na Univerzitetu Jorkšir-Bradford... imamo izveštaj da su u vreme eksplozije predavanja bila u toku i da su

učionice najbliže bombi bile prepune studenata... još niko nije preuzeo odgovornost za ovaj bombaški napad."

Bond je zašištao kroz stegnute zube dok je posmatrao ekran televizora. Međutim, oči Severana Hajta trijumfalno su se caklile. Svi ostali u prostoriji počeli su radosno da aplaudiraju kao da je njihov omiljeni napadač upravo postigao gol na svetskom prvenstvu u fudbalu.

Pet minuta kasnije, lokalna televizijska ekipa pristigla je na mesto nesreće i počela uživo da prenosi tragediju širom sveta. Video-snimak je prikazivao napola uništenu zgradu, dim, staklo i ruševine koje su prekrivale tlo, ekipe spasilaca kako tree unaokolo, desetak policijskih automobila i vatrogasnih vozila kako pristižu na lice mesta. Natpis u dnu ekrana glasio je: „Ogromna eksplozija na Univerzitetu u Jorku."

U ovo doba, već smo oguglali na užasne slike na televiziji. Prizori koji su očevicima užasni nekako deluju pitomo kad se posmatraju u dve dimenzije posredstvom medija koji u naše domove donosi i seriju Doktor Hu, reklame za ford mondeo i revije modne kuće M i S.

Međutim, ova slika tragedije - zgrada univerziteta u ruševinama, obavijena dimom i prašinom, ljudi koje stoje unaokolo, zbunjeni i bespomoćni - bila je strašnija nego što reči mogu da opišu. Bilo je nemoguće da je iko u obližnjim učionicama preživeo eksploziju. Bond je mogao samo da zuri u ekran.

Hajt je takođe buljio u televizor, ali je on, naravno, bio ushićen. Trojica njegovih poslovnih partnera bučno su ćaskala među sobom, kao što se i moglo očekivati od osoba koje su upravo zaradile milione funti u hiljaditom deliću sekunde.

Voditeljka je sada izveštavala kako je bomba bila napunjena metalnim krhotinama, ostrim poput brijanja, koje su prilikom eksplozije izletele brzinom od nekoliko hiljada kilometara na sat. Eksploziv je razneo prednji zid učionica i profesorskih kancelarija u prizemlju i na prvom spratu.

Voditeljka je zatim izvestila da su novine u Mađarskoj upravo našle pismo, ostavljeno na prijemnom odeljenju, kojim je grupa oficira srpske vojske na sebe preuzela odgovornost za napad. „Univerzitet je", pisalo je u pismu, „pružao utočište i pomoć profesoru, osvedočenom izdajniku srpskog naroda i svoje rase.

Hajt reče: „To pismo je takođe naše maslo. Nabavili smo nekoliko zaglavlja pisama srpske vojske iz kanti za dubre. Na njima je odštampana izjava." Bacio je pogled ka Danu, a Bond je shvatio kako je Irac bio zaslužan da se i taj detalj uključi u plan.

Čovek koji misli na sve...

Hajt zatim reče: „Sad moramo da isplaniramo slavljenički ručak.“

Bond je još jedanput bacio pogled na ekran i počeo da se primiče vratima.

Međutim, u torn trenutku, voditeljka je nakrivila glavu u stranu i kazala: „Imamo nove vesti iz Jorka.“ Zvučala je zbunjeno. Dodirivala je mikrofona u uvetu, napregnuto osluškujući. „Fil Pelam, načelnik jorkširske policije, sprema se da da izjavu. Prenosićemo uživo njegove reči.“

Kamera je prikazala sredovečnog uniformisanog čoveka izmučenog izgleda, ali bez kape i jakne, kako stoji ispred vatrogasnog vozila. Deseetak mikrofona mu je bilo upereno u lice. Pročistio je grlo. „U približno 10 i 15 ovog jutra, eksplozivna naprava detonirana je na Univerzitetu Jorkšir-Bradford. Premda je materijalna šteta ogromna, čini se da nema poginulih i svega je pet-šest lakše povređenih osoba.“

Trojica Hajtovih poslovnih partnera smesta začutaše. Plave oči Nila Dana zasvetlucaše dotad neviđenim emocijama.

Žestoko namršten, Hajt hrapavo udahnu vazduh.

„Otrilike desetak minuta pre eksplozije, vlasti su primile dojavu da je na univerzitetu u Jorku postavljena bomba. Određene činjenice su sugerisale kako bi Univerzitet Jorkšir-Bradford mogao predstavljati metu napada, ali su kao meru predostrožnosti evakuisane sve obrazovne ustanove u gradu, u skladu s planovima koji su stupili na snagu nakon bombaških napada 7. jula 2005. godine u Londonu.“

„Povrede - i ponovo naglašavam da su lakše prirode - pretrpelo je uglavnom nastavno osoblje koje je ostalo u zgradi kako bi se uverilo da su svi studenti napustili građevinu. Jedan profesor medicine, dr Marač, koji je predavao u učionici najbližoj mestu eksplozije - lakše je ozleđen dok je iznosio dokumenta iz svog kabineta tik pre eksplozije.“

„Svesni smo da je grupa oficira srpske vojske preuzela odgovornost za napad i uveravam vas da policija ovde u Jorkširu, kao i Metropoliten u Londonu i operativci Službe bezbednosti daju ovom slučaju najviši prioritet...“

Tihim pritiskom na dugme daljinskog upravljača, Hajt je isključio televizor.

„Jedan od naših ljudi u Engleskoj!“ brecnu se Huang. „Mora da se predomislio i upozorio ih!“

„Rekao si kako možemo svima da verujemo!“, primetio je ledenim glasom Nemač, kivno zureći u Hajta. Partnerstvo je pucalo po šavovima.

Hajtove oči skliznuše ka Danu, s čijeg je lica delimično iščezla erno-cija; Irac se koncentrisao - inženjer koji staloženo ispituje kvar. Dok

su se partneri žučno svađali, Bond je iskoristio priliku da krene prema vratima.

Nalazio se na pola puta do slobode, kada se vrata uz tresak otvoriše. Pripadnik obezbeđenja je začkiljio ka njemu i uperio prstom. „On. On je taj.”

„Šta?” hteo je da zna Hajt.

„Pronašli smo Čenziru i gospodicu Barns vezane u njenoj kancelariji. Bio je u nesvesti, ali kad se osvestio, rekao je kako je video da ovaj čovek poseže rukom u tašnu gospođice Barns i vadi nešto iz nje. Mali radio-aparat, učinilo mu se. Ovaj čovek je radiom razgovarao s nekim.”

Hajt se namršti, pokušavajući da unese kakav-takav smisao u čovekove reči. Međutim, izraz na Danovom lieu odavao je kako je Irac i očekivao izdaju od Džina Terona. Na inženjerov znak glavom, gorostasni čuvar u crnom odelu izvadi pištolj i uperi ga direktno u Bondove grudi.

Znači, čuvar u Džesikinoj kancelariji osvestio se ranije nego što je Bond predvideo... i video šta se dogodilo nakon što ju je svezao: uzeo je iz njene tašnice ostale predmete koje mu je juče ujutru doneo Gregori Lamb, zajedno sa inhalatorom.

Razlog zbog kojeg je Bond juče postavljao Džesiki toliko potresna pitanja dok su sedeli u parkiranim kolima nedaleko od njene kuće, bio je da je uznemiri, odvuče joj pažnju i, idealno, da je rasplače kako bi mogao da uzme njenu tašnu u potrazi za maramicom... i da u bočni džep ubaci predmete koje mu je preko Lamba poslao Sanu Hirani. Među njima se nalazio minijaturni satelitski telefon, veličine malo deblje hemijske olovke. Budući da ga je dupla žičana ograda oko Grinvejevog kompleksa onemogućavala da sakrije predmet u travi ili žbunju unutar perimetra, i s obzirom na to što je znao da će Džesika biti danas prisutna, odlučio je da ga sakrije u njenu tašnicu, znajući da će ona slobodno proći kroz detektor za metal.

„Daj mi ga”, naredi mu Hajt.

Bond posegnu rukom u džep i izvadi telefon. Hajt ga je pregledao a zatim ispustio na pod i zdrobio petom. „Ko si ti? Za koga radiš?”

Bond ćutke odmahnu glavom.

Vidno uznemiren, Hajt okrznu pogledom gnevna lica svojih poslovnih saradnika koji su se pomamno raspitivali kakve je korake preuzeo da zaštiti njihove identitete. Želeli su natrag svoje mobilne telefone-Montebula je zahtevao da mu vrate pištolj.

Dan je proučavao Bonda na način na koji bi ispitivao motor koji prestaje da pali. Tiho je progovorio, kao da se obraća samom sebi: „Mora da si ti agent iz Srbije. Ili iz vojne baze u Marču.” Čelo ispod plavih šiški

se nabralo. „Kako si pobjegao? Kako?“ Činilo se da ne želi odgovor na svoje pitanje; nije se obraćao nikome posebno osim samom sebi. „A kompanija Midlands dispozal uopšte nije umešana. To je predstavljalo pokriće za tvoju prismotru tamo. Zatim ovde, polja smrti...“ Glas mu je utihnuo. Izraz približan divljenju izbio mu je na licu, kao da je možda zaključio kako je Bond inženjer na sopstveni način, osoba koja takođe izrađuje lukave nacрте.

Rekao je Hajtu: „On poseduje kontakte u Ujedinjenom Kraljevstvu - to je jedini način na koji su mogli na vreme da evakušu univerzitet. Radi za neku britansku obaveštajnu agenciju. Ali ne verujem da je saradivao s nekim ovde u Južnoj Africi. London će morati da pozove Pretoriju, a mi držimo dovoljno ljudi u šaci da odugovlačimo.“ Rekao je jednom čuvaru: „Izvedi preostale radnike iz postrojenja. Zadrži samo pripadnike obezbeđenja. Uključi alarm za izlivanje toksičnih materija. Sakupi sve na parkingu. To će uneti sasvim lepu pometnju ukoliko JAPS ili NOA odluče da nam dođu u goste.“

Stražar je prišao interfonu i razdelio uputstva. Alarm je zatreštao, a iz zvučnika se začula poruka upozorenja snimljena na nekoliko različitih jezika.

„Šta ćemo da radimo s njim?“, upita Huang klimnuvši glavom ka Bondu.

„Oh“, reče ravnodušno Dan, kao da je razumeo. Pogledao je čuvara. „Ubij ga, a njegovo telo u peć za spaljivanje dubreta.“

Ogromni čuvar je delovao podjednako neosetljivo kada je zakoračio napred i pažljivo nanišanio glockom.

„Nemoj, molim te!“, povikao Bond i molećivo podiže ruke u vazduh. Sasvim prirodan pokret u datim okolnostima.

Zato je čuvara potpuno iznenadio crni nožić koji je Bond zavitlao prema njegovom lcu. Bio je to poslednji predmet u Hiranijevom paketu koji je prošvercovao u Džesikinoj tašnici.

Nož. Probao je tačno da proceni razdaljinu prilikom izbacivanja, ionako nije bio preterano dobar, ali ga je zavrљаčio više zbog skretanja pažnje. Međutim, čuvar je hitnuto oružje odbio rukom u stranu, a oštro sečivo mu je duboko poseklo ruku. Pre nego što se oporavio od neočekivanog napada, i pre nego što je bilo ko drugi u prostoriji stigao da reaguje, Bond mu je prišao, uvrnuo zgلوب i preteo mu pištolj, a zatim mu opalio u butinu kako bi se uverio da je oružje napunjeno, a i da bi ga dodatno onesposobio. Kada su Dan i drugi čuvar potegli pištolje i zapucali, Bond se zakotrljao kroz otvorena vrata.

Hodnik je bio prazan. Zalupivši vrata za sobom, pretrčao je dvadesetak metara i potražio zaklon iza, ironično, zelene kante za reciklažu.

Vrata sale za konferencije se oprezno otvoriše. Drugi naoružani čuvar je izvirio napolje, suženim očima osmatrajući hodnik. Bond nije video nijedan razlog da ubije mladića, pa ga je pogodio u ruku blizu lakta. Čuvar se vrišteći stropoštao na pod.

Bond je znao da su ostali pozvali pojačanje pa je ustao i nastavio da beži. Dok je trčao, izvadio je okvir i prebrojao preostalu municiju. Ostalo mu je još deset metaka kalibra 10 milimetara, sa olovnim jezgrom obmotanim bakarnom čaurom. Laki meci, imali su manji zaustavni udar, ali su gađali precizno i brzo.

Ubacio je okvir s municijom natrag u pištolj.

Deset metaka.

Uvek prebrojte municiju...

Pre nego što je stigao da odmakne malo dalje, pored glave mu je proleteo kuršum, a iz bočnog hodnika je bezmalo istovremeno odjeknuo prasak puške. Ugledao je kako mu se približavaju dvojica muškaraca u maskirnim uniformama zemljane boje, s pešadijskim puškama Bušmaster u rukama. Bond je opalio dvaput i promašio, ali je time kupio sebi dovoljno vremena da nogom razvali vrata obližnje kancelarije i utrci u skućeni radni prostor. Unutra nije bilo žive duše. Kiša metaka zasula je dovratk, zidove i vrata.

Još osam metaka.

Činilo se da dvojica pripadnika obezbeđenja znaju šta rade – bivši vojnici, pretpostavio je. Zaglušen pucnjavom, nije mogao da čuje njihove glasove, ali je na osnovu senki u hodniku stekao utisak da su im se ostali priključili, uključujući možda i samog Dana. Takođe je predosetio kako se spremaju da svi odjednom ulete u prostoriju i da se rašire u polukrug levo i desno. Bond ne bi imao nikakve šanse protiv takve borbene formacije.

Senke su prišle bliže.

Mogao je da učini samo jedno, a taj potez nije bio naročito mudar.

Zavrljačio je stolicu kroz prozor i iskočio napolje, ka tlu, nekoliko metara ispod. Doskočio je nezgodno, ali nije ništa polomio niti uganuo, te je potrčao prema postrojenju u kojem trenutno nije bilo radnika.

Na tlu, ponovo se okrenuo ka progoniteljima i bacio u zaklon iza otkačenog buldožera, koji je ležao nedaleko od Odaje vaskrsnuća. Nanišanio je u prozor kroz koji je maločas iskočio i obližnja vrata.

Preostalo mu je svega osam metaka, osam metaka, osam... Nežno je pritisnuo okidač, čekajući, čekajući. Kontrolisao je disanje najbolje što može.

Ali čuvari nisu upali u zamku. Niko se nije pojavio na slomljenom prozoru. To znači da su se zaputili napolje kroz druge izlaze. Naravno, nameravali su da mu pridu s bokova. Što i jesu činili - i to veoma efektivno. Na južnom kraju građevine, Dan i dvojica čuvara potrčali su u zaklon iza kamiona.

Bond je mahinalno pogledao u suprotnom pravcu i ugledao dvojicu stražara koji su pucali na njega u hodniku. Približavali su mu se sa severa. Oni su se takođe sklonili u zaklon iza žuto-zelenog rovokopača.

Plug buldožera ga je štitio od napada samo sa zapadne strane, a neprijatelji mu nisu prilazili iz tog pravca, već s bokova. Bond se otkotrljao taman u trenutku kada je jedan čuvar zapucao sa severa - bušmaster je bio vatreno oružje kratkog dometa, ali zastrašujuće precizno. Hici razrovaše zemlju i glasno zazvečашe po plugu buldožera, a Bonda zasuše vreli opiljci olova i bakra iz rasprskih metaka.

Dok su dvojica čuvara na severu držala Bonda prikleštenog u mestu, drugi tim, s Danom na čelu, prišao mu je bliže iz suprotnog pravca. Bond neznatno podiže glavu sa zemlje u potrazi za metom. Ali pre nego što je mogao da zapuca na jednog od napadača, prišli su mu bliže i bacili se u zaklon iza gomile đubreta, praznih burića za naftu i kojekakve opreme. Bond ponovo pogledom pretraži okolinu, ali nije mogao da ih primeti.

Tlo oko njega iznenada eksplodira kada ga obe grupe uhvatiše u unakrsnu vatru, a meci su pogađali zemlju sve bliže i bliže mestu na kojem je ležao. Ljudi na severu nestadoše s vidika iza niskog brda, verovatno smerajući da se popnu na vrh, odakle bi imali savršeni položaj za gadanje.

Bond je pod hitno morao da se pomeri odatle. Okrenuo se i počeo da puzi što brže može ka istoku, kroz travu i korov, dublje u Grinvejev kompleks, osećajući ledenu jezu apsolutne ranjivosti. Brdo mu se nalazilo iza leda, s leve strane, i znao je da će se dvojica strelaca ubrzo naći na vrhu nišaneći u njega.

Pokušao je da zamisli njihovo napredovanje. Pet metara od vrha, tri, dva? Zamislio ih je kako polako stižu na vrh i ciljaju u njega.

Sad, reče sebi.

Ipak, sačekao je dodatnih pet mučnih sekundi, čisto da bi bio siguran. Činilo se da su sekunde dugačke kao sati. Zatim se okrenuo na leđa i podigao pištolj iznad nogu.

Jedan čuvar je zaista stajao na vrhu uzvišice i nišanio u Bonda dok mu je partner čučao kraj nogu.

Bond je jedanput pritisnuo okidač, a zatim pomerio nišan pištolja udesno i ponovo opalio.

Čovek koji je stajao uhvatio se za grudi i stropoštao na zemlju, a zatim skotrljao u podnožje brdašca. Pešadijska puška Bušmaster kliznula je niz padinu za njim. Drugi stražar se bacio u stranu, neozleđen.

Još svega šest metaka. Šest.

A četvorica neprijatelja.

Dok su Dan i ostali zasipali kuršumima njegov položaj, Bond se otkotrljao između praznih burića za naftu rasejanih po visokoj travi, proučavajući okruženje. Jedinu nadu za bekstvo predstavljala je ulazna kapija koja je bila udaljena trideset metara. Prolaz za pešake bio je otvoren. Ali od njega ga je delio brisani prostor. Dan i njegova dvojica čuvara bi imala odličan položaj za pucanje, baš kao i preostali stražar, koji se i dalje nalazio na uzvišici na severu. Mogao bi da...

Munjevita rafalna vatra zaparala je vazduh. Bond je držao lice zavriveno u prašnjavu zemlju sve dok pucnjava nije prestala. Pregledajući okolinu i položaje strelaca, skočio je na noge i munjevito potrčao ka zakržljalom drvetu u čijem se podnožju nalazio pristojan zaklon: prazni burići za naftu i leševi motora. Trčao je najbrže što može. Ali na pola puta ka odredištu, stao je kao ukopan i okrenuo se u stranu. Jedan od dvojice stražara, koji su krenuli s Danom, pretpostavio je da će Bond nastaviti da trči i ustao je, nišaneći tlo nekoliko metara ispred Bonda kako bi ga meci sačekali dalje na putanji. Nije mu palo na pamet da Bond zapravo trči samo zato kako bi prisilio metu da se pokaže; dva metka kalibra 9 milimetara iz Bondovog pištolja oboriše čoveka na zemlju. Kada su se ostali povukli u zaklon, nastavio je da trči i stigao do drveta, a zatim i nevelike gomile dubreta iza njega. Petnaest metara od kapije. Salva metaka s Danovog položaja primorala ga je da se baci u nisko rastinje.

Četiri metka.

Trojica neprijatelja.

Mogao bi da stigne do kapije za deset sekundi, ali to bi značilo pet sekundi pune izloženosti neprijateljskoj vatri.

Međutim, nije imao mnogo izbora. Uskoro će mu prići s bokova. Dok je pogledom tražio neprijatelje, opazio je kretanje kroz prorez između dve visoke hrpe građevinskog šuta. Nisko iznad zemlje, jedva vidljive kroz bokore trave, izvirivale su tri glave. Preživeli čuvar sa severa pridružio se Danu i njegovom pratiocu. Nisu primetili da su izloženi i činilo se da se užurbano došaptavaju, kao da planiraju strategiju.

Sva trojica su mu bila na liniji vatre.

To nije bio nemoguć pogodak ni u kom slučaju, ali je, s obzirom na lake metke i nepoznat pištolj, Bond ipak bio u zaostatku.

Ipak, nije smeo da propusti priliku. Morao je smesta da dela. U svakom trenutku bi mogli da shvate da su ranjivi i da se bace u zaklon.

Ležeći potrbuške, Bond je nanišanio. U takmičarskom streljaštvu takmičar nikada nije svestan povlačenja okidača. Preciznost zavisi od kontrole disanja i držanja tela i ruke s oružjem u potpuno nepomičnom položaju, dok mušica nišana oružja počiva postojano na meti. Prst se polako steže oko okidača sve dok oružje ne opali, naizgled, po sopstvenom nahodenju; najnadareniji strelci se uvek donekle iznenade kada njihovo oružje zapuca.

Pod datim okolnostima, drugi i tred pucanj moraće da uslede znatno brže, naravno. Ali je prvi bio namenjen Danu, a Bond je želeo da se osigura da neće promašiti.

I nije.

Jedan oštar prasak, za kojim su usledila dva brža.

U pucanju, kao i u golfu, čim projektil napusti vašu kontrolu obično znate jeste li naciljali dobro ili lose. A brzi, sjajni meci pogodili su tačno ono što su i ciljali, baš kao što je Bond i znao da će pogoditi.

Osim što, shvatio je besno u sledećem trenutku, preciznost nije predstavljala problem. Pogodio je ono što je nišanio, ali se ispostavilo da to uopšte nisu njegovi neprijatelji već veliki komad blistavog hromiranog metala koji je jedan od muškaraca - Irac, naravno - pronašao u žnjern kontejneru i postavio pod određenim uglom, tako da reflect njihove odraze i privuče na sebe Bondovu paljbu. Metalna ploča se srušila na zemlju.

Prokletstvo...

Čovek koji misli na sve...

Ljudi se za tili čas razdvojiše, kao što im je Dan verovatno i rekao šta da učine, pa krenuše na položaje budući da im je Bond tako ljubazno otkrio gde se nalazi.

Dvojica potrčaše ka Bondovoj desnoj strani da zatvore i obezbede kapiju, a Dan ka levoj.

Ostao mu je svega jedan metak. Jedan metak!

Nisu znali da mu je skoro sasvim ponestalo municije, iako će to uskoro saznati.

Bio je u klopci, a jedini zaklon predstavljala je niska gomilica kartona i knjiga. Kružili su oko njega: Dan u jednom pravcu, preostala dvojica stražara zajedno u drugom. Uskoro će se ponovo naći usred unakrsne vatre, bez efikasne zaštite.

Zaključio je kako je jedina šansa da ostane u životu to da im pruži razlog da ga ne ubiju. Kazaće im da poseduje informacije koje će im pomoći da pobegnu ili im ponuditi ogromnu svotu novca. Bilo šta što će mu omogućiti da odugovlači. Viknuo je: „Izlazim!“, a zatim ustao, bacio pištolj u stranu i podigao ruke u vazduh.

Dvojica čuvara s desne strane izviriše iz zaklona. Videvši da je nenaoružan, oprezno mu pridoše bliže, čučajući. „Ne mrdaj!“ dreknu jedan. „Drži ruke iznad glave!“ Cevi njihovih pušaka bile su uperene direktno u njega.

Zatim, nedaleko odatle, neko doviknu: „Šta to radite, dodavola? Šta će nam zarobljenik! Ubijte ga!“ Naglasak je, naravno, bio irski.

Čuvari pogledaše jedan drugoga i očigledno odlučise da podele slavu koju će im doneti ubistvo čoveka koji je osujetio Gehenu i ubio nekoliko njihovih kolega.

Obojica prisloniše kundake na ramena.

Taman kada se Bond spremao da se bad na zemlju u beznadežnom pokušaju da izbegne metke, iza njegovih leđa se začu gromoglasan tresak. Beli kombi je razvalio kapiju, poslavši žičanu ogradu i bodljikavu žicu u vazduh. Vozilo se naglo zaustavilo, a bočna vrata otvorila. Visoki muškarac s pancirnim prslukom ispod sakoa iskoči napolje i zapuca na napadače.

Beše to Kvalene Nkosi, nervozan i napet, ali nije ustupao ni za pedalj.

Stražari uzvratise paljbu, ali samo da pokriju povlačenje ka istoku, dublje u Grinvejev kompleks. Nestali su u šiblju. Bond je krajičkom oka spazio Dana kako smireno posmatra razvoj događaja. Potom se okrenuo i potrčao u istom pravcu kao i čuvari.

Bond je podigao pištolj koji je maločas odbacio i dotrčao do policijskog vozila. Beka Džordan izađe napolje i stade pored Nkosija, koji se osvrtao unaokolo u potrazi za dodatnim metama. Gregori Lamb oprezno proviri, a zatim kroči na zemlju. U ruci je držao veliki kolt .45.

„Ipak si odlučila da dođeš na zabavu“, reče joj Bond.

„Pomislila sam da neće škoditi ako se dovezemo ovamo s nekoliko vozila. Dok smo čekali malo dalje niz drum, začula sam puščanupaljbu. Posumnjala sam na lovokradice, što je zločin. To je predstavljalo valjan razlog da upadnemo na posed.“

Izgledala je kao da se uopšte ne šali. Zapitao se da li je te reči uvežbavala za svoje pretpostavljene. Ako je tako, moraće i te kako da poradi na glumi, pomisli Bond.

Džordanova reče: „Sa sobom sam povelala mali tim. Narednik Mbalula i nekoliko drugih oficira trenutno obezbeđuje glavnu zgradu.”^a

Bond joj reče: „Hajt je unutra, ili je barem bio. Takođe i njegova tri poslovna partnera. Pretpostavljam da su se dosad već uveliko naoružali. Biće i drugih pripadnika obezbeđenja.” Objasnio joj je gde su se neprijatelji nalazili i sažeto opisao plan upravne zgrade, kao i Džesikine kancelarije. Dodao je kako mu je starija žena pomogla i da neće predstavljati pretnju.

Na znak svoje šefice, Nkosi je, nisko pognut, pošao prema građevini

Džordanova uzdahnu. „Imali smo problema s dobijanjem pojačanja. Hajta štiti neko u Pretoriji. No, pozvala sam prijatelja iz Specijalnih jedinica. Tim se trenutno nalazi na putu ovamo. Oni nisu posebno zabrinuti za politiku; naprosto traže bilo kakav povod da se ispucaju. Međutim, stići će tek za dvadeset ili trideset minuta.”

Gregori Lamb se iznenada ukoči. Čučnuvši, pošao je ka istoku, prema šumarku niskog drveća. „Prići ću im s boka.”

Prići će im s boka? Kome?

„Čekaj”, doviknu mu Bond. „Tamo nema nikoga. Idi s Kvalenom! Pobrinite se za Hajta.”

Međutim, činilo se da ga krupni muškarac nije čuo i nastavio je da trupka tlom poput starog bizona, nestavši u grmlju. Šta on to, dođavola, radi?

Utom nekoliko metaka zasu tlo oko njihovih stopala. Bond i Džordanova se baciše na zemlju. Zaboravio je na Lamba i pogledom potražio metu.

Nekoliko stotina metara dalje, Dan i dvojica čuvara su se regrupisali i prestali da se povlače, zapucavši ka svojim progoniteljima. Meci pogođiše kombi, ali ne izazvaše nikakvu štetu niti ozlede. Trojica muškaraca nestadoše iza gomila đubreta na ivici Odaje nestajanja, a populacija galebova proredila se kada ptice pobegoše preplašene puščanom paljbom.

Bond uskoči na vozačko mesto kombija. Bilo mu je drago kada je u zadnjem delu vozila ugledao desetak kutija s municijom. Uključio je motor. Džordanova je dotrčala do suvozačeve strane. „Idem s tobom rekla je.

„Napolje, moram ovo da uradim sam.” Najednom se prisetio kako Fili Mejstoun recituie Kiplingov stih, koji nije bio toliko različit od bojnog poklika Geheni ili gore ka prestolu, najbrže stižu oni što sami putuju...

Međutim, Džordanova je uskočila na sedište pored njega i zalupila vrata. „Rekla sam ti da ću se boriti rame uz rame s tobom ukoliko mi zakon dozvoli. Sada mi dozvoljava. Zato zaveži i polazi! Beže nam.”

Bond je oklevao samo trenutak, a zatim je ubacio menjač u prvu brzinu i krenuo niz zemljane puteve koji su presecali Grinvejev kompleks, prošao mimo Silicijumske doline, Odaje vaskrsenja i elektrana.

I dubreta, dabome - kraj miliona tona đubreta: papira, plastičnih kesa, komadića tamnog i sjajnog metala, krhotina keramike i ostataka hrane, iznad kojih se ponovo okupljao jezivi baldahin izbezumljenih galebova.

Vožnja je bila teška dok su krivudali oko mašina za kopanje, kontejnera i bala smeća koje su čekale da budu zakopane, ali je barem vijugavi put obezbedio da ne budu laka meta Danu i dvojici čuvara. Trojica begunaca su se s vremena na vreme okretali i pucali na njih, ali su uglavnom bili usredsređeni na bekstvo.

Džordanova je radiom izvestila dispečera gde se nalaze i koga progone. Tim Specijalnih jedinica neće stići barem još trideset minuta, obavestio ju je dispečer.

Taman kada su Dan i ostala dvojica stigli do žičane ograde koja je razdvajala široki kompleks postrojenja od ponovo zasađenog područja, jedan stražar se obrnuo na peti i ispalio čitav magacin u njihovom pravcu. Kuršumi zasuše rešetku motora i prednje gume. Kombi se zanese postrance, van Bondove kontrole, i zabi u hrpu bala papira. Vazdušni jastuci poiskakaše, a Bond i Džordanova ostaše na tren ošamućeni. Videvši da su im neprijatelji privremeno onesposobljeni, Dan i druga dvojica zapucaše svom silinom.

Usred zveketa metaka koji rešetaju metal, Bond i Džordanova se isko-beljaše iz vozila koje je podrhtavalo i uskočiše u jarak pored puta. „Jesi li povređena?“, upitao ju je.

„Nisam. Ali... Tako je glasno!“ Glas joj je zadrhtao, ali su njene oči rekle Bondu da se uspešno nosi sa strahom.

Ležeći potrbuške ispod kombija, Bond je imao čistu liniju prema jednom od protivnika i nanišanio je automatskim pištoljem.

Ostao mu je još samo jedan metak.

Pritisnuo je okidač, ali kada je udarač udario u udarnu iglu, čovek se sagnuo. Nestao je kada je metak stigao.

Bond je zgrabio kutiju sa municijom i skinuo poklopac. Unutra nalazila municija kalibra za puške. U drugoj takođe. Zapravo, u svima se nalazila municija za puške. Nije bilo metaka kalibra 9 milimetara za pištolj. Uzdahnuo je i osvrnuo se po kombiju. „Imaš li neko oružje koje koristi ove metke?“ Pokazao je rukom na izobilje beskorisne municije

„Nemamo puške. Ovo je sve što imam.“ Izvadila je vlastito oružje „Evo, uzmi ga.“

Pištolj je bio kolt piton, magnum .357 - moćno vatreno oružje sa veličanstvenom udarnom snagom. Odlično oružje. Ali bio je to revolver, sa svega šest metaka u burencetu.

Ne, ispravio se kada je pomnije pregledao oružje. Džordanova je bila konzervativni savesni vlasnik vatrenog oružja i nije držala metak u komori burenceta neposredno ispod udarne igle. „Imaš li ram za brzo punjenje? Rezervnu municiju?”

„Ne.”

Dakle, imao je svega pet metaka protiv trojice suparnika naoružanih automatskim oružjem. „Zar nisi čula za glockove?”, promrmljao je zajedljivo, zadenuvši prazan pištolj za pojas iza leđa i odmerivši težinu kolta u šaci.

„Ja se bavim istraživanjem zločina”, odgovorila mu je hladno. „Nemam mnogo prilike da pucam u ljude.”

Ali kada se takve retke prilike ukažu, pomisli kivno, bilo bi korisno imati odgovarajuće oružje pri ruci. Reкао je: „Vrati se natrag. Drži se zaklona.” Gledala ga je postojano u oči, čela orošenog znojem, gde joj se sjajna crna kosa slepila. „Ako ideš za njima, idem i ja s tobom.”

„Bez oružja baš ništa ne možeš da učiniš.”

Džordanova je nakratko pogledala mesto na kojem su Dan i ostali nestali s vidika. „Oni imaju mnogo oružja, a mi samo ovo jedno. To nije pošteno. Moramo da im oduzmemo jedno.”

Na kraju krajeva, možda kapetan Beka Džordan ipak poseduje smisao za humor.

Osmehnuli su se jedno drugom, a Bond je u njenim žestokim očima ledao odraz narandžastih plamenova sagorevajućeg metana. Bila je to vanredno upečatljiva slika.

Čućeći, stupili su na Jelisejska polja, koristeći gusto finbos žbunje, tsonije, jakarande i kraljevske proteje kao zaklon. Bilo je i kigelija, kao i nekoliko mladica baobaba. Čak i u poznu jesen, veliki deo lišća je i dalje bio u punoj boji, zahvaljujući klimi Zapadnog Kejpa. Par biserki ih je razdraženo posmatrao, a zatim nastavio dalje svojim putem. Njihovo nezgrapno geganje podsetilo je Bonda na Nila Dana.

Nalazili su se sedamdeset pet metara unutar vrtova kada je započeo napad. Trojka se udaljavala, ali se činilo da su to radili samo kako bi namamili Bonda i njegovu partnerku dalje u divljinu... i klopku. Razdvojili su se. Jedan čuvar je legao na uzvišicu i pokrivaо drugog koji je - zajedno sa Danom, verovatno, mada Bond nije mogao da ga vidi - krenuo kroz visoku travu prema njima.

Bond je imao čistu liniju vatre pa je zapucao, ali čuvar se bacio u zaklon istog trena kada je Bond opalio. Ponovo je promašio. Polako, opomenuo se.

Ostala su mu još četiri metka. Četiri.

Džordanova i Bond uskočiše u uvalu nadomak nevelikog polja, ispunjenu bujnim šipražjem i jezercem koje će s dolaskom proleća verovatno predstavljati dom dostojanstvenim ukrasnim ribicama. Pogledali su lznad mora trave, pretražujući okolinu u potrazi za metama. Potom kao da je hiljadu metaka - premda ih je verovatno bilo oko četrdeset ili Pedeset - zasulo tlo oko njih, razbijajući u paramparčad stene i podižući male vodoskoke na površini jezera.

Dva muškarca u uniformama zemljane boje, verovatno očajni i frustrirani zbog osujećenog bekstva, pokušali su smeo napad pojurivši na Bonda i Džordanovu iz dva različita pravaca. Bond je dvaput opalio ka čoveku koji im se približavao s leva, pogodivši u pušku i levu ruku. Čuvar jeknu od bola i ispusti oružje koje se skotrlja u podnožje brda. Bond primeti da je čuvar, iako mu je podlaktica bila povređena, desnom rukom potegao pištolj i da je, i pored rane, bio sasvim sposoban za borbu. drugi je potrčao u zaklon, a Bond je brzo opalio, pogodivši ga negde u butinu ali je i ta rana izgledala površinska. Čuvar nestade u šipražju. Jedan metak, jedan metak.

Gde je Dan?

Prikrada im se s leđa?

Zatim je ponovo usledila tišina, premda je bila ispunjena zvonjavom u njihovim ušima i unutrašnjim dobovanjem pulsa. Džordanova je drhtala. Bond osmotri bušmaster koji je maločas ispustio ranjeni čuvar. Ležala je na zemlji desetak metara dalje.

Obazrivo je proučio prizor oko njih: pejzaž, biljke, drveće.

Potom je primetio njihanje visoke trave pedeset ili šezdeset metara dalje; dvojica čuvara, nevidljivi u gustom rastinju, približavali su im se razdvojeni jedan od drugog. U roku od minut-dva, zaskočiće Bonda i Džordanovu. Mogao bi da eliminiše jednog poslednjim metkom, ali bi ih drugi čuvar onda dobio servirane.

„Džejmse“, prošapta Džordanova stiskajući ga za ruku. „Namamiću ih, krenuću u onom pravcu.“ Pokazala je rukom na ravnicu prekrivenu niskom travom. „Ako zapucaš, možeš pogoditi jednog, a drugi će se skloniti u zaklon. To će ti pružiti priliku da uzmeš pušku.“

„To je samoubistvo“, prošaptao je. „Bićeš potpuno izložena vatri.“

„Zaista moras prestati s tim neprestanim flertovanjem, Džejmse.“

Nasmešio se. „Slušaj. Ako će bilo ko da izigrava heroja, to ću biti ja. Poći ću ka njima. Kada ti dam znak, pojuri ka pušci." Pokazao je na crno oružje koje je ležalo u prašini. „Umeš li da je koristiš?"

Klimnula je glavom.

Čuvari su prišli bliže. Udaljenost je sada iznosila trideset metara.

Bond prošapta: „Ostani u zaklonu dok ti ne kažem. Budi u pripravnosti."

Stražari su se oprezno kretali kroz visoku travu. Bond je ponovo pregledao okolni pejzaž, duboko udahnuo, a zatim smireno ustao i krenuo prema njima, držeći pištolj uz bok, uperen nadole. Podigao je levu ruku u vazduh.

„Džejmse, ne!", prošapta Džordanova.

Bond joj nije odgovorio. Doviknuo je čuvarima: „Želim da razgovaram s vama. Ako mi pomognete da saznam imena ostalih umešanih, dobićete nagradu. Protiv vas neće biti podignute optužnice. Razumete li?"

Dvojica čuvara, međusobno udaljeni desetak koraka, zastadoše. Bili su zbunjeni. Uvideli su da Bond ne može da pogodi obojicu pre nego što ga drugi upuca, ali je ipak polako hodao prema njima, staložen, ne podižući pištolj.

„Jeste li me razumeli? Nagrada je pedeset hiljada randa."

Pogledali su se, a zatim klimnuli glavama malčice previše entuzijastično. Bond je znao da ne razmatraju njegovu ponudu ozbiljno; mislili su da mogu da ga namame bliže pre nego što zapucaju. Okrenuli su se prema njemu.

Dok su to činili, moćan revolver u Bondovoj šaci breknu jedanput, i dalje uperen naniže, poslavši poslednji metak u zemlju. Prepadnuti, čuvari su instinktivno čučnuli, a Bond potrča ulevo, postavivši drvored između sebe i stražara.

Pogledali su jedan drugog, a zatim potrčali napred ka mestu odakle su imali bolji pogled na Bonda koji se bacio iza brdašca u trenutku kada su njihove puške zaštekale.

Tada je čitav svet eksplodirao.

Bleskovi iz cevi pušaka zapalili su metan koji je isticao iz lažnog korenja drveća, sistema cevi koje su prenosile gas iz podzemne jame za zakopavanje đubreta ispod njihovih nogu do postrojenja za spaljivanje. Bond je poslednjim metkom oštetiio cev.

Čuvari su nestali u plimskom talasu plamena, kotrljajućoj vatrenoj stihiji. I oni i tlo na kojem su stajali jednostavno su iščezli, a vatra se širila ravnicom dok su uspaničene ptice poletale u vazduh; drveće i žbunje je buktalo u plamenu kao da je natopljeno benzinom.

Dvadeset metara dalje, Džordanova se nesigurno osovila na noge i krenula prema pušci na tlu. No, Bond je potrčao prema njoj, vičući: „Promena plana. Zaboravi na pušku!”

„Šta ćemo da radimo?”

Poleteli su na zemlju kada je još jedan vatreni oblak u obliku pečurke eksplodirao nedaleko odatle. Eksplozija je bila toliko glasna da je Bond morao da prisloni usne na njenu raskošnu kosu kako bi ga čula. „Možda bi bila dobra ideja da se izgubimo odavde.”

„Pravite užasnu grešku!”

Glas Severana Hajta bio je tih i preteći, ali je izraz na njegovom izduženom, bradatim licu otkrivao sasvim drugačije stanje uma: užas izazvan uništenjem njegovog carstva, kako fizički, požarom koji je besneo u daljini, tako i zakonski, zbog Specijalnih jedinica i policijskih snaga koje su se obrušile na Grinvejev kompleks.

U njegovom izgledu sada nije bilo ničega imperatorskog.

Hajt, ruku iza leđa, vezan liscama, i Džordanova, Nkosi i Bond stajali su usred niza buldožera i đubretarskih kamiona na otvorenom prostoru između kancelarije i Odaje vaskrsnuća. Nalazili su se blizu mesta na kojem je Bond zamalo poginuo da Beka Džordan nije onako dramatično došla kako bi uhapsila lovokradice.

Narednik Mbalula dodao je Bondu njegov valter, rezervne klipove s municijom i mobilni telefon iz subarua.

„Hvala ti, naredniče.”

Oficiri južnoafričke policije i pripadnici Specijalnih jedinica vršljali su po Grinvejevom kompleksu u potrazi za osumnjičenima i skupljajući dokaze. U daljini, ekipe vatrogasaca borile su se - a to jeste bila prava pravcata borba - da ugase zapaljeni metan, dok se zapadna ivica Jelisejskih polja pretvarala u još jedno predvorje pakla.

Očigledno, korumpirani političari u Pretoriji, oni koje je Hajt držao u šaci, ipak nisu bili toliko visoko na lestvici moći. Stariji zvaničnici brzo su uskočili i naredili njihovo hapšenje, obezbeđujući punu podršku Beki Džordan u Kejptaunu. Dodatne policijske snage zauzimale su Grinvejeve podružnice u svim južnoafričkim gradovima.

Timovi prve pomoći su se takođe vrzmali unaokolo, brinući se o povredjenima, u koje su spadali samo pripadnici Hajtovog obezbeđenja.

Hajtova tri poslovna partnera završila su u pritvoru: Huang, Eberhard i Matebula. Njihovi zločini još nisu bili sasvim jasni, ali to će uskoro biti utvrđeno. U najmanju ruku, sva trojica su se bavila krijumčarenjem oružja u Južnu Afriku, što je opravdavalo njihovo hapšenje.

Četvorica preživelih čuvara takođe su stavljena u pritvor, a najveći deo radnika, koji su dezorijentisano tumarali po parkingu, odveli su u policijsku stanicu radi saslušanja.

Dan je pobjegao. Pripadnici Specijalnih jedinica pronašli su tragove guma motocikla, očigledno skrivenog ispod nakatranjenog platna prekrivenog slamom. Naravno, Irac je u blizini imao spreman i čamac za spasavanje.

Severan Hajt je istrajno nastavio da govori: „Ja sam nevin! Progonite me samo zato što sam britanski državljanin! I belac! Puni ste predrasuda!”

Džordanova to nije mogla da sluša. „Predrasude? Uhapsila sam šestoricu crnaca, četvoricu belaca i jednog Azijca. Ako to nije ravnopravan tretman, ne znam šta jeste.”

Stvarnost katastrofe mu se neprestano vraćala. Oči mu se odvojiše od vatre i počеше da osmatraju ostatak kompleksa. Verovatno je pogledom tražio Dana. Biće izgubljen bez svog inženjera.

Kratko je pogledao Bonda, a zatim kazao Džordanovoj, glasom obojenim očajanjem: „Možemo li nekako nešto da se dogovorimo? Veoma sam imućan.”

„To je srećna okolnost po vas”, kazala mu je, „pošto će vaši računi za advokate biti poprilično veliki.”

„Ne pokušavam da te podmitim.”

„Nadam se da ne pokušavate. To je veoma ozbiljan prekršaj.” Zatim je ravnodušno dodala: „Želim da znam gde je otišao Nil Dan. Ukoliko mi kažete, obavestiću tužilaštvo da ste mi pomogli da ga pronadem.”

„Daću vam adresu njegovog stana u Kejptaunu...”

„Već sam poslala nekoliko policajaca tamo. Kažite mi za neko drugo mesto na koje je mogao da ode.”

„Da... siguran sam da mogu da se setim.”

Bond je spazio kako im se Gregori Lamb približava iz napustenog dela kompleksa, noseći u ruci golemi pištolj kao da u životu nikada nije pucao iz vatrenog oružja. Ostavio je Hajta i Džordanovu da stoje zajedno između niza drvenih paleta s praznim buridma za naftu i pridružio se Lambu nedaleko od izubijanog kontejnera za đubre.

„Ah, Bonde”, reče agent MI6, zadihan i znojav uprkos prohladnom jesenjem vazduhu. Lice mu je bilo štrokavo, a rukav jakne iscepan.

„Uhvatio si jednog?” Bond klimnu glavom ka poderotini na rukavu izazvanoj, dnilo se, metkom. Lambov napadač nalazio se blizu kada je pucao; opekotine od baruta okruživale su razderotinu.

„Nije mi naneo nikakvu štetu, na svu sreću. Osim mom omiljenom gabardenu.“

Lamb je imao sreće. Dva-tri centimetra levo i metak bi mu smrskao kost nadlaktice.

„Šta se desilo s tipovima koje ste progonili?“ upita ga Bond. „Nije-danput ih nisam video.“

„Pobegli su, nažalost. Razdvojili su se. Znao sam da žele da me okruže, ali sam svejedno krenuo za jednim od dvojice. Tako sam zaradio svog lorda Nelsona ovde.“ Dodirnuo je pocepani rukav. „Ali, bestraga im glava, poznavali su okolni teren, a ja nisam. Doduše, pogodio sam jednog.“

„Želiš li da pratimo trag krvi?“

Lamb zatrepta. „Oh, Već sam to učinio, ali trag je nestao.“

Bond je izgubio zanimanje za Lambovu avanturu u žbunju i odmaknuo se u stranu kako bi pozvao London. Upravo je ukucavao telefonski broj kada je, nekoliko metara dalje, začuo niz glasnih udaraca koje je smesta prepoznao kao zvuk moćnih metaka koji pronalaze metu, za kojima uslediše odjeci udaljene puščane paljbe.

Obrnuo se na peti, rukom se mahinalno mašivši za valter dok je pogledom pretraživao okruženje. Ali nije video ni traga ni glasa od strelca - već samo njegovu žrtvu: Beke Džordan koja je, okrvavljenih grudi i lica, rukama grebala po vazduhu dok se teturala unazad i naposletku skotrljala u blatnjavi jarak.

„Ne!“, povika Bond.

Prvi instinkt mu beše da joj pojuri u pomoć. Međutim, količina krvi, kostiju i tkiva saopštila mu je da Džordanova ni u kom slučaju nije mogla da preživi razorne kuršume.

Ne...

Pomislio je na ugoto, na žestoki narandžasti sjaj u očima Beke Džordan kada su se suočili s dvojicom čuvara na Jelisejskim poljima, njen slabašan osmeh.

Oni imaju mnogo oružja, a mi samo jedno. To nije pošteno. Moramo da im oduzmemo jedno...

„Kapetane!“, povika Nkosi skriven iza obližnjeg kontejnera. Ostali pripadnici južnoafričke policije nasumično su zapucali unaokolo.

„Prestanite s paljbom!“, dreknu Bond. „Bez pucanja naslepo. Čuvajte vidljivi perimetar, osmatrajte bleskove iz cevi oružja.“

Pripadnici Specijalnih jedinica bili su daleko pribraniji, pogledom tražeći potencijalne mete iz bezbednih zaklona.

Znači, inženjer ipak jeste imao plan za bekstvo svog voljenog šefa. To je ono što je Hajt tražio pogledom. Dan će držati policajce prikovane dok Hajt bude bežao, verovatno ka obližnjoj šumi gde su ga čekali ostali, sa automobilom, pa čak i helikopterom skrivenim negde na tlu. Međutim, Hajt još nije počeo trk ka slobodi; još se skrivao između redova paleta gde ga je Džordanova ispitivala. Čekaće zaštitu vatre.

Čućeći, Bond je pošao prema mestu gde se Hajt skrivao. Sakupljač đubreta će svakog časa potrčati prema žbunju, pod Danovom vatrenom podrškom, a možda i ostalih odanih radnika obezbeđenja. A Džejms Bond nije nameravao da to dozvoli.

Čuo je kako Gregori Lamb šapuće: „Je li bezbedno?“ ali nije mogao da ga vidi. Shvatio je da je Lamb uskočio u pun kontejner.

Bond je morao da se pokrene. Možda će se izložiti Danovoj izvrsnoj streljačkoj veštini, ali nije hteo da dozvoli da Hajt pobegne. Beka Džordan ne sme umreti uzalud.

Potrčao je prema senovitom prostoru između visokih paleta s naslaganim buridma za naftu kako bi uhvatio Hajta.

I ukipio se u mestu. Hajt neće pobeći nikuda. Sakupljač đubreta, vizionarski kralj raspadanja, imperator entropije, ležao je na leđima s dve rane na grudima i trećom posred čela. Nedostajao mu je veći deo temena.

Bond zadenu pištolj za pojas. Pripadnici specijalnih jedinica počеше da ustaju iz zaklona oko njega. Jedan specijalac doviknu da je snajperista napustio položaj i nestao u šiblju.

Potom je iza leđa začuo hrapavi zvuk, ženski glas: „Sihlama!“

Bond se okrenu na peti i ugleda kako Beka Džordan puzi napolje iz jarka, brišući lice i pljujući krv. Bila je nezleđena.

Dan je ili sasvim promašio ili je, u stvari, gađao samo svog šefa. Krv na Džordanovoj pripadala je Hajtu - isprskala ju je dok je stajala pored njega.

Bond je odvuče u zaklon iza praznih burića za naftu, namirisavši otužni, bakarni zadah krvi. „Dan se još uvek mota negde u blizini.“ Nkosi pozva: „Jeste li dobro, kapetane?“

„Da, da“, odgovorila mu je nestrpljivo. „Šta je s Hajtom?“ „Mrtav je“, reče joj Bond.

„Masender, brecnu se Džordanova. Njene reči navukoše osmeh na Nkosijevo lice. Džordanova ispasa košulju iz pantalona - ispod prsluka od crnog pamuka nosila je pancir - i tkaninom obrisa lice, vrat i kosu.

Specijalci na vrhu brda doviknuše da je perimetar čist. Naravno, Dan više nije imao razloga da ostane: ostvario je ono što je nameravao.

Bond još jednom osmotri telo na zemlji. Na osnovu bliskog grupisanja rupa od metaka na grudima leša, zaključio je da je sakupljač dubreta odista bio primarna meta. Naravno, to je i imalo smisla; Dan je izmorio da ubije svog šefa kako bi se osigurao da policiji neće reći ništa o njemu. Sada se prisetio nekoliko pogleda koje je Dan uputio Hajtu u toku proteklih nekoliko dana, mračnih pogleda koji su nagoveštavali... Šta? Ogorčenje? Gnev? Bezmalo ljubomoru, činilo se. Možda je nešto drugo predstavljalo motiv za ubistvo šefa, nešto lično.

Šta god bio pravi razlog, Irac je, tipično za njega, stručno obavio posao.

Džordanova je pitala u upravnu zgradu. Deset minuta kasnije je izašla. Pronašla je tuš ili slavinu negde u građevini; lice i kosa su joj bili vlažni, ali manje-više dsti. Bila je besna na sebe. „Izgubila sam zatvorenika. Trebalo je bolje da ga čuvam. Nije mi palo na pamet...”

Grozni lelek prekinuo ju je u po rečenice. Neko je pojurio napred: „Ne, ne, ne...”

Džesika Barns trčala je prema Hajtovom telu. Bacila se na zemlju, nesvesna grotesknih rana, i uzela mrtvog ljubavnika u naručje.

Bond je zakoradio napred, uhvatio je za uzana, drhtava ramena i pomogao joj da ustane. „Nemoj, Džesika. Hodi ovamo sa mnom.” Poveo ju je iza buldožera. Beka Džordan im se priključila.

„Mrtav je, mrtav...” Stavila je glavu na Bondovo rame.

Beka Džordan je izvadila lisice s pojasa. „Pokušala je da mi pomogne”, podsetio ju je Bond. „Nije znala šta Hajt radi. Siguran sam u to.”

Džordanova je sklonila lisice. „Odvešćemo je u stanicu i uzećemo joj izjavu. Mislim da nema razloga za podizanje optužnice.”

Bond se odvojio od Džesike. Uhvatio ju je za ramena. „Hvala ti što si mi pomogla. Znam da ti nije bilo lako.”

Duboko je udahнула vazduh. Potom je, smirenija, pitala: „Ko je to učinio? Ko ga je ubio?”

„Dan.”

Nije delovala iznenađeno. „Nikada mi se nije dopadao. Severan je bio strastan i impulsivan. Nikada nije do kraja razmišljao o onome što radi. Dan je to shvatio i zaveo ga je tim svojim planiranjem i inteligencijom. Znala sam da mu se ne može verovati, ali nikada nisam skupila dovoljno hrabrosti da Severanu nešto kažem.” Sklopila je oči na tren.

„Tvoja molitva je dobro odradila posao”, reče joj Bond.

„I previše dobro”, prošaptala je.

Džesikin obraz i vrat bili su umrljani Hajtovom krvlju. Beše to put, shvati Bond, da vidi bilo kakvu boju na njoj. Pogledao ju je.

„Poznajem neke ljude koji bi mogli da ti pomognu nakon što se vratim u London. Pozvaće te. Postaraću se da to urade.“

„Hvala ti“, promrmlja Džesika.

Policajka ju je odvela.

Bonda je prepaao muški glas koji se začuo u blizini: „Da li je sve čisto?“

Namrgodio se, ne videći nigde vlasnika glasa. Onda je razumeo. Gregori Lamb se i dalje skrivao u kontejneru. „Čisto je.“

Agent se iskobeljao iz skrovišta.

„Pazi na krv“, Bond reče Lambu koji je zamalo zakoračio u lokvu.

„Oh, gospode bože!“, promumlao je i napravio izraz lica kao da će mu pozliti.

Bond ga je ignorisao i rekao Džordanovoj: „Moram da znam koliko je Gehena rasprostranjena. Možeš li da kažeš svojim oficirima da pakuje sve računare i dokumenta u Odeljenje za istraživanje i razvoj? A biće mi potrebna i tvoja služba za kompjuterske zločine kako bi provalila šifre.“

„Da, naravno. Odnećemo ih u policijsku stanicu. Tamo ćeš moći da ih pregledaš.“

Nkosi reče: „Ja ću to uraditi, komandire.“

Bond mu se zahvalio. Čovekovo okruglo lice delovalo je znatno manje suvoparno i neukrotivo negoli ranije. Pretpostavio je da mu je ovo prvi obračun vatrenim oružjem u životu. Incident će ga zauvek izmeniti ali koliko je Bond mogao da vidi, promena neće pokvariti, već će poboljšati karakter mladog policajca. Nkosi je mahnuo rukom nekolicini forenzičara južnoafričke policije i poveo ih u zgradu.

Bond pogleda Džordanovu. „Mogu li nešto da te pitam?“

Okrenula se prema njemu.

„Šta si ono rekla? Nakon što si ispuzala iz jarka, nešto si rekla.“

S obzirom na boju njene kože, bilo je teško reći da li je pocrvnena a ne. „Nemoj da kažeš uogogo.“

„Neću.“

„Prva reč je zulu izraz za... pa, pretpostavljam da bi ti na engleskom jeziku rekao sranje.“

I sam imam nekoliko varijanti tog izraza. A druga reč?

Začkiljila je.

„Mislim da ti to ipak neću reći, Džejmse.“

„Zašto?“

„Zato što se odnosi na određeni deo muške anatomije... a mislim da nije rudo da te ohrabrujem u tom pogledu.“

Predveče, dok je sunce zalazilo na severozapadu, Džejms Bond se odvezao od hotela Tejbl mauntin, gde se istuširao i presvukao, a onda do centralne policijske stanice Kejptauna.

Dok je ulazio i hodao prema Džordaninoj kancelariji, primetio je da nekoliko pari očiju bulji u njega. Policajci ga više nisu posmatrali znatiželjno i začuđeno kao prilikom njegove prve posete stanici pre nekoliko dana, već s divljenjem. Možda se pronela priča o njegovoj ulozi u osujećivanju plana Severana Hajta. Ili priča o tome kako je jednim jedinim metkom smaknuo dvojicu protivnika i razneo u vazduh jamu za zakopavanje smeća, što nije predstavljalo malo dostignuće. (Požar je, rekli su mu, uglavnom ugašen - na njegovo ogromno olakšanje. Nije želeo da bude poznat kao čovek koji je pokrenuo požar koji je posle spalio pola Kejptauna do temelja.)

U hodniku ga je dočekala Beka Džordan. Još jedanput se istuširala kako bi sa sebe očistila ostatke Severana Hajta i presvukla u tamne pantalone i žutu košulju, drečavu i vedru, možda kao protivotrov za užasne događaje u Grinveju.

Pokazala mu je rukom da ude u njenu kancelariju. Seli su zajedno u stolice ispred njenog radnog stola. „Dan je uspeo da stigne do Mozambika. Državna bezbednost ga je tamo spazila, ali mu je pošlo za rukom da se sakrije u siromašnom delu Maputa - a takav je, istini za volju najveći deo grada. Pozvala sam neke kolege u Pretoriji, u Finansijskoj kontroli, Jedinici za specijalne istrage i Informacionom centru za bankarske rizike. Proverili su njegove bankovne račune - uz sudski nalog razume se. Juče po podne, dve stotine hiljada funti prebačeno je na Danov račun u švajcarskoj banci. Pre pola sata, prebacio je novac na desetak anonimnih internet računa. Može im pristupiti sa bilo kojeg mesta na svetu, tako da nemamo blage veze kuda namerava da ode.”

Izraz gadenja na Bondovom lieu potpuno je odgovarao njenom.

„Ukoliko Dan negde ispliva na površinu ili napusti Mozambik, pripadnici njihove službe bezbednosti će me obavestiti. Ali sve dok se to ne desi, Dan je izvan našeg domašaja.”

Utom se pojavio Nkosi, gurajući velika kolica natovarena kutijama s dokumentima i prenosivim računarima iz Grinvejevog Odeljenja za istraživanje i razvoj.

Vodnik prve klase i Bond krenuše za Džordanovom do prazne kancelarije gde je Nkosi poslagao kutije na pod oko stola. Bond je počeo da skida poklopac s jedne, ali je Džordanova brzo rekla: „Navuci rukavice. Ne želim da upropastiš dokazni materijal.” Pružila mu je plave rukavice od lateksa.

Bond se suvoparno nasmejao, ali ih je ipak uzeo. Džordanova i Nkosi ga ostaviše samog. Pre nego što je zaronio u kutije, pozvao je Bila Tanera.

„Džejmse“, reče mu načelnik štaba. „Dobili smo izveštaje. Izgleda da je tamo dole izbio pravi pravcati pakao.“

Bond se nasmejao njegovom izboru reči i detaljno mu ispričao za puenjavu u Grinveju, Hajtovu sudbinu i Danovo bekstvo. Takođe mu je rekao za predsednika farmaceutske kompanije koji je unajmio Hajta; Tanner će zamoliti FBI u Vašingtonu da sprovede istragu i uhapsi ga.

Bond reče: „Potreban mi je tim agenata koji će uhvatiti Dana - ako uopšte budemo mogli da otkrijemo gde se nalazi. Da li je neko od naših dvostrukih obaveštajaca u blizini?“

Taner uzdahnu. „Videću šta mogu da učinim, Džejmse, ali nemam mnogo ljudi koje mogu da odvojim za taj zadatak, ne s obzirom na trenutnu situaciju u istočnom Sudanu. Pomažemo Forin ofisu i marincima. Možda mogu da ti nabavim neke specijalne jedinice - SAS ili SBS? Da li bi to odgovaralo?“

„Dobro. Pregledaću sve što smo uzeli iz Hajtovog glavnog štaba. Pozvaću ponovo nakon što završim i uputiću M-a u situaciju.“

Prekinuli su vezu, a Bond je počeo da slaže dokumenta o Geheni na sto u kancelariji koji mu je obezbedila Džordanova. Oklevao je. Potom je, osećajući se smešno, navukao plave rukavice, zaključivši da će bar imati zabavnu priču koju će moći da ispriča svom prijatelju Rolansu u Skotland jardu. Valans je često govorio kako bi Bond bio loš detektiv s obzirom na to da je radije davao prednost prebijanju i upucavanju prestupnika u odnosu na sakupljanje dokaza koji će ga iza rešetaka.

Prelistavao je dokumenta bezmalo čitav sat. Napokon, kada je osetio da je dovoljno informisan da razgovara o situaciji, ponovo je pozvao London.

M nabusito reče: „Ovde je pravi pravcati košmar, 007. Ta budala iz Treće divizije pritisnula je veoma veliko dugme. Zatvorio je čitav Vajthol Dauning strit takođe. Ako postoji išta što loše prolazi u žutoj štampi onda je to otkazivanje međunarodne konferencije o bezbednosti zbog proklete uzbune o proboju bezbednosti.“

„Da li je uzbuna bila neosnovana?“ Bond je bio uveren da će se napad odigrati u Jorku, ali to nije značilo kako se i London ne nalazi u opasnosti, kao što je rekao Tanneru kada ga je pozvao iz Džesikine kancelarije.

„Aha. Kompanija Grinvej poseduje i zakonitu stranu, naravno. Njihovi inženjeri su saradivali s policijom kako bi se uverili da su tuneli za uklanjanje komunalnog otpada u okolini Vajthola bezbedni. Nije bilo

nikakve opasne radijacije, nikakvih eksploziva, nikakvog Gaja Foksa.*(*Gaj Foks je engleski katolik koji je 5. novembra 1605. pokušao da dignu u vazduh 'b Parlamenta u Londonu. (Prim, prev.)*) Postojao je zastoj u avganistanskom saobraćaju SIGINT-a, ali to se desilo zato što smo se i mi i Centralna obavешtajna agencija prošlog ponedeljka obušili na tu nesrećnu zemlju. I svi su se zapitali kog vruga mi tamo tražimo."

„A Ozborn Smit?"

„Nedosledan."

Bond nije znao da li se ta reč odnosi na samog čoveka ili pak znači da njegova sudbina nije bila vredna razgovora.

„A sad, šta se dešava tamo dole, 007? Želim da čujem sve detalje."

Bond mu je najpre ispričao za Hajtovu smrt i hapšenje njegova tri glavna poslovna partnera. Takođe je opisao Danovo bekstvo i pokušaj da izvrši naređenja drugog nivoa od subote, koje je još bilo validno, za hapšenje Irca kada ga pronađu.

Bond im je ispričao sve o Geheni: o Hajtovoju krađi i sastavljanju strogo poverljivih informacija, ucenama i iznudama, pobrojajući gradove u kojima je najviše delovao: „London, Moskva, Pariz, Tokio, Njujork i Mumbaj, postoje i operacije manjeg obima u Beogradu, Vašingtonu, Tajpeju i Sidneju.

S drugog kraja linije je nekoliko trenutaka dopirala samo tišina, a Bond je mogao da zamisli kako M žvaće cigaru dok razmišlja o svemu što je čuo. Zatim je rekao: „Vraški lukavo, to sastavljanje informacija iz komadića dubreta."

„Hajt je rekao da niko nikada ne obraća pažnju na đubretare, i to je sušta istina. Oni se nalaze posvuda, a ipak ih niko ne primećuje."

M se zakikotao, što je inače retko kad činio. „Igrom slučaja, juče sam pomislio nešto slično." Potom se uozbiljio. „Šta preporučuješ, 007?"

„Ja bih naložio ljudima iz naših ambasada i MI6 da što brže mogu zatvore sve Grinvejeve pogone, pre nego što glumci počnu da silaze sa scene. Blokirate račune kompanije i uđite u trag uplatama. To će nas odvesti do ostatka sponzora projekta Gehena."

„Hmmm", reče M za njega nekarakteristično blagim glasom. „Pretpostavljam da bismo mogli to da uradimo."

Na šta li je starac mislio?

„Premda nisam siguran da bi trebalo da srljamo grlom u jagode. Hajde da uhapsimo glavne vinovnike na svim položajima, ali šta misliš o tome da ubacimo nekoliko dvostrukih agenata u njihove kancelarije i održimo Gehenu još neko vreme u životu na nekim mestima? Voleo bih

da vidim šta GRS vazdušni prostor izvan Moskve baca u đubre. Takođe, pitam se kakva dokumenta uništava pakistanska ambasada u Mumbaju. zar ne bi bilo zanimljivo znati sve to? Morali bismo da potegnemo veze u štampi kako bismo ih sprečili da izveštavaju čime se Hajt zapravo bavio. Srediću da momci iz MI6 puste glasine kako je Severan Hajt bio povezan sa organizovanim kriminalom, ili nešto slično. Bićemo nejasni. Istina će kad-tad izaći na videlo, dabome, ali dotad ćemo već pribaviti neke vredne informacije."

Bond se nasmejao u sebi. Dakle, Grupa za prekomorski ulazi u posao recikliranja.

„Briljantna ideja, gospodine."

„Ostavite detalje Bilu Taneru pa ćemo nastaviti odatle." M je zastao a zatim rekao: „Ozborn prokleti Smit je potpuno zaustavio saobraćaj."

Džejs Bond je pronašao vizitkartu Felisiti Viling i pozvao je u kancelariju kako bi joj saopštio vesti da je jedan od njenih dobrotvora zapravo kriminalac... i da je umro prilikom hapšenja.

Međutim, ona je već čula za to. Novinari su je već posetili tražeći izjavu, u svetlu činjenice da je kompanija Grinvej do guše povezana s mafijom i Kamorom (Bond se prisetio da momci iz MI6 ne dangube).

Felisiti je bila besna kao ris zato što su pojedini novinari sugerisali kako je ona znala da se Hajt bavi nezakonitim poslovima, ali da joj je svejedno bilo drago da uzme njegov novac. „Kako su, dođavola, uopšte mogli da me pitaju tako nešto, Džine? Za ime sveta, Hajt nam je davao pedeset ili šezdeset hiljada funti godišnje, što jeste bilo velikodušno, ali ništa u poređenju sa svotama koje su nam darovali drugi. Odbila bih svakoga za tren oka da mi je palo na pamet da se bavi nečim protivzakonitim." Glas joj je smekšao. „Ali ti si u redu, zar ne?"

„Uopšte nisam bio tamo kada je policija napravila raciju. Nazvali su me i postavili mi nekoliko pitanja. To je sve. Doduše, pakleno veliki šok."

„Sigurna sam da jeste."

Bond ju je upitao kako napreduju isporuke hrane. Odgovorila mu je da je tonaža čak i veća nego što su im najavili. Distribuiranje hrane u desetak zemalja podsaharske Afrike je već u toku. Bilo je dovoljno hrane da se na stotine hiljada ljudi prehrani mesecima.

Bond joj je čestitao, a zatim rekao: „Nisi previse zauzeta za jedan vikend u Franshuku?"

„Ako misliš da možeš da se izvučeš od vikenda u prirodi, Džine, bolje razmisli ponovo."

Dogovorili su se da se sastanu sutra ujutru. Podsetio se da nađe nekoga da opere i ispolira subaru, prema kojem je počeo da gaji naklonost uprkos drečavoj boji i šminkerskim spojlerima na prtljažniku.

Nakon što su prekinuli vezu, zavalio se u naslon stolice, uživajući u radosti koju je čuo u njenom glasu. Takođe je uživao prisećajući se vremena koje su proveli zajedno i razmišljajući o budućnosti.

Ako odeš na neka mračna mesta, možeš li da mi obećaš kako se nećeš promeniti... nagore?

Smešeći se, prevrnuo je njenu vizitkatru po prstima, a zatim ju je vratio natrag u novčanik i ponovo navukao rukavice kako bi nastavio sa proučavanjem dokumenata i računara, hvatajući beleške o Grinveju i operaciji Gehena za M-a i Bila Tanera. Kulučio je ceo sat, a onda je zaključio da je kucnuo čas za pićence.

Protegao je utrnule udove.

Zatim je zastao i polako spustio ruke. Utom je osetio potres negde duboko u sebi. Osećaj mu je bio poznat. Javljao se povremeno u svetu špijunaže, taj ogromni pejzaž podteksta gde je vrlo malo stvari zaista onako kako izgleda. Veoma često, izvor takvog uznemirujućeg osećanja predstavlja sumnja da je osnovna pretpostavka bila pogrešna, možda katastrofalno pogrešna.

Zureći u beleške, začuo je sebe kako diše brzo, suvih usta. Puls mu se ubrzao.

Bond ponovo prelista na stotine dokumenata, a zatim zgrabi mobilni telefon i otposla Fili Meijdenstoun zahtev najvišeg prioriteta. Dok je čekao na njen odgovor, ustao je i počeo da šetka tamo-amo po skućenoj prostoriji, uma preplavljenog mislima koje su lebdele i nasrtale poput pomamnih galebova iznad Odaje nestajanja u Grinvejevom kompleksu.

Pošto je Fili odgovorila, uzeo je mobilni i pročitao poruku, a zatim polako utonuo u neudobnu stolicu.

Senka je pala preko njega. Podigao je pogled i ugledao Beku Džordan. Rekla je: „Džejmse, donela sam ti malo kafe. U pravoj šolji.“ Šolja je bila ukrašena nasmešenim licima fudbalera južnoafričkog nacionalnog tima.

Kada joj nije odgovorio i nije prihvatio šolju, Džordanova ju je spustila na sto. „Džejmse?“

Primetila je da mu se na licu vidi uzbuna koja je treštala u njemu. Nakon tri sekunde, progovorio je: „Mislim da sam pogrešio.“

Kako to misliš.“

„U vezi sa svim. U vezi sa Gehenom i Incidentom dvadeset.“

„Reci mi.“

Nagnuo se napred. „Originalna poruka koju smo presreli glasila je da je neko s nadimkom Noje umešan u današnji događaj koji će rezultirati smrću nekoliko hiljada ljudi.”

„Da.” Sela je pored njega. „Severan Hajt.”

Odmahnuo je glavom. Mahnuo je rukom prema kutijama s dokumentima iz Grinveja. „Ne, pregledao sam skoro svaki prokleti komadić papira i najveći deo mobilnih telefona i računara. Ni u jednom od njih se ne pominje Noje. A za vreme svih mojih sastanaka s Hajtom i Danom, to ime nijedanput nije pomenuto. Ako to jeste bio Hajtov nadimak, zašto se ne pojavi negde? Ta ideja mi je pala na pamet pa sam kontaktirao saradnicu u MI6. Ona se prilično dobro razume u računare. Znaš li šta su metapodaci?”

Džordanova odgovori: „Informacije ubačene u digitalne dokumente. Osudili smo jednog vladinog ministra za korupciju zahvaljujući njima.”

Klimnuo je glavom ka telefonu. „Moja koleginica je pregledala desetak referenci na internetu koje smo pronašli, a u kojima se pominje da je Hajtov nadimak Noje. Metapodaci u svakoj od njih pokazuju da su bile napisane i postavljene na internet u toku ove nedelje.”

„Baš kao što smo mi okačili na internet podatke o Džinu Teronu kako hsmo stvorili tvoj lažni identitet.”

„Tačno tako. Pravi Noje je to učinio kako bismo se usredsredili na Hajta. Što znači da Incident dvadeset i smrt nekoliko hiljada ljudi nije bombaški napad u Jorku. Gehena i Incident dvadeset predstavljaju dva potpuno različita plana. Nešto drugo će se desiti. I to uskoro - još večeras. Tako je pisalo u originalnoj imejl poruci. Ti ljudi, ko god oni bili, i dalje su u opasnosti.”

Uprkos uspehu u Grinveju, ponovo se vratio na pitanje od životne važnosti: ko je njegov neprijatelj i šta tačno namerava da uradi?

Dok ne odgovori na ta pitanja, neće moći da uobliči odgovor. Ipak, nekako je morao. Vreme je isticalo.

incident potvrđen za petak uveče, dvadesetog, procena potencijalnih žrtava u hiljadama...

„Džejmse?”

Fragmenti činjenica, sećanja i teorija kovitlali su mu se kroz urn jednom, kao što je to učinio u utrobi Grinvejevog Odeljenja za istraživanje i razvoj, počeo je da sklapa komadiće informacija koje je posedovao, pokušavajući ponovo da sastavi slagalicu Incidenta dvadeset. Ustao je i, ruku prekrštenih iza leđa, sagnuo napred dok je pregledao hartije i beleške koje su prekrivale površinu stola.

Džordanova je začutala.

Konačno je prošaptao: „Gregori Lamb.”

Namrštila se. „Šta s njim?”

Bond joj nije odmah odgovorio. Ponovo je seo na stolicu. „Potrebna mi je tvoja pomoć.”

„Naravno.”

„U čemu je problem, Džine? Rekao si da je hitno.”

Bili su sami u kancelariji Felisiti Viling, u njenoj dobrotvornoj organizaciji u centru Kejptauna, nedaleko od kluba u kojem su se upoznali na aukciji u sredu uveče. Bond je prekinuo sastanak desetak muškaraca i žena, humanitarnih aktivista ključnih za organizaciju i distribuciju hrane, i zatražio da se vidi nasamo s njom. Sada je zatvorio vrata kancelarije za sobom. „Nadam se da možeš da mi pomogneš. U Kejptaunu nema mnogo ljudi kojima mogu da verujem.”

„Svakako.” Seli su na otrcani divan. Odevena u crne farmerice i belu košulju, Felisiti se primakla bliže Bondu. Kolena su im se dodirnula. Delovala je još umornije nego juče. Prisetio se da je napustila njegovu hotelsku sobu pre zore.

„Kao prvo, moram nešto da ti priznam. I, znaš, to može uticati na naše planove za vikend u Franshuku - može uticati na mnoge planove.”

Mršteći se, klimnula je glavom.

„Moram da te zamolim da ovo što ću ti reći ne kažeš nikome živom.

„To je veoma važno.”

Prodorno ga je pogledala. „Naravno. Ali reci mi, molim te. Unosiš mi nervozu.”

„Nisam osoba za koju se predstavljam. S vremena na vreme, obavljam neke poslice za britansku vladu.”

Prošaptala je: „Ti si... špijun?”

Nasmejao se. „Ne, nisam ništa toliko grandiozno. Zvanično, moje radno mesto se zove analitičar bezbednosti i integriteta. Obično je dosadno koliko i zvuči.”

„Ali ti si jedan od dobrih momaka?”

„Moglo bi se tako reći.”

Felisiti je spustila glavu na njegovo rame. „Kad si mi rekao da radiš kao savetnik za bezbednost, u Africi to najčešće znači plaćenik. Rekao si da nisi, ali ja ti nisam poverovala.”

„Bio je to lažni identitet. Tada sam istraživao Severana Hajta.”

Olakšanje joj je preplavilo lice. „A ja sam te pitala da li bi mogao malde da se promeniš. A... sada si se potpuno promenio od osobe za kakvu sam te smatrala. Zaokret od stotinu osamdeset stepeni.”

Bond suvoparno reče: „Koliko često muškarac uradi tako nešto?”

Nasmešila se kratko. „To znači... Ne zoveš se Džin? I nisi iz Durvana?”

„Ne. Živim u Londonu.” Odbacivši lažni afrikanerski naglasak, Bond je ispružio ruku. „Zovem se Džejms. Drago mi je što smo se upoznali, gospođice Viling. Hoćete li sada da me izbacite napolje?”

Oklevala je svega sekundu-dve, a zatim ga zagrlila oko vrata smejući se. Zavalila se u naslon stolice. „Ali rekao si da ti je potrebna moja pomoć.”

„Ne bih te uplitao da postoji drugi način, ali ponestalo mi je vremena. Hiljade života su na kocki.”

„Gospode bože! Šta ja mogu da uradim?”

„Znaš li išta o Gregoriju Lambu?”

„Lambu?” Oštre vede joj se nabraše od razmišljanja. „Delovao mi je kao izuzetno imućna osoba pa sam mu se nekoliko puta približila tražeći donacije. Uvek je govorio da će nam nešto dati, ali to nikada nije učinio. On je prilično čudan čovek.” Nasmejala se. „Seljačina.”

„Moram da ti saopštim kako je on i nešto mnogo više od toga.”

„Čuli smo glasine da se nalazi na nečijem platnom spisku. Premda ne mogu ni da zamislim da ga bilo ko ozbiljno smatra špijunom.”

„Mislim da je to najobičnije glumatanje. On izigrava budalu kako bi umirio ljude u svojoj okolini i sprečio ih da posumnjaju kako se bavi nekim prilično žestokim poslovima. Bila si dole na dokovima proteklih nekoliko dana, zar ne?”

„Da, i to poprilično.”

Jesi li čula išta o velikom iznajmljenom brodu koji Lamb ukrcava večeras?”

„Jesam, ali ne znam nikakve detalje.”

Bond je ćutao nekoliko trenutaka. Zatim je upitao: „Jesi li ikada čula da Lamba neko oslovljava nadimkom Noje?”

Felisiti nekoliko sekundi razmisli o pitanju. „Ne mogu da budem sigurna, ali... čekaj, da, mislim da jesam. Neko je jedanput upotrebio taj nadimak. Zato što se stalno petlja s brodovima. Ali na šta si tačno mislio kada si rekao da su hiljade života na kocki?”

„Nisam baš sasvim siguran šta mu je na umu. Pretpostavljam da će upotrebiti teretni brod kako bi potopio britansku putničku krstaricu.”

„Bože blagi! Ali zašto bi učinio tako nešto, pobogu?”

„S obzirom na to kakav je Lamb, motiv mora da je novac. Unajmili su ga islamski ekstremisti, gospodari rata ili pirati. Uskoro ću znati više. Prisluškujemo mu telefon. Za sat vremena, sastaje se s nekim u napuštenom hotelu južno od grada, u gostionici po imenu Šesti apostol. Biću tamo kako bih saznao šta je naumio.”

Felisiti reče: „Ali... Džejmse, zašto moraš da ideš? Zašto ne pozoveš policiju i ne kažeš im da ga uhapsu?”

Oklevao je sa odgovorom. „Zaista ne mogu da upotrebim policiju za to.”

„Zbog tvog posla”, upitala ga je bezizražajnim glasom, „analitičara bezbednosti i integriteta?”

Zastao je. „Da.”

„Shvatam.” Felisiti Viling klimnu glavom. Potom se nagnula napred i poljubila ga u usta. „Kao odgovor na tvoje pitanje, šta god da radiš, Džejmse, šta god da nameravaš da uradiš, to neće ni najmanje uticati na naše planove za vikend u Franshuku. Niti na naše planove za bilo šta drugo, što se mene tiče.”

U maju, sunce u Kejptaunu zalazi oko pola šest po podne. Dok je Bond jurio ka jugu Viktorijinim putem, vidokrug je postao nadrealan i okupanim veličanstvenim zracima zalazećeg sunca. Potom se spustio sumrak, ispresecan trakama ljubičastih oblaka iznad nemirnog Atlantskog okeana.

Ostavio je za sobom hotel Tejbl mauntin i Lavlju glavu i vozio se paralelno s dostojanstvenim vrletnim liticama planinskog lanca Dvanaest apostola, koji mu se prostirao s leve strane, išaran travom, finbos šipražjem i protejama. Prkosni primorski borovi rasli su na nepristupačnim mestima na strmim liticama.

Pola sata nakon napuštanja kancelarije Felisiti Viling, spazio je skretanje za gostionicu Šesti apostol, s leve strane, prema istoku. Dva znaka ukazivala su na prilaz gostionici: na prvom je bilo ime mesta napisano izbledelom bojom, koja se ljuštila i otpadala, a ispod toga je stajao noviji i sjajniji znak, upozorenje o izvodenju građevinskih radova i zabrana pristupa nezaposlenim licima.

Bond je dovezao subaru do skretanja, isključio farove i nastavio polako niz dugački vijugavi drum; šljunak je škripao pod gumama. Prilazni put vodio je direktno prema imponantnoj litici Dvanaest apostola, koja se uzdizala trideset metara iznad građevine.

Pred njim se nalazila zapuštena gostionica kojoj je očajnički bila potrebna popravka, mada je Bond pretpostavljao da je nekada predstavljala odlično mesto za odmor i dovođenje ljubavnica iz Londona ili Hong Konga. Ruševna prizemna građevina nalazila se usred prostranih vrtova, sada zapuštenih i zaraslih u korov.

Bond se odvezao do zadnjeg dela i parkinga zagušenog trnjem. Sakrio je subaru u gustom žbunju i visokoj travi, izašao iz automobila i pogle-

dao prema zamračenoj kamp prikolici građevinskog preduzeća. Prešao je snopom svetlosti baterijske lampe preko nje. Nije bilo nikakvog znaka da unutra ima nekoga. Potom je, izvadiвши valter iz futrole, krenuo nečujno prema gostionici.

Prednja vrata nisu bila zaključana pa je ušao unutra, namirisavši plesan, nov beton i farbu. Na kraju predvorja, prednji sto nije imao pult. S desne strane je pronašao sobe za dnevni boravak i biblioteku, s leve prostranu trpezariju i sobu za odmor s francuskim prozorima okrenutim ka severu, kroz koje su se videli vrtovi i iznad njih planinski venac Dvanaest apostola, još vidljiv u sve mračnijem sumraku. Građevinski radnici su u toj prostoriji ostavili bušilice, testere i raznorazne druge alatke, sve odreda privezane lancima i zakatančene. Iza tog područja se nalazio prolaz ka kuhinji. Bond je zapazio prekidače za rasvetu, ali je namerno ostavio mesto u mraku.

Sićušna životinjska stopala trčkarala su ispod podnih dasaka i unutar zidova.

Bond je seo na kutiju za alat nekog građevinca u uglu trpezarije. Nije imao ništa drugo da radi osim da čeka da se neprijatelj pojavi.

Pomislio je na potpukovnika Bila Tanera, koji mu je nedugo pošto se Bond priključio GPR-u, rekao: „Slušaj, 007, najveći deo tvog posla će se sastojati od čekanja. Nadam se da si strpljiva osoba.”

Nije bio. Ali pošto je njegova misija zahtevala čekanje, čekao je.

Ranije nego što je očekivao, zrak svetlosti pogodio je zid, a on je ustao da baci pogled kroz jedan od prednjih prozora. Automobil se truckao prema gostionici, a zatim zaustavio u rastinju nadomak ulaznih vrata.

Neko je izašao iz vozila. Bondove oči se suziše. Bila je to Felisiti Viling. Držala se za stomak.

Vrativši pištolj u futrolu, Bond je projurio kroz ulazna vrata i potrčao prema njoj. „Felisiti!”

Zateturala se unapred i srušila na zemlju. „Džejmse, pomози mi! Ja sam... Pomози mi! Ranjena sam.”

Dok joj se približavao, ugledao je crvenu mrlju na prednjem delu njene košulje. Prsti su joj takođe bili krvavi. Pao je na kolena i uzeo je u naručje. „Šta se desilo?”

„Otišla... otišla sam da proverim pošiljku hrane na dokovima. Tamo je bio neki čovek”, zadahtala je. „Izvadio je pištolj i upucao me! Nije rekao ni reč, samo me je pogodio i pobegao. Uspela sam nekako da uđem u kola i dovezem se ovamo. Moraš da mi pomogneš!”

„Policija? Zašto nisi otišla u...”

„Taj čovek je bio policajac, Džejmse.”

„Videla sam mu značku na opasaču.“

Bond ju je podigao sa zemlje i odneo u trpezariju, a zatim nežno položio na prašnjave prostirke naslagane uza zid. „Pronaći ću zavoj“, promrmljao je. Potom je kivno rekao: „Sve ovo je moja greška! Trebalo je ranije da shvatim. Ti si meta Incidenta dvadeset. Lamb ne namerava da potopi putničku krstaricu; njegova meta su teretni brodovi s pošiljkama hrane. Neka od kompanija koje se bave naprednom poljoprivredom iz Amerike ili Evrope, o kojima si govorila, unajmila ga je da te ubije i uništi hranu. Mora da je potplatio nekoga iz policije da mu pomogne.“

„Nemoj dopustiti da umrem!“

„Bićeš dobro. Nabaviću neke zavoje i pozvaću Beku. Njoj možemo da verujemo.“

Pošao je prema kuhinji.

„Ne“, reče Felisiti. Glas joj je bio jezivo staložen i postojan.

Bond je stao i okrenuo se.

„Baci mobilni telefon, Džejmse.“

Zurio je u njene oštre zelene oči, usredsređene na njega poput očiju grabljivice. U šaci je držala njegov pištolj, valter PPS.

Mašio se za futrolu iz koje je Felisiti neopaženo izvadila oružje dok ju je unosio u zgradu.

„Baci telefon“, ponovila je. „Ne dodiruj ekran. Drži ga za ivice i baci ga u ćošak sobe.“

Učinio je kao što mu je naložila.

„Žao mi je“, kazala je. „Tako mi je žao.“

A Džejms Bond joj je verovao da joj je, u nekom veoma zabačenom kutku njenog srca, zaista žao.

„Šta je to?“, upita je Džejms, pokazavši rukom na njenu bluzu.

Bila je to krv, dabome. Prava krv. Njena. Felisiti je još osećala bol u nadlanici gde je zihernadlom probušila venu. Rana je prokrvarila dovoljno da natopi košulju i stvori uverljiv izgled rane od metka. Nije mu odgovorila. Ipak, 007 zapazi njenu natečenu šaku i sam zaključuje šta je u pitanju. „Nije bilo nikakvog policajca na dokovima.“

„Lagala sam, zar ne? Sedi na pod.“

Kada je Bond to učinio, Felisiti je povukla unazad zatvarač, što je izbacilo jedan metak, ali je proverila da li je drugi u cevi, spreman da opali. „Znam da si obučen da razoružavaš ljude. Ubijala sam i ranije i to nema nikakvog efekta na mene. Nije od suštinskog značaja da ostaneš u životu, što znači da će mi biti drago da te upucam ako mrdneš.“

Glas joj je, Međutim, skoro zadrhtao kada je izgovorila reč drago. Šta to nije u redu s tobom? - zapitala se besno. „Navuci ovo.“ Bacila mu je lisice u krilo.

Uhvatio ih je u letu. Ima dobre reflekse, primetila je. Povukla se unazad dva-tri koraka.

Felisiti je osetila prijatan miris s mesta gde ju je držao svega nekoliko trenutaka ranije. Od sapuna ili šampona iz hotela. On nije bio vrsta čoveka koji upotrebljava losion posle brijanja.

Ponovo se razgnevila. Proklet bio!

„Lisice“, ponovila je.

Nakratko je oklevao, a zatim ih je navukao na zglobove. „Dakle? Objasni.“

„Čvršće.“

Pritisnuo je mehanizam. Bila je zadovoljna.

„Za koga tačno radiš?“, upitala ga je.

„Za jednu organizaciju u Londonu. Moraćeš time da se zadovoljan.“

„Znači, ti saraduješ s Lambom?“

Felisiti se nasmejala. „S tom debelom, oznojenom budalom? Zbog čega god da dolazi ovamo, to nema nikakve veze s mojim večerašnjim projektom. Verovatno je u pitanju neki smešni poslovni poduhvat. Možda da kupi ovo mesto. Slagala sam kad sam ti rekla da sam čula kako ga neko oslovljava nadimkom Noje.“

„Šta ti onda radiš ovde?“

„Ovde sam zato što sam sigurna da si obavestio svoje šefove u Londonu kako je Lamb tvoj glavni osumnjičeni.“

Svetlucanje u Bondovim očima potvrdilo je njene reči.

„Kapetan Beka Džordan i njeni umereno sposobni potčinjeni sutra će ovde pronaći tragove borbe do smrti. Borbe između tebe i izdajnika koji je nameravao da raznese putničku krstaricu, Gregorija Lamba, i osobe s kojom je nameravao da se susretne na ovom mestu. Ti si ih pronašao i izbila je pucnjava. Svi ste pomrli. Biće neobjašnjivih detalja ali, u celini posmatrano, slučaj će otići dalje. Barem će otići dalje od mene.“

„Posle čega ćeš imati određene ruke da uradiš šta god da radiš. Međutim, ne razumem. Ko je, dođavola, Noje?“

„Nije u pitanju ko, Džejmse, već šta. N-O-J-E.“

Na njegovom zgodnom lieu videla je zbunjenost. Zatim mu je sinulo.

„Bože blagi... tvoja grupa se zove Medunarodna organizacija Jedinствена ekumena - MOJE. Na dobrotvornoj večeri za prikupljanje sredstava rekla si da ste nedavno proširila opseg njenog delovanja. Što

znači da se nekada zvala Nacionalna organizacija Jedinostvena ekumena - NOJE.

Klimnula je glavom.

Mršteći se, rekao je sebi u bradu: „U poruci koju smo presreli prošlog vikenda, reč noje je bila napisana malim slovima. Kao i čitav tekst poruke, uostalom. Naprosto sam pretpostavio da je to biblijsko ime ili nečiji nadimak.”

„Tada smo bili nemarni. Organizacija se ne zove tako već neko vreme ali to je bilo originalno ime i još ga ponekad upotrebljavamo.”

„Mi? Ko je poslao poruku?”

Nil Dan. On je moj saradnik, a ne Hajtov. Samo je trenutno na pozajmici.”

„Tvoj?”

„Već nekoliko godina radimo zajedno.”

„A kako ste stupili u vezu s Hajtom?”

Nil i ja saradujemo s priličnim brojem gospodara rata i diktatora u podsaharskoj Africi. Pre otprilike devet-deset meseci, Nil je preko nekih od njih saznao za Hajtov projekat Gehenu. Plan je zvučao prilično nategnuto, ali je ipak postojala prilično dobra šansa za povraćaj uloženog novca. Dala sam Danu deset miliona da stavi u zajedničku kasicu prasicu. Rekao je Hajtu da novac potiče od anonimnog biznismena. Uslov za dobijanje novca bio je da Dan lično saraduje s Hajtom kako bi nadgledao na šta se novac troši.”

„Da”, reče Bond, „Hajt je pomenuo i druge investitore. Dakle, on nije ništa znao o tebi?”

„Ama baš ništa. A kako se ispostavilo, Severan je bio oduševljen Danovom veštinom planiranja. Gehena ne bi ni izbliza stigla ovako daleko bez njegovog učešća.”

„Čovek koji misli na sve.”

„Da, bio je prilično ponosan što ga je Hajt opisivao tim rečima.”

Džejms reče: „Međutim, postojao je još jedan razlog zbog čega se Dan držao blizu Hajta, zar ne? On je predstavljao tvoj plan za bekstvo i moguće odvlačenje pažnje.”

Felisiti reče: „Da je neko postao sumnjičav, kao na primer ti, žrtvovali bismo Hajta. Iskoristili bismo ga kao žrtvenog jarca, tako da niko ne bi njuškao dalje. Zato je Dan ubedio Hajta da bi bombaški napad u Jorku trebalo da se izvrši danas.”

„Tek tako biste žrtvovali deset miliona dolara?”

„Dobro osiguranje je uvek skupo.”

„Uvek sam se pitao zbog čega je Hajt nastavio sa svojim planom nakon što sam se pojavio u Srbiji i Marču. Pažljivo sam prikrio tragove, ali me je ipak prihvatio znatno spremnije kao Džina Terona nego što bih ja to učinio da sam bio na njegovom mestu. To se desilo zato što mu je Dan iznova govorio kako mi se može verovati.“

Klimnula je glavom. „Severan je uvek slušao Nila Dana.“

„Znači, Dan je podmetnuo reference na internetu da je Hajtov nadimak Noje. I da je nekada sagradio brod u Bristolu.“

„Tako je.“ Njen gnev i razočaranje ponovo procvetaše. „Dodavola! Zašto nisi odustao kada je trebalo, nakon Hajtove smrti?“

Hladno ju je pogledao. „I šta bi se onda desilo? Sačekala bi da zaspim pored tebe... I prerezala mi grkljan?“

Brecnula se: „Nadala sam se da si osoba koja si tvrdio da jesi, najamnik iz Durbana. Zbog toga sam te sinoć pitala da li bi mogao da se promeniš - pružajući ti šansu da priznaš kako si odista plaćeni ubica. Mislila sam da će ovo između nas...“ Glas joj je utihnuo.

„Prerasti u nešto više?“ Usne mu se stisnuše. „Ako je ikakva uteha, i ja sam to isto pomislio.“

Ironično, pomisli Felisiti. Gorko ju je razočaralo to što se ispostavilo kako je on jedan od dobrih momaka. Mora da je i on podjednako razočaran time što je otkrio da ona uopšte nije ono što je mislio.

„Pa šta tačno radiš večeras? Šta je projekat koji smo zvali Incident dvadeset?“, upitao je meškoljeći se na podu. Lisice zazveckaše.

Držeći pištolj uperen u Bonda, odgovorila je: „Upoznat si sa svet-skim sukobom?“

„Aha; ponekad slušam BBC“, odgovorio je suvoparno.

„Kada sam radila kao bankar u Londonu, moji klijenti su pokatkad ulagali novac u kompanije na zaraćenim mestima širom sveta. Upoznala sam ta područja. Primetila sam da u svakoj zoni sukoba glad predstavlja kritičan faktor. Ljudi koji gladuju postanu očajni. Možeš ih navesti da urade šta god poželiš ako im obećaš hranu - da promene politička uverenja, da ratuju, ubijaju civile, svrgnu diktature ili demokratije. Bilo šta. Palo mi je na pamet kako glad može da se upotrebi kao oružje. Zato sam to i postala - trgovac oružjem, moglo bi se reći.“

„Ti si mešetar gladu.“

Lepo rečeno, pomisli Felisiti.

Hladno se smešeći, nastavila je da govori: „MOJE kontroliše trideset dva odsto ukupne količine pomoći u hrani koja pristiže u Južnu Afriku. Ubrzo ćemo isto činiti u raznoraznim južnoameričkim državicama, Indiji i jugoistočnoj Aziji. Ukoliko, recimo, neki gospodar rata u Central-

noafričkoj Republici želi da dode na vlast i plati mi koliko tražim, pobrinuću se da njegovi vojnici i ljudi koji ga podržavaju dobiju svu hranu koja im je potrebna, a da sledbenici njegovog protivnika ne dobiju ništa."

Bond iznenadeno trepnu. „Sudan. To se večeras dešava! Rat u Sudanu!"

„Tačno tako. Sarađivala sam s režimom u Kartumu. Predsednik ne želi da se Istočna alijansa otcepi i osnuje sekularnu državu. Režim na istoku planira da učvrsti veze sa Ujedinjenim Kraljevstvom i u tu svrhu namerava da naftu prodaje Velikoj Britaniji, a ne Kini. Ali režim u Kartumu nije dovoljno snažan da bez tuđe pomoći potčini istok zemlje. Zato me plaćaju da dostavljam hranu u Eritreju, Ugandu i Etiopiju. Vojske tih država će izvršiti invaziju na istočni deo Sudana istovremeno s režimskim snagama. Istočna alijansa neće imati nikakvu šansu."

„Dakle, hiljade smrti koje se spominju u poruci koju smo presreli, to je procenjeni broj žrtava večerašnje invazije."

„Tako je. Morala sam da garantujem izvesne gubitke u ljudstvu vojske Istočne alijanse. Ukoliko broj mrtvih premaši dve hiljade, dobiću bonus."

„A udar na britanske interese? To što će nafta otići u Peking, a ne nama?"

Klimnula je glavom. „Kinezi su pomogli režimu u Kartumu da plati moje usluge."

„Kada počinje rat?"

„Za otprilike sat i po. Čim avioni s hranom uzlete, a brodovi sa nađu u međunarodnim vodama, započinje invazija na istočni Sudan." Felisiti baci pogled na svoj ručni sat marke bom i bersije skromnog izgleda. Pretpostavila je da će Gregori Lamb uskoro stići ovamo. „A sad moram da izmešetarim nešto drugo: tvoju saradnju."

Nasmejao se hladno.

„Ukoliko ne budeš saradivao, tvoja prijateljica Beka Džordan će umreti. Vrlo jednostavno. Imam mnogo prijatelja širom Afrike koji su prilično vešti u ubijanju i srećni da upotrebe svoje talente."

Bilo joj je drago kada je videla koliko ga to uznemirava. Felisiti Viling je uvek uživala da ljudima pronalazi slabe tačke.

„Šta želiš od mene?", upita je.

„Da pošalješ poruku svojim pretpostavljenima u Londonu kako imaš potvrdu da Gregori Lamb stoji iza pokušaja bombaškog napada na putničku krstaricu. Uspeo si da osujetiš zaveru i uskoro ćeš se sastati s njim."

„Znaš da to ne mogu da uradim."

„Pregovaramo o životu tvoje prijateljice. Hajde, Džejmse, budi pravi pravcati heroj. Ionako ćeš umreti.“

Pogledao ju je direktno u oči i rekao: „Zaista sam mislio da će između nas dvoje prerasti u nešto više.“

Žmarci prodoše niz kičmu Felisiti Viling.

Potom Bondov pogled postade tvrd kao kamen. Viknuo je: „Hajde reci da li to je dovoljno. Moramo brzo da reagujemo.“

Namrštila se. S kim to govori?

Dodao je: „Pokušajte da joj ne naudite... ako možete.“

„Oh, Hriste, ne“, prošapta Felisiti.

Plima svetlosti sa sijalica na tavanici preplavi prostoriju. Kada je potrčala prema zvuku dobovanja stopala po podu, neko joj istrgnu Bondov valter iz ruke. Dve osobe je oboriše na stomak, a zatim je jedna klekla na donji deo njenih leđa i stručno joj vezala ruke lisicama iza leđa.

Felisiti začu oštar ženski glas: „U saglasnosti s Članom 35 Ustava Južne Afrike iz 1996. godine, imate pravo da ćutite i da znate da sve što kažete licima koja vas hapse može biti upotrebljeno kao dokaz protiv vas na sudu.“

„Ne!“, prodahta Felisiti Viling, li ca pretvorenog u masku neverice. Potom je gnevno ponovila reč, bezmalo vrišteći.

Džejms Bond pogleda nacLole na sitnu ženu koja je sedela na podu otprilike na istom mestu gde se on nalazio do pre nekoliko trenutaka. Povikala je: „Znao si! Kučkin sine, znao si! Nijednog trenutka nisi sumnjao u Lamba!“

„Lagao sam, zar ne?“ reče joj hladno Bond ponovivši njene reči.

Beka Džordan je takođe bezizražajno zurila nadole, procenjujući svoju zarobljenicu.

Bond je trljao zglobove s kojih su mu uklonili lisice. Gregori Lamb je stajao nedaleko odatle i razgovarao mobilnim telefonom. Lamb i Džordanova stigli su pre Bonda kako bi postavili mikrofone u gostionicu i prisluškiivali razgovor za slučaj da Felisiti proguta mamac. Sakrili su se u radničku kamp prikolicu; bljesak svetlosti Bondove baterijske lampe bio je signal da su neprimetni i stavio im do znanja da ulazi unutra. Nije želeo a upotrebi radio-predajnik.

Bekin mobilni telefon zazvoni i ona se javi. Slušala je neko vreme, Zapisivala informacije u beležnicu, a zatim rekla: „Moji potčinjeni su izvršili raciju na organizaciju gospođice Viling. Imamo lokacije sletanja aviona i putanje svih teretnih brodova koji prevoze hranu.“ Gregori Lamb je pregledao njene beleške i preneo informacije osobi s kojom je razgovarao. Iako nije ulivao poverenje kao obaveštajni agent,

Lmb je očigledno uistinu posedovao kontakte i trenutno ih je obilato koristio.

„Ne možete ovo da uradite!“, zakuka Felisiti. „Ne shvatate!“

Bond i Džordanova su je ignorisali dok su gledali u Lamba, koji je napokon je prekinuo vezu. „Nadomak obale je ukotvljen američki nosač aviona. Lansirali su lovce da presretnu avione s hranom. Kraljevsko vazduhoplovstvo i južnoafrički borbeni helikopteri su na putu da zaustave brodove.“

Bond se zahvalio krupnom, oznojenom čoveku na trudu. Nikad nije posumnjao u Lamba, čije je čudno ponašanje bilo prouzrokovano činjenicom da je, u suštini, bio velika kukavica. Rekao im je da je nestao usred akcije u Grinvejevom kompleksu kako bi se sakrio u žbunju, iako nije otvoreno priznao da je on lično pucao u vlastiti rukav. Međutim Bond je mislio da Lamb predstavlja savršen mamac za osobu na koju je posumnjao - Felisiti Viling.

Beka Džordan se takođe javila na telefon. „Pojačanje će malčice kasniti - saobraćajna nesreća na Viktorijinom putu. Ali Kvalene kaže kako bi trebalo da stignu ovamo u narednih pola sata.“

Bond ponovo pogleda u Felisiti. Čak i sada, dok je sedela na prljavom podu oronulog gradilišta, zračila je prkosom, kao razjarena lavica u kavezu.

„Kako... Kako si znao?“, upitala ga je.

Čuli su umirujuće ali moćno udaranje talasa Atlantskog okeana u priobalno stenje, kreštanje ptica i udaljeno treštanje automobilske sirene. Ovo mesto nije bilo daleko od centra Kejptauna, ali činilo se kako se grad nalazi čitav univerzum dalje.

„Tušta i tma stvari su me naterale da se zapitam“, reče joj Bond. „Prva je bio Dan. Otkud tajanstveni transfer novca na njegov bankovni račun juče, pre Gehene? To je sugerisalo da Dan ima drugog partnera. Kao i poruka koju smo presreli, u kojoj se spominje da ako Hajt ispadne iz priče, postoje i drugi partneri koji mogu da nastave s projektom. Kome je to bilo poslato? Jedno objašnjenje jeste da je u pitanju neko potpuno nezavisan od Gehene.“

„Onda sam se setio kako je Dan putovao u Indiju, Indoneziju i na Karibe. Na dobrotvornoj večeri si rekla da je tvoja organizacija otvorila kancelarije u Mumbaju, Džakarti i na Haitiju. Neobična podudarnost. I ti i Dan ste imali veze u Londonu i Kejptaunu, a oboje ste boravili u Južnoj Africi pre nego što je Dan ovde otvorio Grinvejeve kancelarije.“

Doduše, vezu između Noja i tvog Nacionalne organizacije Jedinostvena ekumena, lično sam otkrio", nastavi da govori Bond. Dok je boravio u policijskoj stanici, zatekao je sebe kako zuri u njenu vizitkartu: MOJE. odjednom je shvatio kako se te dve reči razlikuju samo u jednom slovu. proverio sam izveštaje o kompaniji u Pretoriji i saznao prvobitan naziv. Zato sam, kada si mi kazala da si čula kako neko upotrebljava za Lamba nadimak Noje, znao da lažeš. To je potvrdilo tvoju krivicu. No, i dalje nam je bilo potrebno da te obmanemo da nam kažeš sve što znaš i šta je zapravo Incident dvadeset." Odmerio ju je ledenim pogledom. Nisam imao vremena za agresivno ispitivanje."

Namera... reakcija.

Ne znajući cilj Felisitinog plana, ova varka je predstavljala najbolji odgovor koji je mogao da smisli.

Felisiti se naslonila leđima na zid. Njen pokret je propratio letimičan pogled kroz prozor.

Nekoliko pomisli najednom se slilo u Bondov um: promena izraza u njenim očima: saobraćajna nesreća koja je blokirala Viktorijin put, Danov talenat za planiranje i automobilska sirena koja se oglasila otprilike tri minuta ranije. Bio je to signal, naravno, a Felisiti je odbrojavala u sebi otkako se sirena začula u daljini.

„Lezite dole!“, povika Bond i baci se na Beku Džordan. Njih dvoje i Lamb se stropoštaše na pod kada meci proleteše kroz prozor, ispunivši prostoriju krhotinama kao novogodišnjim konfetama.

Bond, Lamb i Džordanova poskakaše u zaklon najbolje što su mogli, što nije bilo lako budući da je čitav severni zid prostorije bio izložen. Testere i ostatak građevinske opreme pružali su im kakvu-takvu zaštitu, ali su i dalje bili ranjivi zato što su svetiljke snajperisti davale savršen pregled prostorije.

Felisiti se šćućurila na podu.

„Koliko ljudi Dan ima sa sobom?“ upita je oštrim glasom Bond.

Nije mu odgovorila.

Nanišanio je u pod nadomak njene noge i ispalio zaglušujući hitac koji joj je poslao cepke drveta u lice i grudi. Vrisnula je. „Za sada je sam“, prošaptala je, „ali mu neki ljudi dolaze u pomoć. Slušaj, zašto me jednostavno ne pustiš i...“

„Umukni!“

Dakle, pomisli Bond, Dan je upotrebio deo novca da potkupi bezbednosne snage u Mozambiku da lažu kako su ga primetili u zemlji, a u stvari je ostao u Južnoj Africi da pruži podršku Felisiti. I da unajmi

plaćenike koji će ih oboje bezbedno izvesti iz zemlje ako se ukaže potreba za tim.

Bond se osvrnuo unaokolo po prostoriji i obližnjem predvorju. Jednostavno nije bilo nikakvog načina da se sklone u zaklon. Ciljajući pažljivo, porazbijao je radne reflektore, ali su svetiljke na tavanici i dalje sijale budući da su bile isuviše brojne da bi ih sve ugasio. Davale su Danu savršen pogled na unutrašnjost. Bond je ustao, ali je odmah bio nagrađen s dva hica. Napolju nije video nikakvu metu. Na nebu je blistao mesec, ali je odsjaj mesečine u unutrašnjosti prostorije baca spoljašnjost u mrkli mrak. Znao je da Dan puca s nekog visokog položaja na latici Apostola. Ipak, Irac je mogao da bude bilo gde.

Prošlo je nekoliko trenutaka, a zatim je još metaka uletelo u sobu i pogodilo džakove s gipsom. Podigla se prašina, a Bond i Džordanova se zakašljaše. Bond zapazi kako je ugao tih hitaca bio drugačiji; Dan se približavao položaju s kojeg je mogao da ih skida kao glinene golubove.

„Svetiljke“, doviknu Lamb. „Moramo nekako da ih isključimo.“

Međutim, prekidač se nalazio u prolazu ka kuhinji, a da bi stigli do njega, neko od njih bi morao da protrči pored niza staklenih vrata i prozora, predstavljajući pri tome savršenumetu za Dana.

Bond je pokušao, ali se nalazio u najranjivijem položaju - čim je ustao, meci zasušu stub i alatke pored njega. Bacio se natrag na pod.

„Ja ću krenuti“, reče Beka Džordan Bond uvide kako Džordanova procenjuje razdaljinu do prekidača. „Ja sam najbliža. Mislim da mogu to da učinim. Jesam li ti nekada rekla, Džejnise, da sam bila odličan igrač ragbija na univerzitetu? Bila sam veo mabrza.“

„Ne“, reče odlučno Bond. „To je samoubistvo. Sačekaćemo pojačanje.“

„Neće stići ovamo na vreme. Dan će za nekoliko minuta biti u položaju da nas sve pobije. Džejmse, ragbi je predivna igra. Jesi li ga nekada igrao?“ Nasmejala se. „Ne, naravno da nisi. Ne mogu da te zamislim kao deo nekog tima.“

Osmeh na njegovom licu odgovarao je njenom.

„U boljem si položaju da me pokrivaš“, reče Bond. „Taj tvoj veliki kolt će ga naterati da se usere od straha. Krećem na tri. Jedan... dva...“

Najednom, Lamb zavika: „O, ma dajte više!“

Bond pogleda ka Lambu koji nastavi da govori: „Te scene odbrojavanja u filmovima su tako grozni klišeji. Koještarije. U stvarnom životu niko nikad ne odbrojava. Naprosto ustaneš i kreneš!“

Rečeno - učinjeno. Lamb je skočio na noge i zatrupkao prema prekidaču za svetlo. Bond i Džordanova nanišaniše u tminu i opališe nekoliko metaka, pokrivajući ga. Nisu imali blage veze gde se Dan tačno

nalazi i bilo je malo verovatno da su njihovi meci prošli iole blizu njega, ali bez obzira na to jesu li ili nisu, njihovi hici nisu odvratili Irca od toga da ispali pun rafal u trenutku kada se Lamb našao na svega tri metra od prekidača. Kuršumi razbiše staklo prozora pored njega i pronađoše svoju metu. Mlaz agentove krvi isprska zid i pod, on se zatetura sruši na pod i ostade nepomično da leži.

„Ne!“, povika Džordanova. „O, ne!“

Mora da je žrtva pružila Danu izvesno samopouzdanje zato što su njegovi naredni hici pogodili još bliže meti. Bond je naposljetku morao da napusti položaj. Otpuzao je natrag do mesta gde je Džordanova čučala iza cirkulara, čiju je testeru ulubio udarac Danovog hica.

Bond i policajka se sada pribiše jedno drugom. Crni otvori prozora su ih prodorno posmatrali. Nisu imali kuda da pobegnu. Metak prozvižda iznad Bondove glave - probio je zvučnu barijeru svega nekoliko centimetara od njegovog uveta.

Osetio je, mada nije mogao da vidi, kako se Dan približava položaju s kojeg će ih pobiti.

Felisiti reče: „Mogu ovo da sprečim. Samo me pusti. Pozvaću ga. Daj mi telefon.“

Odblesak iz cevi, a Bond gurnu Bekinu glavu dole kada je zid pored njih eksplodirao. Metak je zamrsio pramen njene kose pored uveta. Džordanova je prodahtala i pribila se bliže Bondu; drhtala je. Miris spaljene kose raširi se u vazduhu oko njih.

Felisiti reče: „Niko neće znati da ste me pustili da pobegnem. Daj mi telefon. Pozvaću Dana.“

„Ma, tronjaj se u tri lepe, kučko!“, začuo se glas s druge strane prostorije kada se Lamb, držeći se za okrvavljene grudi, uskobeljao na noge i pojurio ka udaljenom zidu. Tresnuo je rukom po prekidaču za svetlo i ponovo stropoštao na pod. Gostionica je utonula u mrkli mrak.

Bond je istog trena skočio na noge i šutom razvalio bočna vrata. Izleteo je u žbunje i krenuo u poteru za svojom lovinom.

Pomislio je: Ostala su mi četiri metka u pištolju i još jedan okvir s rezervnom municijom.

Bond je munjevito trčao kroz šipražje koje je vodilo u podnožje strme litice grebena Dvanaest apostola. Trčao je cikcak dok je Dan pucao prema njemu. Mesec na nebu nije bio pun, ali je noć bila dovoljno svetla za gadanje; opet, nijedan hitac nije pogodio tlo bliže od tri-četiri koraka od njega.

Irac je napokon prestao da nišani Bonda - mora da je pretpostavio da ga je pogodio ili da je britanski agent pobegao da pronađe pomoć.

Njegov cilj, naravno, nije bio da po svaku cenu pobije prisutne, već jednostavno da ih drži prikovane za mesto sve dok njegovi saradnici ne stignu. Za koliko će se to desiti?

Bond se priljubio uz veliku stenu. Noćni vazduh bio je studen, a duvao je i vetar. Dan bi trebalo da se nalazi otprilike tridesetak metara iznad njega. Irčevo snajpersko gnezdo bilo je kamena izbočina sa savršenim pogledom na gostionicu i stazu ka njoj... kao i na samog Bonda, samo da se Dan jednostavno nagnuo preko ivice i pogledao naniže.

Potom se snažna baterijska lampa uključila na stenama iznad Bondove glave. Okrenuo se ka mestu prema kojem je Irac uperio snop svetlosti. S pučine je prema obali grabio brodić. Najamnici, naravno.

Zapitao se koliko plaćenika ima na palubi i čime su naoružani. Plovilo će stići za desetak minuta, a on i Beka Džordan biće nadjačani - Dan se sasvim izvesno pobrinuo da Viktorijin put ostane neprohodan duže od tih desetak minuta. Ipak je izvadio mobilni telefon i poslao poruku Kvalenu Nkosiju o predstojećem napadu na plaži. Zatim je podigao pogled ka litici.

Samo dva prilaza vodila su nagore ka Danu. S Bondove desne strane, prema jugu, postojala je serija strmih ali glatkih stepenica usečenih u kamen - uzana planinarska staza - koje su vodile od zadnjeg dela gostionice Šesti apostol do izbočine na kojoj je ležao Dan. Međutim, ako bi krenuo tim putem, bio bi potpuno izložen Danovoj paljbi najvećim delom staze budući da nije bilo nikakvog zaklona.

Drugu opciju predstavljao je direktan napad na zamak: popeti se pravo uz krševitu ali strmu liticu, visoku trideset metara. Proučio je ovaj drugi put.

Četiri godine, maltene tačno u dan, nakon što su mu roditelji umrli, petnaestogodišnji Džejms Bond odlučio je kako mu je dosta košmarnih snova i strahova koji su pokazivali svoje ružno lice svaki put kada bi pogledao planine ili grebene - pa čak i impresivne i pitome temelje Hofburškog zamka kad bi zastao na parkingu Kasl Terasa. Razgovarao je sa instruktorom o prijemu u planinarski klub Fetesovog koledža, čiji su članovi redovno putovali u škotski Hajlend kako bi vežbali.

Bile su mu potrebne pune dve nedelje, ali je strah iščeznuo pa je repertoaru aktivnosti u prirodi dodao i slobodno penjanje. Vratio je valter natrag u futrolu i pogledao nagore, ponovivši u sebi osnovna pravila: koristi samo snagu dovoljnu za siguran oslonac, ne upotrebljavaj noge kao oslonac za telo, a rukama održavaj ravnotežu, premeštaj težinu; drži telo priljubljeno uz liticu; koristi inerciju da dosegneš najviše tačke oslonca.

I tako je Bond - bez bezbednosnih konopaca, rukavica, krede, samo s kožnim cipelama, prilično modernoj, ali u potpunosti nepodesnoj obući za pentranje po vlažnoj litici kao što je ova - započeo vratolomni uspon

Nil Dan je silazio niz liticu grebena Dvanaest apostola planinarskom stazom koja je vodila ka gostionici. S beretom nagotovs, obazrivo se držao van pogleda čoveka koji se tako lukavo pretvarao da je Džin Teron - čoveka za kog mu je Felisiti pre sat vremena rekla da je britanski tajni agent Džejms.

Premda ga više nije mogao videti, Dan je pre nekoliko minuta primetio kako se čovek penje uz stenovitu liticu. Džejms je progutao mamac i sada je napadao utvrđenje, a Dan se, takoreći, iskrao na stražnja vrata i pažljivo spuštao niz planinarsku stazicu. Za pet minuta će stići do gostionice dok će britanski agent biti u potpunosti zauzet na litici.

Sve je teklo po planu... pa, prema revidiranom planu.

Sada nije bilo druge nego pobeći iz zemlje, brzinom munje i zauvek. Mada ne sam, naravno. Otići će u društvu osobe kojoj se divio najviše na svetu, osobe koju je voleo, osobe koja je predstavljala motor svih njegovih fantazija.

Sa svojim šefom Felisiti Viling.

Ovo je Nil. Onje briljantan. On je moj glavni planer...

Felisiti ga je tim rečima opisala nekoliko godina ranije. Lice mu se zajapurilo od zadovoljstva kada je čuo njene reči i sada ih je čuvao u sećanju, poput uvojka njene kose, baš kao što je čuvao sećanje na njihov prvi zajednički posao, kada je još radila kao investicioni bankar u Sitiju i unajmila ga da izvrši inspekciju nekog gradilišta za čiju finalizaciju je njen klijent pozajmljivao novae. Dan je odbio traljavo odrađen posao, i na taj način uštedevši milione dolara Felisiti i njenom klijentu. Odvela ga je na večeru, a on je popio previše vina i počeo da brblja o tome kako etika i moral nemaju šta da traže u ratu ili poslu ili, dovraga, u bilo čemu drugom. Prelepa žena se složila s njegovim rečima. Gospode bože, pomislio je, evo nekoga koga nije briga što mi stopala idu u različitim pravcima, što sam napravljen od rezervnih delova, što ne umem da ispričam vic niti da budem šarmantan čak i po cenu da mi život od toga zavisi.

Felisiti je bila Danov savršen parnjak u otudenosti od ljudskog roda. Njena strast ka novcu bila je identična njegovoj ka stvaranju efikasnih mašina.

Završili su u njenom raskošnom stanu u Najtsbridžu, gde su vodili ljubav. Bila je to, bez ikakve sumnje, najbolja noć u njegovom životu.

Počeli su znatno češće da saraduju, prebacivši se na poslice koji su bili, da se tako kaže, malčice profitabilniji i kudikamo nezakonitiji od uzimanja postotka prilikom odobravanja revolving građevinskih kredita.

Poslovi su s vremenom postali smeliji, mračniji i unosniji, ali se druga stvar - veza između njih dvoje... pa, to se izmenilo... baš kao što je Dan sve vreme i pretpostavljao da će se desiti. Konačno mu je priznala da ne razmišlja o njemu na taj način. Noć koju su proveli zajedno, da, bila je čudesna, i ona se nalazi u ogromnom iskušenju, ali se brine da će to upropastiti njihovu zapanjujuću intelektualnu - ne duhovnu - vezu. Osim toga, već je bila povredena i ranije, i to veoma teško. Ona je ptica sa slomljenim krilom koje se nikada nije uistinu zacelilo. Možemo li jednostavno da ostanemo poslovni partneri i prijatelji, oh, molim te? Mogao bi da budeš moj glavni planer...

Njena priča je zvučala malčice šuplje, ali je Dan izabrao da joj veruje, baš kao što i radi osoba kada joj ljubavnik isprede priču bezbolniju od surove istine.

No, njihov zajednički posao je procvetao - pronevera ovde, ucena tamo - a Dan je strpljivo čekao jer je verovao da će Felisiti promeniti mišljenje. Pravio se da je i on, kao i ona, preboleo romansu. Uspeo je da zadrži svoju opsesiju zakopanu, skrivenu i eksplozivnu poput nagazne mine VS-50.

Sada se, Međutim, sve promenilo. Uskoro će ponovo biti zajedno.

Nil Dan je duboko u duši verovao u to.

Ponovo će zadobiti njenu ljubav tako što će je spasti. Iako to izgleda nemoguće, spasiće je. Odvešće je u bezbednost na Madagaskar, gde je već osnovao enklavu u kojoj će njih dvoje živeti veoma lagodno.

Dok se približavao gostionici, Dan se prisetio kako je Džejms privukao Hajtovu pažnju komentaram o Isandlvani - masakru Zulu ratnika nad britanskim vojnicima 1879. godine. Sada je razmišljao o drugoj bici koja se odigrala tog dana u januaru, onoj kod Rorkovog prelaza. Tamo je četiri hiljade Zulu ratnika napalo malu misionarsku ispostavu s bolnicom, koju je branilo oko sto trideset britanskih vojnika. Ma koliko to izgledalo nemoguće, Britanci su se uspešno odbranili, pretrpevši pritom minimalne gubitke.

Međutim, Nilu Danu je u vezi s torn bitkom najupečatljiviji bio komandant britanske vojske, poručnik Džon Čard. Čard je bio član korpusa Kraljevskih inženjera - vojni inženjer, poput Dana. Čard je osmislio plan odbrane protiv brojčano nadmoćnih neprijateljskih snaga i briljantno ga sproveo u delo. Zaslužio je Viktorijin krst. Nil Dan će uskoro dobiti vlastito odlikovanje - srce Felisiti Viling.

Krećući se polako kroz jesenje večere, stigao je do gostionice držeći se van vidokruga britanskog špijuna na litici.

Razmotrio je svoj plan. Znao je da je debeli agent mrtav ili na izdisaju. Setio se šta je video u trpezariji kroz teleskopski nišan snajperske puške pre nego što je čovek, razdražujuće, isključio rasvetu. Činilo se da u gostionici nema nikoga drugog osim žene iz južnoafričke policije. Mogao je bez po muke da je savlada - zavrljačice nešto kroz prozor kako bi joj odvuкао pažnju, a zatim će je ubiti i izvesti Felisiti napolje.

Njih dvoje će zatim otrčati do plaže gde će ih sačekati najamnici, koji će ih potom odvesti do helikoptera pa u slobodu na Madagaskar.

Zajedno...

Nečujno je prišao prozoru gostionice Šesti apostol. Oprezno provirivši unutra, Dan je ugledao britanskog agenta kog je upucao kako leži na podu. Oči su mu bile otvorene, staklasto zureći u smrti.

Felisiti je s rukama vezanim iza leđa sedela na podu nedaleko odatle i teško disala.

Dana je potresao prizor lošeg tretmana njegove voljene. Razgnevio se. Ovog puta bes nije nestao. Potom je čuo kako policajka u kuhinji poziva nekog radio-aparatom i raspituje se za pojačanje. „Pa, koliko će im još trebati da dođu ovamo?“ viknula je.

Verovatno poprilično, pomisli Dan. Njegovi saradnici su prevrnuli veliki kamion na ulici i zapalili ga. Viktorijin put bio je potpuno blokiran.

Dan se odšunjao iza stražnjeg dela gostionice do parkirališta zakrčenog korovom i đubretom i prišao kuhinjskim vratima. S pištoljem na gotovs, bešumno ih je otvorio. Čuo je larmu preko radio-prijemnika i muški glas koji govori nešto o vatrogasnim kolima.

Odlično, pomisli. Policajka je bila usredsređena na razgovor. Prišunjaće joj se otpozadi.

Zakoračio je dublje u zgradu i krenuo uzanim hodnikom prema kuhinji. Mogao bi da...

Međutim, kuhinja je bila prazna. Na kuhinjskom pultu stajao je radio-aparat, a glas isprekidan krčanjem statičkog šuma nastavljao je da brblja bez kraja i konca. Shvatio je da sluša nasumične izveštaje centralne dispečerske službe južnoafričke policije o požarima, krađama i žalbama gradana na prekomernu buku.

Radio-aparat je bio podešen tako da hvata izveštaje dispečerske službe, a ne na komunikaciju.

Zašto li je to učinila?

Ovo nije mogla da bude lukavo osmišljena zamka kako bi ga namamili unutra. Džejms nikako nije mogao da zna da je Dan napustio snaj-

persko gnezdo i sišao u gostionicu. Prišao je prozoru i pogledao nagore ka stenovitoj litici, ka mestu gde je pre nekoliko minuta ugledao čoveka kako se polako penje.

Srce mu je poskočilo u grudima. Ne... nejasna prilika nalazila se na istom mestu na kojem je bila i desetak minuta ranije. Dan najednom shvati da ono što je video ranije na litici uopšte nije bio britanski špijun, već možda samo njegova jakna prebačena preko stene: lepršala je na povetarcu.

Ne, ne...

U tom muški glas s glatkim britanskim naglaskom reče: „Baci oružje. Ne okreći se ili ću pucati.”

Danova ramena se oklembesiše. Nastavio je da zuri kroz prozor ka grebenu Dvanaest apostola. Kratko se nasmejao. „Logika je nalagala da ćeš se popeti ka snajperskom gnezdu. Bio sam toliko siguran u to.”

Špijun je odgovorio: „A meni je logika nalagala da ćeš blefirati i sići ovamo. Naprosto sam se popeo dovoljno visoko da okačim jaknu za slučaj da pogledaš.”

Dan se osvrnu preko ramena. Južnoafrička policajka stajala je pored britanskog špijuna. Oboje su bili naoružani. Dan je ugledao čovekove ledene oči. Žena je izgledala podjednako odlučno. Kroz dovratka, u predvorju, video je Felisiti Viling, njegovu šeficu, njegovu ljubav, koja se naprezala da baci pogled u kuhinju. Felisiti pozva: „Šta se tamo dešava? Neka mi neko odgovori!”

Moj glavni planer...

Britanski tajni agent mu zapovedi oštrim glasom: „Neću ti reći drugi put. Za pet sekundi ću te upucati u ruke.”

Nil Dan nije imao nikakav plan za ovakvu situaciju. Po prvi put u životu, izneverila ga je neosporna logika inženjerstva i mehanike. Iznenada je bio zabavljen, pomislivši kako će ovo možda biti prva u potpunosti iracionalna odluka koju je ikada doneo u životu. No, da li je to značilo da neće uspeti?

Vera ponekad pomera planine, rekli su mu.

Odbacio se dugačkim nogama u stranu i spustio u čučanj, istovremeno se okrećući na peti i nišaneći u policajku.

Razbijajud noćnu tišinu, dva pištolja su jednoglasno zapevala, sličnih glasova ali različitih tonaliteta, niska i visoka harmonija.

Pristizala su vozila hitne pomoći i policije. Helikopter Specijalnih jedinica lebdeo je iznad brodića s plaćenicima koji su došli da pokupe Dana i Felisiti. Blistavi reflektor helikoptera bio je uperen nadole, baš kao i cevi

dva mitraljeza kalibra 20 milimetara. Jedan kratak rafal iznad pramca bio je dovoljan da natera najamnike da se predaju.

Neobeleženi policijski automobil se uz škripanje guma i oblak prašine zaustavio direktno ispred gostionice. Kvalene Nkosi iskoči napolje i klimnu Bondu. Ostali policajci mu se pridružiše. Bond je pojedine među njima prepoznao iz racije u Grinveju, koju su sproveli ranije u toku dana.

Beka Džordan je pomogla Felisiti Viling da ustane na noge. Vilingova je upitala: „Da li je Dan mrtav?”

Bio je. Bond i Džordanova su istovremeno opalili pre nego što je cev njegove berete mogla da se podigne u opasan položaj. Umro je delić sekunde kasnije, plavih očiju bezizražajnih u smrti kao što su to bile i za života, premda je njegov poslednji pogled bio usmeren prema prostoriji u kojoj je sedela Felisiti, a ne ka paru koji ga je upucao.

„Jeste”, odgovorila je Džordanova. „Žao mi je.” Izgovorila je ove reči saosećajno, odgledno pretpostavivši da je između Vilingove i Dana postojala i lična veza.

„Tebi je žao”, odgovori joj cinično Felisiti. „Šta mi sad вреди mrtav?”

Bond je shvatio da Felisiti ne tuguje zbog smrti partnera, već gubitka uloga za cenjkanje.

Felisiti Vilful - Neumoljiva...

„Slušaj me. Nemaš pojma protiv čega se boriš”, promrmljala je Džordanovoj. „Ja sam kraljica humanitarnih programa pomoći u hrani. Ja sam osoba koja spasava izgladnele bebe. Možeš komotno već sada da vratiš policijsku značku ako pokušaš da me uhapsiš. A ukoliko te to ne impresionira, ne zaboravi na moje poslovne partnere. Neki veoma opasni ljudi su danas zbog tebe izgubili milione i milione dolara. Dakle, ovo je moja ponuda. Zatvoriću svoju organizaciju u Južnoj Africi. Premestiću se na neko drugo mesto. A ti ćeš biti bezbedna. To ti garantujem.”

„A ako ne pristaneš, nećeš poživeti ni mesec dana. Niti će tvoja porodica. Nemoj misliti da ćeš me baciti u neki tajni zatvor. Ako bude postojao i najmanji nagoveštaj da južnoafrička policija tretira osumnjičenog na protivzakonit način, štampa i sudovi će te razapeti na krst.”

„Nećeš biti uhapšena”, reče joj Bond.

„Odlično.”

„Svi će čuti priču o tome kako si pobegla iz zemlje nakon što si proneverila pet miliona dolara iz blagajne MOJE. Tvoji poslovni partneri neće biti zainteresovani da se svete kapetanu Beki Džordan, kao ni bilo kome drugom. Biće zainteresovani da pronađu tebe... i svoj novac.”

U stvarnosti, Vilingovu će prebaciti u tajnu ustanovu radi opširnog razgovora.

„Ne možete to da mi uradite!“, povikala je kivno dok su joj zelene oči plamtele od besa.

Utom im je prišao crni kombi. Dvojica uniformisanih muškaraca iskočiše iz vozila i pridoše Bondu. Na njihovim rukavima prepoznao je oznake SBS-a - specijalnih jedinica Kraljevske ratne mornarice, na kojem se videla slika mača iznad gesla koji se Bondu oduvek dopadao: „Snagom i lukavstvom.“

To je bio tim za hapšenje koji je poslao Bil Taner.

Jedan muškarac mu je salutirao. „Komandire.“

Bond, budući da je sad bio civil, odgovori klimnuvši glavom. „Evo paketa.“ Nakratko pogleda ka Felisiti Viling.

„Šta?“, povika lavica. „Ne!“

Bond reče vojnicima: „Ovlašćujem vas da izvršite naređenje Nivoa 2 GPR-a od prošle nedelje.“

„Razumem, gospodine. Imamo svu potrebnu papirologiju. Mi ćemo se postarati za sve.“

Specijalci odvedoše Felisiti koja se ritala i opirala. Nestala je unutrašnjosti kombija, a vozilo je ubrzo odjurilo niz šljunkoviti put.

Bond se okrenu prema Beki Džordan. Međutim, ona je već žurnim korakom odlazila prema svom automobilu. Bez osvrtanja je ušla u vozilo, uključila motor i odvezla se.

Prišao je Kvalenu Nkosiju i dodao mu Danovu beretu. „Gore, na licu, nalazi se i snajperska puška, vodniče prve klase. Kažite nekome da je donese.“ Pokazao je prema mestu na grebenu odakle je Dan gađao.

„Znate li da moja porodica i ja često dolazimo ovamo? Veoma dobro poznajem Apostole. Ja ću je pokupiti.“

Bondov pogled je počivao na automobilu Beke Džordan, čiji su zadnji farovi nestajali u daljini. „Otišla je odavde u priličnoj žurbi. Nije je valjda uznemirilo hapšenje? Naša ambasada je kontaktirala vašu vladu. Sudija u Blumfontajnu je odobrio akciju.“

„Ne, ne“, odgovori mu policajac. „Kapetan Beka Džordan večeras mora da odvede u gogo u sestrinu kuću. Ona nikada ne kasni, ne kada je reč o njenoj baki.“

Nkosi je netremice posmatrao Bonda, koji je zauzvrat pogledom pratio automobil Beke Džordan. „Ta žena je zaista nešto posebno, zar ne?“

„Uistinu, jeste. Pa, laku vam noć želim, vodniče prve klase. Obavezno mi se javite ukoliko ikada dođete u London.“

„Učiniću to, komandire Bonde. Premda mi se čini da ipak nisam toliko dobar glumac, na kraju krajeva. Ali, svejedno, veoma volim da

idem u pozorište. Možda bismo mogli zajedno da odemo do Vest Enda i pogledamo neku predstavu."

„Možda bismo i mogli."

Usledilo je tradicionalno južnoafričko rukovanje, pri čemu je Bond čvrsto stezao Nkosijevu šaku, održavajući trodelni ritam glatkim i najvažnije od svega, vodeći računa o tome da je prerano ne pusti.

Džejs Bond je sedeo u uglu terase restorana hotela Tejbl mauntin.

Grejači na tečni gas su mu goreli iznad glave, odašiljući nadole talas topline. Zadah propan-butan plina bio je neobično prijatan u prohladnom noćnom vazduhu.

U šaci je držao tešku kristalnu čašu s bejker burbonom i ledom. Viski je imao istu DNK kao i bazil hejden, ali i viši postotak alkohola; shodno tome, vrteo je čašu u krug kako bi dozvolio da se kockice leda otope i ublaže udarac, premda nije bio siguran da li uopšte želi previše razblaženo piće, naročito ne nakon ovakve večeri.

Napokon je otpio dugačak gutljaj i bacio pogled na obližnje stolove za kojima su sedeli isključivo parovi. Šake su milovale šake, kolena su dodirivala kolena, ljubavnici su šaptali tajne i obećanja dahom koji je mirisao na vino. Pramenovi svilenkaste kose lepršali su dok su žene naginjale glave u stranu kako bi čule tihe reči svojih pratilaca.

Bond je mislio na Franshuk i Felisiti Viling. Šta bi se desilo u subotu? Da li je planirala da Džinu Teronu, bezobzirnom plaćeniku iz Durvana, ispriča o svojoj karijeri mešetara gladi i regrutuje ga da joj se pridruži?

A da je ona zaista bila žena kakvom ju je isprva smatrao, spasiteljka Afrike - da li bi joj priznao kako je zapravo tajni agent britanske vlade?

No, spekulisanje je nerviralo Džejsa Bonda - bilo je to traćenje vremena - i laknulo mu je kada mu je mobilni telefon zazujao.

„Bile,"

„Dakle, evo kako trenutno stoje stvari, Džejmse", reče mu Taner, plaćeni su se povukli s teritorije oko istočnog Sudana. Režim u Kartumu je izdao saopštenje kako je Zapad još jednom umešao prste u demokratski proces suverene nacije, u pokušaju da proširi feudalizam širom regiona."

„Feudalizam?", upita Bond zakikotavši se.

„Pretpostavljam da je pisac hteo da kaže imperijalizam, ali je pobrkao lončice. Ne razumem zašto režim u Kartumu jednostavno ne upotrebi Gugl, kao i svi ostali, i pronađe pristojnog agenta za odnose s javnošću"

„Šta je s Kinezima? Ostali su uskraćeni za prilično veliku količinu nafte s popustom."

„Teško da su u položaju da se požale budući da su delimično odgovorni za podstrekivanje nečega što bi bio veoma neprijatni rat. Zato je regionalna vlada Istočne alijanse van sebe od sreće. Njihov guverner je rekao premijeru da naredne godine glasaju za otcepljenje od Kartuma i održavanje demokratskih izbora. Žele dugoročnu privrednu saradnju s nama i Sjedinjenim Državama.“

„A imaju mnogo nafte.“

Taner reče: „Na hiljade i hiljade izvora, Džejmse. Takođe, gotovo sva hrana koju je razdelila Felisiti Viling nalazi se na putu natrag za Kejptaun. Svetski program za hranu nadgledaće distribuciju. To je dobra organizacija. Poslaće hranu na mesta na kojima je zaista potrebna.“ Potom je rekao: „Žao mi je zbog Lamba.“

„Izašao je na liniju vatre kako bi nas spasao. Trebalo bi da dobije posthumnu komendaciju zbog toga.“

„Pozvaću Vokshol Kros i obavestiću ih. Sad, izvini, Džejmse, ali potreban si mi ovde najkasnije do ponedeljka. Nešto se kuva u Maleziji. Postoji veza s Tokijom.“

„Neobična kombinacija.“

„Uistinu.“

„Biću u kancelariji u ponedeljak u devet sati.“

„Može i u deset. Imao si prilično buran vikend.“

Prekinuli su vezu, a Bond je imao dovoljno vremena da otpije još jedan gutljaj viskija pre nego što mu je telefon ponovo zavibrirao. Bacio je pogled na ekran.

Javio se nakon treće vibracije.

„Zdravo, Fili.“

„Džejmse, upravo sam pročitala izveštaje. Bože blagi, jesi li dobro?“

„Jesam. Imao sam prilično naporan dan, ali izgleda da smo sve sredili.“
Ti si pravi majstor eufemizma. Znači, Gehena i Incident dvadeset, bili su dve potpuno različite stvari? To mi nikada ne bi palo na pamet. Kako si to proključio?“

„Doveo sam u uzajamnu vezu više informacija iz različitih izvora i, naravno, primenio trodimenzionalno razmišljanje“, ozbiljno joj odgovori Bond.

Pauza. Fili Mejdienstoun ga zatim upita: „Zavatlavaš me, zar ne, Džejmse?“

„Aha.“

Jedva čujno se nasmejala. „Sigurna sam da si izmožden i da ti je preko potreban odmor, ali pronašla sam još jedan komadić slagalice Čelična patrona. Ukoliko te zanima.“

Opusti se, reče sam sebi.

Ali nije mogao. Da li je njegov otac bio izdajnik ili ne?

„Otkrila sam identitet krtice KGB-a unutar MI6, agenta koji je bio ubijen.”

„Shvatam.” Polako je udahnuo vazduh. „Kako se zvao?”

„Sačekaj malo... Gde li je taj papir? Maločas je bio tu.”

Agonija. S mukom je ostao smiren.

Potom je kazala: „Aha, evo ga. Lažno ime mu je bilo Robert Viderspun. Rekrutovao ga je agent KGB-a dok je studirao na Kembridžu. Agent za sprovođenje aktivnih mera KGB-a ga je 1988. godine gurnuo pod voz podzemne železnice na stanici Pikadili.”

Bond sklopi oči. Endru Bond nije studirao na Kembridžu. A on i njegova supruga umrli su 1990. godine na planini u Francuskoj. Njegov otac nije bio izdajnik. Niti je bio špijun.

Fili nastavi da govori: „Ali sam takođe otkrila da je još jedan obaveštajac MI6 bio ubijen za vreme operacije Čelična patrona, ali on nije bio dvostruki agent - štaviše, smatrali su ga pravom zvezdom u svetu špijunaže, agentom koji se bavio kontraobaveštajnom delatnošću - pronalazio je krtice u MI6 i Centralnoj obaveštajnoj agenciji.”

Bond je premetao ovu informaciju u glavi, baš kao i čašu s viskijem u šaci. Rekao je: „Znaš li nešto o njegovoj smrti?”

„Prilično je zakukuljeno. No, znam da je poginuo 1990. godin u Italiji ili Francuskoj. Pogibija je maskirana tako da izgleda kao nesrećan slučaj, takođe, a čelična patrona je ostavljena pored tela kao upozorenje ostalim agentima.”

Suvoparan osmeh dotače Bondove usne. Dakle, možda njegov otac ipak jeste bio špijun, na kraju krajeva - ali ne i izdajnik. Barem ne izdajnik svoje države. Ipak, pomisli Bond, da li je izdao svoju porodicu i sina? Da li se Endru ponašao bezumno odvažno kada je vodio malog Džejmsa sa sobom na sastanke s neprijateljskim agentima koje je pokušavao da obmane?

„Međutim, ima još nešto, Džejmse. Pitao si me da li znam nešto o njegovoj smrti.”

„Molim?”

„Kontraobaveštajni agent MI6 koji je ubijen 1990. godine, rekao si njegova smrt. Izveštaj u arhivama sugeriše da je agent bila žena.”

Bože blagi, pomisli Bond. Ne... Zar je njegova majka bila špijun? Monika Delakroa Bond? Nemoguće. Međutim, ona jeste radila kao nezavisni novinar, zanimanje koje su tajni agenti često upotrebljavali kao lažni identitet. Takođe je bila kudikamo pustolovnija od njegovog oca; upravo

je ona ohrabivala svog supruga da se oproba u planinarenju i skijanju. Bond se takođe prisetio njenog nežnog, ali nepopustljivog odbijanja da joj mladi Džejms pravi društvo na poslovnim putovanjima.

Majka nikada ne bi ugrozila svoje dete, naravno, šta god preporučivale špijunske veštine.

Bond nije znao kakvi su u to vreme bili preduslovi regrutovanja, ali činjenica da se Monika Delakroa Bond rodila u Švajcarskoj očigledno nije predstavljala nikakvu prepreku njenom radu za britansku vladu.

Trebalo je obaviti još podosta istraživanja, razume se, kako bi se potvrdile njegove sumnje. A ako je sve ovo bilo istina, Bond će saznati ko je naručio ubistvo njegove majke i ko ga je izvršio. No, to je predstavlja njegovu ličnu potragu. Rekao je: „Hvala ti, Fili. Mislim da je to sve što mi je potrebno. Odlično si odradila posao. Zaslužuješ Orden britanske imperije.”

„Zadovoljiću se i vaučerom za kupovinu u Selfridžu... popuniću frižider kada budu priređivali Bolivudsku nedelju u dvorani hrane.

„Ah, još jedan primer njihovih zajedničkih interesovanja. „U torn slučaju, još bolje, izvešću te u indijski restoran u Brik lejnu. Najbolji u čitavom Londonu. Još nemaju dozvolu za rad, ali možemo da poneseo jednu od onih flaša bordo a o kojima si govorila. Da li ti odgovara sledeća subota?”

Zastala je pregledajući rokovnik, pretpostavio je. „Da, Džejmse, to bi bilo divno.”

Ponovo je zamislio njen lik: raskošnu riđu kosu, iskričave zlatno-zelene oči, šuškanje čarapa dok je prekrštala noge.

Potom je dodala: „Moraćeš da povedeš i pratilju.”

Čaša viskija se zaustavila na pola puta do njegovih usana. „Naravno”, odgovorio je automatski.

„Ti i tvoja pratilja, Tim i ja. Biće tako zabavno.”

„Tim? Tvoj verenik?”

„Možda si čuo da smo prošli kroz težak period. Ali odbio je priliku za veliki posao u inostranstvu kako bi ostao u Londonu.”

„Svaka mu čast. Znači, opasuljio se.”

„Teško da je njegova greška što je uopšte razmišljao o toj ponudi. Sa mnom uopšte nije lako živeti, ali smo ipak odlučili da pokušamo. Odavno smo zajedno. Oh, potrudi se da stigneš u subotu. Ti i Tim možete da razgovarate o automobilima i motociklima. On zna baš mnogo o njima. Čak više i od mene.”

Brzo je govorila - isuviše brzo. Osim što je bila pametna, Ofelija Mejdensoun je bila i pronicljiva, naravno, i vrlo svesna onoga što se prošlog

ponedeljka dogodilo između njih dvoje u restoranu. Osetila je veoma stvarnu vezu između njih, a čak i sada je mislila kako se nešto moglo razviti iz toga... samo da se prošlost nije sprečila.

Prošlost, pomisli suvoparno Bond: strast Severana Hajta. I njegova nemeza.

Iskreno je rekao: „Drago mi je zbog tebe, Fili.”

„Hvala ti, Džejmse”, rekla je s tračkom emocije u glasu.

„Ali slušaj, ne dopuštam da provedeš život vozikajući bebe u kolicima po Klapamu. Ti si najbolji oficir za vezu kog smo ikada imali i insistiram na tome da te koristim na svakom zadatku na kojem je to moguće.”

„Biću tu za tebe, Džejmse. Kad god i gde god me želiš.”

Pod datim okolnostima, ovo verovatno ne predstavlja najbolji izbor reči, pomisli Bond, smešeći se sebi u bradu. „Moram da idem, Fili. Pozvaću te sledeće nedelje da ti ispričam sve o Incidentu dvadeset.”

Prekinuli su vezu.

Bond je naručio još jedno piće. Kada je stiglo, ispio je polovinu dok je posmatrao luku, mada nije video mnogo od njene spektakularne lepote. Njegova rasejanost nije imala ništa - dobro, vrlo malo - sa obnovljenom veridbom Ofelije Mejdensoun.

Ne, njegov um se bavio kudikamo važnijom temom.

Njegova majka, špijun...

Ženski glas mu je najednom prekinuo uzburkane misli. „Izvini što kasnim.”

Džejms Bond se okrenuo ka Beki Džordan, koja je sela na stolicu naspram njega. „Da li je uogogo dobro?”

„Jeste, ali nas je kod moje sestre naterala da odgledamo reprizu serije 'Sgudi 'Snajsi.’”

Bond upitno podiže obrvu.

„Posredi je stara humoristička serija na zulu jeziku.”

Bilo je toplo pod gasnim grejačima na terasi i Džordanova je skinula tamnoplavi blejzer. Njena crvena košulja imala je kratke rukave i Bond je zapazio da ovog puta nije upotrebila puder na ruci. Ožiljak koji su joj nanele bivše kolege bio je veoma upadljiv. Zapitao se zbog čega ga večeras nije skrivala.

Džordanova ga pažljivo osmotri. „Iznenadena sam što si prihvatio poziv na večeru. Uzgred, ja častim.”

„To nije neophodno.”

Namrštila se i rekla: „Nisam ni pretpostavila da jeste.”

Bond reče: „Hvala ti, u torn slučaju.”

„Nisam bila sigurna da ću te pozvati. Premišljala sam se veoma dugo; a ja nisam osoba koja se puno premišlja. Obično se odlučim veoma brzo, kao što sam ti, čini mi se, već rekla." Zastala je i skrenula pogled u stranu. „Zao mi je što se tvoj vikend u zemlji vina izjalovio."

„Pa, s obzirom na sve, radije bih bio ovde s tobom nego u Franshuku."

„S pravom. Ja sam teška žena, ali nisam masovni ubica." Dodala je zlokobno: „Ali nemoj da flertuješ sa mnom... Ah, nemoj se truditi da poričeš! Veoma dobro se sećam tvog pogleda na aerodromu onog dana kada si stigao."

„Flertujem znatno manje nego što misliš. Psiholozi imaju termin za to. To se zove projektovanje. Ti projektuješ vlastite želje na mene."

„Sama ta primedba predstavlja flertovanje!"

Nasmejao se i rukom pozvao somelijera. Poslužitelj im je pokazao bocu penušavog južnoafričkog vina koju je Bond naručio ranije, a zatim ju je otvorio.

Probao je vino i s odobravanjem klimnuo glavom. Potom joj je kazao: „Dopašće ti se ovo. Grejam Bek cuvee clive. Šardone i pino noar. Berba iz 2003. Potiče iz Robertsona u Zapadnom Kejpu."

Džordanova se nasmejala, što je inače veoma retko činila. „Ja sam tebe podučavala o Južnoj Africi, ali mi se čini da znaš ponešto i sam."

„Ovo vino je jednako dobro kao i svako koje ćeš dobiti u Remsu."

„A gde je to?"

„U Francuskoj, tamo se pravi šampanjac. Istočno od Pariza. Predivno mesto. Uživala bi tamo."

„Ne sumnjam da je predivno, ali očigledno nema potrebe ići čak tamo ako je naše vino jednako dobro kao i njihovo."

Njena logika bila je neporeciva. Kucnuli su se čašama. „Khotso", rekla je. „Mir."

„Khotso."

Otpili su gutljaj i izvesno vreme sedeli u tišini. Osećao se iznenađujuće prijatno u društvu ove teške žene.

Spustila je čašu na sto. „Mogu li nešto da te pitam?"

„Samo izvoli", odgovorio je.

„Dok smo Gregori Lamb i ja bili u kamp prikolici nadomak gostionice Šesti apostol i snimali tvoj razgovor s Felisiti Viling, rekao si joj kako si se nadao da će vaš odnos prerasti u nešto vise. Jesi li govorio istinu?"

„Jesam."

„U tom slučaju, žao mi je. I ja sam imala lošu sreću s vezama. Znam kako je kada se srce okrene protiv tebe. Ali mi ljudi smo otporna stvorenja."

„Uistinu jesmo. Uprkos svemu.“

Skrenula je pogled u stranu i izvesno vreme zurila u luku.

Bond reče: „Moj metak ga je ubio, znaš... hoću da kažem, Nila Dana.“

Iznenadena, zaustila je: „Otkud znaš da sam...“ Glas joj je utihn

„Je li ti to bio prvi put da pucaš u nekoga?“

„Jeste. Ali kako možeš da budeš toliko siguran da ga je ubio metak?“

„Odlučio sam da sa te razdaljine vektor mete bude pogodak u glavu.

Dan ima jednu ranu u čelu i jednu na grudima. Pogodak u glavu je moj Bio je smrtonosan. Donja rana, tvoja, bila je površna.“

„Siguran si da si ga baš ti pogodio u glavu?“

„Da.“

„Zašto?“

„U onakvom taktičkom scenariju, ne bih toliko promašio“, odgovori jednostavno Bond.

Džordanova je ćutala nekoliko trenutaka. Potom je rekla: „Pretpostavljam da moram da ti verujem. Svako ko upotrebljava fraze poput vektor mete i taktički scenario, svakako bi znao kuda su njegovi meci otišli.“

Ranije, pomisli Bond, ovo bi izgovorila s ruganjem - referenca na njegovu nasilnu prirodu i zloglasno nepoštovanje zakona - ali sada je naprosto izrekla opasku.

Zavalili su se u naslone stolica i ćaskali neko vreme: o njenoj porodici i njegovom životu u Londonu, njegovim putovanjima.

Noć je obavijala grad. Bilo je prijatno jesenje večer, od one vrste koja krasi ovaj deo južne hemisfere, a prizor pred njima je blistao istaćkan nepokretnim svetlima na kopnu i lebdećim svetlima na plovilima u luci. I zvezdama, takođe, izuzev u obližnjim crnim prazninama - gde su kralj i princ kejptaunskih planina blokirali nebo: Tejbl i Lavlja glava.

Zalosno baritonsko trubljenje brodske sirene doprlo je do njih iz luke.

Bond se zapitao da li dolazi s jednog od brodova koji isporučuju hranu.

Ili možda dopire sa nekog turističkog brodića koji dovoze natrag turiste iz posete zatvorskom muzeju na obližnjem ostrvu Roben gde su ljudi poput Nelsona Mandele, Haleme Motlanta i Džekoba Zume - od kojih su svi redom postali predsednici Južne Afrike, bili zatvoreni ne koliko teških godina za vreme aparthejda.

Ili je možda treštanje sirene dopiralo sa neke putničke krstarice koja se spremala da isplovi prema drugim lukama, dozivajući umorne putnike koji su nosili vreće pune sušenog mesa, vina od pinotaža, kese zelenog i žutog čaja, skupa s turističkim utiscima ove komplikovane zemlje.

Bond mahnu rukom konobaru, koji im donese jelovnike. Dok je Beka uzimala jedan meni, povređena ruka joj se nakratko očeša o Bondov lakat. Uputili su jedno drugom osmeh koji je trajao malo kraće od dodira.

Ipak, uprkos torn ličnom trenutku istine i pomirenja koji se desio između njih dvoje, Bond je znao da će je, nakon što se večera završi, smestiti u taksi koji će je odvesti u Bo-Kap, a da će se on vratiti u hotelsku sobu kako bi spakovao kofere i vratio u London sutra ujutru.

Znao je to, kako bi to rekao Kvalene Nkosi, bez ikakve sumnje.

Oh, ideja žene koja je savršeno usklađena s njim i s kojom bi mogao da podeli sve svoje tajne - da podeli život - dopadala se Džejmsu Bondu, i u prošlosti se pokazala kao uteha i izvor snage. Međutim, na kraju je shvatio da bi takva žena - zapravo svaka žena - mogla da zauzima samo sporednu ulogu u nesvakidašnjoj stvarnosti njegovog života. Na kraju krajeva, on je bio čovek koji je neprestano u pokretu, u stalnoj jurnjavi od mesta do mesta, a zarad opstanka i duševnog mira, njegov tranzit mora uvek biti brz, nemilosrdno brz, kako bi mogao da sustigne lovinu i pobjegne lovcima.

Ako se dobro sećao Kiplingove pesme koju je tako elegantno citirala Fili Mejdenstoun, putovati brzo znači zauvek putovati sam.

KRATKI REČNIK

Agencija za borbu protiv organizovanog

kriminala - Organizacija za sprovođenje zakona Ujedinjenog Kraljevstva, zadužena za istraživanje organizovanih kriminalnih aktivnosti na domaćem tlu. Njeni agenti i oficiri imaju ovlašćenje da hapse.

Amn el davla - Egipatska bezbednosna i obaveštajna služba.

BIA - Bezbednosno-informativna agencija. Srpska agencija za sakupljanje stranih obaveštajnih podataka i unutrašnju bezbednost.

CIA - Centralna obaveštajna agencija. Glavna organizacija u SAD za sakupljanje obaveštajnih podataka i špijunažu. Jan Fleming je, navodno, odi-

grao izvesnu ulogu u osnivanju CIA. Za vreme Drugog svetskog rata, za Vilijama Divljeg Bila Donovana, starešinu američkog Ureda strategijske službe, napisao je opširni memorandum o stvaranju i upravljanju špijunskim operacijama. Donovan je odigrao ključnu ulogu u nastanku naslednice Ureda strategijske službe - Centralne obaveštajne agencije.

DB - Državna bezbednost. Popularni naziv SDB-a (Služba državne bezbednosti) SFRJ, koja je postojala i u SRJ, ali su se posle raspada SFRJ njena ovlašćenja konstantno smanjivala, a onda je i potpuno ugašena 2002. godine kada Srbija formira BIA.

DGSE - Francuska tajna služba (orig. Direction Generale de la Securite Exterieur).

Divizija za istraživanje i borbu protiv kriminala, u sastavu Južnoafričke policijske službe - Glavna istražna jedinica, specijalizovana prvenstveno za ozbiljne zločine, kao što su ubistva, silovanja i terorizam.

FBI - Federalni istražni biro. Glavna unutrašnja bezbednosna agencija u SAD, odgovorna za istraživanje kriminalnih aktivnosti na domaćem tlu, kao i određenih pretnji njenim građanima u inostranstvu.

Forin ofis - Glavni diplomatski organ Ujedinjenog Kraljevstva, na čijem čelu se nalazi sekretar inostranih poslova, član Kabineta.

FSB - Federalna služba bezbednosti Ruske Federacije. Unutrašnja služba bezbednosti Rusije. Slična Federalnom

istražnom birou i Službi bezbednosti. Naslednica KGB-a.

GKŠ - Glavni komunikacioni štab Vlade Velike Britanije. Vladina agencija u Ujedinjenom Kraljevstvu koja sakuplja i analizira strane obavestajne podatke. Slična Agenciji za nacionalnu bezbednost u SAD. Takođe je ponekad nazivaju i Kroftta, zbog oblika upravne zgrade u Čeltnamu.

GPR - Grupa za prekomorski razvoj. Izmišljena tajna operativna jedinica britanske Službe bezbednosti koja funkcioniše uglavnom samostalno, ali se organizaciono nalazi pod kontrolom Forin ofisa. Njena svrha je identifikovanje i eliminisanje opasnosti pomoću vanrednih mera. Operiše iz zgrade nadomak Ridžents parka u Londonu. Džejms Bond je agent Odeljenja 00, Odseka O (operacije) Grupe za prekomorski razvoj. Direktor grupe je poznat kao M.

JAPS - Južnoafrička policijska služba (orig. SAPS). Glavna unutrašnja policijska služba Južnoafričke Republike. U njene aktivnosti spada sve, od patroliranja ulicama do borbe protiv kriminala.

JSO - Jedinica za specijalne operacije. Srpska specijalna jedinica koja je bila u sastavu Državne bezbednosti. Ugašena je 2003. godine kada je nekoliko pripadnika JSO izvršilo atentat na premijera Srbije.

KGB - Komitet državne bezbednosti. Sovjetska služba bezbednosti i obavestajna služba sve do 1991. godine, kada su je zamenili SVR, služba odgovorna za spoljne operacije i aktivnosti u vezi

sa sakupljanjem obaveštajnih podataka, i FSB, odgovorna za bezbednost i sakupljanje obaveštajnih podataka na domaćem tlu.

KOBRA - Soba A za brifing Kabineta Velike Britanije. Komitet za krizne situacije sastavljen od starijih zvaničnika Vlade Ujedinjenog Kraljevstva, na čijem se čelu najčešće nalazi premijer ili neki drugi visoki vladin zvaničnik. Sastoji se od pojedinaca čiji su poslovi povezani s opasnostima koje prete državi. Iako ime obično sadžri, barem u sredstvima javnog informisanja, referencu na Salu za sastanke A u Upravnoj zgradi Kabineta u Vajtholu, Komitet se može sastati u bilo kojoj konferencijskoj sali.

Metropolitan policija - Policijska služba u čiju nadležnost spada okrug London (isključujući sam grad London, koji ima sopstvenu policiju). Nezvanično je poznata kao Met, Skotland jard ili samo Jard.

MI5 - Služba bezbednosti Ujedinjenog Kraljevstva. Unutrašnja bezbednosna služba, zadužena za istraživanje, kako stranih pretnji, tako i kriminalnih aktivnosti unutar državnih granica. Odgovara Federalnom istražnom birou u SAD, premda je prvenstveno služba za istraživanje i nadziranje - za razliku od FBI, nema ovlašćenje da hapsi. Nezvanično poznata kao MI5 ili samo Petica.

MI6 - Tajna obaveštajna služba Ujedinjenog Kraljevstva. Zadužena je za sakupljanje stranih obaveštajnih podataka i špijunažu. Odgovara Centralnoj oba-

veštajnoj agenciji u SAD. Nezvanično poznata kao MI6 ili samo Šestica.

Ministarstvo odbrane - Vladino telo unutar Ujedinjenog Kraljevstva koje nadgleda oružane snage.

Mosad - Izraelska obaveštajna služba, koja je ovlašćena da sprovodi i specijalne operacije.

NOA - Nacionalna obaveštajna agencija Južnoafričke Republike. Unutrašnja služba bezbednosti, nalik MI5 i FBI.

NSA - Agencija za nacionalnu bezbednost. Vladina agencija u SAD koja sakuplja i analizira strane signale i obaveštajne podatke s mobilnih telefona, računara i sličnih izvora. Predstavlja američku verziju Glavnog komunikacionog štaba Vlade Velike Britanije, s kojom deli postrojenja, kako u Engleskoj, tako i u SAD.

Odbrambena obaveštajna služba - Britanska vojna obaveštajna služba.

Ratna kancelarija - Telo britanske vlade za upravljanje britanskom vojskom, osnovano u XVII veku. Postojala je do 1963. godine, kada su njene dužnosti prebačene na Ministarstvo odbrane.

SAS - Specijalne vazduhoplovne snage. Specijalna jedinica britanske vojske. Formirana je za vreme Drugog svetskog rata.

SBS - Specijalna brodska služba. Specijalna jedinica Kraljevske ratne mornarice. Osnovana je za vreme Drugog svetskog rata.

SOE - Uprava za specijalne operacije Velike Britanije. Osnovani su je Vinston Čerčil i Hju Dalton, ministar ratne privrede, na početku Drugog svetskog rata. SOE se bavila svim vrstama špijunaže, gerilskog ratovanja i sabotaza

na neprijateljskoj teritoriji. Postojala je do 1946.

Specnaz - Ruske specijalne jedinice. Opšta reference koja se koristi za specijalne jedinice u ruskoj zajednici obavještajnih agencija i vojsci. Specnaz je njihov nezvanični naziv.

SVR - Ruska obavještajna služba zadužena za sakupljanje stranih obavještajnih podataka i špijunažu. Naslednica nekadašnjeg KGB-a.

Treća divizija - izmišljena bezbednosna organizacija britanske vlade sa sedištem u Kući Temze. Labavo povezana sa Službom bezbednosti (MI5), Treća divizija se angažuje u taktičkim i operativnim misijama unutar granica Ujedinjenog Kraljevstva kako bi istražila i neutralizovala pretnje.

Združeni obavještajni komitet - Telo britanskog Kabineta, koje nadzire i koordinira rad obavještajnih službi Velike Britanije.

ZAHVALNICE

Svi romani su u izvesnoj meri plod zajedničkog truda, a ovaj i više nego ostali. Želim da izrazim duboku zahvalnost sledećim osobama zato što su mi tako neumorno pomagale da ovaj projekat krene s mrtve tačke i izraste u najbolju moguću knjigu: Sofi Bejker, Frančeski Best, Felisiti Blant, Džesiki Krejg, Sari Ferbern, Ketu Glison, Džonatanu Karpu, Sari Najt, Viktoriji Marini, Kerolin Mejs, Zoi Pagnamenti, Betsi Robins, Debora Šnajder, Sajmonu Trevinu, Korini Tarner i mojim prijateljima u porodici Fleming. Naročito se zahvaljujem najboljoj urednici na svetu, Hejzel Orme, kao i Vivijen Šuster, čiji nadahnuti naslov krasi ovaj roman.

Naposletku, hvala svim operativcima moje lične Grupe za prekomorski razvoj: Vilu i Tini Anderson, Džejn Dejvis, Džuli Diver, Dženi Dolan i, naravno, Madlin Varčolik.

A čitaocima kojima se čini da im hotel Tejbl mauntin u Kejptaunu zvuči poznato, to je zato što je inspirisan hotelom Kejp grejs koji je podjednako ljubak, ali u njemu - koliko je meni poznato - ne odsedaju nikakvi špijuni.

IJAN FLEMING

Ijan Fleming, tvorac Džejmsa Bonda, radio se u Londonu 28. maja 1908. godine. Obrazovanje je stekao na Itonu, a kasnije je proveo izvesno vreme u Kicbilu u Austriji, gde je učio jezike i načinio prve probne korake u svet pisanja. Tokom četvrte decenije XX veka radio je za Rojters, gde je izbrusio spisateljske veštine i, zahvaljujući nameštenju u Moskvi, stekao dragocene uvide u ono što će postati njegovo književno bete noire* (*Fr. bete noire - životno prokletstvo. (Prim, prev.)*) - Sovjetski Savez.

Proveo je Drugi svetski rat kao asistent direktora Mornaričke obaveštajne službe, gde je njegova plodna mašta izrodila izobilje tajnih operacija, među kojima su sve do jedne bile primećene zbog svoje odvažnosti i genijalnosti. To iskustvo će Flemingu pružiti bogat izvor materijala u budućnosti.

Nakon rata je radio kao strani dopisnik za Sandej tajms, posao koji mu je omogućio da svake godine provodi dva meseca na Jamajki. Tu je 1952. godine, u svom domu Zlatno oko, napisao knjigu po imenu Kazino Rojal. Roman je objavljen godinu dana kasnije i - radio se Džejms Bond. Fleming je svake godine pisao po jedan roman o avanturama agenta 007, najčuvenijeg špijuna XX veka. Flemingova ljubav prema automobilima, putovanjima, dobroj hrani i ženama, kao i golfu i kockanju, odražava se u knjigama koje su se prodavale u milionskim tiražima, a prodaju je pojačala enormno uspešna filmska franšiza.

Flemingova spisateljska karijera nije bila ograničena samo na Džejmsa Bonda. Pored toga što je bio ugledni novinar i pisac turističkih vodiča, takođe je napisao Čiti Čiti Beng Beng, vrlo uspešnu dečju priču letećem automobilu, koja je nadahnula pozorišnu predstavu i film. Bio je znameniti bibliofil. Sakupio je vrednu biblioteku prvih izdanja koju su smatrali toliko važnom da su je za vreme Blickriga evakuisali iz Londona. Godine 1952, osnovao je izdavačku kuću Kvin En pres.

Fleming je umro 1964. od srčanog udara u pedeset i šestoj godini života. Poživeo je tek toliko da vidi samo prva dva filma o Bondu: Doktor No i Iz Rusije s ljubavlju. Tada teško da je uopšte mogao i da zamisli šta je pokrenuo. Danas se procenjuje da je barem jedan film o agentu 007

pogledao svaki peti stanovnik planete Zemlje, a Džejs Bond je postao ne samo izuzetno poznato ime već i globalni fenomen.

DŽEFRI DIVER

Kao pisac bestseler trilera, Džefri Diver je 2004. godine za knjigu Vrt zveri dobio nagradu Čelični bodež Ijana Fleminga, koju dodeljuje Udruženje pisaca kriminalističkih romana, a prilikom svečanog govora na dodeli nagrade, govorio je o svom doživotnom divljenju Flemingovom pisanju i uticaju koji su knjige o Džejsu Bondu imale na njegovu karijeru. Korina Turner, izvršni direktor izdavačke kuće Ijan Fleming publikacije bila je prisutna u publici i kasnije izjavila: „U tom trenutku mi je prvi put palo na pamet kako bi Džejs Bond mogao da doživi zanimljivu avanturu u rukama Džefrija Divera.”

Diver je rekao: „Ne mogu da opišem uzbuđenje koje sam osetio kada su me prvi put pozvali iz Zadužbine Ijana Fleminga i upitali da li bi me zanimalo da napišem narednu knjigu u serijalu o Džejsu Bondu. Moje druženje s Bondom seže pedeset godina unazad. Imao sam osam-devet godina kada sam u ruke prvi put uzeo roman o Džejsu Bondu. Bio sam malčice prevremeno sazreo kada je reč o čitanju, ali za to mogu da zahvalim svojim roditeljima. Branili su mi da gledam određene filmove, ali mogao da čitam sve čega se dočepam. To je bilo ironično budući od kraja pedesetih i početka šezdesetih godina XX veka, na televizijekranu niste mogli da vidite nikakve scene seksa ili nasilja. Zato su mi roditelji dozvoljavali da čitam svaku knjigu o Bondu koju bi moj otac doneo kući ili koju sam mogao da priuštim od džeparca.” „Veoma rano sam potpao pod Flemingov uticaj. Prva pripovedačka proza, koju sam napisao kada sam imao jedanaest godina, bila je inspirisana Bondom. Priča je govorila o špijunu koji je ukrao tajni avion od Rusa- Agent je bio Amerikanac, ali je imao veze s Velikom Britanijom, budući da je za vreme Drugog svetskog rata bio stacioniran, baš kao i moj otac, u Istočnoj Angliji.”

„I dalje se sećam trenutka kada sam na vestima čuo da je Fleming preminuo - bio sam u pubertetu. Osećao sam se kao da sam izgubio dobrog prijatelja ili ujaka. Gotovo podjednako mučno sam se osećao kada je voditelj rekao kako i Bond takođe umire na poslednjim stranicama najnovije Flemingove knjige, Čovek sa zlatnim pištoljem. Bio sam u pravoj agoniji sve dok se nije pojavila u prodaji. Kupio sam je odmah, pročitao u jednom dahu i saznao istinu - barem nisam morao da oplakujem gubitak dvojice svojih heroja, već samo jednog.”

„Osvojio sam ili sam bio nominovan za popriličan broj nagrada, ali sam najponosniji na nagradu Čelični bodež Ijana Fleminga. Nagrada ima oblik noža komandosa, kakav je posedovao Fleming dok je u toku Drugog svetskog rata radio za Mornaričku obaveštajnu službu. Naočita nagrada stoji na počasnom mestu na kaminu u mom domu.“

„Što se tiče bilo kakvih paralela između Bondovog i mog života, ima ih nekoliko, priznajem. Uživam u brznoj vožnji - posedovao sam maserati i jaguar, a danas povremeno na trkačku stazu izvezem porše 911 kareru S ili infiniti G37. Bavim se skijanjem i ronjenjem. Uživam u škotskom viskiju i američkom burbonu, ali ne pijem votku, mada je špijun lično pio viski mnogo češće nego čuvene promućkane, ne mešane martinije.“ Bivši novinar (poput Fleminga), pevač narodne muzike i advokat, Džefri Diver je započeo s pisanjem špijunskih romana za vreme dugačkih vožnji podzemnom železnicom ka kancelariji na Volstritu. Danas je međunarodni bestseler autor dve kolekcije kratkih priča i dvadeset osam romana. Knjige mu se prodaju u sto pedeset zemalja i prevedene su na dvadeset pet jezika.

Od **ibs-a**, za vas: ***BABAC***